POETÆ MINORES GRÆCI.

Heſiodus, Theocritus, Moſchus, Bion Smyrn. Simmias Rhod. Muſæus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon, Tyrtæus, Simónides, Rhiânus, Naumachius, Panyaſis, Orpheus, Mimnermus, Linus, Callimachus, Evenus Par. Eratoſthenes, Menecrates, Poſidippus, Metrodôrus.

Fragmenta Quædam

Philemónis, Alexidis, Amphidis, Anaxándridæ, Antiphanis, Apollodóri, Diphili, Menandri, Diodóri Sinop. Eubuli, Hipparchi, Nicóſtrati, Pherécratis, Philippi, Philíppide, Sótadæ, Cratêtis, Eriphi, Poſidippi, Timoclis, Clearchi.

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus ſubjungitur eorum potiſſimùm quæ ad Philoſophiam Moralem pertinent,
INDEX UTILIS.

Accedunt etiam *Obſervationes* RADULPHI WINTERTONI in *HESIODUM.*

CANTABRIGIÆ,
Ex Officina *Joan. Hayes,* Celeberrimæ Academiæ Typographi.
MDCLXXVII.

UNIVERSITE DE LAUSANNE

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI
AC
HONORATISSIMO DOMINO,
D. GUILIELMO,
CANTUARIENSI
ARCHIEPISCOPO,

Totius Angliæ Primati ac Metropolitano, Regiæ Majeſtati à Conciliis Sanctioribus,

ET

ACADEMIÆ OXONIENSIS
CANCELLARIO.

Sacratiſſime Antiſtes,

SCio non defuturos, qui parati ſint dicere, Rem indignam feciſſe me, & indecoram maximè, Poëtarum Minorū τὰ σωζόμενα, qui totius *Angliæ Primati* ac *Metropolitano* auſus ſim obtrudere. Atqui ignoſcet mihi, utì ſpero, *Honoratiſſimus Academiæ Oxoniēſis Cācellarius*, ut qui nihil à ſe alienū putet, quod

 ad

ad juventutem Græcæ linguæ ſtudioſam informandam pertineat. Quanquam (quoniam de Poëtis hîc agitur) non puduit ipſum *Apoſtolum* ſacris literis Poëtarum quorundam teſtimonia certis in locis inſeruiſſe. Quanto in honore fuerint apud *Alexandrum* Regem (qui à rebus bellicis feliciter geſtis *Magnus* cognominatus eſt) *Homeri* opera; nemo, opinor, ignorat; niſi ſiquis fortè reperiatur, ad cujus aures *Alexandri* fama non pervenerit. Sed quid ego *Alexandrum* nomino, bellandi quidem gloriâ inſignem, ſed à veri Dei cultu alienum? *Euſtathius*, is cui hic honor à doctiſſimis viris habitus eſt, & meritò, ut in *Proverbium* penè abierit, *Qui Euſtathii* παρεκβολὰς *in Homerũ non perlêgit, in Græcis literis parum profecit*; is inquam, *Chriſtianus* cùm eſſet, idémque *Archiepiſcopus Theſſalonicenſis*, optimè ſuã in Poëtarum Maximo explicando locâſſe operam perhibetur. Quidni igitur ſperarem & ego homuncio, qui *Euſtathio* multa debeo, *Archiepiſcopum Cantuarienſem*, cujus jamdiu benigniſſimum aſpectum & ſalutarem ſenſi, & cum voluptate incredibili etiamnum recolo, hanc opellulam meam, quam Græcæ linguæ tyronum gratiâ navâſſe me fateor, qualemcunque, in Minoribus licèt Poëtis recognoſcendis, benignè, utì ſolet omnia, interpretaturum? O qui ſupplicem ſervare dignatus es, *Reverendiſsime Pater*, ſervatum patiare obſecro *Votivam* hanc *tabulam Veſtro* inſcriptam *Nomine*, omnium oculis ſpectandam proponere.

Ego,

Ego, ſicut æquum eſt, *DEUM OPT. MAX.* *Te* Eccleſiæ ſuæ quàm diutiſſimè & feliciſsimè præeſſe ut velit, voti mei jamdudum factus compos, ſed & voti reus ſemper futurus, quotidianis precibus ſollicitare non deſinam

Reverendiſsimæ Paternitati Veſtræ

humiliter devotiſsimus

Radulphus Winterton.

LECTORI CANDIDO
SALUTEM.

C*Um intelligerent* Almæ Matris Academiæ *Typographi Poetas Græcos (quos vulgò Minores nuncupant) in ſcholis jamdiu eſſe deſideratiſſimos, vehementer à me contendebant id operam darem, quàm correctiſſimi è Typographeo ſuo ut exirent: multùm enim intereſſe reipublicæ literariæ, ut qui in ſcholis à ſtudioſa juventute leguntur libri, ejuſmodi ſint, Græci præſertim; Poetæ verò in primis, apud quos ſive Dialectos & Paſſiones, ſive Metri rationem reſpiciamus (ut nihil de reliquis dicam) non eſt cujuſvis qui literas docet, nedum pueri, verum à falſo diſcernere, quid rectum ſit ſtatuere, errata Typographica detegere, aut detecta corrigere. Ego hæc cùm audirem, UTINAM profectò is eſſem, id præſtare qui poſſem, vos quod vultis maximè, ipſe verò mihi polliceri non audeo, Poetæ Græci, me vindice, quàm correctiſſimi ut exirent! Pudet tamen impensè rogatum, idque reipublicæ literariæ nomine, ſubterfugere velle videri quicquid eſt in recognoſcendo oneris: Quid multa? Pollicitus ſum operam meam qualemcunque. Quid à me præſtitum ſit non dico. Quicquid id ſit, (quod certè quantil-*

lum

lum ſit ipſe ignorare non poſſum) Si Græcæ linguæ Profeſſoribus & Magiſtris, ſi tyronum in re Grammatica informatoribus; ſi Græcæ poeſeως ſtudioſis, aut gratum eſſe, aut non diſplicuiſſe ſenſero: Hoc ego (ut ità loquar) ὁρμητηρίῳ incitatus, non gravabor eundem me in Poetarum Maximo recognoſcendo præſtare, quem in hiſce Minoribus præſtiti, vigilantem certè Græcæ linguæ ſtudioſis à prælo ſervum, & non negligentem, ſi minùs eruditum, nec oculatum ſatis. Interea his tu (Lector Candide) utere ac fruere, noſtris verò conatibus fave, ac VALE.

Reſtat

Reſtat adhuc unicum, tibi quod
'ΕΝ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕ'ΝΟΙΣ
ſignificatum oportuit.

IN *hac Editione noſtra Poetarum Græcorum, exemplar omnium longè optimum* Henrici Stephani, *editum* (*in* Folio, *utì loquuntur*) *Anno* MDLXVI, *eóque deficiente* (*neque enim* Stephanus *omnes edidit*) Criſpini, *editum* (*in* Duodecimo) *Anno* MDC, *quantum licuit, ſecutus ſum. A quibus doctiſsimis viris ſi fortè nonnullis in locis diſſentiam, id invitus facio* (*nec ſine doctiſsimorum virorum judicio* (*aut* Orthographiæ, *aut* Orthometriæ, *aut* Proſodiæ *gratiâ*, (*nam ad hæc tria capita reduci videntur poſſe omnia*) *aut ſaltem aliqua alia non niſi juſta de cauſa, utì mihi videtur: recténe, an ſecùs, illud ſtatuas velim, Lector candide; Tibi enim de me meáq; hac qualicunq; opellula judicium totum lubens permitto.*

R. W.

ANNO 1635.

HESIODI ASCRÆI
OPERUM & DIERUM
LIBER I.

MUſæ ex Pieria carminibus celebres,
Agite, Jovem dicite veſtrum patrem celebrantes,
Per quem mortales homines *ſunt* pariter obſcuriq;
clariſque,
Nobiles, ignobileſque, Jovis magni voluntate:
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit;
Facilè præclarum minuit, & obſcurum adauget;
Facileque corrigit incurvum, & ſuperbum deſiccat
Jupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & *pro* juſtitia *tua* dirige judicia
Tu. Ego verò Perſen *fratrem* vera monebo.
Non ſanè unum eſt contentionum genus, ſed ſuper terram
Sunt duo: alteram quidem probaverit qui noverit;
Altera eſt vituperabilis: in diverſa autem animum diſtrahunt.
Nam hæc *contentio* bellum exitioſum & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſariò
Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam.
Alteram verò priorem genuit Nox obſcura,
Poſuit verò ipſam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & *quidem* hominibus longè meliorem.
Hæc & quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens otioſus
Divitem, qui feſtinat arare, atque plantare,
Domumq; rectè gubernare: ÆMULATUR vicinum vicinus
Ad divitias feſtinantem. Bona verò hæc contentio hominibus,
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber:
Et mendicus mendico invidet, cantorq; cantori.
O Perſa, tu verò hæc tuo repone in animo;
Neq; malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, foriq; auſcultatorem exiſtentem.
Cura namq; parva eſt *(eſſe debet)* litiumq; forique,
Cui non ſit victus domi in annum repoſitus
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi verò non amplius erit iterum
Sic faciendum, ſed rurſus diſcernamus litem

Rectis

ἩΣΙΟ'ΔΟΥ τοῦ ἈΣΚΡΑΙ'ΟΥ

ἜΡΓΩΝ καὶ ἩΜΕΡΩ͂Ν

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ ά.

ΜΟΥ͂ΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι,
Δεῦτε, Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὅντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε, φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
ΟΥΚ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ', ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ΖΗΛΟΙ͂ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. Ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων·
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε.
Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν·
Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν. Ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος

Rectis judiciis, quæ ex Jove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: aliáq; multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicâſſe.
STULTI, neq; ſciunt quanto plus dimidium ſit toto,
Neq; quam magnum in malva & aſphodelo commodum.
Occultârunt enim dii victum hominibus.
Facilè enim *alioqui* vel *uno* die *tantum* operari poſſes,
Ut in annum quoq; *ſatis* haberes, otioſus etiam:
Statímq; temonem quidem ſuper fumum poneres,
Opera verò boum ceſſarent, mulorúmq; laborioſorum.
Sed Jupiter abſcondit; iratus mente ſuâ,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus machinatus eſt triſtia mala.
Abſcondit verò ignem: quem rurſus quidem bonus Japeti puer
Surripuit ad hominum uſum, Jove à conſulto,
In cava ferula, clam Jovem fulminibus gaudentem.
Húncq; indignatus affatus eſt nubicoga Jupiter:
Japetionide, omnium maximè verſute,
Gaudes ignem furatus, quódq; animum meum deceperis?
Id tibíq; ipſi magnum *erit* malum, & poſteris.
Ipſis namq; pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait, riſítq; pater hominúmq; deûmque.
Vulcanum verò inſignem juſſit quam celerrimè
Terram aquæ miſcere, hominiſq; indere vocem,
Et robur, immortalibus verò deabus facie aſſimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam
Opera docere, ingenioſam telam texere:
Et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas:
Indere verò caninámq; mentem & furaces mores
Mercurium juſſit, nuncium Argicidam.
Sic ait. Illi autem obtemperârunt Jovi Saturnio regi.
Móxq; ex terra finxit inclytus utrinq; claudus *Vulcanus*
Virgini verecundæ ſimilem, Jovis conſiliis:
Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva:
Circùm verò Charitéſq; deæ & veneranda Suada
Monilia aurea poſuerunt corpori: ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronârunt floribus vernis:
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva:
At in pectore ſanè nuncius Argicida,

Menda-

Ἰθείῃσι δίκαις. αἵτ' ἐν Διός εἰσιν ἄρισαι
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἀλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
ΝΗΠΙΟΙ, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥστέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα·
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι, Διὸς πάρα μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ', ἐν δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδώνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'. Οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης

Mendacia, blandóſq; ſermones, & doloſos mores
Fecit Jovis conſiliis graviſtrepi : ſed vocem utique
Indidit deorum præco : appellavit autem mulierem hancce
Pandoram ; quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, damnum hominibus curioſis.
At poſtquam dolum pernicioſum & inevitabilem abſolvit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam *Mercurium*
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. Neq; Epimetheus
Conſideravit ut illi præcepit Prometheus, nè quando munus
Suſciperet à Jove Olympio, ſed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille ſuſcipiens, cum jam malum haberet, ſenſit.
Prius namq; in terra vivebant familiæ hominum
Seorſum abſque malis, & ſine difficili labore,
Morbíſq; moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
STATIM enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus vaſis magnum operculum dimovens,
Diſperſit, hominibus autem machinata eſt curas graves.
Sola verò illic Spes in infracta domo
Intus manſit, dolii ſub labris, neque foras
Evolavit : priùs enim injecit operculum dolii,
Ægiochi conſilio Jovis nubicogæ
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam PLENA quidem terra eſt malis, plenúmq; mare :
Morbi autem hominibus tam interdiu quàm noctu
Ultrò oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacitè ; nam vocem exemit conſultor Jupiter.
Sic nuſquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterùm ſi voles, alium tibi ſermonem paucis abſolvam
Bellè ac ſcienter : tu verò in animo repone.
Ut ſimul nati ſunt dii, mortaléſque homines,
Aureum quidem primùm genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœleſtium domorum incolæ,
Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm in cœlo regnaret.
Ut dii autem vivebant, ſecurum animum habentes,
Planè abſq; laboribus & ærumna ; neque moleſta
Senecta aderat : ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia :
Moriebantur autem ſeu ſomno domiti : bona verò omnia
Illis erant : fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſuâ, multúmque & copioſum : ipſíque ultro
Quieti poſſeſſionibus fruebantur, cum bonis multis.

Verùm

Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δὲ ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
Δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς ὀλυμπίου. ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
ΑἼΨΑ γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
ΠΛΕΊΗ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πού ἐστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.

Verùm poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem divi *facti* ſunt, Jovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum;
Qui quidem obſervant judicia & prava opera,
Caligine amicti, paſſim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum indè genus, multo deterius, poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque naturâ ſimile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem charam
Nutriebatur creſcens valde rudis domo in ſua.
Cùm verò adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuò abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Prout fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abſcondit; iratus, quia honores
Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium hominum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuriæ: neque ullum cibum
Edebant, ſed adamantis habebant durum animum,
Feroces: magna verò vis, & manus inacceſſæ
Ex humeris provenerant ſuper validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus;
Ære verò operabantur: nigrum autem *nondum* erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors verò tametſi terribiles exiſtentes
Cepit atra; ſplendidum verò liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam & hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terram multorum alumnam
Jupiter Saturnius fecit, juſtius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori generationi, per immenſam terram.
Hos quoque bellúmque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram

Perdi-

Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε· χολούμενος, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ' οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον, οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,

Ὤλεσε

Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi:
Alios verò & in navibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Trojam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipſos mortis quoq; finis adobruit.
Iis autem ſeorſum ab hominibus victum & ſedem tribuens
Jupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque jam quinto ego intereſſem
Hominum generi, ſed aut mortuus eſſem priùs, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum: nunquam nec die
Quieſcent à labore & miſeria, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium homi-(num,
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque ſodalis ſodali.
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim verò ſeneſcentes dehonorabunt parentes.
Incuſabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis
Impii, neque deorum vindictam ſcientes, neque hi ſanè
Seneſcentibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque juſti,
Neque boni: magis verò maleficum & injurium
Virum colent. Juſtitia verò in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
Livor autem homines miſeros omnes,
Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitabitur inviſo aſpe-(ctu.
Túmque demum ad cœlum à terra ſpatioſa,
Candidis veſtibus tectæ corpus pulchrum,
DEORUM ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor & Nemeſis: relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametſi ipſi ſapiant,
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam:
Illa verò miſerè, curvis confixa unguibus,

Lugebat

Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο,
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην.
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ μεν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν.
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
ἈΘΑΝΑ'των μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Lugebat: eam autem imperioſo ille ſermone allocutus eſt.
Infelix, quid ſtrepis? habet certè te multo fortior:
Hàc vades, quà te duco, etiam cantatricem exiſtentem:
Cœnam verò, ſiquidem libet, faciam, vel dimittam.
IMprudens verò quicunq; velit cum potentioribus contendere:
Victoriâq; privatur; & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Perſa, tu verò audi juſtitiam, neq; injuriam fove.
Injuria enim perniciosa *eſt* miſero homini; neq; bonus quidem
Facilè ferre poteſt, gravatúrq; ab ipſa,
Illapſus damnis. Via vero altera perveniendi
Melior ad juſta. JUSTITIA autem ſuper injuriam valet,
Ad finem progreſſa. PASSUS verò ſtultus ſapuit.
Citò enim abit jusjurandum unà cum pravis judiciis:
Juſtitiæ verò impetus, tractæ quocunq; homines duxerint
Donivori, pravis autem judiciis determinârint cauſas,
Hæc verò ſequitur, flens urbémq; & mores populorum,
Caliginem induta, malum hominibus afferens,
Qui ipſam expellunt, neq; rectam diſtribuerunt.
At qui jura tam hoſpitibus quàm popularibus dant
Recta, neq; à juſto quicquam exorbitant;
Iis viget urbs, populi verò florent in ipſa:
Pax verò per terram alma: neq; unquam ipſis
Moleſtum bellum parat latè cernens Jupiter.
Nec unquam juſtos inter homines fames verſatur.
Neq; noxa; florentibus verò arvis fruuntur.
His fert quidem terra multum victum: in montibus verò quercus
Summa quidem fert glandes; media verò apes:
Lanigeræ autem oves velleribus onuſtæ ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florent autem bonis perpetuò: neq; navibus
Navigant; fructum verò profert fœcundus ager.
Sed quibus injuriáq; mala curæ eſt, praváq; opera,
Iis pœnam Saturnius parat latè cernens Jupiter:
SÆPE etiam univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum intulit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem: intereunt verò populi:
Neq; mulieres pariunt; decreſcúntq; familiæ,
Jovis Olympii conſilio: interdum verò rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naves in ponto Saturnius punit ipſorum.

Μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·
Τῇδ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν,
Δεῖπνον δ', αἴκ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
ΑΦΡΩΝ δ', ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν. Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. ΔΙΚΗ δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ΠΑΘΩΝ δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι·
Τῆς δὲ δίκης ῥόθος, ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
Ἡ δ' ἕπεται, κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσουσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νείσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
ΠΟΛΛΑ'ΚΙ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.

O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Pœnam hanc: PROPE enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot perverſis judiciis
Se mutuò atterunt, deorum animadverſionem non curantes.
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum alumna
Dii Jovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui ſanè & judicia obſervant, & prava opera,
Caligine amicti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Juſtitia Jove prognata.
Claráq; & veneranda diis qui cœlum habitant
Et certè cùm quis ipſam læſerit, obliquè injurians,
Statim ad Jovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui mala cogitantes
Aliò deflectunt judicia, iniquè pronunciantes.
Hæc obſervantes, ô reges corrigite ſententias,
Donivori: obliquorum verò judiciorum prorſus obliviſcamini.
SIBI ipſi mala fabricatur vir alii mala fabricans.
MALUM verò conſilium conſultori peſſimum.
OMNIA videns Jovis oculus, omniáq; advertens,
Et hæc certè, ſiquidem vult, inſpicit: neq; ipſum latet
Qualénam hoc quoq; judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Eſſe velim, neq; meus filius: quando MALUM eſt, juſtum
Eſſe, ſiquidem plus juris injuſtior habebit.
Sed his nondum finem arbitror impoſiturum Jovem fulmine gaudentem.
O Perſa, cæterùm tu hæc animo tuo repone,
Et juſtitiæ quidem animum adjice, violentiæ verò obliviſcere prorſus:
Namque HANC hominibus legem diſpoſuit Saturnius,
Piſcibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuò ut devorent; quandoquidem jus apud eas non eſt;
Hominibus autem dedit juſtitiam, quæ multo optima
Eſt. SI QUIS enim velit juſta in publicc dicere,
Cognoſcens, ei quidem opes largitur latè videns Jupiter.
QUI VERO teſtimoniis volens perjurium jurando
Mentietur in jus delinquens, immedicabiliter læſus eſt;
Ejus verò obſcurior poſteritas poſtea relicta eſt:
VIRI autem juſti generatio in poſteris *erit* præſtantior.
Cæterùm tibi ego bona ſciens dico, ſtultiſſime Perſa,
MALITIAM quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt: brevis quippe via eſt, valdéq; propè habitat.
ANTE virtutem verò ſudorem dii poſuerunt

Immor-

Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην· ἘΓΓΥ`Σ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοοῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ ΑΥ`Τῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ ΔΕ` κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
ΠΑ'ΝΤΑ ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ ΚΑΚΟ'Ν, ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει·
Ἀλλὰ τά γ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν·
ΤΟ'Ν δὲ γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. ΕἸ ΓΑ'Ρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
ὋΣ ΔΕ' κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη·
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
ἈΝΔΡΟ'Σ Δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
ΤΗ'Ν ΜΕ'Ν ΤΟΙ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
ΤΗ͂Σ δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν

Ἀθάνα-

Immortales; longa verò atq; ardua via eſt ad ipſam,
Primúmq; aſpera: ubi vero ad ſummum ventum fuerit,
Facilis deinceps eſt, quantumvis difficilis fuerit. (ſapit,
ILLE quidem longè optimus eſt, qui ex ſe ipſe per omnia
Conſiderans quæcunq; dein & poſtremò ſint meliora.
RURſus & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
QUI verò nec ex ſe ſapit, neq; alium audiens
Animum adjicit, contrà hic inutilis homo *eſt*.
Verùm tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Odio habeat, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victúq; tuum impleat horreum.
FAMES namq; perpetuò ignavo comes *eſt* viro:
Atq; eidem & dii ſuccenſent, & homines, quicunq; otioſus
Vivat, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi,
Vorantes. Tibi verò opera mediocria obire gratum eſto,
Ut tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
EX laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus: valde enim oderunt otioſos.
LABOR verò nullum dedecus, ſed ignavia dedecus *eſt*.
Quòd ſi laboraveris, mox te æmulabitur otioſus
Diteſcentem: divitias verò & virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris, (Laborare quidem melius)
Siquidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, victûs curam habeas, ut te jubeo.
PUDOR autem non bonus indigentem virum tenet;
Pudor, qui viros valde & lædit & juvat.
PUDOR quidem ad paupertatem, audacia verò ad divitias,
OPES verò non raptæ, divinitus datæ, multò meliores:
Si quis enim & manibus per vim magnas opes abſtulerit.
Aut linguâ ſpoliârit, (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucrum mentem deceperit
Hominum, pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obſcurant dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi, exiguum verò ad tempus divitiæ adſunt.
Par *facit delictum* qui & ſupplicem & hoſpitem malo affecerit;
Quíq; fratris ſui cubilia aſcenderit,
Secreti *causâ* lecti uxoris, inhoneſta patrans:
Quíq; imprudentiâ cujuſpiam deceperit orphanos liberos:
Quíq; parentem ſenem miſero in ſenectæ limine

Probris

Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
ΟΥ̓͂ΤΟΣ μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω.
ἘΣΘΛΟ῾Σ δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δὲ κε μήθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς,
Ἐργάζευ, Πέρση δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι καλιήν.
ΛΙΜΟ῾Σ γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοί,
Ἔσθοντες. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
ἘΞ ἜΡΓΩΝ δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
ἜΡΓΟΝ δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, (Τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον)
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
ΑἸΔΩ῾Σ δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
ΑἸΔΩ῾Σ τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
ΧΡΗ῾ΜΑΤΑ δ' οὐχ ἁρπακτὰ, θεόσδοτα, πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ', ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ

Probris affecerit, gravibus inceſſens verbis :
Huic certè Jupiter iraſcitur ; ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
PRO virili autem ſacra facito immortalibus diis
Caſtè & purè ſplendidáq; crura adurito.
Interdum certè libaminibus atq; ſuffitibus placa,
Et quando cubitum iêris, & quando lux ſacra venerit :
Ut benevolum erga te cor atq; animum habeant ;
Ut aliorum emas ſortem, non tuam alius.
AMICUM ad convivium vocato, inimicum verò ſinito.
Eum verò potiſſimum vocato, quicunq; te prope habitat :
Si enim tibi & negotium aliquod domeſticum accidat,
Vicini diſcincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
NOXA *tam magna eſt* malus vicinus, quantum bonus commodum.
Sortitus eſt præmium, quicunq; ſortitus eſt vicinum bonum ;
Neq; ſanè bos interierit, niſi vicinus malus ſit.
RECTA quidem menſurâ à vicino mutuum accipe, rectáq; redde,
Eâdem menſurâ, & amplius, ſi quidem poſſis :
Ut indigens, & in poſterum promptum invenias.
NE mala lucra captes : mala lucra æqualia damnis.
AMANTEM te ama, & accedenti adſis :
ET DA *ei* qui dederit neq; da *ei* qui non dederit.
DATORI namq; eſt qui dat : non danti verò nemo dat.
DONATIO bona, rapina verò mala, lethifera.
QUISQUIS etenim vir ſponte ſuâ *dederit*, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui verò ipſe rapuerit, imprudentiâ fretus,
Quamvis ſit exiguum, *tamen* id conſtringit charum animum.
SI QUIDEM enim & parvum parvo addideris,
Et frequenter iſtud feceris, mox quidem magnum & hoc evaſerit.
QUI verò partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neq; verò quod domi repoſitum eſt, virum contriſtat.
DOMI melius *eſt* eſſe ; quoniam noxium quod foris *eſt*.
Bonum quidem de præſenti capere ; noxa verò animo
Egere abſente : quæ te cogitare jubeo.
INCIPIENTE verò dolio & deſinente, ſaturato te,
Medio parce : mala verò in fundo parſimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto,
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto :
CREDULitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
Ne verò mulier te animo nates ſuccincta decipiat,

Blandè

Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν.
ΚΑΔΔΥΝΑΜΙΝ δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἡμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος. (ἐᾶσαι.
ΤΟΝ ΦΙλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
ΠΗΜΑ κακὸς γείτων, ὅσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ·
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅς γ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
ΕΥ ΜΕΝ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύναι·
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
ΜΗ ΚΑΚΑ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι.
ΤΟΝ ΦΙλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
ΚΑΙ ΔΟΜΕΝ ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
ΔΩΤῌ μέν τις ἔδωκεν· ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
ΔΩΣ ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.
ὍΣ μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δοίη,
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
ὍΣ δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
ΕΙ ΓΑΡ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
ὍΣ δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
ΟΙΚΟΙ βέλτερον εἶναι· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
ἈΡΧΟΜΕΝΟΥ δὲ πίθου καὶ λήγοντος, κορέσασθαι·
Μεσσόθι φείδεσθαι. δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
ΠΙΣΤΕΙΣ δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,

Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
QUI namq; mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Unicus verò filius ſervârit paternam domum
Paſcendo: ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facilè verò & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes:
MAJOR autem plurium cura, major quoq; acceſſio.
Tibi verò ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito: operámq; operæ ſubinde addito.

LIB. II.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctéſq; & dies quadraginta
Latent: rurſum vero circumvolvente ſe anno
Apparent, primùm ut acuitur ferrum.
Hæc utiq; arvorum eſt regula, quiq; mare
Prope habitant, quíq; valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nudúſq; arato,
Nudus quoq; metito, ſiquidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, nè quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihílq; efficias.
Sicut & nunc ad me veniſti: ego verò tibi non ampliùs dabo,
Neq; ampliùs admetiar. Labora ſtolide Perſa
Opera quæ hominibus dii deſtinârunt:
Nè quando cum liberis uxoréq; animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter forſitan conſequéris: ſi verò ampliùs moleſtes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices:
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitíq; ſolutionem, famíſq; evitationem.
Domum quidem primùm, uxorémque, bovémq; aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves ſequatur:
Utenſilia verò domi omnia apta facito:
Nè tu quidem petas ab alio, illéq; recuſet, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrq; tibi opus.
NE VErò differas ínq; craſtinum, ínq; perendinum:
Non enim deſes in opere vir implet horreum,

Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
ΟΣ ΔΕ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις, ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
ΠΛΕΙ'ων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

ΒΙΒΛ. β'.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ σοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. Ἐργάζευ νήπιε Πέρση
Ἔργα τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις·
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητὴν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο·
Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
Ἡ δ' ὥρη παραμείβεται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
ΜΗΔ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν·
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,

Neq; procraſtinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem DILATOR operum vir cum damnis luctatur.
Cùm itaq; jam deſinit robur vehementis ſolis
Ab æſtu ſudorifero, per autumnum pluente
Jove præpotente, mutatúrq; humanum corpus
Multò levius: (nam tunc Canicularis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato-obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur).
Quando incorruptiſſima eſt cæſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramíſq; ceſſat:
Tunc ſanè ligna ſecato, memor tempeſtivi operis.
Mortarium quidem tripedale ſeca, piſtillum verò tricubitale:
Axémq; ſeptempedalem; valde enim certè conveniens ſic:
Si verò octopedalem; & malleum inde ſecueris
Trium ſpithamarum curvaturam ſecato decem palmorum currui:
Multa præterea curva ligna. Ferto autem dentale, cùm inveneris,
Domum, in monte quærens vel in agro,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt,
Nempe cùm Atticæ *Cereris* famulus temoni infigens,
Clavis adjunctum ſtivæ adaptaverit.
Bina verò diſponito aratra, laborans domi.
Dentatum, & compactum: quoniam multò optimum ſic.
Et ſi alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſimæ ſtivæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves verò duos novennes
Maſculos comparato, (horum enim robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentiæ menſuram habentes; hi ad laborandum optimi.
Non utiq; hi contendentes in ſulco laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum illic reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo buccellarum.
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non ampliùs reſpectans ad coætaneos, ſed in opere
Animum habens. Hoc verò neq; junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina & iteratam ſationem evitandum:
Junior enim vir ad coætaneos ſpectat intento animo.
Conſidera verò, cùm vocem gruis audieris
Ab alto ex nubibus quotannis clangentis:
Quæ ad arandi temporis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ, cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſanè paſce flexiles boves, intus exiſtentes.
Facile enim dictu eſt. Par boum da & plauſtrum:

Facile

Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος· (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν·
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω·
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ·
Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. Φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας,
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον, καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην, βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνοί)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι κὰμ μὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον·
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. Τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι·
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ', εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηροῦ, κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, Βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·

Facilè autem recuſare, Inſtant verò opera bobus.
Inquit autem vir opinione ſuâ dives, Fabricato plauſtrum:
Stultus, neq; hoc ſcit centum eſſe ligna plauſtri.
Horum antè curam habeto, domi ut reponas.
Cùm primùm igitur arandi tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane feſtinans, ut tibi impleantur arva.
Vere vertito: Æſtate verò iterata non te fallet.
Novalem verò ſerito adhuc levem terram.
Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix *eſt*.
Supplica vero Jovi terreſtri Cereriq; caſtæ,
Maturum ut abundet Cereris ſacrum munus,
Ut primum incipis arare, cùm extremum de ſtiva
Manu capiens ſtimulum, boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro: juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abſcondens. APTA enim diſpoſitio optima
Mortalibus hominibus *eſt*: inepta vero diſpoſitio peſſima.
Sic quidem ubertate ſpicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipſe poſtea Jupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem ejicias araneas: & te ſpero
Gaviſurum, victu potitum domi exiſtente.
Lætus autem pervenies ad canum ver, neq; ad alios
Reſpicies: tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad ſolis converſionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obverſim manipulans pulverulentus, nec valde gaudens;
Feres autem in ſporta; pauci verò te ſuſpicient.
Alias verò alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſerò araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus coccyzat quercûs in frondibus,
Primúmq; delectat mortales ſuper immenſam terram:
Tunc Jupiter pluat triduo, neq; deſinat,
Non utiq; ſuperans bovis ungulam, neq; deficiens:
Ita ſerus arator priori aratori æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia recondo: neq; te lateat
Ver exoriens canum, neq; tempeſtiva pluvia.
Accede autem *ad* æneam ſedem, & caloris gratiâ *ad* tabernam,
Tempore hyberno, cùm frigus homines includens
Detinet: ubi etiam impiger vir valde domum auget;

Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, Πάρα δ' ἔργα βόεσσι.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, Πήξασθαι ἄμαξαν·
Νήπιος οὐδὲ τό γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης.
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὴ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Ἔαρι πολεῖν· Θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν·
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθαι δὲ Διῒ χθονίῳ Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα, βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ· ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμῶος, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
Σπέρματα κακκρύπτων. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότου ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
Ἀντία δεσμεύων, κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,
Τὸ πρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι·

Μή

Nè te malæ hyemis difficultas opprimat,
Cum paupertate, macilentâ verò craſſum pedem manu premas.
Multa verò ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victûs, mala intra animum verſat.
Spes vero non bona indigentem virum fert,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Indica autem ſervis, Æſtate adhuc mediâ exiſtente,
NON ſemper Æſtas erit: facite nidos.
Menſem verò Januarium, malos dies bobus nocentes omnes,
Hunc vitato, & glacies, quæ quidem ſuper terram
Flante Boreâ moleſtæ exiſtunt;
Qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
Inſpirans ruit: remugit autem terra & ſylva.
Multas verò quercus alticomas abietéſq; denſas
Montis in vallibus dejicit; terræ multos-paſcenti
Incumbens: & omnis rebòat tunc ingens ſylva,
Feræ autem horrent, caudáſq; ſub pudenda ponunt:
Quarum etſi vellere cutis denſa eſt, tamen & has
Frigidus exiſtens perflat hirſuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neq; ipſum cohibet.
Etiámq; per capram flat hirſutam; ovium autem greges non item,
Eò quòd annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti Boreæ: incurvum verò ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginis non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet,
Nondum opera ſciens aureæ Veneris,
Benéq; lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exoſſis *polypus* ſuum pedem arrodit,
Inq; frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi ſol oſtendit pabulum ut invadat,
Sed ſuper nigrorum hominum populúmq; & urbem
Vertitur, tardiùs autem univerſis Græcis lucet.
Et tunc ſanè cornutæ beſtiæ & incornutæ ſylvicubæ
Miſerè dentibus ſtridentes per quercetum valloſum
Fugiunt, & omnibus in animo id curæ eſt,
Quæ tecta inquirentes denſas latebras habent,
Et cavernas petroſas: tunc ùtiq; tripodi homini ſimiles,
Cujus ut humeri fracti ſunt, & caput pavimentum ſpectat,
Huic ſimiles incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Lænámq; mollem, & talarem tunicam.

Stamine

Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ,
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος,
ΟΥΚ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται· ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ, χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων· καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,
Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου,
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει,
Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι,
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται,
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροός, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Στή-

Stamine verò in pauco multam tramam intexe:
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neq; erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occiſi
Aptos ligato, pilis intus condenſans.
Primogenitorum verò hœdorum, cùm frigus tempeſtivum venerit,
Pelles conſuito nervo bovis, ut ſuper humerum
Pluviæ circumjicias præſidium; ſupra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures non humectet *pluvia*:
Frigida enim aurora eſt Boreâ cadente.
Matutinus verò ſuper terram à cœlo ſtellifero
Aër frugifer extenſus eſt beatorum ſuper opera,
Qui hauſtus à fluminibus ſemper fluentibus,
Alte ſupra terram levatus venti procellâ,
Interdum quidem pluit ad veſperam, interdum flat,
Denſas Thracio Boreâ nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Nè quando te cœlitus tenebroſa nubes circumtegat,
Corpúſq; madidum faciat, veſtéſq; humectet:
Sed evitato. Menſis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficiliſq; hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adſit
Alimoniæ: longæ enim adjutrices noctes ſunt.
Hæc obſervans perfectum in annum,
Æquato noctéſq; & dies, donec rurſum
Terra omnium mater fructum promiſcuum proferat.
Cùm ſexaginta poſt verſiones ſolis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc ſanè ſtella
Arcturus, relinquens ſacrum fluentum Oceani,
Primùm tota apparens exoritur veſpertina.
Poſt hunc manè lugens Pandionia prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, Vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: ſic enim melius.
At cùm domiporta *teſtudo* à terra plantas aſcenderit,
Pleiadas fugiens: tunc non ampliùs fodiendæ vites,
Sed falcéſq; acuito. ſervóſq; excitato.
Fugito verò umbroſas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore meſſis, quando ſol corpus exiccat:
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, ut tibi victus ſufficiens ſit:
AURORA enim operis tertiam ſortitur partem,
Aurora tibi promovet quidem viam, promovétq; laborem:
Auroa

Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος.
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο αἰεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ δ' εἵματα δεύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι. Μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος τὤμισυ βουσίν, ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων· τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων,
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
ἨΩΣ γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν,
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·

Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò juga bobus imponit.
Cùm verò carduúſq; floret, & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum infundit cantum
Frequenter ſub alis. Æſtatis laborioſo tempore:
Tunc pinguiſſimæq; capræ, & vinum optimum,
Salaciſſimæ verò mulieres, & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exſiccat;
Siccum verò corpus ob æſtum. Sed tunc jam
Sit petroſáq; umbra, & Biblinum vinum,
Libúmq; lacteum, lácq; caprarum non-amplius lactantium,
Et bovis ſylvas-depaſcentis caro nondum enixæ,
Et primogenitorum hœdorum; præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, animo ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu,
Fontémq; perennem, ac defluentem, quiq; illimis ſit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò miſce vini.
Famulos autem inſtiga, Cereris ſacrum munus
Triturare, quando primùm apparuerit vis Oriônis,
Loco in ventoſo, & bene plantata in area:
Menſurâ verò diligenter recondito in vaſis. Sed poſtquam
Omnem victum depoſueris ſufficientem intra domum,
Servum domo carentem deducere, & ſine liberis ancillam
Inquirere jubeo: (moleſta eſt autem quæ liberos habet ancilla)
Et canem dentibus aſperum nutrito: nec parcas cibo,
Nè quando tibi interdiu dormiens vir (*fur*) facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi ſit
Bobus ac mulis annuum pabulum. Sed poſtea
Servi refocillent chara genua, & boves ſolve.
Cùm verò Orion, & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora,
O Perſa, tum omnes decerpe domum uvas:
Exponito verò ſoli decem dies, totidemq; noctes,
Quinq; autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito
Dona multam lætitiam afferentis Bacchi. Sed poſtquam utiq;
Pleiadéſq; Hyadéſq; ac robur Oriônis
Occiderint; tunc deinde arationis memor eſto
Tempeſtivæ: annus verò per terram accommodus ſit.
Quòd ſi te navigationis periculoſæ deſiderium ceperit,
Quando utiq; Pleiades robur validum Oriônis
Fugientes, occiderint in caliginoſum pontum,
Tunc certè variorum ventorum cùm impetu ruunt flamina:

Et

Ἠὼς, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν·
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσίν. ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ Βίβλινος οἶνος,
Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς.
Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος·
Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαέϊ, καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι· (χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος)
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν· ὄφρά τοι εἴη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν· Αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων, καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀποδρέπεν οἴκαδε βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας·
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τὸ, τε σθένος Ὠρίωνος
Δύνωσιν, τοῦτ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη·
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θυίουσιν ἀῆται·

Καὶ

Et tunc nè ampliùs naves habe in nigro ponto.
Terram autem operari memor *eſto*, ità ut te jubeo.
Navem verò in continentem trahito ; munitóq; lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium :
Sentinâ exhauſtâ, ut nè putrefaciat Jovis imber.
Inſtrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone.
Rectè contrahens navis alas pontigradæ ;
Clavum verò fabrefactum ſuper fumum ſuſpendito :
Ipſe autem tempeſtivam expectato navigationem, dum veniat.
Túncq; navem celerem ad mare trahito : intus verò onus
Aptum inſtruito, domum ut lucrum reportes :
Quemadmodum meúſq; pater & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Navigabat navibus, victûs indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cumâ Æolide relictâ, in navi nigra :
Non reditus fugiens, neq; opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem miſero in vico
Aſcrâ, hyeme malo, æſtate *autem* moleſto, nunquam bono.
Tu verò, ô Perſa, operum memor eſto
Tempeſtivorum omnium : de navigatione verò maximé.
NAVEM parvam laudato, magnæ verò onera imponito :
MAJUS quidem onus, majus verò lucrum ad lucrum
Erit : ſi quidem venti malos abſtineant flatus.
  Quando, ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Oſtendam tibi modos multiſoni maris,
Etſi neq; navigandi peritus, neq; navium.
Neq; enim unquam navi navigavi ſuper latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectatâ tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è ſacra ad Trojam pulchras-fœminas-habentem.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis,
Chalcidémq; trajeci : prædeliberata verò multa
Certamina inſtituerunt juvenes magnanimi : ubi me dico
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primùm ſonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantùm naves expertus ſum multos-clavos habentes.
Sed *tamen* & ſic dicam Jovis conſilium Ægiochi :
Muſæ enim me docuerunt inenarrabilem hymnum canere.
  Dies quinquaginta poſt verſiones ſolis,

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων·
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσὶ βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῆδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ·
Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων· περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
ΝΗ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
ΜΕΙ'ζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούληαι χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυγόμφων·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο.

Ad finem progreſsâ Æſtate laborioſo tempore,
Tempeſtiva eſt mortalibus navigatio: nec certè navem
Fregeris, neq; homines perdiderit mare;
Niſi lubens Neptunus terræ-quaſſator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere:
In his enim ſumma eſt ſimul bonorúmq; malorúmque.
Tunc verò faciléſq; auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem ventis fretus
Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca.
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Neq; verò expectato vinúmq; novum,& Autumnalem imbrem,
Et hyemem accedentem, Notíq; moleſtos flatus,
Qui concitat mare, ſecutus Jovis imbrem
Multum, Autumnalem; difficilem verò pontum facit.
Sed alia Verna eſt navigatio hominibus:
Nempe cùm primùm quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantùm folia homini appareant
Summa in ficu: tum ſanè aſcendi poteſt mare.
Verna autem hæc eſt navigatio. Non ipſam ego *tamen*
Probo; neq; enim meo animo grata eſt,
Quia rapax: ægrè quidem effugeris malum,Sed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitiâ mentis:
PECUNIA enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum verò eſt mori in fluctibus. Verùm te jubeo
Conſiderare hæc omnia in animo quæcunq; dico.
NE VERO intra naves omnem ſubſtantiam cavas pone:
Sed plura relinquito; pauciora verò imponito,
Miſerum enim in ponti fluctibus in malum incidere:
Miſerum etiam, ſiquidem in currum prægrande onus imponens
Axem fregeris, onera verò intereant.
MEDIocritatem obſerva. OCcaſio verò in omnibus optima.
MATURUS autem uxorem tuam ad domum ducito,
Neq; triginta annis valde multùm deficiens,
Neq; ſuperans multùm: nuptiæ verò tempeſtivæ hæ.
MULIER autem quatuor *annos* pubeſcat, quinto nubat.
VIRGINEM vero ducito, ut mores caſtos doceas.
Eam verò potiſſimùm ducito quæ te prope habitat,
Omnia diligenter circùm contemplatus;nè vicinis ludibria ducas.
NEQUE enim muliere quicquam vir ſortitur melius
Bonâ: rurſus verò malâ non deterius aliud,
Comeſſatrice, quæ virum tametſi fortem
Torret ſine face, & crudæ ſenectæ tradit,

BENE

Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθείσειε θάλασσα·
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι.
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστὶν,
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀιδρείῃσι νόοιο·
ΧΡΗΜΑΤΑ γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὡς ἀγορεύω.
ΜΗΔ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι·
Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη·
ΜΕΤΡΑ φυλάσσεσθαι. ΚΑΙΡΟΣ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
ὩΡΑΙΟΣ δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ ΓΥΝΗ τέτορ' ἡβῴη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών· μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
ΟΥ ΜΕΝ γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης, ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.

BENE verò animadverſionem immortalium deorum obſervato.
NEQUE fratri æqualem facito amicum :
Quòd ſi feceris, nè ipſum prior malo afficias.
NEQUE mentiaris *in* linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantùm puniri memineris. Sin verò rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe : miſer namq; vir amicum aliàs alium
Facit ; te verò nè quid animo coarguat vultus.
NEQUE multorum hoſpes, neq; nullius hoſpes dicaris,
Neq; malorum ſocius, neq; bonorum conviciator. (homini
NEQUE unquam miſeram pauperiem animi conſumptricem
Suſtineas exprobrare, divorum munus immortalium.
LINGUÆ certè theſaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia ad menſuram euntis.
QUOD ſi malum dixeris, forſan & ipſe majus audies.
NEQUE publici convivii gravis acceſſor eſto :
Ex publico plurima verò gratia, ſumptúſq; minimus.
NEQUE unquam de mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus,
Neq; enim illi exaudiunt : reſpuunt verò etiam preces.
NEQUE contra ſolem verſus erectus meito ;
Sed poſtquam occiderit, memor uſq; ad orientem,
NEQUE in via, neq; extra viam progrediendo meias,
Neq; denudatus : deorum quippe noctes ſunt.
Sedens verò divinus vir & prudens *mingit*,
Aut idem ad parietem accedens bene ſepti atrii.
NEQUE pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
NEQUE ab ominoſo ſepulchro reverſus
Seminato progeniem, ſed deorum à convivio.
NEQUE unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœnâ aquâ limpidâ.
Qui fluvium tranſierit, malitia verò manus illotus,
Ei ſuccenſent dii, & damna dant in poſterum.
NE verò à manu, deorum in celebri convivio,
Siccum à viridi reſeca nigro ferro
NEQUE unquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium : perniciosum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
NEQUE domum faciens imperfectam relinquito,
Nè fortè inſidens crocitet ſtridula cornix.

NE-

ΕΥ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
ΜΗΔΕ' κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
ΜΗΔΕ' ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ κὴ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος. εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλησι παρασχεῖν,
Δέξασθαι· δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
ΜΗΔΕ' πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
ΜΗΔΕ' ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
ΓΛΩ'ΣΣΗΣ τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
ΕΙ ΔΕ' κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
ΜΗΔΕ' πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι·
Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἐξ ἠοῦς Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
ΜΗΔ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος ἔς τ' ἀνιόντα·
ΜΗ'Τ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς·
ΜΗΔ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
ΜΗΔ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, κὴ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
ΜΗΔ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ,
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
ΜΗΔΕ' ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
ΜΗΔΕ' δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μήτοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.

NEQUE à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neq; lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
NEQUE ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem; quia virum inertem facit:
Neq; duodecim-menſium; æquale & hoc eſt.
NEQUE muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. NEQUE in ſacrificia accenſa incidens
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indignè fert.
NEC unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neq; ſuper fontes meiito, quin valde evitato;
Neq; incacato: id enim nihilo eſt melius.
Sic facito: gravem verò mortalium evitato famam.
FAMA enim mala eſt: levis quidem levatu
Facillimè, moleſta verò portatu, difficiliſq; depoſitu.
FAMA verò nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant: quippe dea quædam eſt & ipſa.

HESIODI ASCRÆI DIES.

Dies verò ex Jove obſervans, bene ſecundum decorum
Præcipe ſervis; triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, dimenſúmq; dividendum:
Nempe cum veritatem populi judicantes agunt.
Hæ enim dies ſunt Jove à prudente:
Primùm novilunium, quartáque, & ſeptima, ſacra dies:
Hac enim Apollinem aurienſem genuit Latôna.
Octaváq; & nona, ambæ quidem dies menſis
Præcipuæ, creſcentis, ad curandum opera mortalium.
Undecima verò duodecimáque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecimâ multo melior:
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus,
Die adultâ: cùm & prudens *formica* acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponátq; opus.
Menſis autem inchoati decimatertiâ caveto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona; puellæ verò non utilis eſt
Neq; gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ

Apta

ΜΗΔ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
ΜΗΔ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
ΜΗΔΕ' γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔς' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή. ΜΗΔ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας
Μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν.
Ὧδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
ΦΗ'ΜΗ γάρ τε κακὴ πέλεται· κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
ΦΗ'ΜΗ δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· θεός νύ τις ἐστι καὶ αὐτή.

ἩΣΙΟ'ΔΟΥ τοῦ ἈΣΚΡΑΙ'ΟΥ ἩΜΕ'ΡΑΙ.

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι,
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος·
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη δὲ δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
Ἡ μὲν ὄις πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων·
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης,
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρεισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃ τε γενέσθαι

Apta eſt: ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ovium,
Stabulóq; circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona vero viripara, amátq; convicia loqui,
Mendaciáque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis verò octavâ aprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecimâ laborioſos.
Viceſimâ verò in magna plenâ die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ eſt indolis.
Bona autem viripara decima: puellæ verò & quarta
Media: hac verò & oves, & flexipedes flexiles boves,
Et canem aſperis dentibus, mulóſq; laborioſos
Cicurato, manum admovens. Cautus verò eſto animo,
Ut quartam vites deſinentis & inchoati menſis:
Doloribus conficiendo animo valde hæc accommoda eſt dies.
Quarta autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis auguriis quæ ad hanc rem ſunt optima.
Quintas verò evitato; quia difficiles ſunt & graves:
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Juſjurandum vindicantes, quod Contentio genuit malũ perjuris.
Mediâ verò ſeptimâ Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene-æquata in area
Ventilato: lignorúmq; ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliáq; ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quartâ vèro incipito naves compingere agiles.
Nona autem media pomeridiana, melior dies.
Prima verò nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt & ad plantandum & ad generandum
Tam viro quàm mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt ter-nonam menſis optimam
Aperiendis doliis, & ſub jugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus,
Navíq; bene-clavatæ celeri in nigrum pontum
Trahendæ. Sed pauci vera intelligunt.
Quartâ verò aperi dolium, præ omnibus ſacra dies eſt
Media Pauci verò rurſum poſt viceſimam menſis optimam
Aurorâ vigente: pomeridiana verò eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo,
Cæteræ autem intercidentes, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò nôrunt.
INTERDUM noverca eſt dies, interdum mater.
Harum beatúſq; & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

Ἄρμενος· ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετράς
Μέσση· τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα, καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. Πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα, λώϊον ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἥδε φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι. Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ. Παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἠοῦς γινομένης· ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ· παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
ἈΛΛΟΤΕ μητρυιὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

HESIODI ASCRÆI
SCUTUM HERCULIS.

AUt qualis relinquens domos & patriam terram
Venit ad Thebas, ad bellicoſum Amphitryónem.
Alcmena filia populos-ſervantis Electriônis :
Quæ certè mulierum genus ſuperabat tenerarum (debat
Et pulchritudine & magnitudine: prudentiâ autem nulla conten-
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
Hujus & ab capite, & palpebris à nigris,
Tale ſpirabat, quale & *ab* aureæ Veneris.
Quæ & tantum in animo ſuum honorabat maritum,
Quantum nondum aliqua honoravit mulierum tenerarum:
Quamvis illi patrem bonum interfeciſſet fortiter domans,
Iratus pro bobus. Relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas *veniens* ſupplicavit ſcuta-ferentibus Cadméis :
Ubi ille domos habitavit cum veneranda uxore,
Seorſum ſine deſiderato amore. Non enim ipſi licuit
Priùs lectum conſcendere pulchras ſuras-habentis Electryónæ,
Quàm cædem ultus eſſet fratrum magnanimorum
Suæ uxoris, acríq; combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ipſi conſtitutum erat : Dii autem teſtes erant.
Horum ille reverebatur iram : & feſtinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod ſibi ex Jove fas erat.
Hunc autem ſimul cupidi & belli & pugnæ
Bœoti percuſſores-equorum, ſuper ſcuta ſpirantes,
Et Locri cominus-pugnantes, & Phocenſes magnanimi
Sequebantur : Dux autem iſtis erat bonus filius Alcæi,
Jactabundus populis. Pater autem hominúmq; deûmq;
Aliud conſilium texebat in mente, ut diis (raret.
Et hominibus artium-inventoribus nocumenti expulſorem gene-
Deſcendit verò ab Olympo, dolum mente ſtruens,
Deſiderans amorem bene-cinctæ mulieris,
Nocturnus ; citò autem venit Typhaonium; tunc autem rurſus
Phicium ſummum aſcendit conſultor Jupiter,
Ubi ſedens mente cogitavit ſtupenda opera.
Eâdem etenim nocte talos-extendentis Electryónæ
Lecto & amore mixtus eſt, & perfecit deſiderium. (ros,
Eâdem autem *&* Amphitryon populorum-defenſor, inclytus he-
Perfecto magno opere, venit ſuam ad domum,

Neque

ἩΣΙΟΔΟΥ τοῦ ἈΣΚΡΑΙΟΥ
ἈΣΠΙΣ ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἢ οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ᾽ ἀρήιον Ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος·
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔ τις ἔριζε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ᾽ ἄπο κυανεάων
Τοῖον ἄηθ᾽ οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἣ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων·
Ἦ μέν οἱ πατέρ᾽ ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί. Λιπὼν δ᾽ ὅγε πατρίδα γαῖαν,
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους·
Ἔνθ᾽ ὅγε δώματ᾽ ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ᾽ ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ᾽ ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ᾽ ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ᾽ ἅμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ᾽ ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἕσποντ᾽· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ᾽ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ᾽ ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικός,
Ἐννύχιος, τάχα δ᾽ ἷξε Τυφαόνιον· τόθεν αὖτις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς,
Ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ᾽ ἄρ᾽ ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ᾽ Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.

Οὐδ᾽

Neque ille ad famulos & paſtores agreſtes
Perrexit ire, priuſquam ſuæ uxoris conſcenderet lectum:
Talis enim corde cupiditas capiebat paſtorem populorum.
Ut autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab moleſta, vel etiam a forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon, gravi labore defunctus,
Libentérq; & amicè ſuam ad domum pervênit;
Nocturnus autem concubuit ſua cum veneranda uxore;
Delectatus donis valde-pulchræ Veneris.
 Illa autem, Deo domita & viro longè præſtantiſſimo,
Thebis ſeptem-portas-habentibus gemellos generavit filios,
Non tamen ſimilia ſapientes; fratres quamvis fuerunt:
Hũc quidem pejorem; illum autem rurſus multò meliorem virũ,
Gravémq; fortémque, vim Herculeam:
Hunc quidem, ſubdomita nigras-facienti-nubes Saturnio;
Sed Iphiclem lanceâ-ſervanti-*populos* Amphitryóni,
Diſtinctam prolem: hunc quidem, mortali viro miſta;
Illum autem, Jovi Saturnio deorum imperatori omnium:
Qui & Cycnum interfecit Martis-filium magnanimum.
 Invênit enim in luco longè-ſagittantis Apollinis
Ipſum & patrem ejus Martem inſatiabilem bello,
Armis coruſcantes, ut ſplendorem ignis ardentis,
Stantes in curru. Terram verò verberabant veloces equi
Pungentes ungulis: pulvis autem circa ipſos utrinq; ſpargebatur,
Excitatus plicatis curribus & pedibus equorum.
Currus autem bene-facti & canthi circumſtrepebant,
Equis feſtinantibus. Lætatus autem eſt Cycnus irreprehenſibilis,
Sperans Jovis filium bellicoſum, & aurigatorem *ejus*
Ferro ſcindere, & inclyta arma exuere.
Sed ei preces non exaudivit Phœbus Apollo:
Ipſe enim in illum concitaverat vim Herculeam.
Omne autem nemus, & templum Apollinis Pagaſæi
Splendebat ab gravis Dei armis & ipſius:
Ut ignis verò ab oculis ſplendebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet mortalis exiſtens obviam moveri,
Præter Herculem & inclytum Iolaum?
Illorum enim magnáq; vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebantur in fortiſſimis membris.
Qui tunc aurigam affatus eſt fortem Iolaum:
 O heros Iolaë, mortalium longè chariſſime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant,
Peccavit Amphitryon, quando bene-coronatam-*muris* Theben
Vénit

Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρειώτας
Ὦρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς·
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ·
Ὥς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε·
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ, θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε· (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην.
Τὸν μὲν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι·
Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δὲ, Διῒ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἄρην ἄατον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον,
Ἵππων ἱεμένων. Κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου·
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον·
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐΰστέφανον ποτὶ Θήβην

Ἦλθε

Vênit, linquens Tirynthis bene-ædificatum oppidum,
Interfecto Electryône boum causâ latas-frontes-habentium.
Venit verò ad Creontę & Heniocham extensũ-peplũ-habentem,
Qui ipſum amicè-exceperunt, & omnia neceſſaria præbuerunt,
Ut fas eſt ſupplicibus, honorârúntq; prócul magis.
Vivebat autem lætus cum pulchros-pedes-habente Electryôna,
Suâ uxore. Mox autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neq; naturâ ſimiles; neq; intellectu,
Túúſq; pater & ego. Hujus quidem mentem eripuit Jupiter,
Qui relinquens ſuámq; domum, ſuóſq; parentes,
Vênit honoraturus iniquum Euryſtheum,
Miſer. Profectò valdę ſuſpirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens; quæ non revocabilis eſt:
Sed mihi fortuna moleſta commiſit certamina.
O chare, ſed tu citiùs cape habenas purpureas (augens,
Equorum pedibus-velocium: valde autem mente audaciam
Rectè habeto velocem currum,& pedibus-velocium robur equo-
Nihil ſubveritus fragorem Martis homicidæ, (rum,
Qui nunc vociferans circum-furit ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-ſagittantis regis.
Attamen quamvis fortis exiſtens ſatiatur bello.
Hunc .a. viciſſim allocutus eſt irreprehenſibilis Ioláus:
O patrue, certè valde pater hominúmq; deûmq;
Honorat tuum caput, & Taureus Neptunus,
Qui Thebes arcem habet, & conſervat urbem:
Sicut ſanè & iſtum mortalem fortémq; magnúmq;
Tuas in manus agunt, ut gloriam bonam reportes.
Sed agè indue arma bellicoſa, ut celerrimè
Curribus appropinquantes & Martis & noſtro,
Pugnemus: quoniam neq; intrepidum Jovis filium,
Neq; filium Iphicli terrebit; ſed ipſum puto
Fugiturum duos filios irreprehenſibilis Alcidæ,
Qui jam prope ipſos vadunt, cupientes belli
Cædem ſtatuere: quæ ipſis multò gratiora dapibus.
Sic dixit. Subriſit autem vis Herculana,
Animo gaudens, valde enim ſibi accommoda dixit:
Atq; ipſi reſpondens, verbis alatis allocutus eſt,
Heros ô Iolae divine, non ampliùs procul
Pugna aſpera: tu autem priùs eras bellicoſus,
Sic & nunc magnum equum Arionem,nigras-ſetas-habentem,
Quacunq; converte, & auxiliare quantiſper potes.
Sic fatus, ocreas ex orichalco ſplendente,
Vul-

Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον,
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἐσθ' ἱκέτησι, τίον δ' ἄρα τηλόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ,
Ἧ ἀλόχῳ. Τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὃς προλιπὼν, σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ', ὀπίσσω
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ὦ θεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ Ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεθ'· ἐπεὶ οὔ τι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπε·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρεφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
Ὣς εἰπὼν κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ

Ἡφαίστου

Vulcani inclyta dona, circa crura poſuit.
Secundò rurſus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde artificioſum: quem ipſi dedit
Pallas Minerva, filia Jovis, quando debebat
Primitus ſuſpirioſa irruere in certamina.
Poſuit autem circa humeros nocumenti propulſorem ferrum
Terribilis vir; & cavam circa pectora pharetram
Conjecit retrò: multæ autem intus ſagittæ
Rigidæ, lethi obliviſci vocem-facientis datrices.
Antrorſum quidem mortem habebant, & lacrymis unguentum;
Mediæ autem raſæ, prælongæ: ſed retro
Coloratæ aquilæ indutæ pennis
Erant. Ille autem terribilem lanceam acutam accepit ære:
Capiti autem valido galeam bene-factam impoſuit,
Artificioſam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ tuebatur caput Herculis divini. (illud
Manibus autem Scutum accepit undiq; varium; neq; aliquis
Rupiſſet vulnerans, neq; fregiſſet: mirabile viſu.
Totum quidem undiq; gypſo albóq; ebore
Et electro ſubſplendidum erat, & auro lucenti
Splendens: cæruleæ autem plicæ diſcurrebant.
In medio autem Draconis erat terror non narrabilis,
Retro oculis igne ſplendentibus videns;
Cujus & dentibus quidem implebatur bucca albiter diſcurrenti-
Crudelibus, ingentibus. In terribili autem fronte (bus,
Gravis Lis volabat, armans exercitum virorum,
Noxia, quæ & intellectum & mentem capiebat hominum,
Quicunq; ex adverſo bellum Jovis filio ferrent.
Quorum & animæ quidem terram ſubeunt intra infernum
Ipſorum: oſſa verò ipſis, cute circum-corruptâ
Sirio *ab* arido, nigra putreſcunt in terra.
Ibi Perſecutióque, Retróque fugatio picta erat:
Ibi & tumultus, & terror, & hominum-cædes ardebat,
Ibi diſcordia, ibi fragor diſcurrebat: ibi pernicióſa Parca
Alium vivum habens noviter-ſauciatum, alium non-ſauciatum.
Alium mortuum in conflictu trahebat pedibus.
Pallium autem habebat circa humeros cruentatum ſanguine ho-
Torvùm videns, ſtrepitúq; gravata. (minum,
Ibi Serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim; quæ terrebant in terrâ nationes hominum,
Quicunq; bellum adverſus Jovis filium ferrent.
Illorum & dentium quidem ſonitus erat, quando pugnaret
Am-

Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τοπρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. Ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο·
Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε· θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειός,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη· ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι, περὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σειρίου ἀζαλέοιο, κελαινῇ πύθεται αἴῃ.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε, παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ὅμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεε· ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβριθυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο

Amphitryoniades. Hæc verò diſtincta erant miranda opera.
Puncta autem veluti quædã apparebant aſpectu terribilibus dracconibus
Cærulea ſuper tergora, nigreſcebántq; maxillæ.
Ipſi aprorum greges maſculorum erant, & Leonum,
Se mutuò aſpicientium, iraſcentiúmq; feſtinantiúmque.
Horum & gregatim ordines ibant; neq; iſti
Neq; alii tremebant: horrebant ſiquidem collis utrique.
Jam enim ipſis adjacebat magnus Leo: circà autem Apri
Bini privati animas; & apud ipſos niger
Sanguis ſtillabat in terram. Ipſi auté *depreſſis* cervicibus cadentes
Jacebant mortui à crudeliſſimis leonibus.
Hi verò adhuc magis incitabantur, irritati ad pugnandum
Utrique, Maſculiq; Apri fulviq; Leones.
Ibi erat pugna Lapitharum pugnatorum,
Cæneúmq; circa regem, & Dryanta Pirithoúmq;
Hopleúmque, Exadúmque, Phaleriúmque, Prolochúmque,
Mopſúmq; Ampyciden Titareſium, florem Martis,
Theſeúmq; Ægæi-filium, ſimilem diis immortalibus:
Hi erant argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centauriq; ex-altera-parte contrarii congregabantur
Circa magnum Petræum, & Asbolum augurem,
Arctúmque, Uriúmque, nigríſque-ſetis Mimanta,
Et duos Peucidas, Perimedémque, Dryalúmque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam vivi exiſtentes,
Lanceis & abietibus tumultuariè certabant.
Ibi Martis terribilis velocipedes ſtabant equi
Aurei. Ibi & ipſe ſpolia-ferens, pernicioſus Mars,
Haſtam in manibus ferens, militibus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam vivos ſpolians,
Currui inſiſtens: juxta autem Dimúſq; Phobúſq;
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
Ei ſimilis, tanquam aciem volens inſtruere,
Lanceam habens in manibus, auréámq; galeam,
Et clypeum circa humeros: & ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum ſacer chorus. Et ibi in medio
Deſiderabile quiddam perſonabat Latonæ & Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorúmq; *ibi* ſedes, purus Olympus.
Ibi Concio, & felicitas infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Muſæ Pierides, ſonorè canentibus ſimiles.

Ibi

Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων,
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν· οὐδέ νυ τώγε
Οὐδ' ἕτεροι τρεέτην· φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς· ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς· κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ' αὐχένας ἐξεριπόντες
Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι
Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὁπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε·
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστὴν,
Ἄρκτον τ', Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε·
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Καί τε συναΐκην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσειοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης,
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρου ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζε Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἕδος, ἁγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.

Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari-formâ factus-erat ex excocto ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi verò in medio ipſius
Delphines hàc & illàc diſcurrebant, piſces-capientes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum-ſpirantes
Argentei delphines invadebant mutos piſces:
Sub quibus ærei tremebant piſces. Sed in littoribus
Sedebat vir piſcator apparens, habebat autem *in* manibus
Piſcibus rete *complectendis*, projecturo ſimilis.
Ibi erat bene-comatæ Danaes filius eques Perſeus,
Neq; utiq; attingens ſcutum pedibus, neq; longè ab ipſo,
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipſum fecit inclytus Vulcanus
Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta:
Humeris autem ipſum circa nigrâ vaginâ-incluſus enſis pendebat
Ferreus ex loro: Ille autem ut cogitatio volabat.
Omne autem dorſum habebat caput gravis monſtri
Gorgûs. Circa autem ipſum ſacculus diſcurrebat, mirabile viſu,
Argenteus; nodi autem ſuſpenſi erant lucidi,
Aurei: gravis autem circa tempora regis
Jacebat Orci galea, noctis tenebras graves habens.
Ipſe autem feſtinanti & formidanti ſimilis
Perſeus Danaïdes extendebatur. Illæ autem poſt ipſum
Gorgones inacceſſæq; & inenarrabiles promptæ ſtabant,
Cupientes *eum* capere: & in viridi adamante
Incedentibus reſonabat Scutum magno tumultu
Acutè & ſtridulé: & in zonis dracones
Bini dependebant, attollentes capita.
Lambebant autem utiq; illi, & impetu imprimebant dentes,
Torvùm videntes: & in gravibus capitibus
Gorgóneis agitabatur magnus terror. Qui verò ſupra ipſas erant
Viri pugnabant, bellica arma habentes:
Aliqui quidem, pro ſua urbe ſuiſq; parentibus
Interitum arcentes; aliqui autem, procurrere prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant: Mulieres verò bene-factis in turribus
Valde acutè clamabant, & dilacerabant *unguibus* genas,
Vivis ſimiles, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui ſeniores erant, ſenectutémq; ceperant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro ſuis filiis
Timentes: Illi verò rurſus pugnam habebant. Poſt ipſos verò

Ἐν δὲ λιμὴν δ' ὅρμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθυίεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες,
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς·
Τῶν ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος, εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,
Οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ,
Θαῦμα μέγα φράσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτᾶτο.
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς. ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ,
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν· ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσῶν ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε
Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώ γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. Οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήια τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, περθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
Μάρναντ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδιότες. Τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον. Αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς

Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Truces-vultu, terribiléſque, funeſtæq; & inſatiabiles,
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupiebant
Sanguinem nigrum bibere, & quem primùm rapuiſſent
Jacentem vel cadentem nuper-ſaucium, circa quidem ipſum
Heu ungues magnos! anima verò in orcum deſcendebat,
Tartarum ad frigidum. Illæ autem mentes ſtatim ut placâſſent
Sanguine humano, hoc *cadaver* projiciebant poſt ſe.
Retro autem ad tumultũ & conflictũ diſcurrebant iterum euntes.
Clotho & Lacheſis ipſis inſtabant: & quidem aliquanto-minor
Atropos; neq; *enim* erat magna dea, ſed certe illa (*erat*
Reliquis præſtantior erat, & antiquior.
Omnes autem circa unum hominem pugnam acerbam faciebant:
Terribiliter autem ad invicem aſpiciebant oculis iratæ,
Ungues autem manúſq; audaces exæquabant.
Et juxtà Achlys adſtabat, inviſáq; & gravis,
Viridis, ſicca, fame collapſa,
Genua-pinguis: longi verò ungues manibus ſuberant.
Cujus quidem ex naribus mucores fluebant, ex maxillis autem
Sanguis ſtillabat ad humum: Illa autem valde-ore-hians
Stabat; multus autem pulvis ſuperflorebat humeros,
Lacrymis humidus. Juxtà autem bene-turrita urbe virorum:
Aureæ autem ipſam habebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis & choréis
Delectationem habebant: Ii enim in verſatu-facili curru
Ducebant viro mulierem; multus autem Hymenæus oriebatur.
Longè autem ab ardentibus facibus lumen reſplendebat
Manibus in ancillarum: hæ vero ſplendoribus floridæ
Antè ibant, quas & choreæ ludentes ſequebantur.
Alii quidem ſub ſtridulis tibiis mittebant vocem,
Ex teneris oribus: in ipſis autem frangebatur ſonus.
Aliæ verò ſub citharis reducebant chorum dulcem.
Indè autem rurſus ex altera parte juvenes laſciviebant ſub tibia;
Alii quidem rurſus ludentes ſub choréa & cantu,
Alii autem rurſus ridentes, ſub tibicine unuſquiſque,
Antè ibant; omnem autem urbem conviviáq; tripudiáq;
Et ſplendores habebant. Alii autem rurſus ante urbem
Terga equorum inſcendentes diſcurrebant. Alii autem aratores
Rumpebant terram divam, ornatéq; veſtes (tebant
Demittebant. Rurſus autem erat profunda ſeges. Alii quidē me-
Cuſpidibus acutis roſtrata folia,
Gravata ſpicis, tanquam Cereris fructum.

Alii

Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους· ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε κατῇεν,
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω·
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσων
Ἄτροπος, οὔτε πέλεν μεγάλη θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Τῶν γ' ἦν ἀλλάων προφερής τε, πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι.
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα.
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'· ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη. Παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν·
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίαις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον, ταῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ·
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες, ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος,
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν· ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἔσταλον. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον. Οἵγε μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.

Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream:
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes:
Alii autem rurſus in ciſtellas ferebant à vindemiatoribus
Albos & nigros racemos, magnis à pulvinis
Oneratis foliis & argenteis claviculis:
Alii autem rurſus in calathos ferebant; juxta autem ipſos pulvinus
Aureus erat, inclyta opera ſolertis Vulcani,
Concuſſus foliis & argenteis palis,
Alii quidem igitur ludentes, ſub tibicine quiliſet
Oneratus uvis: nigreſcebant autem iſtæ.
Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò pugnabant
Pugiliterque, & luctando. Alii autem pedibus veloces lepores ca-
Viri venatores, & duo dentati canes juxtà, (piebant
Cupientes capere: illi verò cupientes effugere.
Apud ipſos autem & equites habebant laborẽ; circa verò præmia
Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò in
Aurigæ aſcendentes, inſtigabant veloces equos, (currus
Habenas laxantes. At prævalentes volabant
Currus compacti: modioli verò valde reſonabant.
Alii quidem immenſum habebant laborem, neq; unquam ipſis
Victoria expediebatur, ſed anceps habebant certamen:
Iſtis autem & propoſitus erat magnus tripus intra certamen,
Aureus, inclyta opera ſolertis Vulcani.
Circa autem oram fluebant Oceanus pleno ſimilis:
Omne autem continebat ſcutum valde varium. Et in ipſo
Cycni altivolantes valde clamabant, qui certè multi
Natabant in ſumma aqua: & juxtà piſces geſtiebant,
Mirabile viſu etiam Jovi graviſtrepenti; cujus conſiliis
Vulcanus fecit ſcutum & magnum & ſolidum.
Aptans manibus, hoc Jovis fortiſſimus filius
Vibrabat firmiter; & in equeſtrem ſaliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conſcendens: cui auriga fortis Ioláus
Bigis inſiſtens dirigebat flexibilem currum.
Prope autem ipſos venit Dea glaucocula Minerva,
Et ipſos vocans, verbis alatis allocuta eſt:
Salvete Lyncei proſapia longè-celebris:
Nunc Jupiter fortitudinem vobis det, beatis imperans,
Et Cycnum interficere, & ei inclyta arma exuere,
Aliud autem tibi quoddam verbum dicam, longè præſtantiſſime
Quando jam Cycnum dulci vitâ privaveris, (populorum:
Hunc quidem poſtmodum ibi relinque, & arma illius.

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βειθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσιν·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν· παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι.
Τοίγε μὲν ἐν παίζοντες, ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Βειθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησαν δὲ μὲν αἵδε.
Οἵγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον. Οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε, καὶ ἑλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ᾕρευν
Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸ,
Ἱέμενοι μαπέειν· οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι.
Παρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄϋτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον·
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς. τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο·
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ τοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο.

Αὐτὸς

Ipſe autem hominum-deſtructorem Martem accedentem obſer-
Quando denudatum ſcuto affabre-facto (vans,
Oculis videris, tum ſauciato acuto ferro;
Statímq; recedito; quoniam tibi non fatale eſt,
Aut equos capere, aut inclyta arma ipſius.
  Sic fata in bigas aſcendit diva dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. Tunc jam utique generoſus Iolaus
Terribiliter equis acclamavit. Illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerem currum, pulverem-facientes campo;
Quoniam ipſis vires immiſit Dea cæſios-oculos-habens Minerva,
Scutum concutiens: Circumgemuit autem terra.
Illi autem ſimul procedebant, ſimiles igni vel procellæ,
Cycnus equorum-domitor, Marſq; inſatiabilis clamore.
Iſtorum autem equi poſtquam obviam facti adinvicem
Acutè hinnivêrunt, & circa ipſos frangebatur ſonitus,
Iſtum prior affata eſt fortitudo Herculea:
  Cycne ignave, quid nobis prohibetis veloces equos,
Hominibus, qui & laboris & ærumnarum periti ſumus?
Sed extrà hanc bigas bene-politas, & viâ
Cede extrà eundo. Trachinem autem contendo
Ad Ceycem regem: ille enim & poteſtate & verecundiâ
Trachini præeſt, tu quoq; ſatis ſcis & ipſe: (habentem,
Hujus enim uxorem-habes natam, Themiſtónoen nigros-oculos-
O ignave, non quidem enim tibi Mars mortis finem
Arcebit, ſiquidem nos concurremus in conflictu.
Jam equidem & ipſum puto etiam aliàs expertum eſſe
Lanceam noſtram, quando ſupra Pylum arenoſam
Contrarius ſtetit mihi, pugnam inſatiabiliter cupiens,
Ter quidem à mea lancea percuſſus incubuit terræ,
Vulnerato ſcuto: quartò autem percuſſi crus,
Omni robore urgens; & magnum ſcutum diſrupi.
Pronus autem in pulveribus humi cecidit lanceæ impetu;
Atq; ità inglorius inter immortales factus eſt,
Manibus ſub noſtris relinquens ſpolia cruenta.
  Sic dicebat. Neq; Cycnus bene-peritus-haſtæ cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam-trahentes equos.
Ac tunc à bene-implicatis bigis deſilierunt ſtatim ad terram,
Natúſq; Jovis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem juxta impulerunt pulchrijubos equos.
Horum autem irruentium pedibus ſubſtrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni

Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύων,
Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὕπο δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ᾽ οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἂψ δ᾽ ἀναχάζεσθαι· ἐπεὶ οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ᾽ ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰποῦσ᾽, ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτῃς χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
Ἐσσυμένως. Τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέκλετο. Τοὶ δ᾽ ὑπ᾽ ὁμοκλῆς
Ῥίμφ᾽ ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο·
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ᾽ ἀνασσείσασα· περιστονάχησε δὲ γαῖα.
Τοὶ δ᾽ ἅμυδις προγένοντ᾽, ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος θ᾽ ἱππόδαμος, καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν δ᾽ ἵπποι μὲν ἔπειθ᾽ ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριές εἰμεν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι· Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος προβέβηκε· σὺ δ᾽ εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, Θεμιστονόην κυανῶπιν.
Ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἕ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ᾽ ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξα.
Πρηνὴς δ᾽ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ·
Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ᾽. Οὐδ᾽ ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ᾽ ἀπ᾽ εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ᾽ ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ᾽ ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ᾽ εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀφ᾽ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο

Πέτραι

Saxa deſiliunt, & alia in alia cadunt,
Multæq; quercus alticomæ, multæq; piceæ,
Et populi extenſis-radicibus rumpuntur ab ipſis
Celeriter devolutis, uſque dum ad planum perveniant:
Sic illi inter ſeſe concurrerunt vehementer clamantes.
Omnis autem & Myrmidonum urbs & inclyta Iaolcus
Et Arne & Helice & Anthêa herboſa
Clamore ab amborum valde reſonabant. Illi autem cum vociſe-
(ratione
Miranda concurrerunt: valde autem reſonuit conſultor Jupiter,
Et ab cœlo guttas dejecit cruentas,
Signum faciens belli ſuo valde-audaci filio.
Qualis autem in convallibus montis aſper aſpectu
Aper prominentes-dentes-habens furit animo ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curvatus, ſpuma autem circa os mandenti
Stillat, oculi verò ipſi igni lucido aſſimilantur,
Erectis autem in dorſo riget ſetis, & circa collum:
Huic ſimilis Jovis filius ab equeſtri deſiliit curru.
Quando autem viridi nigricans-alis ſonora cicada
Ramo inſidens Æſtatem hominibus cantare
Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
Atq; toto die & matutina fundit cantilenam
Calore in graviſſimo, quando corpus Sirius ſiccat:
Quando item miliis cuſpiduloſa folia ſunt,
Quæ & æſtate ſeminant, cùm uvæ colorantur,
Cujuſmodi Bacchus dedit hominibus lætitiam & dolorem:
Eo tempore ami pugnabant: Vehemens autem tumultus excita-
(batur.
Ut autem Leones duo circa interfectam cervam
Adinvicem iraſcentes, inter ſe corruunt,
Rigidus autem ipſis clamor, ſtrepitúſq; ſimul fit dentium;
Et ut vultures curvis-unguibus, curvíſq; roſtris,
Petra in alta valde clangentes pugnant,
Capræ in-montibus-paſtæ *gratiâ*, vel ſylveſtris cervæ
Pinguis, quam domuit ſagittans vigoroſus vir
Sagittâ ab nervo; ipſe verò vagatus eſt aliò,
Loci imperitus exiſtens: illi autem quamprimum cognoverunt,
Celeriter pugnam acerbam pro eâ ſuſceperunt:
Sic iſti vociferantes adinvicem irruerunt.
Ibi videlicet Cycnus quidem præpotentis Jovis filium
Interficere meditans, ſcutum percuſſit ferreâ lanceâ:
Non tamen perrupit æs; conſervabantur enim dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,

In

Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πεσοῦσαι·
Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ῥήγνυντ' ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδόμεναι, εἷος πεδίον δ' ἀφίκοντο·
Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς,
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη, Ἄνθειά τε ποιήεσσα
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. Οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔικτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν·
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει·
Τῆμος δὴ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος·
Τὴν ὥρην μάρναντο· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ὅτι σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Ἠδ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου, ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο
Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσατο ἄλλῃ
Χώρου ἀΐδρις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαὼς σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληείη

Μεσση-

In medio & galeæ & ſcuti, lanceâ longâ
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulneravit fortiter; ambóſq; incidit nervos
Homicida ſtrenuus: magnum enim robur incidit viri,
Cecidit autem, veluti quando aliqua quercus corruit, vel quando
Altum percuſſum Jovis ardenti fulmine; (ſaxum
Sic cecidit; ei verò circumſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea reliquit Jovis magnanimus filius. (vans,
Ipſe autem hominum deſtructorem Martem accedentem obſer-
Terribiliter intuens oculis. Leo tanquam corpus nactus,
Qui valde accuratè pellem tenacibus unguibus
Scindens, quam-celerrimè dulcem animam abſtulit,
Conſtanter autem utiq; nigrum ipſius impletur cor,
Ignitis autem intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Caudâ verberans, pedibus fodit, neq; aliquis ipſum
Toleraret contra aſpiciens propè ire, neq; pugnare;
Talis utiq; Amphitryoniades inſatiabilis clamore
Contrà ſtetit Marti, in animo audaciam augens
Celeriter. Ille autem ipſi propè venit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes ad invicem irruerunt. (corruens,
Quemadmodum autem quando ob magno ſaxum cacumine
Longéq; deſiliens volvitur, & fragor
Venit *ſubitò* ingens; rupes autem ei obſiſtit
Alta, cui jam confertur, ubi ipſum retinet:
Tantoquidem ſonitu gravans-currum pernicioſus Mars
Vociferans irruit. Ille autem confeſtim excêpit.
Sed Minerva filia Jovis Ægiochi
Obvia vênit Marti, tenebroſum ſcutum habens,
Graviter autem *ac* torvè aſpiciens, verbis alatis allocuta eſt:
O Mars retine impetum fortem & manus intangibiles:
Non enim fas eſt inclyta arma exuere,
Herculem interficientem Jovis magnanimum natum.
Sed agè ceſſa à pugna, neq; obvius ſta mihi.
Sic ait. Sed non perſuaſit Martis magnanimum animum:
Sed valde clamans, flammæ ſimilia arma vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere cupiens: & ſanè jaculatus eſt ferream lanceam,
Celerem, filio ſuo iratus pro cæſo,
In ſcutum magnum. Sed oculos-glaucos habens Pallas
Haſtæ impetum avertit, *manum* extendens è biga. (ſem
Acerbus autem Martem dolor cêpit: extrahens autem acutum en-
Irruit in Herculem animo-fortiſſimum. At illum advenientem

Amphi-

Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
Ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὣς ἔριπ', ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός.
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην προσιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὣς σώματι κύρσας,
Ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσσας, ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ,
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστίζων ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. Ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν, ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ,
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ
Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει·
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὖλος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχες μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι,
Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακτάμεναι μεμαώς· καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
Σπερχνὸν, ἑοῦ παιδὸς κοτέων πέρι τεθνειῶτος,
Ἐν σάκει μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔτρεψ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα

Amphitryoniades, gravi inſatiabilis clamore,
Femur denudatum ſcuto ſub ingenioſè-facto
Vulneravit fortiter, & magnum ſcutum perfrêgit
Lanceâ dividens, & in terram dejêcit mediam, (quos
Illi autem Pavor & Terror bonas-rotas-habentem currum & e-
Impulerunt ſtatim propè, & à terra latas vias habente
In currum poſuerunt fabrè-factum, ſtatimq; poſtea
Equos flagellârunt, & pervenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & inclytus Iolaus
Cycnum ſpoliantes ab humeris arma pulchra,
Receſſerunt. Statimq; poſteà urbem ad Trachinem pervenerunt
Equis velocibus: ſed glaucocola Minerva
Pervênit ad Olympum magnum, & domos patris.
Cycnum verò Ceyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui propè inhabitabant urbes inclyti regis,
Anthen, Myrmidonúmq; urbem, & inclytum Iaolcum,
Arnénq; & Helicen. Multus autem congregatus eſt populus,
Honorantes Ceycem charum beatis Diis. (naurus *torrens*,
Illius autem ſepulchrum & monumentum inviſibile fecit A-
Imbre hyemali abundans: ſic enim ipſum Apollo
Latonæ-filius juſſit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunq; duceret ad Pytho, vi ſpoliabat inſidians.

Hujus Aſpidis principium in 4. Catalogo habetur uſque ad verſum 150. Suſpicatus eſt autem *Ariſtophanes* (non Comicus ille, ſed quidam alius Grammaticus) non eſſe ipſam *Heſiodi*, ſed alterius cujuſdam, qui Homericum Scutum imitandum ſibi delegerat. *Megacles* autem Athenienſis legitimum poema agnoſcit. Sed alioquin reprehendit *Heſiodum*: abſurdum enim eſſe, facere *Vulcanum* matris hoſtibus arma præbentem. *Apollonius* autem Rhodius in 3. dicit ipſius eſſe, & ex ſtylo, & quod *Iolaus* in Catalogo invenitur aurigans *Herculi*. Itidem & *Steſichorus* dicit, *Heſiodi* eſſe hoc poema.

Ἀμφιτρυωνιάδης, δεινοῦ ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὕπο δαιδαλέοιο
Οὖτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάρκα ἄραξε,
Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μάστιξαν, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κύδιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
Νίσοντ'. αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Ὄλυμπόν τε μέγαν, καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιας κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκόν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. Πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,
Τιμῶντες Κήϋκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ'. καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ σ'. ὑπώπτευσε δὲ Ἀριστοφάνης. οὐχ ὁ Κωμικός, ἀλλά τις ἕτερος Γραμματικός, ὡς οὐκ οὖσαν αὐτὴν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τὴν Ὁμηρικὴν Ἀσπίδα μιμήσασθαι προαιρουμένου. Μεγακλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα. ἄλλως δὲ ἐπιτιμᾷ τῷ Ἡσιόδῳ· ἄλογον γάρ φησι ποιεῖν Ἥφαιστον τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ'. φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἔκ τε τοῦ χαρακτῆρος, καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὑρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορος φησιν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

HESIODI ASCRÆI
DEORUM GENERATIO.

A Muſis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Helicônis tenent montem magnúmq; divinúmque,
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant arámq; præpotentis Saturnii:
Atq; ablutæ tenerum corpus Termeſſo,
Aut equi *in* fonte, aut *in* Holmio ſacro,
Summo in Helicône choréas duxerunt
Pulchras, amabiles; & fortiter tripudiârunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ caligine multâ
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovémq; ægida-tenentem,& venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem;
Filiámq; Ægiochi Jovis cæſios-oculos-habentem Minervam;
Phœbúmq; Apollinem; & Dianam ſagittis-gaudentem;
Atq; Neptunum terram-continentem, terræ-motorem;
Et Themin venerandam; & rotundas-palpebras-habentem Venerem;
Hebémq; aureâ-coronâ-decoram; formoſámq; Diónen;
Auroràmque, Solémq; magnum, ſplendidámq; Lunam,
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum varii-conſilii,
Terrámque, Oceanúmq; vaſtum, & Noctem atram;
Aliorúmq; immortalium ſacrum genus ſemper-exiſtentium.
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub divino.
Hoc autem me primùm Deæ ſermone compellârunt
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ:
Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum: inſpirârunt inſuper mihi vocem
Divinam, ità ut canere poſſem & futura, & præterita:
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se verò primò & ultimò ſemper decantare.
Sed quare mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
Ergo à Muſis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,

Memo-

ἩΣΙΟ´ΔΟΥ τοῦ ἈΣΚΡΑΙ´ΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙ´Α.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Τερμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο
Καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπρήν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην.
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΕ´ΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον.
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τί ἦ μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διῒ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,

Memorantes & præſentia, & futura, & præterita,
Voce concinentes. Illarum verò indeſeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis : rident autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce floridâ
Diſpersâ : reſonant verò vertices nivoſi Olympi,
Domúſq; cœlitum. Hæ verò immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum imprimis celebrant cantilenâ,
Ab exordio quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quíq; ex his prognati ſunt Dii datores bonorum.
Secundò rurſum Jovem, Deorum patrem atq; etiam hominum,
Incipientéſq; laudant Deæ, & ceſſantes à cantu,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus fortiúmq; Gigantum
Celebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-habentis,
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionémq; malorum, & ſolatium curarum :
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Jupiter,
Seorſum ab immortalibus ſacrum lectum conſcendens.
Sed cùm jam annus exactus circumvoluta verò eſſent tempora
Menſium elapſorum, diéſq; multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululùm à ſummo vertice nivoſi Olympi,
Ubi ipſis ſplendidíq; chori & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis : amabilémq; per os vocem emittentes,
Canunt omniúmque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes,
Quæ tum ibant ad Olympum, inſignes voce pulchrâ,
Immortali cantilenâ : undiq; verò reſonabat terra atra (tur
Canentibus-hymnos, jucundus verò à pedibus ſtrepitus excitaba-
Proficiſcentium ad patrem ſuum. Is verò cœlo imperitat,
Ipſe habens tonitru atq; candens fulmen,
Strenuè victo patre Saturno : bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & indixit honores.
Hæc ſanè Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes,
Novem filiæ magno è Jove prognatæ,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpſichoréque, Eratóque, Polymniaque, Uraniáque,
Calliopéque ; hæc autem excellentiſſima eſt omnium :

Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι. Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτον,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων·
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι
Αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον, ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει
Νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν. Ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασῶν·

Hæc enim & reges ſimul venerandos comitatur.
Quemcunq; honoraturæ ſunt Jovis filiæ magni,
Et in-lucem-editum aſpexerint, à-Jove-nutritorum Regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus etiam verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt diſcernentem jus
Rectis judiciis: hic autem prudenter loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcitè dirêmit.
In-hoc enim reges prudentes, quòd populis
Damnum-inferentibus, in foro viciſſitudinem rerum faciunt,
Facilè mollibus àppellantes verbis.
Incedentem verò per urbem, Deum veluti placant
Reverentiâ blandâ: eminet verò inter ipſos congregatos.
Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim & eminus-feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram, & citharœdi:
Ex Jove verò, Reges. Ille verò beatus, quemcunq; Muſæ
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-ſaucio animo
Triſtetur, corde dolens, cæterùm Poëta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Celebraverit, beatóſq; Deos qui Olympum incolunt:
Statim hic *quamvis* ægrè-ferens oblivifcitur, nec dolorum
Meminit, ſed citò deflèxerunt *eum* aliò dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam:
Celebrate quoq; immortalium divinum genus ſemper exiſtentiũ,
Qui Tellure prognati ſunt, & Cœlo ſtellato,
Noctéq; caliginosâ, quos item ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primùm Dii & Terra facti fuerint,
Et Flumina, & Pontus immenſus æſtu fervens,
Aſtráq; fulgentia, & Cœlum latum supernè,
Et qui ex his nati ſunt Dii datores bonorum:
Utq; opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atq; quomodo primùm multis-implicatum-ſphæris tenuerint (cœlum.
Hæc mihi dicite Muſæ cœleſtes domos inhabitantes,
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primò omnium quidem Chaos fuit: at deinde
Tellus lata, omnium ſedes ſolida ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi;
Tartaráq; tenebricoſa in receſſu terræ ſpatioſæ;
Atq; Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Solvens-curas & omnium Deorum, & omnium hominum,
Domat

Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι, διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις, ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι.
Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. Ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται, κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὰς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται, ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ Γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἴδματι θυίων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ὥς τ' ἄφενος δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἴπαθ', ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ'· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,

Domat in pectoribus animum, & prudens conſilium.
Ex Chao verò Erebúſq; nigráq; Nox editi ſunt.
Nocte porro tam Æther quàm Dies prognati ſunt;
Quos peperit, ubi concepiſſet Erebo amore mixta.
Terra verò primum quidem genuit parem ſibi,
Cœlum ſtellis ornatum, ut ipſam undiq; obtegeret,
Ut eſſet beatis Diis ſedes tuta ſemper.
Genuit præterea Montes altos, Dearum gratas ſpeluncas
Nympharum, quæ habitant per montes concavos;
Atq; etiam infrugiferum Pelagus peperit undâ concitatum,
Pontum, abſq; amore ſuavi. Cæterùm deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos-vortices-habentem,
Cœúmque, Creúmque, Hyperionémque, Iapetúmque,
Theámque, Rheámque, Themínque, Mnemoſynénque,
Phœbénq; aureâ-coronâ inſignem, Tethynq; amabilem.
Hos verò poſt noviſſimus natus eſt Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem oderat parentem.
Porro genuit & Cyclopas, ſuperbum cor habentes,
Brontémque, Steropémque, & Argen forti-animo-præditum,
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricârunt fulmen.
Qui ſanè per alia Diis ſimiles erant;
Unus verò oculus mediâ poſitus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant, eò quòd ipſorum
Circularis oculus exiſtens inerat fronti,
Robúrque, & vires, & molimina erant in operibus.
Alii deinde è Tellure & Cœlo prognati ſunt,
Tres filii magni & prævalidi, non nominandi,
Cottúſque, Briareúſque, Gygéſque, ſuperba proles:
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inacceſſi: capita verò unicuiq; quinquaginta
Ex humeris procreverant ſuper robuſtos artus,
Robur autem immenſum, validum magna in forma.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati ſunt,
Acerrimi filiorum, ſuo verò inviſi erant parenti
Ab initio: & hos quidem, ut quiſq; primùm naſcebatur,
Omnes occultavit, & ad lucem non ſubmiſit,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. Ipſa verò intus ingemiſcebat Terra vaſta,
Arctata: doloſam verò malamq; excogitavit artem.
Statim verò cùm edidiſſet fœtum, ex cano adamante
Fabricavit magnam falcem, & edixit charis liberis:
Dixit autem ſumptâ fiduciâ, charo mœrens corde,

Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε, κυσαμένη Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ,
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ' Οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα,
Ἠδὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θῦον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἔχθηρε τοκῆα.
Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἐὼν ἐνέκειτο μετώπῳ,
Ἰσχύς τ', ἠδὲ βίη, καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα·
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν,
Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτεσκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν·
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ,

Παῖδες

Filii mei & patris nefarii, ſi volueritis
Parêre, patris malam ulciſcemur contumeliam
Veſtri: prior enim iniqua machinatus eſt opera.
Sic dixit. Illos verò omnes invaſit metus: neq; quiſquam illorũ
Locutus eſt: Confirmato animo verò *tandem* magnus Saturnus
E contrà verbis compellavit matrem caſtam: (verſutus
Mater, ego certè hoc in-me-recipiens peragam
Facinus; patrem enim inauſpicatum nihil curo
Noſtrum: prior enim iniqua meditatus eſt opera.
Sic dixit. Gaviſa eſt autem valde animo Tellus ingens,
Cóllocavit autem ipſum celans in inſidiis; indidítq; manui
Falcem aſperis-dentibus: dolo autem inſtruxit omni.
Vênit autem noctem adducens magnum Cœlum, undiq; verò
Cupiens amorem imminebat, & ſanè extentum eſt (Terræ
Undique: ex inſidiis verò filius prehendit manu
Siniſtrâ; dextrâ verò immanem cepit falcem,
Longam, aſperos-dentes-habentem, charíq; genitalia patris
Feſtinanter demeſſuit, rurſúmq; abjêcit, ut ferrentur
Poné. Illa quidem non incaſsùm elapſa ſunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes ſuſcêpit Terra. Circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyas validas, magnóſq; Gigantes
Armis nitentes, longas haſtas manibus tuentes,
Nympháſq; quas Melias vocant ſuper immenſam terram.
Teſticulíſq; modò reſectis, adamantem
Dejêcit circa Epirum undis-agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore; circumcirca verò alba
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in qua puella
Innutrita eſt: primùm verò ad Cythêra divina
Vehebatur; indè tum circumfluam pervênit ad Cyprum.
Prodiit verò veneranda formoſa dea; circùm verò herba
Pedibus ſub mollibus creſcebat: Aphroditen autem ipſam
Spumâ-prognatam deam & decóram-pulchris-ſertis Cytheréam
Nominant tam dii quàm homines, eò quòd in ſpuma
Nutrita eſt; ſed Cytheréam, quòd appulit Cythéris:
Cyprigenam verò, quòd nata eſt undoſa in Cypro:
Atq; amantem genitalia, quia ex genitalibus orta.
Hanc Amor comitatus eſt, & Deſiderium ſequebatur pulchrum
Natam primùm, & deorum ad cœtum euntem.
Hunc verò ab initio honorem habet, atq; ſortita eſt
Partem inter homines & immortales deos,
Virgineáſq; confabulationes, & riſus, & deceptiones,

Oble-

Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴκ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατρός γε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο. Τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος· οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. Θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Αἶψ' αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν.
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο. Γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα, δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ' ἐτανύσθη
Πάντῃ. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός.
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. Περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐριννῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας.
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεα θ' ὡς τοπρῶτον ἀποτμήξας, ἀδάμαντον
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.
Ὣς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο, τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο, ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.
Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν, ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογενέα δ' ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γεινομένῃ τὰ πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε,

Oblectationémq; ſuavem, & amicitiam, blanditiáſque.
Pater verò Titânas cognomento vocabat,
Filios objurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipſe:
Dictabat porro nocentes ex protervia magnum patrâſſe
Facinus, cujus deinceps ultio in poſterum futura ſit.
Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem; peperit etiam Somnum, peperítq; agmen Somniorum:
Hos non ulli condormiens Dea peperit Nox obſcura.
Rurſum poſtea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Heſperidáſque, quibus mala ultra inclytum Oceanum,
Aurea pulchra curæ ſunt, ferentéſq; arbores fructus:
Et Fatales-Deas & Parcas genuit immites,
Clothóque, Lachesínque, & Atropon; quæ mortalibus
Editis dant habendum bonúmq; malúmque,
Quæ hominúmq; & deorum delicta inſequentes
Nunquam deſinunt deæ à vehementi irâ,
Priuſquam rependerint illi malam ultionem, quiſquis peccârit.
Peperit præterea & Nemeſin, nocumentū mortalibus hominibus,
Nox pernicioſa: poſt hâncq; Fraudem enixa eſt, & Amicitiam,
Seniúmq; noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterum Contentio odioſa peperit quidem Laborem mole-
Oblivionémque, Peſtémque, & Dolores lacrymabiles, (ſtum,
Pugnáſque, Cædéſque, Præliáque, Stragéſque virorum,
Jurgiáque, Mendaciáque, diſceptationéſque,
Licentiam, Noxámque, familiares inter ſeſe,
Juramentúmque, quòd plurimùm terreſtres homines
Lædit, quando quiſpiam volens pejeraverit.
Nereum autem alienum à mendacio & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: Sed vocant Senem,
Eò quòd verax atque placidus, nec juris & æqui
Obliviſcitur, ſed juſta & manſueta conſilia novit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum, & fortem Phorcyn
Terræ commiſtus, & Ceto pulchris-genis-præditam,
Eurybiámq; adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatæ ſunt perquam-amabilis ſoboles de-
Ponto in infructuoſo, & Doride pulchricomâ (arum,
Filiâ Oceani perfecti fluvii,
Protóque, Eucratéque, Saóque, Amphitritéque,
Eudoráque, Thetíſque, Galenéque, Glaucéque,
Cymóthoe, Spióque velox, Thaliáque amabilis,
Et Mélita gratioſa, & Eulímine, & Agáve,
Paſitheáque, Eratóque, & Euníce roſeis-cubitis,

Dotóq;

Τέρψιν τε γλυκερήν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων, μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός·
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον, ἔτικτε δὲ φῦλον ὀνείρων·
Οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε·
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε
Νείκεά τε, Ψευδέας τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν.
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠϋκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,

Dotóque, Protóque; Pheruſáque, Dynamenéque;
Neſæáque, & Actæa, & Protomedêa,
Doris, & Pánope, & ſpecioſa Galatéa,
Hippothoéq; lepida, & Hippónoe roſeis-ulnis,
Cymodocéque, quæ fluctus in obſcuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, unà cum Cymatolége,
Facilè mitigat, & pulchros-talos-habente Amphitrite,
Cymóque, Eïonéque, pulchréque coronata Halimede,
Glauconoméq; renidens, & Pontoporêa,
Liagoréque, & Evágore, & Laomedêa,
Polynoméque, & Autónome, & Lyſianaſſa,
Evarneq; tam indolis gratæ quàm inculpatæ formæ,
Et Pſámathe decôra corpore, divináq; Menippe,
Neſóque, Eupompéque, Themiſtóque, Pronoéque,
Nemertéſque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ ſunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomáſq; Harpyas, Aëllóque, Ocypeténque,
Quæ ventorum flamina, & aves aſſequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim degentes volitant.
Phorcyi poſt hæc Ceto Græas peperit pulchris-genis-præditas,
A partu canas: quas ob id Græas vocant
Immortaléſq; Dii humíq; incedentes homines:
Pephredóq; pulchro-peplo, Enyóq; croceo-peplo,
Gorgonáſque, quæ habitant ultra celebrem Oceanum,
In-extrema-parte ad noctem; ubi Heſperides argutæ,
Sthenóque, Euryaléque, Meduſáq; gravia perpeſſa (obnoxiæ
Ipſa quidē erat mortalis: reliquæ verò immortales, & ſenio-non-
Duæ: cum hac verò unâ concubuit cæruleâ-cæſarie *Neptunus*
In molli prato, & floribus vernis.
Ejus autem cùm Perſeus caput amputâſſet,
Exiliit Chryſaor magnus, & Pégaſus equus:
Huic quidem cognomentum erat, quòd Oceani apud fontes
Natus eſſet; ille verò enſem aureum tenebat manibus charis.
Et ille quidem cùm avolâſſet, relictâ terrâ matre animalium,
Pervênit ad immortales: Jovis verò in domibus habitat,
Tonitrúq; & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chryſaor porro genuit triplicem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis-exuit vis Herculana,

Boves

Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
Κυμώ τ', Ἠϊόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη,
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε,
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυρρείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρῄους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι·
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητή· αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρῳ
Αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γείνεθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χὠ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διῒ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,

Boves apud flexipedes, circumfluâ in Erythia,
Die illo, cùm boves abêgit latas-frontes-habentes
Tyrinthem in ſacram, emenſus iter Oceani,
Orthóq; interfecto, & bubulco Eurytiône,
Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipſa *Ceto* inſuper peperit aliud monſtrum, immane, nihil ſimile
Mortalibus hominibus, neq; immortalibus diis,
Specu in concavo, divinam animo-forti Echidnam,
Dimidio nympham, limis-oculis, pulchris-genis,
Dimidia item parte ingentem ſerpentem, horrendúmque mag- (númque,
Varium, crudivorum, divinæ ſub cavernis Terræ.
Illic vero ei ſpecus eſt in imo, cava ſub petra,
Procul ab immortalibúſq; diis mortalibúſq; hominibus,
Ibi ſanè ei deſtinârunt dii inclytas domos incolere.
Coercebatur autem in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha, & ſenio-illæſa perpetuó.
Huic Typháonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, limitis-oculis-contuenti pu- (cellæ.
Illa verò gravida-facta peperit fortes filios.
Orthum quidem primò canem peperit Geryoni:
Iterum ſecundò edidit immanem, minimè affabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem validâ-voce.
Quinquaginta-capitum, impudentémq; fortémque:
Tertiò Hydram rurſus genuit, odioſa edoctam,
Lernæam, quam nutrivit dea albis-ulnis Juno,
Vehementer indignans virtuti Herculanæ.
At illam quidem Jovis filius occidit ſævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoſo Ioláo,
Hercules, e conſiliis Minervæ prædatricis.
Illa autem *tum* Chimæram peperit, ſpirantem terribilem ignem,
Trucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
Illi autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum autem capellæ, tertium verò ſerpentis robuſti draconis:
A FRONTE leo, ponè verò ſerpens, media verò capella.
Horrendè efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes.
Illa ſanè Sphingem exitialem peperit, Cadméis perniciem,
Ab Ortho ſubacta; Nemeæúmq; leonem,
Quem Juno cùm enutriviſſet, Jovis veneranda uxor,
In locis-fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi ſanè hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſæ Nemeæ atq; Apeſanti:

Sed

Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆι ἔνι γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν,
Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη, καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆι·
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν,
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ Χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος·
ΠΡΟ'ΣΘΕ λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κεδνὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·

Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto verò minimum-natu, cum Phorco amore miſta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis aurea mala cuſtodit,
Hoc quidem ex Ceto & Phorcyne genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa : (tem,
Nilúmque, Alpheúmque, & Eridanum profundos-vortices-haben-
Strymonem, Mæandrúmque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phasínque, Rhesúmque, Acheloïum limpidum,
Neſsúmque, Rhodiúmque, Haliacmonémque, Heptaporúmque;
Granicúmque, & Æsápum, divinúmq; Simoënta,
Peneúmque, & Hermum, amœnéq; fluentem Caïcum,
Sangariúmq; magnum, Ladonémque, Partheniúmque,
Evenúmque, & Ardeſcum, divinúmq; Scamandrum.
Peperit quoq; filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, unà cum Apolline rege,
Et Fluminibus : hanc verò à Jove ſortem habent,
Pithóque, Admetéque, Ianthéque, Electráque,
Dorísque, Prymnóque, & Urania formâ-deam-referens,
Hippóque, Clymenéque, Rhodiáque, Calliroéque,
Zeuxóque, Clytiéque, Idyáque, Paſithoéque,
Plexauréque, & Galaxaure, amabiliſq; Dióne,
Melobosíſque, Thoéque, & venuſta Polydora,
Cerceíſq; indole amabilis, Plutóque bovinis-oculis,
Perſeíſque, Ianiráque, Acaſtéque, Xanthéque,
Petræáq; lepida, Meneſthôque, Europáque,
Metíſque, & Eurynome, Teleſthóque croceo-peplo;
Criſiéque, Aſiáque, & blanda Calypſo,
Eudoréque, Tychéque, & Amphiro, Ocyroéque,
Et Styx, quæ quidem ipſarum excellentiſſima eſt omnium;
Atq; hæ Oceano & Tethye prognatæ ſunt
Grandiores natu filiæ : multæ tamen ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ-Oceani,
Quæ ſane diſperſæ, terram & profunditates lacûs
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui :
Sed ſingulatim noverunt, quotquot circùm habitant.
Thea verò Solémq; magnum, lucentémq; Lunam,
Aurorámque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibúſq; Diis, qui cœlum latum tenent,

Genuit,

Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ᾽ ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις, παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ᾽ Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας·
Νεῖλόν τ᾽, Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ᾽, Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥοδίον θ᾽, Ἁλιάκμονά θ᾽, Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐϋρρείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ᾽, Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ᾽, Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τ᾽, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,
Κερκηΐς τε φυὴν ἐρατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηΐς τ᾽, Ἰάνειρά τ᾽, Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ᾽ ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ᾽, Εὐρώπη τε,
Μῆτίς τ᾽, Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος,
Κρισίη τ᾽, Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψὼ,
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στὺξ, ἣ δή σφεων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ᾽ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ᾽ αὖθ᾽ ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ᾽ ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν,
Οἳ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσι.
Θεία δ᾽ Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ᾽, ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,

Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta
Aſtræúmque magnum, Pallantémque, præſtantiſſima Dearum,
Perſéaque, qui omnes præcellebat peritiâ.
Aſtræo verò Aurora Ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreámq; rapidum,
Et Notum, in amore Dea cum Deo congreſſa.
Poſt hos verò ſtellam genuit Luciferum manè genita,
Aſtráque fulgentia, quibus Cœlum cinctum eſt.
Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum, & Nicen pulchros-talos-habentem, in ædibus,
Et Robur, atq; Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non ſeorſum à Jove eſt domus, nec ulla ſedes,
Neq; via, quà non illis Deus præit;
Sed ſemper apud Jovem graviter-tonantem ſedem-habent.
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis Oceanine
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quòd quiſquis unà ſecum Deorum contra Titânas (pugnet,
Non cariturus ſit muneribus, ſed honorem quemq;
Habiturum, quem antea inter immortales Deos *habuit*:
Illum verò dixit, qui honoris-expers fuerit ſub Saturno & ſine (præmio,
Ad honores ac præmia aſcenſurum, ut fas eſt.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filiis, chari per conſilia patris.
Ipſam verò Jupiter honoravit, abundantiáq; dona dedit:
Ipſam enim conſtituit Deorum magnum eſſe juramentum,
Filios autem diebus omnibus ſuos cohabitatores eſſe.
Similiter etiam omnibus perpetuò, ſicut pollicitus eſt,
Perfécit. Ipſe autem præpotens eſt, atq; regem agit.
Rurſus & Phœbe Cœi genialem venit ad lectum:
Gravida verò facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam ſemper,
Mitem hominibus atq; immortalibus Diis:
Blandam ab initio, in-primis-hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in domum amplam, chara ut vocaretur uxor.
Illa verò gravidata Hecaten peperit, quam ſuper omnes
Jupiter Saturnius honoravit; dedit verò ei ſplendida dona,
Partem ut haberet terræq; & infrugiferi maris:
Imò etiam ſtelligero à cœlo ſortita eſt honorem,
Immortalibúſq; Diis honorata eſt maximè.

Etenim

Γείναθ', ὑπευνηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δὲ τέκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον, καὶ Νίκην καλλίσφυρον, ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα·
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ, πὰρ Ζηνὶ, βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μήτιν' ἀπορρήσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Τὸν δ' ἔφαθ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς δὲ γεράων ἐπιβησέμεν, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Ὄλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν·
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν·
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ἀπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

Etenim nunc ſicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege placat *Deos*,
Invocat Hecaten: ingens eum ſequitur honor
Facillimè, cujus benevola Dea ſuſceperit preces,
Et illi felicitatem largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terrâ Cœlóq; prognati ſunt
Et honorem ſorte-accéperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neq; quicquam ipſi Saturnius per-vim-adêmit, neq; privavit,
Quæcunq; ſortita eſt Titânas inter priores Deos,
Sed habet, ſicut priùs ab initio facta-eſt diſtributio:
Nec, quia unigenita, minùs Dea ſortita eſt honorem,
Et præmium, tam in terra ac cœlo quàm in mari,
Sed inſuper multò magís: quia Jupiter honorat ipſam.
Cui vêrò voluerit, magnificè præſtò eſt, atq; juvat:
Inq; foro inter homines eminet, ubicunq; voluerit.
Et quando ad bellum perdens homines armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam cupidè ut præbeat, & laudem porrigat.
Inq; judicio Regibus venerandis aſſidet.
Bona inſuper, quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præſtò eſt, atq; juvat:
Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facilè fert, lætúſq; progenitoribus gloriam præbet,
Commoda item equitibus adſtare, quibus voluerit,
Et his, qui in glauco *mari* tempeſtuoſo laborant,
Votáq; faciunt Hecatæ, & valde-frementi Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta dea dare-ſolet copioſam,
Facilè verò auferre ſolet apparentem, volens animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque, gregéſque, & cuſtodias latas caprarum,
Gregéſq; lanigerarum ovium, animo volens:
Ex paucis multa facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeò ſanè licet unigenita ex matre exiſtens,
Omnes inter Deos honorata eſt muneribus.
Fecit autem ipſam Saturnius alumnam-juvenum, qui poſt ipſam
Oculis aſpexerunt lumen multa-contuentis Auroræ.
Sic ab initio *erant* nutriens-filios, atq; hi *ſunt* honores.
Rhêa vêrò compreſſa à Saturno peperit illuſtres liberos,
Veſtam, Cererem, & Junonem aureis-calceamentis-gaudentem,
Fortémq; Plutonem, qui ſub terra domos incolit
Immite cor habens, & valde ſonantem terræ-concuſſorem *Neptunum*,
Jovémq; conſiliarium, Deorum patrem atq; hominum,

Cujus

Καὶ γάρ νυν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ' ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς.
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων,
Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα,
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μέτα προτέροισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει, ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ', ὅτι μουνογενής, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας, ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον· ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
Ὧ δ' ἐθέλει, μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλῃσιν.
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισ' καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν, οἷς κ' ἐθέλῃσι
Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων, θυμῷ γε θέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βριάει, κἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος, αἳ δέ τε τιμαί.
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

Cujus & è tonitru concutitur lata terra.
Atq; iſtos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunq;
Ex utero ſacro matris ad genua venerat,
Hæc animo volvens, nè ullus clarorum Cœligenarum
Alius inter Deos haberet regium decus:
Audierat enim ex terra & Cœlo ſtellis-micante,
Quòd ſibi fatale eſſet proprio à filio domari,
Quamvis robuſto exiſtenti, Jovis magni per conſilia.
Ideóq; hic non cæcam ſpeculationem habuit, ſed inſidias ſtruens
Filios ſuos devorabat. Rheam autem habebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atq; virorum
Paritura, jam tum charis ſupplicabat parentibus
Suis, Terræq; & Cœlo ſtellis aptato,
Conſilium ut ſuggererent, quo pacto clàm pareret
Filium charum, poſsétq; ulciſci furias patris ſui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus verſipellis.
Illi verò filiæ dilectæ auſcultârunt; atq; morem geſſerunt,
Et ei commemorârunt, quæcunq; fatis conſtitutum eſſet fieri
Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miſerunt autem Lyctum, Cretæ ad divitem populum,
Cùm minimum-natu filiorum eſſet paritura,
Jovem magnum: hunc quidem ipſi ſuſcepit Terra vaſta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervênit ferens celerem per noctem nigram
Primùm ad ipſam Lyctum: abſcondit autem ipſum manibus pre-
Antro in excelſo, divinæ ſub latebris Terræ, (henſum
Argæo in monte denſo, ſylvoſo.
Huic autem faſciis-involutum magnum lapidem in manus dedit,
Cœli filio præpotenti, deorum priori regi *Saturno*:
Quem tum arreptum manibus ſuam condidit in alvum
Miſer; nec cogitavit animo, quòd ſibi in poſterum
Pro lapide filius ſuus invictus & ærumnæ expers
Supereſſet; qui ipſum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulſurus, ipséq; immortalibus imperaturus eſſet.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Creſcebant illius Regis. Vertente autem anno,
Terræ conſilio aſtuto circumventus,
Suam ſobolem iterum emiſit magnus Saturnus verſutus,
Victus artibus ac vi filii ſui.
Primùm verò evomuit lapidem ultimò devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter-defixit in terram ſpatioſam
Pytho in divina, jugis ſub Parnaſſi,

Monumen-

Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο,
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, τραφέμεν τ' ἀτιταλλέμεναί τε.
Ἔνθα μὲν ἷκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς αὐτὴν Λύκτον· ἔκρυψε δ' ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν
Σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ'· ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο,

Monumentum ut ſit in poſterum; miraculum mortalibus homi-
Solvit verò fratres-ex-patre noxiis a vinculis (nibus,
Cœligenas, quos vinxerat Pater ex amentia:
Qui ipſi memores-fuerunt propter beneficia,
Dederúntq; tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; priùs verò *illa* immanis Terra occultabat.
Quibus fretus mortalibus atq; immortalibus imperat.
Puellam porro Iapetus pulchros-talos-habentem Oceaninen
Duxit Clymenen, & eundem lectum conſcendit,
Ipſa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.
Peperit prætera gloriâ præſignem Menœtium,atq; Prométheum
Varium, verſipellem; ſtultúmq; Epimetheum,
Qui noxa ſtatim ab initio fuit hominibus inventoribus *rerum*:
Primus enim Jovis fictam ſuſcepit mulierem
Virginem.Injurias verò inſerentem Menœtiũ latè videns Jupi- (ter
In Erebum detruſit, feriens candenti fulmine,
Propter ſtultitiam & ſuperbiam immenſam.
Atlas verò cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terræ è regione Heſperidum argutarum
Stans capitéq; & indeſeſſis manibus:
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Jupiter.
Ligavit verò inſolubilibus-compedibus Prométhea verſutum,
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens,
Et ei Aquilam immiſit expanſis-alis: cæterùm hæc jecur
Comedebat immortale, quin ipſum creſcebat par ubiq;
Nocte, quantũ totâ die priore edebat extentas-alas-habens avis.
Hanc quidem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius
Hercules occîdit, malum verò morbum profligavit
Iapetiónidæ, & liberavit ab ægritudine,
Non invito Jove Olympio in-alto-imperante:
Quò Herculis Thebis-geniti gloria eſſet
Major etiam quàm antea ſuper terram multos-paſcentem.
Ob idq; veneratus honorabat præclarum filium:
Et licet ſuccenſens remiſit iram, quam priùs habuerat
Eò quòd contendiſſet conſilio cum propotenti Jove,
Etenim quando diſceptabant dii mortaléſq; homines
Mecónæ, ibi tum magnum bovem prompto animo
Diviſum propoſuit, Jovis mentem fallens;
Hâc enim carnéſq; & inteſtina pingui adipe
In pelle depoſuit tegens ventre bovino;
In altera rurſum oſſa alba bovis doloſâ arte
Ritè-diſponens depoſuit, tegens candidâ arvinâ

Jamque

Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν·
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Καὶ στεροπήν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει.
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα,
Ποικίλον, αἰολόμητιν ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·
Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας,
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος·
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Jamq; tum ipſum allocutus eſt pater hominúmq; Deûmque:
Japetiónide, omnium celeberrime regum,
O tu, quàm iniquè diviſiſti partem!
Sic dixit, convitiis proſcindens Jupiter ſolida conſilia ſciens,
Hunc rurſum allocutus eſt Prométheus vafer:
Dixitq; ſubridens, (doloſæ autem non obliviſcebatur artis)
Jupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram te in pectoribus animus jubet.
Dixit ſanè doloſa-cogitans. Jupiter autem ſolida conſilia ſciens
Cognóvit,nec ignoravit dolum: multa autem proſpiciebat animo
Mortalibus hominibus quæ & perficienda erant.
Manibus verò hic utriſq; ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente, ira verò ejus occupavit animum,
Ut vidit oſſa alba bovis doloſa ab arte.
Ex illo-*tempore* verò Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc verò valde ingemiſcens allocutus eſt nubicôgus Jupiter
Iapetiónide, omnes ſupra conſilia edoctus,
O tu, nondum doloſæ oblitus es artis?
Sic dixit irâ percitus Jupiter prudentiſſimus.
Ex illo verò deinde *tempore*, doli memor ſemper,
Non dabat infelicibus ignis robur indefeſſi,
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant,
Sed ipſum decêpit bonus filius Iápeti,
Furatus indomiti ignis procul-lucentem ſplendorem
In concava ferula. Momordit verò imo animo
Jovem altitonantem:ad iram verò ipſum commôvit charum cor,
Ut vidit inter homines ignis procul lucentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne inſtruxit malum hominibus: (*canus*
E terra enim conformavit celebris utroq; pede-claudicans *Vul-*
Virgini pudicæ ſimile, Saturnii conſilio.
Cinxit verò & adornavit Dea cæſis-oculis Minerva
Candidâ veſte: à capite verò calyptram
Ingenioſè-factam manibus detinebat, mirum viſu,
Circùm verò ei ſerta virentia à floribus herbæ
Amabilia impoſuit capiti Pallas Minerva,
Eiq; coronam auream capiti circumpoſuit:
Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac autem artificioſa multa cœlata erant, mirum viſu,
Animantia quæcunq; Continens alit, atq; mare.
Ex illis hic multa indidit (gratia verò reſplendebat magna,
Mira-

Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
Ὣς φάτο, κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
Ἦκ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμόν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης;
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·
Ἐκ τούτου δήπειτα δόλου μεμνημένος αἰεί,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πάϊς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοΐλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διῒ πατρί.
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλα, ὅσ' ἤπειρος μὲν τρέφει, ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,

Θαυ-

Mirabilis) animantibus ſimilia vocalibus.
Cæterùm poſtquam effêcit pulchrum malum pro bono,
Eduxit *eò* ubi alii erant Dii atq; homines,
Ornatu geſtientem cæſiæ *Palladis* forti-patre prognatæ.
Admiratio autem cepit immortaléſq; Deos mortaléſq; homines,
Ubi viderunt dolum arduum inexplicabilem hominibus:
Ex illa enim genus eſt Mulierum tenerarum.
Illius enim pernicioſum eſt genus: & ſexus mulierum
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant,
Pernicioſæ paupertati non accommodæ, ſed ſatietati.
Ac veluti cùm in alveariis tectis Apes
Fucos paſcunt malorum participes operum:
Illæ quidem per-totum-diem ad ſolem occidentem
Diurnæ feſtinant, faciúntq; favos albos;
At illi intus permanentes coopertis in alveariis
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus Mulieres
Jupiter altitonans dedit participes operum
Difficilium. Aliud verò præbuit malum pro bono:
QUI nuptias fugiens, & ſolicita opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, nocivam verò attigerit ſenectam:
In-penuria ejus-quæ-ſenem-foveat hic, non victûs indigus
Vivit, mortui verò poſſeſſionem *inter ſe* dividunt
Remoti-cognati. Cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit conjugem, convenientem præcordiis:
Huic ab ævo malum bono æquiparat
Eſſe. Qui verò adeptus fuerit *uxorem* nocentis nativitatis:
Vivit in pectoribus habens indeſinentem mœſtitiam
Animo & corde, & immedicabile malum eſt.
Uſq; adeò NON LICET Jovis fallere mentem, neq; præterire.
Neq; enim Iapetiónides nihil-mali-promeritus Prométheus
Illius evitavit gravem iram, ſed neceſſariò
Quamvis multiſcium exiſtentem magnum vinculum coërcet.
Briáreo verò ubi primùm patèr iratus eſt animo,
Cottóque, atq; Gygæ, ligavit *eos* forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atq; etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem ſub terram latam,
Ubi illi dolores habentes ſub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Diu valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipſos Saturnius atq; immortales Dii alii,
Quos peperit pulchricoma Rhéa Saturni in amore,

Θαυμασίη) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθά περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης ἀξύμφοροι ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι κακῶν ξυνήονας ἔργων·
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
Ὡς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. Ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
ὍΣ ΚΕ γάμον φεύγων, καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται·
Χήτει γηροκόμοιο ὅδ', οὐ βιότου ἐπιδευὴς
Ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
Τῷ δ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
Ἔμμεναι· ὃς δέ τε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὡς ΟΥΚ ἜΣΤΙ Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ', ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλά σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,

Terræ conſiliis ſubduxerunt ad lucem iterum.
Ipſa enim eis cuncta prolixè recenſuit;
Cum illis victoriámq; & ſplendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnârunt laborem animum-cruciantem habentes;
Titanéſq; Dii & quot è Saturno nati ſunt,
Contra ſeſe mutuò per validas pugnas:
Ipſi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
Ab Olympo verò Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhêa Saturno concumbens.
Illi ſanè tum inter ſe pugnam animum-excruciantem habentes,
Continuè pugnabant decem plùs annis:
Neq; ulla erat contentionis moleſtæ compoſitio, neq; finis
Alterutris; æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando jam illis appoſuit Jupiter congruentia omnia,
Nectárq; Ambroſiámque, quibus Dii ipſi veſcuntur:
Omnium in pectoribus augebatur animus ſuperbus,
Ubi nectar guſtârunt, & ambroſiam amabilem.
Jam tum ipſis interlocutus eſt pater hominúmq; Deorúmque:
Audite me Terræq; & Cœli inclyti filii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet:
Jam enim admodum diu adverſi nobis mutuò
De victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanéſq; Dii & quotquot è Saturno fati ſumus,
Vos vero magnámq; vim & manus invictas
Oſtendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus affecti
Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia, à caligine obſcura.
Sic dixit. Illum verò rurſum excêpit Cottus irreprehenſibilis:
Venerande, non indocta loqueris: ſed & nos (tellectus,
Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens verò eſt in-
Depulſor verò immortalibus execrationis fuiſti horrendæ:
Tuâ verò prudentiâ è caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, inſperatis affecti.
Ideóq; nunc intentâ mente & prudenti conſilio
Vindicabimus veſtrum imperium gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. Collaudârunt verò Dii datores bonorum,
Sermone audito: bellum verò cupiebat animus
Magis etiam quàm antea. Pugnam verò arduam excitârunt
Omnes, fœminæq; & mares die illo,

Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα·
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους τ' ἐνιαυτούς·
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. Τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων,
Δαιμόνι' οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο·
Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'. Ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,

Titanéſq; Dii, & quotquot Saturno procreati ſunt,
Quóſq; Jupiter ex Erebo ſub terra miſit ad lucem,
Acréſq; robuſtique, vires immenſas habentes,
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
Omnibus ſimul: capita verò unicuiq; quinquaginta
Ex humeris enata ſunt ſuper firmis membris.
Qui tum Titanibus appoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.
Titanes verò ab altera parte confirmârunt phalanges
Alacriter, manuúmq; viriúmq; ſimul opus oſtentabant
Utrique. Horrende verò inſonuit pontus immenſus:
Terra verò valde ſtridebat: ingemiſcebat verò latum cœlum
Quaſſatum: ab imo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum: motus verò vênit gravis
Ad Tartarum tenebricoſum, & pedum acutus ſtrepitus
Immodici tumultûs, ictuúmq; fortium.
Adeò invicem mittebant tela ſuſpirioſa.
Vox autem utrorumq; pervênit ad cœlum ſtellatum
Adhortantium: At illi congrediebantur magno cum clamore.
Neq; ſanè amplius Jupiter cohibebat ſuum robur: ſed ipſius
Statim quidem robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim: ſimul etiam à cœlo atq; Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrimè unà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robuſta, ſacram flammam jaculantia
Crebró. Circum verò terra alma reboabat
Ardens: crepitabat verò undiq; igne valde magna ſylva:
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontúſq; immenſus. Circumdedit autem calidus vapor
Titânas terreſtres: flamma verò ad aërem divinum pervênit
Magna, oculos verò viſu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminíſq; fulguríſque. (coram
Incendiũ autem immenſum occupavit Chaos. Simile erat autẽ
Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire,
Itidem ac ſi terra & cœlum latum ſupernè
Corrueret: Talis enim maximus ſtrepitus excitabatur,
Hâc quidem dirutâ, illo autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis confligentibus. (bant,
Simul quoq; venti motúmq; pulverémque cum ſtrepitu excita-
Tonitrúque, fulgúrque, & ardens fulmen, (rémque
Ardentia tela Jovis magni: ferebant autem fremitúmq; clamo-
In medium utrorumque: ſtrepitus autem ingens excitabatur
Stupendæ

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων·
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὕπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦγε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα τ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη·
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον, κάτεχεν χάος. εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει

Stupendæ pugnæ, robúrq; exerebatur operum:
Inclinata verò eſt pugna: priùs verò ſibi mutuò imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio.
Hi verò inter primos pugnam acrem excitârunt,
Cottúſque, Briarëúſque, Gygéſq; inſatiabilis bello:
Qui ſanè trecentas petras robuſtis à manibus
Mittebant frequentes; obumbrârunt autem jaculis
Titânas, atq; hos quidem ſub terram latè-patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligârunt,
Vincentes manibus magnanimos licèt exiſtentes,
Tantùm infrà ſub terram, quantùm cœlum diſtat à terra:
Par enim *ſpatium* à terra in Tartarum caliginoſum.
Novem enim noctes & dies ferrea incus
Cœlitus delapſa decimo die ad terram venire-poſſit:
Novem rurſum noctes & dies ferrea incus
Ex terra deſcendens decimo die ad Tartarum vênit.
Quem circa ferreum ſeptum ductum eſt; circùm verò ipſum nox
Triplici-ordine fuſa eſt circa collum: ſed supernè
Terræ radices creverunt, & infructuoſi maris.
Ibi Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſiliis Jovis nubicógi,
Regione in ſqualida, vaſtæ *circa* ultima terræ.
His non exitus patet: portas verò impoſuit Neptunus
Aheneas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges Cottúſque & Briárëus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Jovis ægida-habentis.
Ibidem Terræ tenebricoſæ, & Tartari opaci,
Pontiq; infructuoſi, & Cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit;
Sed ſanè huc & illuc fert impetuoſa procella,
Moleſta: horrendum etiam immortalibus Diis
Hoc monſtrum) & noctis obſcuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.
Has juxta Iapeti filius ſuſtinebat cœlum latum
Stans capiteq; & indefeſſis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quàm Dies propè euntes
Seſe compellabant, per-vices mutantes magnum limen
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foras
Egreditur, neq; unquam utraſq; domus intus cohibet:

Σμερδαλέης ἐειδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἵκει.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι, πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περοίχεται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης, πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· (οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ,
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας) καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
  Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηκὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζε
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·

Sed ſemper altera domos extra exiſtens
Supra terram movetur; altera rurſum in domo exiſtens
Expectat horam itineris ſui, donec veniat:
Hæc quidem terreſtribus multa-cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia nube tecta obſcurâ.
  Ibi autem Noctis filii obſcuræ domos habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neq; unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terrámq; & lata dorſa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus:
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum ei verò pectus
Crudele in præcordiis; habet autem quem ſemel arripuerit
Hominum; hoſtis vero etiam immortalibus Diis.
  Illic Dei inferi in anteriore-parte ædes reſonantes,
Fortíſq; Plutonis, & gravis Proſerpinæ,
Stant: aſper autem Canis ante-fores cuſtodit,
Sævus, artem autem malam habet; introëuntes quidem
Adulatur pariter caudáq; & auribus ambabus;
Exire verò non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat quemcunq; prenderit portas extra euntem
Fortíſq; Plutonis & gravis Proſerpinæ.
  Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus
Horrenda Styx filia reciprocantis Oceani
Maxima-natu: ſeorſum verò à Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus ſaxis superne tectas; circum verò quaq;
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ ſunt.
  Rarò verò Thaumantis filia pedibus velox Iris
Nuncii *causâ* verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit,
Et ſanè quiſquis mentiatur cœleſtes domos tenentium,
Jupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum ut ferat
E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam,
Frigidam, quæ à petra diſtillat alta,
Excelſa: multum verò ſubtus terram ſpatioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu: decima verò pars attributa eſt.
Novem quidem circa terrámq; & lata dorſa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare labitur:
Hæc verò ſola ex petra profluit, magnum damnum Diis,
Quiſquis perjurium delinquens juraverit

Immorta-

Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται·
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων·
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες,
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω, καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ἑστᾶσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι
Δεινὴ Στὺξ θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας· δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ

Immortalium, qui tenent vertices nivoſi Olympi,
Jacet exors integrum per annum:
Neq; ambroſiæ & nectaris accedit propius
Cibum, ſed jacet non-reſpirans & mutus
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed poſtquam morbo defunctus eſt magnum per annum,
Aliud ex alio excipitur difficillimum certamen.
Novennio autem à Diis relegatur ſempiternis,
Neq; unquam ad conſilium adhibetur, neq; ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem commiſcetur iterum
Cœtibus immortalium, qui cœleſtes domos incolunt.
Tale enim juramentum conſtituerunt Dii, Stygis perennem aquã
Antiquam: illa autem tranat aridum locum.
Ibi Terræ caliginoſæ, & Tartari obſcuri,
Pontiq; infructuoſi, & Cœli ſtellati,
Ex-ordine omnium fontes & fines ſunt
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii.
Illîc marmoreæq; portæ, & æreum limen,
Immotum, radicibus longis compactum,
Suâ-ſponte-enatum: ante illud verò extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caliginoſum.
Cæterùm valde-tonantis Jovis incIyti auxiliarii
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atq; Gyges: Briáreum quippe bonum exiſtentem
Generum ſuum fecit graviter-fremens Neptunus;
Dedit autem Cymopoléam uxorem-ut-duceret filiam ſuam.
Aſt ubi Titânas è cœlo expulit Jupiter,
Minimum-natu peperit filium Typhóëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem:
Cujus manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefeſſi robuſti Dei, ex humeris verò ei
Erant centum capita ſerpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentia: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus ſub ſuperciliis ignis micabat.
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
Voces quoq; in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum ſonitum emittentes, ineffabilem: interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere *liceret:* interdum rurſum
Tauri valde-mugientis, robore incoërcibilis vocem, ferocis;
Interdum rurſus leonis impudentem animum habentis;
Interdum rurſus catulis ſimilem *vocem*, mira auditu,
Interdum verò ſtridebat: reſonabántq; montes alti.

Et

Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήποτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἆθλος.
Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
  Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφής, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γε μὲν ἠῢν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν.
  Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην·
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχέτου ὄσσαν ἀγαύρου,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζασχ'· ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

Καὶ

Et ſanè erat opus perplexum die illo.
Atq; certè ipſe mortalibus & immortalibus imperâſſet,
Niſi acutè rem cogitâſſet Pater hominúmq; deúmque,
Graviter autem intonuit atq; fortiter: undiq; verò terra
Horrendè edidit-fragorem, & cœlum latum ſupernè,
Pontúſque, & Oceani fluxus, & infima-loca terræ:
Pedibus verò ſub immortalibus magnus contremuit Olympus,
Impetum-faciente Rege: ingemiſcebat autem Tellus.
Ardor autem ab utriſq; occupabat nigrum pontum,
Tonitrúq; & fulguris igne ab iſto immani,
Preſterum, ventorúmque, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atq; mare:
Furebat autem circa littora, admodúmq; circa fluctus magnos,
Impetu à deorum; commotio verò difficilis-ſedatu cooriebatur.
Expavit autem Pluto, inferis mortuis imperans,
Titanéſq; ſub-Tartarum-detruſi, à Saturno ſcorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter verò poſtquam accumulavit ſuum robur, ſumpsítq; arma,
Tonitrúque, fulgúrque, & coruſcans fulmen;
Percuſſit ab Olympo inſiliens: circùm verò omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Cæterùm ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus: ingemiſcebat autem terra vaſta,
Flamma autem fulmine-icti cum impetu ferebatur illius regis,
Montis in concavitatibus opacis, aſperis,
Percuſſi. Multa autem vaſta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liqueſcebat Stannum veluti
Arte ab juvenum, & fabrefacto catino-fuſorio
Calefactum; aut Ferrum quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in concavitatibus victum igne ardente,
Liqueſcit in terra divina, ſub Vulcani manibus:
Sic ſanè liqueſcebat Terra jubare ignis ardentis,
Abjécit autem ipſum animo indignatus, in Tartarum vaſtum.
Ex Typhóëo autem eſt Ventorum vis humidè flantium,
Excepto Noto, Boreâque, & Argeſte, Zephyróque:
Qui ſanè ex diis nati, hominibus magna utilitas ſunt.
Aſt alii fruſtrà venti inſpirant mare,
Qui utiq; incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominibus, malo furunt turbine:
Nunc autem hi, nunc illi flant, diſſipántq; naves,
Nautáſq; perdunt: mali autem non eſt remedium
Viris, qui illis conflictantur in ponto.

Iidem

Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ', Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ, καὶ τάρταρα γαίης·
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε στεροπῆς τε πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα·
Θῦε δ' ἄρ ἀμφ' ἀκτὰς, περί τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ,
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσε δ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθεὶς· στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς, παιπαλοέσσης,
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο
Θαλφθείς· ἠὲ σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε.
Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν.
Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θυίουσιν ἀέλλῃ·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συνάντωσιν κατὰ πόντον.

Αἱ

Iidem rurſum per terram immenſam floribus-ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo-prognatorum hominum,
Replentes pulveréq; & moleſto ſtrepitu.
Sed poſtquam ſanè laborem beati Dii perfecerunt,
Cum Titanibus autem *pro* honore pugnârunt vi:
Jam tum impellebant regnare atq; imperare,
Ex terræ conſilio, Olympium latè-cernentem Jovem
Immortalibus. Hic vero inter illos ritè diſtribuit munia.
Jupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Prudentiam,
Plurimùm præ Diis edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cùm jam eſſet Deam cæſiis-oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis ſermonibus, in ſuam condidit alvum
Telluris conſiliis & Cœli ſtellati.
Illi-duo enim ei conſuluerunt, nè regium honorem
Alius haberet Jovis loco Deorum ſempiternorum:
Ex hac enim in-fatis-erat, prudentes liberos naſci.
Primam quidem virginem, cæſiis oculis Tritogeniam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium.
Cæterùm deinde ſanè filium, Deorum regem & virorum,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipſum ſanè Jupiter antè in ſuum condidit ventrem,
Ut nempe ei conſuleret Dea bonúmq; malúmque.
Poſteà duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiámque, Dicénque, & Irénen florentem,
Quæ opera maturè-faciunt bona apud mortales homines;
Parcáſque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothóque, Lacheſínque, & Atropon: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonúmq; malúmque.
Tres verò ei Eurynome Gratias peperit pulchras-genas-habẽtes,
Oceani filia peramabilem formam habens,
Aglaiam, & Euphróſynen, Thaliámq; amabilem:
Quarum & à palpebris amor deſtillat contuentium
Solvens-membra; jucundum verò ſub ſuperciliis aſpiciunt.
Porro hic Cereris multos-paſcentis ad lectum vênit,
Quæ peperit Proſerpinam pulchris-ulnis, quam Pluto
Rapuit ſua à matre; dedit autem conſiliarius Jupiter.
Mnemoſynen verò deinceps amavit pulchricomam,
Ex quâ Muſæ aureâ-mitrâ-revinctæ natæ ſunt
Novem: quibus placent convivia, & oblectatio cantûs.
Latona autem Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Amabilem prolem ſupra omnes cœlites,

Genuit

Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πιμπλᾶσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι·
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν·
Ἀθανάτων. ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἱμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν
Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼ γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων·
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο, περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην γὰρ κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν.
Ὡς δέ οἱ φράσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵ τ' ἔργ' ὠραίουσι καλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα· τῇσιν ἅδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,

Γείνατ'

Genuit ſanè Ægiochi Jovis amori mixta.
Poſtremam verò Junonem floridam fecit uxorem:
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixta in amore Deorum regi & hominum.
Ipſe verò ex capite cæſiis-oculis Tritogeniam,
Acrem, in-agris-tumultuantem, ducem-exercitûs, indomitam,
Venerandam: cui clamoréſq; placuerunt, belláque, pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlitibus,
Genuit, & ſuccenſuit, & contendit cum ſuo marito.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton latè potens natus eſt magnus, qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit auream domum, vehemens deus. Sed Marti
Clypeos-diſſecanti Venus Phobum & Dimum peperit,
Graves, qui virorum denſas turbant phalanges,
In bello horrido, unà cum Marte urbes-devaſtante:
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi verò Atlantis filia Maia peperit glorioſum Mercurium,
Præconem deorum, ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi-filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Mixta in amore, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc verò ambo dii ſunt.
Alcmene verò peperit vim Herculeam,
Mixta in amore Jovi nubicôgo.
Aglaiam verò Vulcanus valde-inclytus, claudicans,
Minimam-natu è Gratiis floridam duxit uxorem.
Sed aureo-crine-conſpicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minoïs, floridam fecit conjugem.
Hanc verò ei immortalem expertémque-ſenii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuoſis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis-calceamentis-utentis,
Pudicam duxit uxorem, in Olympo nivoſo,
Felix, qui magno facinore inter deos confecto,
Habitat illæſus & carens ſenio perpetuò.
Soli autem rapido peperit inclyta Oceanine
Perſëis, Circénq; & Æéten regem.
Æétes autem filius lucem-hominibus-dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, deorum ex voluntate, Idyam pulchris-genis.
Hæc autẽ ei Medeam pulchros-talos-habentem amori indulgens
Pepe-

Γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Ἡ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινήν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν· ᾗ κέλαδοί τε ἅδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων
Γείνατο, καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν,
Δεινούς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ·
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἶς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Ὀλύμπῳ νιφόεντι,
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηΐς, Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσ', Εἰδυῖαν καλλιπάρῃον.
Ἡ δέ τέ οἱ Μήδειαν ἐΰσφυρον ἐν φιλότητι

Peperit, ſuccumbens per auream Venerem.
VOS quidem nunc valete cœleſtes domos tenentes,
Inſulæque, & continentes-terræ, & ſalſus intus pontus.
Nunc autem dearum cœtum cantate ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunq; mortales apud viros cubantes
Deæ pepererunt diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima dearum,
Jaſio heroï mixta jucundo amore,
Novali in ter-proſciſſo, Cretæ in divite populo,
Bonum; qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris,
Omnem: ei verò qui adipiſcitur, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem facit, multámq; ei præbuit felicitatem.
Cadmo verò Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino, & Semelen, & Agaven pulchras-genas-habentem;
Autonoénque, quam duxit Ariſtæus denſâ cæſarie-præditus,
Genuit, & Polydorum *mœnibus*-pulchrè cinctis-in Thebis.
Filia verò Oceani Chryſaori magnanimo
Mixta in amore abundantis-auro Veneris,
Calliroë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
Geryonem; quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythéa.
Tithono verò Aurora peperit Memnona ærea-galeâ-munitum,
Æthiopum regem; & Emathiónem regem;
Cæterùm Cephalo genuit inclytum filium
Fortem Phaëthontem, diis ſimilem virum.
Quem ſanè juvenem tenerú florem habentem glorioſæ pubertatis,
Puerum juvenilia ſapientem, amans-genitalia Venus
Incitavit inſtituens, & ipſum divinis in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam verò Æétæ à-Jove-nutriti Regis
Æſonides, voluntate deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Æéta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex, ſuperbus,
Injurioſus, Pelias, & iniquus, fortium facinorum-patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeſſis,
Veloci in nave vehens nigris-oculis-præditam puellam,
Æſonides; & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita ab Jaſone paſtore populorum,
Medéum peperit filium quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides. Magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
Cæterùm Nereï filia marini ſenis

Γείναθ', ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνώ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κούρη δ' Ὠκεανοῦ Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἠμαθίονα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς, ὑπερήνωρ,
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος

Phocum quidem Pſamathe peperit præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem ſubacta Dea Thetis candidos-pedes-habens,
Genuit Achillem prorumpentem-per-viros, leonis-animum-ha-
Æneam porro peperit pulchrè-coronata Cytherêa, (bentem,
Anchiſæ heroi mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis-multos-anfractus, ſylvoſæ.
Circe verò Solis filia filii-Hyperionis
Peperit, Ulyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atq; Latinum inculpatúmq; fortémque:
Qui ſane valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
Nauſithoum verò Ulyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum
Genuit, Nauſinoúmque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt Diis pares filios.
Nunc verò Fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis à capra-nutriti.

Deſunt hîc ea quæ de Mulieribus cecinit Poëta, quæ MAGNAS EOEAS vocârunt, ut paſſim teſtatur Pauſanias: quorum particula quædam eſt SCUTUM HERCULIS, quod ſupra excuſum eſt.

Alia ex aliis quibuſdam HESIODI Poëmatis carmina.

Ex Eœis.

Qualia Bacchus dedit hominibus *in* gaudium & odium.
Quicunq; largiter bibit, vinum illi eſt ſtolidum,
Simul verò pedes manúſq; ligat, linguámque, mentémque,
Vinculis improviſis: amatq; ipſum mollis ſomnus.

Ex Melampodia.

Jucundum enim eſt in convivio & epulis florentibus
Oblectare ſe ſermonibus, poſtquam dapibus ſaturati fuerint.

Ex eadem.

---Huic autem Mares celer nuncius venit per domum,
Impletúmq; argenteum ſcyphum attulit, & dedit regi.

Et rurſus.

Et tunc vates quidem lorum arcûs abſtulit manibus;
Iphiclus autem in terga urgebat: illi verò ponè,
Scyphum tenens alterâ, alterâ verò *manu* ſceptrum ſublevans,
Inſtabat Phylacus, & ſervos allocutus eſt.

Finis operum Hesiodi *quæ extant omnium.*

THE-

Ἤτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ', Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Λείπει ἐνθάδε τὰ εἰς Γυναῖκας ἀδόμενα, ἃ ΜΕΓΑ'ΛΑΣ ἩΟΙ'ΑΣ ἐκάλουν, καθάπερ πολλαχοῦ μαρτυρεῖ ὁ Παυσανίας· ὧν μόριόν τι ἡ τοῦ ἩΡΑΚΛΕ'ΟΥΣ ἈΣΠΙ'Σ ἐστιν, ἡ προεκτυπουμένη.

Ἄλλα ἐξ ἄλλων τινῶν ἩΣΙΟ'ΔΟΥ Ποιημάτων ἔπη.

Ἐκ τῶν ἩΟΙ'ΩΝ.

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος.
Ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάργος,
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσάν τε νόον τε,
Δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Ἐκ τῆς ΜΕΛΑΜΠΟΔΙ'ΑΣ.

Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
Τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

—Τῷ δὲ Μάρης θοὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου·
Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοὸς αἴνυτο χερσίν·
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπίπιθεν,
Σκύπφον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον ἀείρας,
Ἔστειχεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμώεσσιν ἔειπεν.

Τέλος τῶν ἩΣΙΟ'ΔΟΥ σωζομένων.

THEOCRITI SYRACUSII IDYLLIA & EPIGRAMMATA.

Argumentum primi *Idyllii.*

IN hoc IDYLLIO colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor & Caprarius. Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atq; morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum paſtorale poculum a Caprario præmii loco refert.

THYRSIS, ſeu CANTIO, Idyllion primum.

THYRSIS Paſtor, & CAPRARIUS.

DUlcem ſuſurrum & pinus iſta, ô paſtor caprarie,
Exiſtens juxta fontes, reſonat : ſuaviter verò & tu
Fiſtulâ-canis : poſt Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutũ hircum, tu capram capies :
Sin verò capram acceperit ille præmium, ad te de-
Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris. (fluet
C. Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt, quàm effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies : Si verò placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.
Th. Viſne, per Nymphas, viſne, Caprarie, hîc aſſidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *ſunt* myricæ,
Canere-fiſtulâ ? ego autem interea capellas paſcam.
C. Non fas eſt, ô paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt nobis
Fiſtulâ canere : Pana metuimus ; namq; is à venatione
Tunc feſſus requieſcere ſolet, éſtq; amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verùm (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores nôſti,
Et Bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ)
Huc agé : ſub ulmo conſideamus, Priapi
Et fontium-Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Iſta paſtoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco *paſtore* Chromide cantâſti certans,

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, καὶ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ὑπόθεσις τοῦ πρώτου Εἰδυλλίου.

ἘΝ τούτῳ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρεὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ὨΔΗ, Εἰδύλλιον α.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑἸΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.
ΑΙ. Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.
Θ. Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἅ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.
ΑΙ. Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντὶ γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κραναιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς ποκα τὸν Κιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,

Tunc & capram tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hœdos lactans, duas interea mulctras lacte com-
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum, (plet :
Geminis-anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens ;
Cui circum labra innectitur ſupernè hedera,
Hedera helichryſo adglutinata ; & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo,
Intus verò mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticulóque : juxta verò ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, indè alter,
Verbis altercantur : id verò nihil movet ipſam ;
Verùm jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat ſe. Illi verò præ amore
Diu oculis-tumentes incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad-jactum trahit
Senex, valde laboranti viro ſimilis.
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari :
Nam venæ illi undiq; in collo tument,
Quamvis jam cano ; robur verò illi eſt etiam juventâ dignum.
Non procul indè ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidem puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens : circum verò illum duæ vulpes; altera per ordines-vitium
Incedit, lædens maturas uvas; altera juxta peram
Inſidias ſtruens, non priùs puerum ſe relicturam
Affirmat, quàm ſine jentaculo in ſicco collocârit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis-decipulam nectit,
Junco concinnans ; neq; verò illi vel pera curæ eſt, (ctatur.
Vel fructus-vineæ tantùm, quantùm opere-ſuo-quod nectit dele-
Undiq; verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum : quod operis miraculo animum tuum ob-
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi (ſtupefaciat.
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis :
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum ; quo tibi valde lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; agè ô bone : cantum enim
Non ad Plutonem obliviosum reſervabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.
Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabeſceret ?

Annè

Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴ κέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
Θ. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.
Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι;

Anne apud Peneï pulchra Tempe, vel circa Pindi ?
Neq; enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neq; Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſanè lupi-cervarii, *aliíque* lupi rugitu-deploraverunt,
Et mortem ipſius leo in ſylva degens fleviſſet.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte vênit, & inquit ; ó Daphni,
Quis te ita conficit ? cujus, obſecro, amore adeò ardes ?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt :
Omnes rogabant quo malo laboraret. Vênit Priapus,
Et ait, Daphni miſer, quid ità tabeſcis ? Ipſa verò puella
Per fontes omnes, ſylváſq; pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens. Ah ! nimis infelix es amator, & conſilii inops.
Hactenus dictus es bubulcus ; nunc v. caprario ſimilis es.
Caprarius, cùm capras intuetur quemadmodum coëant,
Oculis tabeſcit, quòd non ipſe hircus eſt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Sic tu, cùm aſpicis virgines quomodo rideant
Tabeſcis oculis, quòd non cum illis choreas ducis.
His verò nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſq; ad finem vitæ.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Tandem vênit & dulcis Venus ridens,
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata,
Et ait, Tu ſanè, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum :
Nonne verò nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es ?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit ; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica :
Jam enim indicat omnia ſol nobis. Occidit
Daphnis, & apud inferos malus erit dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen,
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,
Vade ad Anchiſem : ibi quercus ſunt, hic cypêrus eſt,
Hîc ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant,
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen,
Formoſus & Adonis eſt : etenim & ipſe pecora paſcit,

Et

Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
Ζατοῖσ'. ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βώτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦντι,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κεἶπε, Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι. Δεδύκει
Δάφνις, κ' εἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' ὥδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Καὶ

Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Agè, conſiſte iterum ad Diomedem propè accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem, ſed pugna mecum.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, *vos* cervarii-lupi, & in-luſtris-degentes urſi,
Valete: Ego Daphnis bubulcus vobiſcum non ampliùs in ſylvis,
Non inter arbuſta, nec nemora *ero*: Vale Arethuſa,
Et *vos* fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hîc paſcebam:
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hîc potabam.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
O Pan Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, & relinque promontoriũ Helices, & ſublime ſepulchrũ
Illud Lycaonidæ, quod & diis beatis *eſt* venerabile.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agitè, jam deſinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fiſtulam pulchram, circa labrum *aptè* inflexam:
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agitè, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, vos ſpinæ feratis,
Pulchra verò narciſſus juniperis floreat,
Omnia deniq; contraria fiant, & jam pinus pyra ferat,
Daphnis poſtquam moritur: jam cervus canes trahat *captivos*,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agitè, jam deſinite.
Et ille quidem tantum locutus deſiit. At illum Venus
Volebat erigere: verùm omnia fila defecerant
A Parcis; & Daphnis tranſit flumen. Unda obruit
Muſis dilectum virum, neq; Nymphis ingratum.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agitè, *jam* deſinite.
Et tu da capram, atq; poculum, ut ipſam mulgeam
Ac Muſis libem. O ſalvete plurimùm Muſæ,
Salvete: ego verò vobis & poſthac dulciùs canam.
  C. Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plènum & favis; atq; comedas ficum ex Ægilo *decerptam*
Dulcem: ſuaviùs enim canis quàm cicada.
En tibi poculum! Contemplare, amice, quàm ſuaviter olet:
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
Huc veni, Ciſſætha; jam tu mulge hanc: *vos* verò capellæ
Nolite ſaltare, ne fortè hircus in vos inſurgat. Argu-

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.
Αἰ. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. Ὑπό-

Argumentum ſecundi *Idyllii.*

Inducitur Simætha, Delphidis cujuſdam Myndii amore correpta: quem ex palæſtra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida verò Theocritus ex Sophronis mimis deſumpſit.

PHARMACEUTRIA,
Idyllium II.

UBi mihi *ſunt* lauri, Theſtyli? ubi verò ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut qui mihi crudelis eſt amator, carmine magico perſequar virũ,
Qui miſer jam totos duodecim dies à me abeſt,
Neq; ſcit utrùm mortui ſimus an vivi;
Nec fores pulſando fregit crudelis, nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam: & cum eo expoſtulabo, quòd ità mecum (agit.
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu ô Luna,
Luceas pulchré: ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum ſepulchra, & atrum ſanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem uſquè nobiſcum ſis,
Efficiens hæc venena non inferiora neq; Circes,
Nec Medêæ, neq; flavæ Perimedæ *venenis.*
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur: ſed aſperge
Theſtyli infelix. Quò tibi mens avolavit?
An verò, ſceleſta tibi quoq; ludibrio ſum?
Sparge ſimul & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide *hanc* laurum
Uro. Et ſicut ille cremat, valde inflammata,
Et ſubitò conflagravit, ut neq; cinis de ea appareat:
Ità etiam Delphidis caro in flamma conſumatur.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio;
Ità præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis:
Utq; volvitur hic æneus orbis; ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.

Iynx,

Ὑπόθεσις τοῦ δευτέρου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,
Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.]
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. Ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα, δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.]
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἅφθη, κ' οὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέραισι θύραισιν.

Ἴϋγξ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum. (inferos eſt,
Nunc furfures ſacrificabo. Tu verò Diana etiam illum qui apud
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant;
Dea adeſt in triviis: vas æneum quàm primùm pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce! jam mare ſilet, ſilent & venti:
Sed meus dolor in pectore non quieſcit,
Verùm *amore* erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non ſim ampliùs virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico:
Sive mulier illi accubat, ſive vir
Tantum obliviſcatur, quantum Theſea dicunt
In Dia oblitum eſſe pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes, planta eſt apud Arcadas: hâc *concitati* omnes
Et equulei inſaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam ſic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæſtra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo.
Hei mihi, triſtis amor! Quid mihi atrum è corpore ſanguinem,
Velut paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxiſti?
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum; (ille verò me nihil curat)
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,
Nunc ſola relicta, unde amorem *meum* deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia ſportulam ferens,
Ad lucum Dianæ, quo in loco & multæ aliæ
Feræ in-pompa-ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Méq; adeo Theocharile nutrix Threſſa felicis-memoriæ,
Vicina propè habitans, oravit & obſecravit,
Ut pompam ſpectarem. Ego verò inſigniter-infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. Τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς, φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιηρέ· τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἄρξωμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο· πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,

Κἀμφι-

Et induta xyſtide Cleariſtæ.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cùm itaq; jam eſſem in media orbita, ubi *ædes* Lycônis,
Ibi Delphidem vidi & ſimul Eudamippum euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora verò multò ſplendidiora, quàm tu, ô Luna,
Ut è gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Atq; ut vidi, ut inſanii! ut animus mihi malè affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neq; ampliùs pompam
Illam curabam, neq; quomodo domum redierim
Novi: ſed me ardens quidem morbus conficiebat,
Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Deſfluebant verò è capite omnes capilli; ipſáq; ſola reliqua
Oſſa erant & cutis; ad cujus vero *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve; & tempus interea conſumebatur fugiens.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eia agè Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta
Obſerva circa Timageti palæſtram:
Eò enim commeare ſolet, ibíq; ei *eſt* gratum deſidere.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cúmq; ipſum ſenties eſſe ſolum, occultè innue,
Et dic Simætham te vocare: atq; huc *ad me* adducito.
Sic dixeram. Ipſa verò abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras: at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
  (Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.)
Tota quidem obrigui plùs nive: ex fronte verò
Mea ſudor abundè deſfluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neq; quicquam eloqui poteram, nè tantum quidem quantum in
Murmurant clamantes charam apud matrem pueri: (ſomnis
Sed obrigui toto corpore ſicut monile riget.
  Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,
Aſſedit in ſella, atq; ſedens ſic ait:
Certè me, Simætha, tantùm antevertiſti, quantùm ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,

Cum

Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδέ τι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν. ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ.
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,

Cùm me ad tectum tuum vocâſti, certò ut adeſſem
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem,
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans,
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi ſacram plantam,
Undiq; purpureis lemniſcis involutam.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſetis, id gratum fuiſſet: nam celer
Et formoſus inter omnes juvenes vocor.
Quieviſſem verò, ſi tantum os tuum pulchrum oſculatus fuiſſem;
Sin aliàs repuliſſetis me, & fores peſſulo occluſæ fuiſſent,
Omnino & ſecures & faces ad vos veniſſent.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primùm Veneri debere;
Et poſt Venerem, ſecundò tu ex flamma me eripuiſti,
O mulier, quæ *me* huc ad ædes tuas vocâſti
Prorſus ſemuſtum: nam AMOR Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorem flammam incendere ſolet.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et ſponſam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit: Ego verò illi facile-credula,
Manu prehendens in mollem lectum inclinavi;
Et mox corpore corpus caleſiebat, ora verò
Calidiora erant quàm prius, & muſſitavimus *unà* ſuaviter.
Ac nè tibi diu garriam, ô chara Luna,
Res maxima peracta eſt, & voto uterque potiti ſumus.
Neq; poſt id tempus me ille culpavit uſque in heſternum diem;
Neq; ipſum ego: ſed vênit ad me Philiſtæ
Mater meæ tibicinæ, atq; eadem mater Melixûs
Hodie, cùm ad cœlum aſcenderent *Solis* equi,
Roſeam auroram ab Oceano ſubvehentes:
Et narravit mihi aliáq; multa, & quòd Delphis amet.
Utrùm verò mulieris amore teneatur an viri,
Non certùm ſe ſcire ait: ſed quòd multum ſemper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit domum illi refertam eſſe coronis.
Hæc mihi narravit hoſpita: eſt autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare ſolebat,
Et ſæpe apud me depoſuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipſum non vidi.

Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέαισι περὶ ζώστραισιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν τ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· ἜΡΩΣ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. Ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τήνῳ ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι.
Κεῖπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κεἴτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὅτέ νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.

Nunquid alias nunc habet delicias, & noſtri oblitus eſt ?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores, per Parcas, pulſabit.
Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verùm tu vale, atq; ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego verò dolorem meum feram, ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido-corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

Argumentum tertii *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CAPRARIUS, à perſona amatoris; vel AMARYLLIS, à nomine puellæ quæ amatur; vel COMASTES, ab actione ipſa: Cantu enim quidam blanditur Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe; eum enim paſtorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur; NUM TIBI SIMUS VIDEOR? Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Crotonem.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, *Idyllium* III.

VADO ad Amaryllida: capræ autem mihi
Paſcuntur in monte, & Tityrus eas agit.
O Tityre mihi bene chare, paſce capellas,
Et ad fontem duc, ô Tityre: & illum coleatum *hircum*
Libycum album caveto, nè te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odiſti?
An tibi ſimus videor propiùs eſſe,
Nympha, & promiſſâ-barbâ? Ut me ſuſpendam, efficies.
Ecce! tibi decem poma affero. Illinc decerpſi
Unde me juſſiſti decerpere tu: & cras altera tibi afferam.
Reſpice, quæſo, acerbum meum dolorem. Utinam fierem

Suſurrans

Ἦ ῥ' ὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταδύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀράξει.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Ὑπόθεσις τοῦ τρίτου Εἰδυλλίου.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο ἈΙΠΟΛΟΣ, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ ἈΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου· εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι τοῦτον τὸν αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Ἦ ῬΑ ΓΈ ΤΟΙ ΣΙΜΟΣ ΚΑΤΑΦΑΙΝΟΜΑΙ; Σιμιχίδαν αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ἈΙΠΟΛΟΣ, ἢ ἈΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' ὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Αἴθε γενοίμαν

Suſurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam ſubiens, & filicem quâ tu ornaris!
Nunc ſcio quid ſit Amor: Sævus *eſt* deus. Certè leænæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus eum educavit mater;
Qui me penitus urens ad ipſa oſſa uſquè penetrat.
O formoſis oculis prædita, lapis merus! O nigro-ſupercilio
Nympha, amplectere me caprarium, ut te oſculer:
INEST etiam inanibus oſculis ſuavis voluptas,
Coronam diſcerpere me ſtatim minutas in-partes facies,
Quam tibi ego, Amarylli dilecta, ex hedera ſervo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi! Quid me fiet? cur ego perditus? Non audis?
Pellicêa exutus in undas illas ſaltabo,
Ubi thynnos ſpeculatur Olpis piſcator;
Et ſi non moriar, tu tamen indè voluptatem capies,
Cognovi nuper, cùm quærente me an amares me,
Telephilon alliſum nullum edidit ſonum,
Sed fruſtra molli in brachio tabefactum eſt.
Dixit & Agrœo vera, cribro-vaticinans,
Nuper ſpicilega, mercede conducta, quòd ego quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis,
Certè tibi albam gemelliparam capram ſervo,
Quam à me & filia Mermnônis Erithacis nigella
Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat oculus mihi dexter: nunquid videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hîc reclinatus:
Et me fortè aſpiciet; quoniam non adamantina eſt,
Hippomenes, cùm jam virginem vellet ducere uxorem,
Poma in manibus capiens, curſum perfecit: Atalanta autem
Ut vidit, Ut inſanivit! ut in altum incidit amorem!
Egit armentum & vates ab Othry monte Melampus
In Pylum: illa veró Biantis in amplexu jacuit
Mater gratioſa valde-prudentis Alpheſibœæ.
Formoſam verò Venerem in montibus oves paſcens
Nonne adeò Adônis in magnam adegit rabiem,
Ut nè mortuum quidem illum à ſuo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi *eſt* æternum ſomnum dormiens
Endymion: beatum autem duco, dilecta mulier, Jaſiôna,
Qui tot conſecutus eſt, quot non audietis profani.
Doleo caput: tibi autem nòn eſt curæ. Non ampliùs canam,
Jacebo hîc ſtratus, & lupi hîc me edent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce in gutture fiat,

Argumen-

Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ὐκ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα, παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' ἀείδω.
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Argumentum quarti *Idyllii.*

Hoc Idyllium Bucolicum eſt, Battus Caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Ægônis, quem dicit robuſtum exiſtentem à luctatore Milône Olympiam abductum eſſe certandi, causâ: Battum verò hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotône Italiæ.

PASTORES,
BATTUS & CORYDON.
Idyllium IV.

B. DIC mihi, ô Corydon, Cujus hæ boves? an Philondæ?
C. Non; verùm Ægonis: ut paſcerem autem mihi ipſas dedit.
B. Num eas alicubi clam veſpere omnes mulges?
C. Atqui ſenex ſummittit vitulos, & me obſervat.
B. Ipſe autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?
C. Nonne audiviſti? Eum abduxit in Alpheum abiens Milo.
B. Et quando ille oleum oculis vidit?
C. Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.
B. Et me dixit mater Pollûce eſſe fortiorem.
C. Et abiit habens ligonémq; & viginti hinc oves.
B. Perſuaſerit, *credo*, Milo lupis, ut ſtatim fiant rabidi.
C. Buculæ autem eum mugientes hîc deſiderant.
B. Miſeræ iſtæ! Quàm malum bubulcum nactæ ſunt!
C. Miſeræ certè: nàm nolunt ampliùs paſci.
B. Illius certè vitulæ ipſa tantùm reliqua ſunt
Oſſa. Num rore victitat, quemadmodum cicada?
C. Non per terram. Nam aliquando ipſam ad Æsárum paſco,
Et mollis herbæ bonum faſciculum do:
Aliquando autem ſaltat umbroſum circa Latymnum.
B. Macilentus planè & taurus ille rufus. Utinam ſortiantur
Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim populus.
C. Ad paludis etiam oſtium agitur, & ad Phyſci *partes*,
Et ad Neæthum: ubi præclara omnia naſcuntur,
Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitêa.
B. Heu heu! Ibunt & hæ boves, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:

Et

Ὑπόθεσις τοῦ τετάρτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὅν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκειται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ΝΟΜΕΥΣ, ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ, Εἰδύλλιον δ΄.

Β. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;
Κ. Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
Β. Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;
Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.
Β. Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;
Κ. Οὐκ ἄκουσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.
Β. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
Κ. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.
Β. Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.
Κ. Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.
Β. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
Β. Δειλαῖαί γ' αὗται· τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.
Κ. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.
Β. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστία. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;
Κ. Οὐ δᾶν· ἄλλοκα μάν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.
Γ. Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυρρίχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
Κ. Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
Β. Φεῦ φεῦ· Βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀίδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.

Et hæc fiſtula ſitu obducitur, quam quondam compegiſti.
C. Non illa, non per nymphas; quoniam ad Piſam abiens
Dono mihi ipſam reliquit; ego autem quidam ſum cantor,
Et bene quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autem Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra etiam civitas Zacynthus,
Et quod orientem ſpectat Lacinium; ubi ille pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.
Illic & taurum à monte duxit prehendens
Ungulâ, & dedit Amaryllidi: mulieres verò
Altâ voce acclamârunt, & bubulcus riſit.
B. O gratioſa Amarylli, ſolius tui ne quidem mortuæ
Obliviſcemur: quantùm capræ mihi charæ, tantùm mihi chara
Heu heu duram valde ſortem, quæ me ſortita eſt! (interiiſti.
C. FIDERE oportet, chare Batte, forſitan cras erit meliùs.
SPES in vivis; deſperati autem mortui.
Et Jupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit.
B. Fido. Pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramum rodunt perditi: abi tu albe.
C. Abi Cymætha ad collem: non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi ſtatim daturus,
Niſi abis iſtinc: vide, iterum eò accedit.
Utinam eſſet mihi curvum pedum, ut te verberarem!
B. Aſpice me, ô Corydon, per Jovem: nam ſpina
Modò me hîc ſauciavit ſub malleolum. Ut verò alti
Hi aculei ſunt! Malè vitula pereat.
In hanc inhians ſauciatus ſum. Nunquid vides?
C. Ità ità, & unguibus eam teneo: atq; hæc ipſa eſt.
B. Quantula eſt ſpina! & quantum virum domat!
C. In montem cùm venis, nè diſcalceatus venias, ô Batte:
In monte enim rubiq; & tribuli germinant.
B. Dic age mihi Corydon, Ille vetulus nunquid adhuc molit
Illam nigra-ſupercilia habentem amicam, quam olim deperibat?
C. Admodum, ô miſer. Nuper quidem ipſemet ingreſſus
Et in ſtabulum deprehendi eum in ipſo opere.
B. Euge, ô homo ſalaciſſime: natura tua vel cum Satyris
Propius vel cum Faunis, quibus exilia-crura-ſunt, certat.

Argumen-

Χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω.
Κ. Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κἦυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.
Β. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει.
Κ. ΘΑΡσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ΕΛΠΙ'ΔΕΣ ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Β. Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.
Κ. Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.
Β. Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;
Κ. Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν ἅδε καὶ αὐτά.
Β. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.
Κ. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.
Β. Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;
Κ. Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει.
Β. Εὖ γ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Argumentum quinti *Idyllii*.

Hoc Idyllium magis Dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte Muſica certant, Caprarius Comatas, qui Eumaræ Sybaritæ capras paſcit, & Paſtor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora paſcit. Habet autem Comatas puellam amaſiam Alcippen nomine; Lacon verò amaſium Eumedem. Et præmium certaminis conſtituunt, Caprarius hircum, Paſtor autem agnum: Morſonem verò cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon Caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur hoc Idyllium VIATORES, quòd in via rixentur; BUCOLIASTÆ verò, quòd carmen Bucolicum canant.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ, *Idyllium* V.

COMATAS & LACON.

C. CApræ meæ illum paſtorem Sybaritam
Fugite Lacôna: meam pellem-caprinam heri furatus eſt.
L. Nonne à fonte heus agnæ fugietis? nonne aſpicitis
Qui paulò ante meam fiſtulam furatus eſt Comatam?
C. Quam fiſtulam? tu enim quando, ſerve Sybarita,
Poſſediſti fiſtulam? quid? annon cum Corydône
Sufficit tibi ſtipulæ arundinem ſtridere tenenti?
L. Quam mihi dedit Lycon, ô liber. Tibi autem qualem
Lacon furatus olim abiit pellem? dic, Comata:
Nam nè Eumaræ quidem hero tuo erat in qua cubaret.
C. Quam Crocylus mihi dedit, variam, quando ſacrificavit
Nymphis capram. Tu autem, improbe, etiam tunc tabeſcebas
Invidens, & nunc me tandem nudum feciſti.
L. Non; per ipſum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pellem ademit filius Calæthidis: quòd *ſi fallo*, de illa
Petra, ô homo, furens in Crathin deſiliam.
C. Nec etiam non per ipſas paluſtres, ô bone, nymphas,
(Quæ mihi propitiæ & benevolæ ſint)
Non tuam fiſtulam furtim furatus eſt Comatas.
L. Si tibi credam, Daphnidis dolores perferam.
Sed enim ſi vis hœdum ponere (eſt quidem nihil
Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec te victum fatearis.

Ὑπόθεσις τοῦ πέμπτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι· διαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ συμμουσίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τοῦ Συβαρείτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρείτα νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τὸν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΟΔΟΙΠΟ'ΡΟΙ μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ' δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι αὐτούς.

ΟΔΟΙΠΟ'ΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ', Εἰδύλλιον έ.

ΚΟΜΑ'ΤΑΣ καὶ ΛΑ'ΚΩΝ.

Κ. Αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρείταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας; σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;
Κ. Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδειν.
Κ. Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν οὐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Λ. Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐστὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

Κ. Ὗς

C. SUS contra Minervam certamen ſuſcipit. Ecce tamen ſtat
Hic hœdus: ſed age, tu quoq; ſaginatum agnum contrà ſtatue.

L. Et quomodo, ô aſtute, rectè hæc erunt ex æquo nobis?
QUIS pilos pro lanis totondit? quis autem, præſente
Caprâ primiparâ, malam canem vult mulgere?

C. Quicunq; vincere alium, ut tu, confidit;
Crabro ſtrepens cicadam contra. Sed enim nequaquam
Hœdus par: tu (ecce hircus hic!) certa.

L. NE FESTINA: non enim igne ureris. Suaviùs cantabis
Hîc ſub oleaſtro & nemoribus his ſedens.
Gelida aqua illîc defluit: hîc nata eſt
Herba, & thorus hîc & locuſtæ hîc canunt.

C. Atqui non feſtino: ſed MOLESTE admodum fero, ſi tu
Oculis rectis inſpicere, quem olim cùm eſſes (me audes
Puer adhuc, ego docebam. En gratia quò recidit;
NUTRITO & catulos lupi, nutrito canes, ut te comedant.

L. Et quando ego à te aliquid didiciſſe boni vel audiſſe
Memini, ô invide tu & turpis homuncio nullius usûs?

C. Quando prædicabam te, tu autem dolebas: capellæ autem
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat.

L. Non profundiùs illâ prædicatione gibboſe ſepultus ſis:
Sed enim veni huc, veni; & poſtremùm cantabis.

C. Non veniam illùc: hîc quercus, hîc cypêrus:
Hîc ſuavè ſuſurrant in alvearibus apes:
Hîc aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aves garriunt: & umbra nihil ſimilis
Iſti quæ eſt apud te: dejicit autem & pinus ſupernè nuces.

L. Atqui agnorum pelles & lanas hîc calcabis,
Si veneris, ſomno molliores: iſtæ autem pelles hircinæ,
Quæ apud te ſunt, olent pejùs quàm tu oles.
Statuam autem cratêra magnum albi lactis
Nymphis, ſtatuam autem & ſuavis alium olei.

C. Si autem & tu veneris, teneram filicem hîc calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur autem capellarum
Pelles, iis quæ apud te ſunt molliores quadruplo agnorum.
Statuam autem octo quidem ſitulas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos favos habentes.

L. Iſtinc mecum certa, & iſtic Bucolicum cane carmen:
Tuum ipſius *ſolum* calcans, habe quercus. Sed quis nos
Quis judicabit? utinam veniat bubulcus huc Lycópas!

C. Nihil ego illo opus habeo: ſed hominem,
Si vis, ſylvicidam vocemus, qui ericas

Κ. ΥΣ ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἐνθάδε κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν;
Κ. Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τύ, πεποίθεις,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ὥριφος ἰσοπαλής· τύ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρειδε.
Λ. ΜΗ ΣΠΕΥΔ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τουτεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κ. Ἀλλ' οὔτι σπεύδω· ΜΕΓΑ δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
ΘΡΕΨΑΙ καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.
Λ. Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;
Κ. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Λ. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβέ, ταφείης·
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς.
Κ. Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρει
Ὄρνιθες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.
Λ. Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.
Κ. Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
Λ. Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. Ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.
Κ. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Τήνας

Illas quæ ſunt apud te findit: eſt autem Morſon.

L. Vocemus. *C.* Tu voca eum. *L.* Agè, ô hoſpes, pauliſper audi

Huc veniens: nos enim certamus uter melior

Cantor ſit. Tu autem, ô amice, neq; pro me, Morſon,

Per gratiam pronunties, neq; etiam iſtum juveris.

C. Ita, per nymphas, ità Morſon, neq; Comatæ

Plus tribuas, neque iſti tu gratificeris.

Hic autem grex Thurii eſt Sybaritæ;

Eumaræ autem capras vides, amice, Sybaritæ.

L. Nunquis te rogabat, per Jovem, an Sybaritæ,

An meus ſit, ô improbiſſime, hic grex? Ut loquax es!

C. Heus bone vir, equidem vera omnia dico,

Et nihil glorior: tu autem valde mordax es. (rurſus

L. Dic agè, ſiquid dicendum habes: & hoſpitem in urbem

Vivum dimitte: ô Apollo, certè linguaculus eſt Comata.

C. Muſæ me diligunt multò plùs quàm cantorem

Daphnin: ego autem ipſis capellas duas nuper mactavi.

L. Etenim me Apollo diligit magnopere: & pulchrum ei

Arietem ego paſco. Carnea verò jam adventant.

C. Præter duas reliquas geminiparas capras mulgeo:

Et me puella aſpiciens, Ah miſer, inquit, Tu ipſe mulges?

L. Ah ah! Lacon calathos ferè viginti implet

Caſeo, & impubem in floribus puerum inquinat.

C. Petit & pomis caprarium Clearista,

Capras præteragentem, & ſuave quiddam canit.

L. Et me Cratidas paſtorem imberbis occurrens

Inſanire facit: pulchra verò ad ejus cervicem quatitur coma.

C. At NON conferenda ſunt cynosbatus neq; anemóne

Cum roſis, quarum flores apud ſepes naſcuntur. (dem habent

L. Neq; enim etiam cum glandibus poma montana: hæ qui-

Tenuem ab ilice corticulam, illa verò mellis-colorem-referunt.

C. Et ego quidem dabo puellæ ſtatim palumbum,

Ex junipero detractum: illic enim incubat.

L. Ego verò in veſtem molle vellus, cùm tondebo

Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

C. Heus, ab oleaſtro diſcedite, capellæ; hîc paſcimini,

Ad acclivem hunc collem, ubi myricæ.

L. Non à quercu heus tu Conare, túq; Cynætha,

Hîc paſcimini ortum versùs, ſicut Phalârus?

C. Eſt autem mihi ſitula ex cupreſſo, eſt autem crater

Opus Praxitelis: puellæ autem hæc ſervo.

L. Et

Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.
Λ. Βωσεῦμες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾶδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρείσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐστι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.
Κ. Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.
Λ. Μή τύ τις ἠρώτα, ποτὶ τῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; Ὡς λάλος ἐσσί.
Κ. Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κ' οὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
Λ. Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.
Κ. Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.
Λ. Καὶ γὰρ ἔμ' Ὤπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.
Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
Λ. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
Κ. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.
Λ. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.
Κ. Ἀλλ' ΟΥ ΣΥ'Μβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω, ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἅ τε μυρῖκαι.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς, οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κιναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;
Κ. Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρατὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

L. Et nobis eſt canis amans-gregis, qui lupos ſtrangulat:
Quem puero donabo, feras omnes ut perſequatur.
C. Locuſtæ, quæ ſepem ſuperſaltatis meam,
Ne meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.
L. Cicadæ, videte caprarium ut ego irrito:
Sic & vos diu irritatis meſſores.
C. Odi denſarum-caudarum vulpes, quæ vites Micônis
Semper venientes ad veſperas comedunt,
L. Etenim ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus vorantes, ſublimes feruntur.
C. Nunquid non meminiſti cùm ego te ſubagitavi,& tu ridens
Scitè te movebas, & quercui hærebas illi?
L. Hoc quidem non memini: cùm verò hîc te vinctum
Eumaras purgavit, probè admodum hoc ſcio.
C. Jam aliquis, ô Morſon, irritatur: non ſenſiſti?
Vade, & ſcillas veteres ex monumento ſtatim evellito.
L. Et ego quidem vellico, Morſon, quendam: & tu etiam vides.
Vade jam, & cyclamimum effodito ad Halenta.
C. Himera pro aqua fluat lac: & tu, ô Crathi,
Vino rubeſcas: & junci fructum ferant.
L. Fluat & Sybarîtis mihi mel: & in diluculo
Famula pro aqua urnam favis intingat.
C. Meæ quidem cytiſúmq; & ægilum capræ edunt,
Et lentiſcum calcant, & in comaris cubant.
L. At meis ovibus adeſt apiaſtrum
Quo paſcantur, multa autem & ſicut roſæ hedera floret.
C. Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt,
Auribus ad ſe attrahens, cùm ei palumbum dedi.
L. Sed ego Eumedem amo magnopere: etenim cùm ei
Fiſtulam porrexi, ſuave quiddam valde me oſculatus eſt.
C. NEFAS, ô Lacon, cum luſciniis picas certare,
Atq; upupas cycnis: tu autem, ô miſer, es odioſus.
L. Finem facere jubeo paſtorem. Tibi autem, Comata,
Donat Morſon agnam: & tu ſacrificans
Nymphis, Morsóni pulchrum carnis fruſtum ſtatim mittito.
C. Mittam, per Pana. Fremito præ gaudio totus hircorum
Nunc grex: nam ego quoq; (ecce quàm magnos iſtos cachinnos edo
In Laconem paſtorem, quòd nunc tandem
Expedivi agnum!) in cœlum vobis ſaltabo.
Capræ meæ bono eſtote animo cornigeræ: cras vos
Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu albe cornipetens, ſiquam ineas .

Capræ

Λ. Χ' ἀμὰν δὴ κύων φιλοποίμνιος, ἇς λύκος ἄγχει,
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

Κ. Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ αὖαι.

Λ. Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θην ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

Κ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

Λ. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Κ. Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποκα κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

Λ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τᾷδέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

Κ. Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Λ. Κἠγὼ μὰν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

Κ. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

Λ. Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

Κ. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

Κ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

Κ. Οὐ θεμιτὸν Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

Λ. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

Κ. Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν γ' ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι λίμνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς

Caprarum, percutiam te, priuſquam immolem
Nymphis agnum. En iterum hic petit! Ego verò fiam,
Ni te percuſſero, Melanthius pro Comata.

Argumentum ſexti *Idyllii.*

Damœtas & Daphnis æſtivis menſibus ſub meridiem ſuos in unum compellunt greges, & amores Cyclôpis & Galateæ alternis canunt. Orditur cantum Daphnis, ſermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: Damœtas verò reſpondet, quaſi ſub perſona Polyphemi.

Res *aguntur* in Sicilia. Alloquitur autem poëta Aratum, cujus meminit in Thalyſiis, & alibi. Poteſt autem hic *Arâtus* eſſe poëta τῶν Φαινομένων.

BUCOLICI CANTORES,

Idyllium VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum (rum
Gregem quondam, Arate, compulerunt: erat autem alter eo-
Rufus, alter autem ſemiberbis. Ad fontem autem quendam ambo
Sedentes æſtate, meridie talia canebant.
Primus autem incepit Daphnis, quoniam & primus contendebat.
Daph. Petit tibi, Polyphême, gregem ovium Galatêa
Malis, difficilem amatorem caprarium hominem vocans:
Et tu ipſam non aſpicis miſer, miſer, ſed ſedes
Dulciter fiſtulâ canens. Iterum illa (ecce!) canem petit
Quæ te ovium ſequitur cuſtos: ipſa verò latrat
In mare aſpiciens; puri autem fluctus eam oſtendunt
Placidè ſtrepentes, in littore currentem.
Cave nè puellæ in crura irruat
Ex mari exeuntis, néve corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi laſcivit, ſicut ex carduo
Rufæ comæ, pulchra æſtas dum torret:
ET FUGIT amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea movet lapidem: certè enim AMORI
Sæpe, ô Polyphême, non pulchra pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incêpit, & hæc cecinit:

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν. Ὁ δ' αὖ πάλιν ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ὑπόθεσις τοῦ ἕκτου Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. Ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνεται, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν.

Τὰ πράγματα, ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.
Δάφν. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
ΚΑΙ ΦΕΥΓΕΙ φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἜΡΩΤΙ
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

Dam. Vidi, per Pana, ovium gregem cùm peſeret,
Et me non latuit, non per meum unicum dulcem, quo video
Ad finem *uſque vitæ.* At vates Telemus inimica vaticinans,
Inimica referat domum, ut filiis aſſervet.
At enim ipſe quoq; vellicans viciſſim eam non aſpicio,
Sed aliam quandam dico mulierem habere.; ipſa vero audiens,
Invidet mihi, ô Apollo, & tabeſcit, atq; e mari
Inſana proſilit proſpectans in antra & greges ovium.
Placidè quoq; *juſſi* canem adlatrare: etenim quando amabam
Ipſam, ganniebat ad ſemora roſtrum habens.
Hæc autem fortè inſpiciens facientem me ſæpius, mittet
Nuntium. At ego fores occludam, donec juraverit
Se ipſam mihi ſtraturam pulchrum lectum hac in inſula.
Neq; enim admodum turpem formam habeo, ut de me dicunt.
Certè *enim nuper* in mare inſpiciebã: (erat autem tranquillitas)
Et pulchra quidem barba, pulchra autem mihi unica pupilla
(Ut meum fert judicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.
Ac nè faſcinarer, ter in meum deſpui ſinum:
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.
Hæc cum dixiſſet, Daphnim Damœtas oſculatus eſt:
Et ille quidem huic fiſtulam, hic autem illi pulchram tibiã dedit.
Tibiâ canebat Damœtas, fiſtulâ autẽ canebat Daphnis bubulcus,
Saltabant in molli vitulæ ſtatim gramine:
Neuter tamen vicit, ſed invicti fuerunt.

Argumentum ſeptimi *Idyllii.*

Peregrè agens Theocritus in *inſula* Cô, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficiſceretur, amicus factus eſt Phraſidamo & Antigeni, Lycopei filiis; vocatúſq; ab illis rus ad Thalyſia *ſacra* Cereris, abit *eò* cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatam ex Creta: & mutuo ſermone ipſorum amores inter ſe recenſent. Continet igitur hoc Idyllium meram rei geſtæ narrationem.

THALYSIA, ſeu VERNUM ITER, *Idyllium* VII.

ERat tempus cùm ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex urbe: & tertius nobiſcum Amyntas.

Δαμ. Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἁ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποτηύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὣ μὲν τῷ σύριγγ', ὃ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ὑπόθεσις τοῦ ζ'. Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολιμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπήει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης· καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ, Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.

Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidâmus,
Et Antigenes, duo filii Lycôpei: ſiquid boni *reſtat*
A generoſis illis nobilibus, à Clytia & ab ipſo
Chalcone, Buriam qui ex pede perfecit fontem,
Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipſum
Populi ulmíq; bene-umbroſum nemus oſtendebant,
Viridibus foliis tectæ, comatæ.
Necdum mediam viam emenſi eramus, neq; ſepulchrum
Nobis Braſilæ apparebat: & viatorem quendam
Bonum cum Muſis Cydonicum invenimus virum, (eum
Nomine quidem Lycidam; erat autem caprarius: neq; quiſquam
Ignorâſſet aſpiciens quoniam caprario egregiè ſimilis erat.
Nam ex hirſuto & villoſo hirco gerebat
Albam pellem humeris, novum coagulum redolentem:
Circum autem ejus pectora vetuſtum pallium erat adſtrictum
Cingulo textili: curvum autem ferebat ex oleaſtro
Dextrâ pedum, & me placidè ridens appellavit
Oculo arridenti, (riſus autem hærebat ejus labris)
Simichida, quò jam tu meridie pedes trahis,
Cùm & lacertus in ſepibus dormit,
Neque criſtatæ corydallides errant?
An ad convivium vocatus properas? an ad alicujus civium
Torcular properas? ut tui pedibus euntis
Omnis lapis occurſans ad ſoleas reſonat!
Huic ego reſpondi: Lycida dilecte, dicunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem valde egregium & inter paſtores
Et inter meſſores; quod valde animum delectat (eſſe
Noſtrum: quanquam, meo quidem judicio, me quoq; tibi parem
Puto. En viam, en ad Thalyſia! nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant, (ſurâ
Fortunarum primitias-offerentes: eis enim valde cumulatâ men-
Dea frugibus abundantem replevit aream.
Sed agè, (jam communis enim via, communis autem & dies)
Canamus: fortè alter alterum juvabit.
Etenim ego quoq, Muſarum *ſum* facundum os: & me dicunt
Omnes cantorum optimum. Ego autem non facilè credulus,
Non per terram: nondum enim, meo judicio, aut bonum
Sicelidam ſupero illum Samium, aut Philetam,
Canendo: ſed QUASI RANA quædam cum cicadis contendo.
Sic dixi deditâ-operâ: caprarius verò ſuaviter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es
Totus revera germen à Jove factum.

Ità

Τᾶ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες, κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλοκερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συριγκτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ δάν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσσας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Itá mihi & faber valde inviſus eſt, qui conatur
Æqualem montis ſummitati perficere domum Oromedontis,
Ac Muſarum aves, quotquot contra Chium vatem
Ex adverſo garrientes, fruſtrà laborant.
Sed agè, Bucolicum citò incipiamus cantum,
Simichida: & ego quidem *canam*. Vide amice, an tibi placeat
Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.
Erit Ageanacti tuta navigatio in Mitylenen,
Et cùm propter occidentes hœdos Notus humidas urget
Undas, & Orion quando in Oceano pedes ſiſtit,
Si Lycidam toſtum amore
Liberaverit: ardens enim amor ejus me urit.
Et halcyones ſternent undas, & mare,
Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet:
Halcyones, glaucis Nereidibus quæ maximè
Avium dilectæ ſunt, quibúſq; ex mari victus.
Ageanacti navigationem quærenti in Mitylenen
Tempeſtiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
Et ego illo die, anethinam vel roſeam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Pteleaticum vinum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans; fabam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum uſquè
Cnyzáque, aſphodelóque, lentóque apio.
Et bibam ſuaviter, memor Ageanactis,
Ipſis calicibus ad fæcem uſquè labrum infigens.
Tibiâ-canent autem mihi duo paſtores: alter, Acharnenſis;
Alter, Lycopitas: & Tityrus propè canet,
Ut olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus,
Et ut montem circuibat, & ut quercus ipſum lugebant,
Himeræ quæ naſcuntur ad ripas fluvii:
Cùm ille ſeu nix quædam liqueſcebat ſub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucaſum extremum.
Cantabit etiam ut olim ſuſcepit caprarium lata arca
Vivum exiſtentem, ſævâ impietate heri:
Utq; ipſum ſimæ ex prato paſcebant euntes
Cedrum in dulcem mollibus floribus apes;
Quoniam ei dulce Muſa in ore fundebat nectar.
O beate Comata, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
Et tu incluſus in arcam fuiſti, & tu apum
Favis paſtus, trimeſtre tempus exegiſti,
Utinam meâ memoriâ inter viventium numerum fuiſſes,

Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ᾽ ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ᾽ ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ᾽ ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν. ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τῆθ᾽ ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ᾽ Ὠρίων ὅχ᾽ ἐπ᾽ ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴ κεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
Χ᾽ ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ᾽ εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ᾽ ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ.
Χ᾽ ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ᾽ ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ᾽, ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βούτας,
Χ᾽ ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ᾽ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ᾽ Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ᾽ ὥς ποκ᾽ ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις·
Καὶ τὺ κατεκλᾴσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ᾽ ἐπ᾽ ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,

Ὥς

Ità ego tibi paſcerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem ſub quercubus vel ſub piceis
Suaviter modulans recubares, divine Comata.
Tantum ille locutus finem fecit. Poſt eum viciſſim
Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus paſcentem
Præclara, quæ fortè vel ad Jovis ſolium ſuſtulit fama:
Sed illud ex omnibus valde egregium, quo te honorare
Incipiam. Sed auſculta, quandoquidem Muſis charus es.
Simichidæ quidem Amores ſternutârunt: certè enim miſer
Tantum amat Myrtô, quantum ver capræ amant.
Aràtus autem, qui omnium charissimus eſt illi homini,
Pueri in viſceribus habet amorem. Novit Ariſtis,
Bonus vir valde Ariſtis, quem nè ipſe quidem canere
Phœbus citharâ ad ſuos tripodas dedignaretur,
Quàm pueri Arâtus ſub oſſibus uritur amore.
Hunc mihi, Pan, Homoles amabile ſolum qui ſortitus es,
Non-vocatum illius charas in manus ſiſtas,
Sive is eſt tener Philinus, ſive quiſpiam alius,
Et ſi hæc facies, ô Pan chare, nè te pueri
Arcadici ſquillis ſub latera & humeros
Tunc flagellent cùm carnes paucæ adſunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus unguibus
Morſus ſcalparis, & in urticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme mediâ,
Ad Hebrum fluvium verſus, prope Septentrionem:
Æſtate verò ultimos apud Æthiopas paſcas,
Sub ſcopulo Blemyorum, unde non ampliùs Nilus videri poteſt
Vos autem Hyetidis & Byblidis dulcem linquentes
Laticem, & habitantes flavæ ædem altam Diones,
O malis Amores rubentibus ſimiles,
Petite mihi arcubus amabilem Philinum,
Petite; quoniam hoſpitis infelix non miſeretur mei.
Quanquam pyro jam mitior *eſt*, mulieres autem,
Hei hei, dicunt, Philine! Pulcher flos tibi defluit.
Nè ampliùs ad fores excubemus, ô Arâte,
Neq; pedes teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus ſolicitis tradat:
Unus autem ſub hac, optime Molon, ſtranguletur palæſtra;
Nobis autem quies curæ ſit, vetuláq; adſit,
Quæ ſuſurrans, mala procul arceat.
Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, ſuave ridens
Sicut

Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Κὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς,
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἄριστις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τὸν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρ ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Υ̓́μμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἶ αἶ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε Μόλων, ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἁσυχία μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάσσας

Ὡς

Sicut antea, Muſarum munus præbuit eſſe.
Atq; ipſe deflectens ad ſiniſtram, quà itur ad Pyxam
Perrexit viâ: Ego verò & Eucritus ad Phraſidami *domum*.
Converſi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suavis lentiſci thoris recubuimus,
Inq; nuper abſciſſis læti pampinis.
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populiq; ulmique: & propiùs ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Frondoſis autem in ramis æſtate-gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula verò
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.
Canebant caſſitæ & carduelis, gemebat turtur:
Volabant flavæ undiq; fontes circum apes.
Omnia redolebant æſtatem uberrimam, redolebant autumnum:
Pyra ad pedes, ad latera autem mala
Abundanter nobis volvebantur: curvati autem
Rami prunis gravati ad terram ferebantur:
Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.
Nymphæ Caſtalides quæ Parnaſſi juga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Nunquid illum paſtorem olim ad Anapum
Illum fortem Polyphemum, qui montes jaculabatur,
Tale nectar induxit, ut in ſtabulis pedibus tripudiaret:
Quale tunc populum miſcuiſtis, ô nymphæ,
Ad aram Cereris arealis? cujus in acervo
Rurſus ego utinam figam magnum ventilabrum: illa verò rideat,
Mergites & papavera utrâq; manu tenens!

Argumentum octavi *Idyllii*.

Res quidem *tranſacta*, in Sicilia: oratio verò, ſub ipſius poëtæ perſona fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto Caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito verò certamine, Caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllium mixtum; partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

Ὡς πέρας, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείαις σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τόν ποκ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε, κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάσσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.

Ὑπόθεσις τοῦ η' Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον οὗ τὸ ὄνομα σιωπᾶται· ἔπαθλον δὲ τιθέασι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν, ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

BUCOLIASTÆ,
Idyllium VIII.
DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoſo occurrit boves paſcenti
Oves paſcens (ut dicunt) in montibus altis Menalcas.
Ambo hi erant flavis-crinibus, ambo impuberes,
Ambo fiſtulam inflare periti, ambo cantare.
Primus verò ad Daphnim aſpiciens dixit Menalcas:
M. Mugentium cuſtos boum Daphni, vis mecum certare cantu?
Aio me victurum eſſe te canendo, quantum volo.
Hunc verò Daphnis tali reſpondit oratione:
D. Paſtor lanigerarum ovium fiſtulator Menalca,
Nunquam vinces me, etiamſi, canendo diſrumparis.
M. Viſne ergo facere periculum? vis deponere præmium?
D. Volo facere periculum, volo deponere præmium.
M. Verùm quid ponemus quod nobis ſatis dignum ſit?
D. Vitulum ego ponam: tu autem pone æqualem matri agnum.
M. Non ponam unquam agnum: quoniam difficilis pater meus
Et mater; oves autem veſperi omnes numerant. (eſt,
D. Quid ergo pones? quid autem lucrabitur victor?
M. Fiſtulam quam feci bonam ego novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac ſupernè,
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
D. Atqui & ego fiſtulam habeo novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac ſupernè,
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Illum, quoniam calamus me ſciſſus incîdit.
Sed quis nos judicabit? quis auditor erit noſtrûm?
M. Illum fortè huc caprarium ſi vocaverimus,
Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocaverunt; caprarius autem vênit cùm audiſſet:
Et pueri cantabant; caprarius autem volebat judicare.
Primus autem cecinit ſortitò canorus Menalcas:
Deinde alterutrum excêpit Daphnis cantum
Bucolicum. Sic autem Menalcas incêpit primus:
M. Valles & flumina, divinum genus, ſiquod Menalcas
Unquam fiſtulator amabile cecinit carmen,
Paſcite ex animo agnas: ſi autem unquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
D. Fontes & herbæ, jucunda germina, ſiquid ſimile

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.
Μ. Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;
Δ. Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον·
Μ. Ἀλλὰ τί θησεύμεθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.
Μ. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;
Μ. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.
Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;
Μ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄυσαν· ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·
Μ. Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον

Canit Daphnis luſciniis,
Hoc armentum boum ſaginate: & ſiquid Menalcas
Huc duxerit, lætus abunde omnia paſcat.
M. Ubiq; ver, ubiq; paſcua, ubiq; lacte
Ubera turgent, & agni ſaginantur,
Quò pulchra puella advenit: ſi autem abit,
Et paſtor areſcit ibi, & herbæ.
D. Ibi oves, ibi capræ gemelliparæ, ibi apes
Alvearia replent, & quercus altiores,
Ubi pulcher Milon incedit pedibus: ſi autem abeat,
Et boves paſcens, & boves ſunt ſqualidiores.
M. O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo ſylvæ
Immenſa, ô ſimi huc venite ad aquam hœdi:
In illo enim *loco* ille: vade ô cornibus mutilate, & dic Miloni
Quòd Proteus Phocas, quamvis eſſet Deus, paſcebat.
D. Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neq; curſu ſuperare ventos:
Sed ſub petra hac cantabo in ulnis tenens te,
Simul quæ paſcuntur oves adſpiciens, & Siculum mare.
M. Arboribus quidem hiems terribile malũ, aquis autem ſiccitas,
Avibus autem laqueus, feris ſylveſtribus retia:
Homini autem, virginis teneræ amor. O pater, ô Jupiter,
Non ſolus amavi: nam & tu mulierum-amator.
Hæc igitur alternis pueri cantaverunt.
Ultimum autem cantum ſic orſus eſt Menalcas:
M. Parce hœdis, parce, ô lupe, fœto meo pecori,
Neq; me injuriâ affice, quòd parvus exiſtens multas ſequor,
O Lampure canis, ſiccine altus ſomnus tenet te?
Non oportet dormire profundè cum puero paſcentem.
Neq; vos, oves, pigeat tenerâ ſaturari
Herbâ: non laborabitis quando rurſus hæc naſcetur.
Heus paſcimini, paſcimini: & ubera replete omnes,
Ut partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter cœpit canere: (ſtans
D. Et me ex antro juncta-ſupercilia-habens puella heri proſpe-
Juvencas agentem, pulchrum pulchrum eſſe dicebat:
Ego verò nè verbum quidem reſpondi amarum ipſi,
Sed demiſſis oculis meum iter perſequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis ſpiritus:
Dulcè vitulus mugit, dulcè etiam vacca:
Dulcè autem æſtate ad rivum fluentem ſub dio cubare:
Quercui glandes decus ſunt, malo ſua poma,

Bovi

Μωσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον παίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τᾷδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
Μ. Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἰ βοτάναι.
Δ. Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἰ βόες αὐότεραι.
Μ. Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρα τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Μ. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·
Μ. Φεῖδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε, κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·
Δ. Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,

Bovi autem vitulus, bubulco boves ipſæ.
Sic pueri cantaverunt, Caprarius verò ſic dixit:
C. Dulce valde os tibi, & deſiderabilis, ô Daphni, vox:
Præſtat modulantem te audire quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: viciſti enim cantando.
Quòd ſi velis & meipſum ſimul paſcentem docere,
Illam cornibus-mutilam pro pretio tibi dabo,
Quæ ad ſummum ſemper mulctram implet,
Atq; ità puer gaviſus eſt, & ſaltavit, & plauſum dedit,
Quia vicit, ſicut in matrem hinnulus ſaltare ſolet.
Ità verò doluit & animo dejectus eſt mœrore
Alter, ut ſponſa primo concubitu dolet.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et Nympham Naïdem, quanquam eſſet adoleſcentulus duxit.

Argumentum noni *Idyllii.*

Res quidem in Sicilia geſta fingitur: provocantur verò à ſocio paſtore Daphnis & Menalcas, ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt: præmium verò refert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas verò conchæ teſtam.

PASTOR, ſive BUBULCI,

Idyllium IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CANE BUCOLICUM carmen, ô Daphni: & tu cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde ſequatur Menalcas,
Vitulos vaccis ſubmittentes, & non-fœtis tauros;
Atq; illi ſimul paſcantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes. Mihi autem tu canta
Ex altera parte: ex altera verò reſpondeat Menalcas.
D. Dulce mugit vitulus, dulce & bos,
Dulce etiam fiſtula, & bubulcus: dulce & ego.
Eſt autem mihi ad aquam gelidam thorus: in eo ſtratæ ſunt
Albis ex buculis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes à ſpecula dejecit.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo,

Quan-

Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·
Αι. Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Ὑπόθεσις τοῦ θ' Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται· εἰσάγονται δὲ ὑπὸ συνωνομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. Οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δὲ ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν Δάφνις κορύναν, ὁ δὲ Μενάλκας στρόμβου ὄστρακον.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βουσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν ἄλλοθεν δέ γ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.
Δ. Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χ' ὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,

Quantum qui amat patris monitiones & matris audire,
Sic Daphnis cantavit mihi. Sic autem Menalcas:
M. Ætna mater mea, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavis in petris: poſſideo verò quotquot in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles jacent.
In igne autem querno exta bulliunt, in igne autem aridæ
Fagi hyberno tempore: itaq; nè tantillum quidem curo
Hyemem; vel quantum edentulus nuces, pulte appoſitâ.
His quidem applauſi, & ſtatim donum dedi,
Daphnidi quidem clavam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte ſuâ natam, quam nè faber quidem fortaſſe reprehendiſſet:
Alteri verò conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comederam, petris in Icariis cùm obſervâſſem, (teſtâ,
Quinq; in partes dividens quinq; qui aderant. Ille verò inſonuit
Bucolicæ Muſæ multum ſalvete, oſtendite autem carmen
Quod olim ego præſens illis cecini paſtoribus.
Non amplius in linguæ ſummitate puſtulam produxeris,
CICADA quidem cicadæ amica, formicæ autem formica,
Accipitres autem accipitribus: mihi autem Muſa & cantus,
Quâ utinam mihi omnis ſit plena domus: neq; enim ſomnus,
Neq; ver ſubitum dulcius, neq; apibus
Flores, quantum mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim adſpicientes
Gaudent, eos ſuâ potione non læſit Circe.

Argumentum decimi *Idyllii*.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus, Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atq; ob id interrogante Milône cur ità tardè metat, Battus amorem ſuum illi declarat; & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milo, quòd cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES, *Idyllium* X, *MILO & BATTUS.*

OPerarie meſſor, quid tibi nunc, miſer, accidit?
Neq; ſulcum ducere rectum potes, ut priùs ducebas:

Ὅσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας·
Μ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χρεία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ᾽ αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ᾽ ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ᾽ ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ᾽ οὖσιν. ὁ δ᾽ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βουκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης·
ΤΕΤΤΙΞ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ᾽ ἴρηξιν· ἐμὶν δ᾽ ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ᾽ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθᾶσιν, τὼς δ᾽ οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Ὑπόθεσις τοῦ ι Εἰδυλλίου.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ᾽ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. Καὶ διὰ τοῦτο πυνθανομένου τοῦ Μίλωνος τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ι.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν, ὤζυρέ, πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·

Neq; ſimul ſegetes-metis cum propinquo, ſed reſtitas;
Sicut ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis tandem meridie ac veſperi futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non abſcindis ?
B. Milo veſpertine meſſor, petræ fragmentum duræ,
Nunquámne tibi cõtigit deſiderare aliquẽ abſentiũ? ni operario?
M. Nũquã. Quod autẽ eſt deſideriũ perſonarũ externarũ homi-
B. Nunquamne contigit tibi vigilare propter amorem ?
M. Quin neq; contingat. PERIculoſum eſt, canem exta guſtare.
B. At ego, ô Milo, amo ferè undecim pene dies. (habeo.
M. EX dolio tu ſcilicet hauris : ego verò nè aceti quidem ſatis
B. Itaq; ante fores meas à ſemente inculta omnia.
M. Quæ autem puella te cruciat ? *B*. Filia Polybutæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. (bas.
M. INVENIT Deus peccatorem : habes diu quæ concupiſce-
Vates tibi nocte accubabat cicada.
B. Carpere me incipis tu. CÆCUS autem non ſolus Plutus,
Verùm etiam curarum-autor Cupido. Nihil ſuperbè dixeris.
M. Non ſuperbè loquor. Tu modò dejice ſegetem,
Et aliquod de puella carmen amatorium aggredere: jucundiùs ſic
Opus facies : nam & olim muſicus eras.
B. Muſæ Pierides, unà mecum canite gracilem
Puellam : quæ enim attingitis, ô Deæ, pulchra omnia efficitis.
Bombyce gratioſâ, Syram vocant te omnes,
Gracilem, ſole-toſtam : ego autem ſolus melli ſimilem-colore.
ET VIOLA nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus :
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur,
Grus aratrum : ego autem tui cauſâ inſanio.
Utinam mihi eſſent quot opes aiunt olim Crœſum poſſediſſe !
Aurei certè ambo ſtaremus dicati Veneri :
Tu tibias tenens, & vel roſam, vel malum,
Ego autem *ſaltantis* habitu & novis in utroq; *pede* calceamentis.
Bombyce gratioſâ, pedes tui candidi ſunt,
Vox autem mollis : mores verò tuos non poſſum exprimere.
M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret:
Quàm aptè genus harmoniæ dimenſus eſt !
O barbam, quam fruſtra aluiſti !
Attende jam & hæc carmina divini Lytierſæ :
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice ut* ſeges iſta
Bene culta ſit & fœcunda quam maxime.
Stringite, meſſores, manipulos; nè præteriens aliquis

Dicat

Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῆ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;
Β. Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπόντων;
Μ. Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;
Β. Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;
Μ. Μηδὲ ξυμβαίη. ΧΑΛΕΠΟΝ, χορίων κύνα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
Μ. ἘΚ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.
Β. Τοιγάρτοι τὰ πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται; Β. Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκίωνι ποταύλει.
Μ. ΕΥΡΕ θεὸς τὸν ἀλιτρόν. ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. ΤΥΦΛΟΣ δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.
Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λάϊον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.
Β. Μοῖσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ μέλαν ἐστὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελάθει Βοῦκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λάϊον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις

Εἴπος

Dicat, O FICULNEOS homines! periit & hæc merces;
Ad Boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentum triturantes fugite meridianum ſomnum:
Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.
Incipiant metere, cum galerita excitatur,
Et definite cùm dormitum it; quieſcite autem, æſtu meridiano.
Optabilis ranæ eſt, ô pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abundè.
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave nè incidas manum ſecans cyminum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Iſtum autem tuum, ô meſſor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

Argumentum undecimi *Idyllii.*

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati etiam medici. Fertur verò aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS, *Idyllium* XI.

Nullum contra amorem eſt remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (meo quidem judicio) aut aſpergi (poſſit,
Quàm Pierides: Leve autem admodum hoc & ſuave
Eſt hominibus: invenire tamen difficile eſt.
Nôſſe autem te probè hoc puto, medicum exiſtentem,
Et novêm jam dilectum egregiè Muſis.
Sic certè facillimè vivebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphêmus, cùm amaret Galateam,
Jam primùm pubeſcens circa os temporáque:
Amabat autem non roſis, non pomis, non cincinnis,
Sed perniciofis furiis: ducebat autem omnia ſecunda.
Sæpe oves ad ſtabulum ipſæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galateam cantans,
In ipſo littore tabeſcebat algoſo,
Ab ortu ſolis uſque, acerbiſſimum gerens in pectore vulnus,
Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.
Attamen remedium invênit; ſedens autem in rupe

Εἴποι, ΣΥ'ΚΙΝΟΙ ἄνδρες, ἀπώλετο χ᾽ οὗτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· παίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τῆμος δὲ μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ, τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ·
Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν Ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ᾽ εὐνὰν ὀρθρεύοισᾳ.

Ὑπόθεσις τοῦ ια Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα διὰ ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥ'ΚΛΩΨ, Εἰδύλλιον ια.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ᾽ ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ᾽ ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ᾽ οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ᾽ οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ᾽ ὁ Κύκλωψ ὁ παρ᾽ ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ᾽ ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ᾽ οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
Ἀλλ᾽ ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ᾽ ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ᾽ ἐπὶ πέτρας

Ὑψηλᾶς

Alta, in pontum proſpectans, talia cantabat :
O candida Galatêa, cur amantem reſpuis ?
Candidior lacte-coacto aſpectu, tenerior autem agnâ,
Vitulo laſcivior, ſplendidior uvâ immaturâ :
Venis autem huc, cùm dulcis ſomnus tenet me ;
Proripis autem te ſtatim, cùm dulcis ſomnus dimittit me :
Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conſpicata.
Amare cœpi ego, puella, te, cùm primùm
Veniſti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere : ego autem viæ dux eram.
Deſinere autem *&* cùm vidi te & poſtea & ad hunc uſque diem
Ex eo *tempore* non poſſum:tu autem non curas; nihil,per Jovem,
Intelligo, venuſta puella, cujus rei gratiâ fugis. (curas.
Quia mihi hiſutum ſupercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum :
Unus autem ſubeſt oculus : latus autem naſus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis ſim, oves mille paſco,
Et ex his optimum mulgens lac bibo :
Caſeus autem non deſit mihi neq; in æſtate, neq; in autumno,
Non extremâ hyeme : fiſcellæ autem ſemper plenæ ſunt.
Fiſtulâ verò canere ſcio, ut nemo Cyclopum hîc,
Te,charum dulcéq; pomum, & meipſum ſimul cantu celebrans,
Idq; ſæpius ad noctem intempeſtam : nutrio autem tibi undecim
Omnes fœtas, & catulos quatuor urſarum. (cervas
Sed véni ad me & habebis nihil minus :
Glaucum autem mare ſinè in terram illidi.
Jucundiùs in antro apud me noctem tranſiges :
Sunt lauri illîc, ſunt proceræ cupreſſi,
Eſt nigra hedera, eſt vinea dulces racemos ferens ;
Eſt gelida aqua, quam mihi nemoroſa Ætna
Candida ex nive potum divinum, demittit.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere mallit ?
Quòd ſi tibi ego ipſe videor hirſutior eſſe,
Sunt querna ligna mihi, & ſub cinere inextinctus ignis :
Cremari autem abs te vel animam tulerim,
Et unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi, quòd non peperit me mater branchia habentem,
Ut deſcenderem ad te; & manum tuam oſcularer,
Si non os vis : ferrem autem tibi vel lilia alba;
Vel papaver tenerum rubra folia habens.
Quanquam hæc quidem æſtate, illa verò naſcuntur in hyeme :
Itaq; non tibi hæc ferre ſimul omnia poſſem.

Nunc

Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὥτερον ὦς, μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλη.
Ἀλλ' οὗτος, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾷ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς,
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσός, ἐντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤ μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθην.

Nunc certè, ô puellula, nunc hîc natare diſcam,
Si quis navi vectus hoſpes huc appulerit:
Ut cognoſcam quænā voluptas vobis ſit in imo habitare gurgite;
Exeas, ô Galatea, & egreſſa obliviſcaris
(Quemadmodum ego nunc hîc ſedens) domum redire.
Paſcere autem velis mecum ſimul, & lac mulgere,
Et caſeum premere, coagulum acre immittens.
Mater injuriâ afficit me ſola, & de ea queror:
Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me;
Præſertim cùm me indies valde attenuari cerneret.
Dicam caput & pedes ambos meos
Dolere: ut triſtetur; quoniam & ego triſtor.
O Cyclops, Cyclops! quò tibi mens avolavit?
Si abiens calathóſq; texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multò rectiùs planè ſaperes.
Præſentem mulge: cur fugientem perſequeris?
Invenies Galateam fortè, & pulchriorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, cùm ipſis auſculto.
Scilicet ego quoq; in terris videor eſſe aliquis.
Sic Polyphêmus paſcebat amores ſuos,
Cantans; ſuaviùs autem vitam degebat, quàm ſi dediſſet aurum.

Argumentum duodecimi *Idyllii.*

Inſcribitur quidem hoc Idyllium AITES: ſcriptum verò eſt Ionicâ dialecto. *Aitas* autem vocant Theſſali amatos: alii autem *Aitas* ſocios appellant. Nonnulli verò probos & modeſtos ità vocari dicunt, quaſi non protervos ſive impudentes. Aut *Aites* ſignificat cohabitatorem aut concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optátq; ſibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ ſolidam firmitatem, quæ uſque ad finem vitæ permaneat; adeò ut etiam poſt ipſorum mortem poſteri prædicent concordiam quæ inter eos interceſſit. Et Megarenſes laudat, eò quòd ſummo honore affecerint Dioclem, qui ſemetipſum pro amico ſuo defendendo morti expoſuit.

AITES, *Idyllium* XII.

VEniſti, ô chare puer, tertiam poſt noctem & auroram,
Veniſti: QUI autem amant, in die ſeneſcunt.
Quantum ver hyeme, quantum pomum pruno
Suavius, quantum ovis ſuâ eſt villoſior agnâ,

Quan-

Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
ΤΑ'Ν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιβ' Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΑΙΤΗΣ· γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Ἀΐτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δὲ Ἀΐτας τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. Ἢ Ἀΐτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους παραμεῖναι· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσι τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τὸν τετιμηκέναι Διοκλέα τὸν ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ΑΙΤΗΣ, Εἰδ. ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,

Ὅσσον

Quantùm virgo præſtat ter-nuptæ mulieri,
Quantùm levior vitulo hinnula, quantùm luſcinia
Omnes canora-cantu ſuperat volucres:
Tantùm tu me exhilaraſti viſus, umbroſam autem ſub fagum
Sicut viator aliquis torrente ſole, cucurri.
Utinam pares adſpirent ambobus Amores
Nobis, poſteris autem ſiamus omnibus cantilena!
Duo quidam olim invicem juncti fuerunt
Viri: alter erat amans, ut Amyclæâ-linguâ loquens dixerit:
Alterum rurſus Theſſalus dixerit amatum.
Amârunt autem ſe invicem pari jugo. CERTE tunc erant
Aurei olim viri, cùm viciſſim amabat qui erat amatus.
Utinam hoc, pater Saturnide, contingat, utinam ſenio carentes
Dii immortales: & ſeculis ducentis poſtea
Nuntiet mihi aliquis irremeabilem apud Acheronta.
Tuus nunc amor, & venuſti tui amati
Omnium eſt in ore, juvenum præcipuè.
Verùm horum omnium ſuperi cœlicolæ
Erunt *arbitri*, ut volent: ego verò te formoſum celebrans,
Mendacii ſigna nulla ſuper patentem naſum edam.
Nam etſi aliquid offenderis, illud ſtatim innoxium facis,
Duplo autem juviſti: habens itaq; cumulum diſcedo.
Niſæi Megarenſes, præſtantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quòd ſupra alios
Hoſpites honoráſtis Dioclem-amatorem-puerorum.
Semper ad ejus tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oſculi victoriam reportare:
Et qui labra labris dulciùs impreſſerit,
Oneratus coronis ſuam ad matrem rediit.
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum oſculorum arbiter eſt,
Certe formoſum Ganymedem conſtans fama eſt
Lydio lapidi os ſimile habuiſſe, aurum quo
Explorant vere argentarii an ſit adulterinum.

Argumentum decimitertii *Idyllii.*

Hoc Idyllium meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim poeta Hylæ *pueri* raptum à nymphis, cùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem ob amiſſum Hylam dolorem. Sciendum autem, Hylam fuiſſe Theodomantis lignorum-ſectoris filium, quem amavit Hercules.

HYLAS,

Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνιλος, φαίη χὠ μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Ἦ ῬΑ ΤΟΤ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
Ξεῖνον τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Ὑπόθεσις τοῦ ιγ' Εἰδυλλίου.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν· ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην, ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπῴχετο· τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ Δρυόπος, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς.

HYLAS, *Idyllium* XIII.

NOn nobis ſolis Cupidinem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, quicunq; deorum parens jam fuit hujus filii:
Neq; nobis primis, quæ pulchra ſunt, pulchra videntur eſſe,
Qui mortales ſumus, craſtinum autem diem non cernimus:
Verùm etiam Amphytriônis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui leonem ſuſtinuit ferocem, amavit puerum
Formoſum Hylam cæſariem ferentem,
Et ipſum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quæcunq; cùm ipſe didiciſſet, præſtans & celebris evaſit.
Seorſum autem ab eo nunquam erat, neq; tempore meridiano,
Neq; cùm niveis-equis-vecta ad Jovis *domum* ſalit aurora,
Neq; cùm pulli avium queruli cubitum ſe conferunt,
Quatiente pennas matre in fuliginoſo tigno:
Ut ei puer ex ſententia inſtitutus eſſet,
Et ſecum rectè trahens in verum virum evaderet.
Sed, cùm aureum navigabat ad vellus Jaſon
Æſonides, alii autem ſequebantur ipſum fortiſſimi,
Omnibus ex civitatibus electi, quorum uſus erat aliquis,
Vênit etiam patiens-laborum in divitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroines:
Cum autem ipſo deſcendebat Hylas in bene-tranſtratam Argo,
Quæ navis Cyaneas *inſulas* concurrentes non attigit,
Sed præterlapſa eſt, (profundum autem ingreſſa eſt Phaſin)
Aquila tanquam, per magnos fluctus, ex quo petræ illæ conſtite-
Cùm autem oriuntur Pleiades, prædia verò (runt.
Agnum novum paſcunt, verſo vere jam:
Tunc navigationis recordatus eſt divinus flos
Heroum; cavâq; ſedentes in Argô,
In Helleſpontum venerunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante,
Portúmq; ceperunt intra Propontidem, ubi Cyanorum
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.
Egreſſi autem in littus, per ordines cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi autem unum ſtraverunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnum thoris-*extruendis* adjumentum:
Indè butomum acutum, altúmq; ſecuerunt cyperum.
Et abiit Hylas flavus aquam cœnæ gratiâ portaturus
Ipſiq; Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad unam ambò ſocii ſemper diſcumbebant menſam)
Æreum vas habens. Statim autem fontem animadvertit
Humili in loco: circùm autem folia multa nata erant,

Ὕλας, Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὅχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανέαν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι,
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κᾤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,

Cæruleúmq; chelidonium, viridéq; adiantum,
Et vireſcentia apia, & criſpa agroſtis:
In media verò unda nymphæ chorum inſtituebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda numina ruſticis,
Eunîca, & Malis, vérq; adſpiciens Nychêa.
Jámq; puer admovebat urnam multæ capacem aquæ,
Eam immergere feſtinans: illæ verò omnes manui ejus inhæſe-
Omnium enim amor teneras mentes occupaverat (runt,
Argivi pueri: ille verò decidit in nigram aquam
Statim, inſtar ſtellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
Præceps in mare: quidam verò ſociis navalibus dixit,
Expedite, ô juvenes, armamenta: ventus ſpirat ſecundus.
Nymphæ quidem ſuis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis conſolabantur verbis:
Amphitryoniades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharum ſumpto incurvo arcu,
Et clavâ, quam eì ſemper capiebat dextera manus.
Ter quidem Hylam vocavit quantũ capere poterat profundũ ejus
Ter autem puer reſpondit; ſed tenuis vox exiit (guttur.
Ex aqua: cúmq; valde propè adeſſet, procul abeſſe videbatur.
Ac veluti cum barbatus leo procul audiens
Hinnulam vociferantem, leo, inquam, aliquis crudivorus in mon-
Ex luſtro ſuo properat ad certiſſimam prædam: (tibus,
Hercules talis per inacceſſos ſentes
Puerum deſiderans ferebatur; multum autem occupabat locum.
Ah miſeros amantes! Errans quantum laborum pertulit
Per montes & ſaltus! Jaſonis verò res poſthabebantur.
Navis *quidem* ſtabat antennas habens ſublimes per eos qui ade-
Vela autem juvenes mediâ nocte purgabant, (rant:
Herculem exſpectantes. Ille autem, quò pedes ducebant, ferebatur
Furens: ſævus enim intus Deus hepar laniabat.
Sic ergo pulcherrimus Hylas inter Deos immortales numeratur,
Herculem autẽ heroës per-convitiũ-appellabant navis-deſerto-
Quoniam averſatus eſt Argô triginta-habentem-tranſtra: (rem,
Pedes autem vênit ad Colchos & inhoſpitalem Phaſin.

Argumentum decimiquarti *Idyllii.*

INSCRIBITUR hoc Idyllium CYNISCÆ AMOR. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine. Thyonicho autem quodam

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιδ' Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. Ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυ-

dam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine verò Thyonichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

CYNISCÆ amor, vel THYONICHUS, *Idyllium* XIV.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

MUltum ſalvere virum Thyonichum. *Th.* Et tibi ipſi, Æſchine. *Æ.* Quàm ſerus! *Th.* Serus? Quæ autem tibi ſollicitudo?
Æ. Non optimè nobiſcum agitur, ô Thyoniche. *Th.* Propterea ergo macer,
Et barba iſta ſuperior intonſa, capilli verò ſqualidi.
Talis huc nuper pervênit Pythagoricus quidam,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autem ſe dicebat eſſe.
Appetivit certè ille quoq; (meo judicio) aſſatam farinam.
Æ. Jocaris tu quidem, ô bone: me autem formoſa Cyniſca
Contumeliâ afficit: inſaniam priuſquam quis ſentiat, vix pili intervallo à furore abſum.
Th. Ità factus ſemper tu, chare Æſchine; quietus, in iram præceps,
Omnia volens in tempore: tamen dic, Quid novi?
Æ. Argivus & ego, & Theſſalus, equorum-agitator
Apis, & Cleonîcus miles bibebamus
In loco apud me. Duos mactaveram pullos *columbinos*,
Lactentémq; porcum: relevi autem Byblinum ipſis
Odoriferum quadrimum, *& dulce* quaſi ex torculari *jam hauſtum*.
Bulbus & cochlea promebantur: erat ſuavis potus,
Jam verò convivio incaleſcente, placuit infundere merum,
Cujus gratiâ volebat unuſquiſque: oportebat tantùm dicere Cujus gratiâ.
Nos quidem canentes bibebamus, ut placebat:
Illa verò nihil, præſente me. Quem habuiſſe me exiſtimas animum?
Non loquutura es? Lupũ vidiſti, Jocatus eſt quidã, ut ſapiens dixit
Et *illa* incenſa eſt: ut facilè ex ea vel lucernã accendere potuiſſes.
Eſt Lycus, Lycus eſt Labæ vicini filius,
Procerus & tener, qui multis pulcher videtur eſſe:
Hujus celebri illo amore tabeſcebat;
Idq; nobis olim in aurem inſuſurratum fuerat.
Neq; tamen exploraveram, fruſtra virilem barbam alens.
At nos quatuor jam bene poti eramus,

Et

ἀνίχει δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖται αὐτῷ τὰ Κυνίσκης· κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐγκώμιον.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ἜΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ, Εἰδύλλιον ιδ΄.

ΑἸΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. Ἄλλα τοι αὐτῶ, Αἰσχίνα. Αἰ. Ὡς χρόνιος. Θ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;
Αἰ. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χ' ὦ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κικῖνοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορειστὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.
Αἰ. Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.
Θ. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἅσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, Τί τὸ καινόν;
Αἰ. Ὡργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεόνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ᾧτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἃ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχειν με δοκεῖς νῦν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἥφθη· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἔντι Λύκος, Λύκος ἐντὶ Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐρρύτο ποθ' ἥσυχα οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πίνοντες τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Et Lariſſæus meum Lycum canebat de integro,
Theſſalicum quendam cantum, mala mens. Cyniſca verò
Flebat repente profuſiùs quàm circa matrem
Virgo ſex annorum, maternum ſinum appetens.
Tunc ego, quem nôſti tu ô Thyoniche, pugnum in genam
Impegi, & alterum in alteram: at illa ſublatâ veſte,
Foras abiit ocyús. Mea peſtis, *inquam*, tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu: alium abiens
Fove amatorem; illi iſtæ tuæ lacrymæ *quaſi* poma devolvuntur.
Ceu vero hirundo, cibũ ut ſuis pullis in-nido-pendentibus ferat,
Statim revolat, ut alium quærat victum:
Sic illa ocyùs de molli ſella avolavit
Rectà per portam & bifores, quò pedes ducebant:
Proverbio vulgò dicitur, ABIIT & taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo adde, novem præterea, & decem alios dies,
Hodie undecimus *eſt*, appone duos: & erunt duo menſes,
Ex quo ſejuncti ſumus, neq; more Thracum tonſus ſum.
Illa verò Lyci jam tota eſt, Lyco etiam nocte patet:
Nos verò neq; loco neq; ullo numero digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, abjectiſſimæ fortunæ,
Ac ſi amorem ejus poſſem deponere, omnia rectè cederent?
Jam verò, ô Thyoniche, ut mus (aiunt) picem guſtavimus.
Et quid remedii ſit in amore inexplicabili
Non ſcio: verùm Simus, qui Epichalci *filiam* amavit,
Æqualis meus, peregrè profectus, ſanus rediit.
Proficiſcar ego quoq; per mare: neq; ignaviſſimus ſum,
Neq; primus nimirum; ſed aliorum ſimilis miles.
Th. Utinam tibi ex animo ceſſiſſent quæ cupis,
Æſchine! quòd ſi tibi ità ſtatutum eſt, peregrè proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia, homini libero quamoptimus.
Æ. Quod ad alia attinet, qualis vir eſt? *Th*. homini liberò quamoptimus,
BENIgnus, Muſarum-ſtudioſus, amabilis, ſummè jucundus;
Qui novit amicum, inimicum verò etiam magis;
Multis multa largiens; rogatus, non abnuens;
Ut regem decet. Petere autem oportet, non omni *tempore*,
Æſchine. Quare ſi tibi in dextero humero placet
Sagulum ſupremum fibulâ-nectere, utroq; autem *pede* innixus
Audebis irruentem hoſtem ſcutatum ſuſtinere,
Pete quamprimum Ægyptum. A TEMPORIbus fieri incipimus
Omnes ſenes; inde ordine ad genas delabitur)gent,
Ætas quæ canos facit: gerendum eſt aliquid iis quibus genua vi-
Argu-

Χὠ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες. ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτης κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὺν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἜΒΑ καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δὲ Λύκω νῦν πάντα, Λύκω καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δὲ πόχ', ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε γεύμεθα πίσσας.
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.
Θ. Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ, ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.
Αἰ. Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
ΕΥΓΝΩ'μων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ. αἰτεῖν δὲ δεῖ, οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἆ, τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἈΠΟ' κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ ἂς γόνυ χλωρόν.

Ὑπόδε-

Argumentum decimiquinti *Idyllii.*

Inſcribitur hoc Idyllium SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, id eſt, Adonidis feſtum celebrantes. Inducit autem *Poëta* Syracuſanas quaſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad ſpectaculum pompæ, quâ Adonis ab Arſinoë uxore Ptolemæi Philadelphi geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis feſtis, eos qui Adonidis ſimulachra geſtabant unà cum ſolennibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantatricem quandam ſumptuoſum Arſinoës apparatum carmine recenſentem.

SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, *Idyllium* XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

INtúſne Praxinoë? *E.* Gorgo chara, ut ſerô! Intus.
P. Mirum quod nunc etiam veniſti: diſpice ſellam ei, Eunoë:
Injice & pulvinum. *E.* Habet optimé. *P.* Sede.
G. O incorporeum animum! vix vobis ſalva venio,
Praxinoë, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Ubiq; ſunt crepidæ, ubiq; chlamydati viri:
Et via immenſa eſt, & tu procul à me habitas.
P. In hanc extremam terræ partem ille demens veniens cepit
Luſtrum, non domum: nè vicinæ eſſemus
Inter nos, invida mihi ſemper mea peſtis ut mihi adverſaretur.
G. Nè dicas de tuo marito talia, ô chara Dione.
Parvulo præſente: vide, mulier, ut aſpicit te.
P. Bono eſto animo, Zopyrion dulcis fili: non dico de patre.
G. Intelligit infans; per Proſerpinam. Pulcher eſt pater.
P. Pater, *inquam*, ille nuper (nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum & fucum è taberna empturus,
Venit ferens ſalem nobis, homo tredecim cubitorum.
G. Et meus hæc habet *vitia*, pernicies argenti, Dioclides,
Septem drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ovibus convulſos,
Quinq; vellera emit heri, meras ſordes, opus ſuper opus.
Sed age, amiculum & peplum fibulatum cape:
Eamus ad regis divitis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio egregiam valde pompam
Inſtruere reginam. *P.* APUD fortunatos fortunata omnia.
Quæ vidiſti, & quæ dixiſti, *narra* tu quæ vidiſti, mihi quæ non vidi.
G. Tempus abire fuerit. OTIoſis ſemper feriæ ſunt.

Ὑπόθεσις τοῦ ιέ Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΣΥΡΑΚΟΥ'ΣΙΑΙ, ἢ ἈΔΩΝΙΑ'ΖΟΥΣΑΙ. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἀδυσάν τινα τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης διὰ τῆς ἀπαγγελίας.

ΣΥΡΑΚΟΥ'ΣΙΑΙ, ἢ ἈΔΩΝΙΑ'ΖΟΥΣΑΙ, Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ', ΕΥΝΟΗ', ΠΡΑΞΙΝΟΗ', ΓΡΑΥ͂Σ, ΞΕ'ΝΟΣ.

Ἔνδοῖ Πραξινόα; Ε. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἔνδοῖ.
Π. Θαῦμ' ὅτι νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. Ε. Ἔχει κάλλιστα. Π. Καθίζευ.
Γ. Ὢ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.
Π. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.
Γ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα, Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
Π. Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.
Γ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.
Π. Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θην
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρεισκαιδεκάπηχυς.
Γορ. Χὡμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρείω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν. Πρ. ἘΝ ὈΛΒίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.
Γορ. Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἈΕΡΓοῖς αἰὲν ἑορτά.

Πρ. Εὐνόα

P. Eunoë fer aquam, & in medium *infunde lebêta* malè-delicioſa,
Depone rurſus. FELES molliter volunt dormire.
Movete *ocyùs*; fer aquam: aquâ priùs opus eſt.
En, ut aquam fert! infunde tamen. Nè multam, ô profuſa,
Infunde aquam: infelix, cur meam tuniculam commadefacis?
Deſine: ut Diis placitum eſt, ità lota ſum.
Clavis magnæ ubi arcæ? huc fer ipſam.
G. Praxinoë, valde te fibulata veſtis
Iſta decet: dic mihi, Quanti conſtitit tibi à jugo telæ?
P. Nè memores, Gorgo; pluris quàm argenti puri mina una
Et altera; inſuper operi & animam appendi.
G. Ex animo tamen res tibi ceſſit. *P*. Ità eſt: bene dixiſti,
Amiculum fer mihi, & umbellam: aptè
Impone. Non ducam te, fili: larva adeſt, mordet equus.
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus. Phrygia, parvulum lude ſuſcipiens:
Canem intrò voca, portam veſtibuli claude.
Dii boni, quanta turba! Quomodo & quando hoc pertranſire
Oportet malum? Formicæ innumerabiles & infinitæ.
Multa tibi, ô Ptolemæe, facta ſunt præclara facinora,
Ex quo inter Deos immortales eſt pater tuus: nemo maleficus
Lædit viatorem, doloſè ſubiens more Ægyptio,
Ut antea homines, in fraude exercitati ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, nè me proculces.
Erectus ſtetit hic rufus: vide quàm ferox & audax.
Eunoë, nonne fugies? perimet ſuum inſeſſorem.
Magnum cepi fructum quòd filium domi reliqui.
G. Bono eſto animo, Praxinoë: jam ſumus poſt eos;
Illi autem abierunt in campum. *P*. Jam meipſam colligo.
Equum & frigidum anguem maximè timeo
Ab ineunte ætate. Feſtinemus: quanta turba nobis affluit!
G. Ex atrio, ô mater? *A*. Ego, ô filiæ. *G*. *An* ingredi
Facile? *A*. IN TROJAM tentantes pervenerunt Achivi:
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.
G. Anus abiit, mera oracula nobis vaticinata.
Omnia mulieres nôrunt, etiam quomodo Jupiter duxerat Junonem.
Vide, Praxinoë, ad portas quanta turba *fit*.
P. Immenſa. Gorgo, da manum mihi; prehende & tu,
Eunoë, Eutychidis: & ei hæreto, nè erraveris.
Omnes unà confertim ingrediamur: hæreto nobis, Eunoë.

Πρ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόδρυπτε
Θὲς πάλιν· Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως. μὴ πουλὺ ἄπληστε
Ἔγχει ὕδωρ δύσανε· τί μοι τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.
Γορ. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι τοι ἀφ' ἱστῶ;
Πρ. Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶς,
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.
Γορ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναὶ καλὸν εἶπας.
Τὤμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτισί,
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδεν,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσὴς,
Εὐνόα, οὐ φεύξῃ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅττι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.
Γορ. Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Π. Κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός, σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.
Γορ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γορ. Παρεν-
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί. (θεῖν
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θην πάντα τελεῖται).
Γορ. Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
Π. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.

Me miſeram! meum velum in duas partes jam
Diſciſſum eſt, Gorgo. Per Jovem, ità ſis
Felix, ô homo, cave *nè ſcindas* meum amiculum.
H. Non eſt penes me: verùm tamen cavebo. *P*. Conferta turba
Trudunt ut ſues. *H*. Bono eſto animo mulier: in tuto ſumus.
P. Et hoc anno, & in poſterum, chare hoſpes, in tuto ſis,
Nos curans: boni & miſericordis viri *eſt*.
Premitur Eunoë nobis. Agè ô miſera, tu quoq; vi perrumpe,
Optimè: Omnes intus, ut dixit qui ſponſam in thalamo incluſit.
G. Praxinoe, huc ades: textilia hæc primùm ſpecta
Quàm ſint tenuia & venuſta: Deorum opera dixeris.
P. Veneranda Minerva, quales illa elaborârunt lanificæ!
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt!
Quàm veræ ſtant, & quàm veræ moventur!
Animatæ, non intextæ ſunt. SAPIens quædam res eſt homo.
Ipſe autem quam admirabilis in argenteo jacet
Thoro, primam lanuginem à temporibus dejiciens,
Maximè-amabilis Adônis, qui vel in Acheronte amatur.
H. Deſinite, ô infelices, immenſum garrientes.
TURTURES ſtridunt lato ore pronuntiantes omnia.
G. Papæ! unde hic homo? quid autem ad te, ſi garrulæ ſumus?
QUÆRITO, quibus imperes: Syracuſanis imperas?
Atq; ut hoc etiam noſcas, Corinthiæ ſumus ab origine.
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiacè loquimur.
DORICE verò loqui licet (opinor) Dorienſibus.
P. Faceſſat, dulcis *Proſerpina*, qui in nos habeat imperium,
Uno excepto: non vereor, nè mihi impingas alapam.
G. Tace, Praxinoë. Eſt cantatura de Adonide
Illa Argivæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid præclari; (compertum habeo:) præparat ſe jam.
Domina quæ Golgum & Idalium dilexiſti,
Altúmque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo teneros-pedes-habentes reduxerunt Horæ!
Tardiſſimæ Dearum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diones filia, tu quidem immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut fama eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris:
Tibi autem gratiam referens, ô multis nominibus ac templis celebrata,
Berenices filia, Helenæ ſimilis,

Arſinoë,

Ὤ μοι δειλαία, δίχα μοι τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποτὶ τῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ἄνθρωπε, φυλάσσευ τὠμπέχονόν μοι. (χλος·
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. Π. Ἀθρόος ὄ-
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ξ. Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.
Π. Κ' εἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· Ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.
Γορ. Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.
Π. Πότνι' Ἀθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι·
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. ΣΟΦΟ'Ν τι χρῆμ', ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.
Ξ. Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
ΤΡΥΓΟ'ΝΕΣ ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
Γορ. Μᾶ, πόθεν ὥνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
ΠΑΣΣάμενος, ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
ΔΩΡΙ'ΣΔΕΝ δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
Π. Μὴ φύη, μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
Γορ. Σίγα, Πραξινόα. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,
Ἅπις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠείσασε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,

Ἀρσινόα,

Arſinoë, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt ei fructus quotquot tempeſtivè ferunt arbores,
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis, & Syrii unguenti *plena* aurea alabaſtra,
Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fingunt,
Flores admiſcentes varios farinæ niveæ,
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo,
Omnia ipſi volatilia & reptilia hic adſunt.
Viridia etiam umbracula molli gravata anetho
Extructa ſunt: parvuli verò ſupervolant Cupidines,
Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus
Volitant, alarum periculum-facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas pincernam Saturnidæ Jovi puerum ferentes!
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno?
Miletus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam;
Alterum Venus tenet, alterum roſeis-brachiis Adônis,
Octo & decem annorum, vel novem & decem, ſponſus.
Nondum pugit oſculum: labra adhuc ei circùm rufa *ſunt.*
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Manè autem nos eum frequentes, dum ros eſt, foras
Efferemus ad undas in littus excreantes:
Et ſolutis crinibus, ac veſte ad talos demiſsâ,
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.
Commeas, ô chare Adôni, & huc, & in Acherontem,
Semideorum (ut fama eſt) ſoliſſimus. Neq; Agamemnoni
Hoc accidit, neq; Ajaci magno graviter-furenti heroï,
Neq; Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Patroclo, vel Pyrrho à Troja reverſo,
Neq; illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non deniq; Pelopidis & Pelaſgis, flori Peloponneſi.
Propitius eſto jam, Adôni; & in futurum annum afferas lætitiam.
Et nunc veniſti *charus* ô Adôni; &, cùm venies, charus venies.
G. Praxinoë, ſapientiſſima res *eſt* mulier,
Beata: quàm multa novit prorſus-beata? quàm ſuave canit!
Tempus tamen eſt & *redire* domum: impranſus eſt Dioclides,
Eſtq; homo valde iracundus: eſurienti ei minimè occurras.
Vale, Adôni chare, & ad gaudentes abi.

Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῷδε πάρεστι·
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆς ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὥς φαντι) μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.
Γ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία· ὅσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας,
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶν τί γε μηδέποτ' ἔνθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

Argumentum decimiſexti *Idyllii.*

HOC Idyllium ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cùm enim Theocritus eum carmine celebrâſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllium compoſuit, quod CHARITAS inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

CHARITES, ſive HIERON, *Idyllium* XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus curæ eſt, ſemper poëtis,
Celebrare Deos immortales, celebrare fortium facta præclara virorum.
Muſæ quidem Deæ ſunt; Deos Deæ celebrant:
Nos autē homines mortales, mortales *ergo* mortales celebremus.
Verùm quiſnam illorum quotquot ſplendidam habitant ſub auroram,
Noſtras gratias apertis portis receperit domo
Lubenter, neq; retro indonatas remittet?
Illæ verò nudis pedibus domum vadunt,
Multis me conviciis inſectantes, quòd fruſtrà viam ſuſceperint:
Pigræ autem, rurſum vacuæ in fundo arcæ,
Frigidis in genibus capite manent poſito,
Ubi ſqualida ſedes eis eſt, cum re infectâ redeunt.
QUIS tandē noſtri ſeculi hominū talis eſt? quis bene dicentem amaverit?
Neſcio: non enim ampliùs homines, ut antea, propter præclara
Facta laudari cupiunt: ſed victi ſunt à lucris
Unuſquiſq; autem in ſinu manum tenens, circumſpicit unde ipſe auferat
Argentum: ac nè æruginem quidem abſterſam alteri daret;
Sed ſtatim ait, LONGIUS abeſt tibia quàm genu:
Sit mihi modò aliquid: Dii honorent poëtas,
Nam quis alium audiat? Satis omnibus Homerus.
Hic poëtarum optimus, qui ex me referet nihil.
MISERI, quid prodeſt immenſum in arca aurum
Repoſitum? Non hic eſt uſus pecuniæ ſapientibus:
Sed partem ſibi, partem etiam alicui poëtæ dare *oportet*:
Multos ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: ſemper autem Diis ſacrificia facere.
Neq; inhoſpitalem eſſe, ſed hoſpites menſâ
Benignè acceptos dimittere, cùm velint abire:
Muſarum autem maximè honorare ſacros interpretes;

Ut

Ὑπόθεσις τοῦ ις' Εἰδυλλίου.

ΤΟΥ̃ΤΟ τὸ Εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, καὶ μηδὲν εἰληφὼς παρ' αὐτοῦ, διὰ τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ ΧΑ'ΡΙΤΑΣ αὐτὸ ἐπέγραψεν ἐν ᾧ περὶ τῆς τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων πρὸς τὰς Μούσας ἀγνωμοσύνης μέμφεται.

ΧΑ'ΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕ'ΡΩΝ, Εἰδύλλιον ις'.

ΑΙΕΙ' τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μοῦσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεὼς θεαὶ ἀείδοντι,
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτὼς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἳ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάζοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον.
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αἰὴν σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι.
ΤΙ'Σ τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
Ἄργυρον· οὐδὲ ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, 'ΑΠΩτέρω ἢ γόνυ κνάμα·
Αὐτῷ μοι τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδώς.
Τίς δέ κεν ἄλλω ἀκούσαι; Ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος· ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
ΔΑΙΜΟ'ΝΙΟΙ, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτω φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν.
Πολλὼς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλὼς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωντι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερὼς ὑποφήτας·

Ut etiam apud inferos conditus bene audias,
Neq; inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quaſi foſſor aliquis qui ligone manus calloſas habeat,
Qui gravem à ſuis majoribus paupertatem inopem plorat,
Multi in Antiochi domo & regis Alevæ
Cibum menſtruum dimenſi ſunt famuli;
Multi autem Scopadis acti ad ſtabula;
Vituli cum cornutis mugiverunt bobus;
Infinitas autem in campo Cranonio ad æſtiva agebant.
Paſtores electas oves hoſpitalibus Creondis:
Sed nulla eos ſecuta eſt voluptas, poſteaquam dulcem emiſerunt.
Animam in latam ratem triſtis Acherontis;
Inglorii verò, relictis multis illis & beatis opibus,
Miſeros inter mortuos per longa ſecula jacerent,
Niſi magnus vates ille Ceïus variè canens
Ad barbitum multichordum, feciſſet eos claros inter homines
Poſteros. Honorem autem & veloces ſortiti ſunt equi,
Qui ipſis ex ſacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum unquam, quis comatos
Priamadas, vel muliebri colore Cycnum cognoviſſet,
Niſi bella veterum poëtæ ceciniſſent?
Neq; Ulyſſes, qui centum & viginti menſes erravit
Omnes per homines, & ad imum orcum deſcendit
Vivus, & ex ſpelunca evaſit pernicioſi Cyclôpis, (ſubulcus
Diuturnam gloriam obtinuiſſet. Silentio etiam præteritus fuiſſet
Eumæus, & Philœtius qui circa boves armentales
Opus habebat, ipſéq; magnanimus Laërtes,
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici, id eſt *Homeri*.
A MUSIS illuſtris fama venit hominibus:
FORTUNAS autem mortuorum conſumunt viventes.
Sed PAR eſt labor, in littore undas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aquâ purâ lavare impurum laterem,
Atq; hominem oppreſſum avaritiâ flectere.
Valeat quicunq; talis: innumerabile autem ei ſit
Argentum; ſemper autem plus habendi deſiderium eum teneat.
At ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Muſis: difficiles enim viæ ſunt cantatricum
Muſarum, abſq; Jove magno conſultore.
Nondum cœlum defeſſum eſt ducendo menſes & annos:

Multi

Ὄφρα καὶ ἐν ἀίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλὸν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὰς
Ὁπλοτέροις. τιμὰς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀίδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. Ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας.
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
ἘΚ ΜΟΙΣΑ͂Ν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
ΧΡΗ'ΜΑΤΑ δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἾΣΟΣ γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέι πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδῶν
Μυσᾶν, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·

Multi movebunt adhuc rotam currûs equi.
Exorietur ille vir qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingens Ajax
In campo Simoentis, ubi Phrygis ſepulchrum Ili.
Jam Phœnices, ſub ſole occ duo
Habitantes Libyæ in extremo calce, horreſcunt:
Jamq; geſtant Syracuſii medias lanceas,
Onuſti ſcutis brachia ſalignis:
Intérq; eos Hieron, ſuperioribus par heroïbus,
Armatur, equinæ autem galeam cooperiunt jubæ.
Utinam, Jupiter auguſtiſſime pater, & veneranda Minerva,
Et tu, ô puella, quæ cum mater opibus affluentium Ephyræorum
Sortita es magnam urbem, apud aquas Lyſimeliæ,
Hoſtes ab inſula propulſent dura fata
Sardoniam per undam, amicorum ſtragem nuntiaturos
Filiis & uxoribus, numerabiles ex multis:
Oppida verò à prioribus iterum habitentur civibus,
Hoſtium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant: & innumerabilia
Ovium millia herbis ſaginata
In campo balent, boves autem gregatim ad ſtabulum
Redeuntes tardum urgeant viatorem:
Novalia autem excolantur ad ſementem, cùm cicada
A paſtoribus meridianis cavens, intra arbores
Reſonat in ſummis ramis: telas verò in arma araneæ
Tenues diſtendant, belli autem nè nomen quidem ſit ampliùs,
Gloriam verò Hierônis ſublimem ferant poëtæ
Et pontum Scythicum trans, & ubi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Unus quidem ego; multos autem Jovis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethuſam
Celebrare *unà* cum populis, & bellicoſum Hieronem,
O Gratiæ Deæ Eteocleæ, quæ Minyum
Orchomenum amatis, odioſum olim Thebis,
Equidem non vocatus manebo *domi*: ad vocantium autem *ædes*
Confidens Muſis cum noſtris veniam,
Relinquã autẽ neq; vos: Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? utinam ſemper ſim cum Gratiis!

Argumen-

Πολλοὶ κινήσουσιν ἔπι τροχὸν ἅρματος ἵπποι
Ἔσται δ' οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμῶ κεχρήσετ' ἀοιδῶ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλω.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγαντι·
Ἤδη βαστάζοντι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἱππείαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἳ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρη θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Ἀμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντω Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπα πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις·
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἰκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

Argumentum decimi ſeptimi *Idyllii.*

Hoc Idyllium habet laudationem regis Ptolemæi cognomento Philadelphi: qui habuit patrem τὸν σωτῆρα Πτολεμαῖον, matrem Berenicen.

LAUDATIO PTOLEMÆI,
Idyllium XVII.

AB Jove principium faciamus, & in Jovem deſinite, Muſæ,
Cum immortalium præſtantiſſimum carminibus canimus;
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
Et ultimus, & medius: hic enim præſtantiſſimus virorum *eſt.*
Heroës, qui olim à ſemideis orti ſunt,
Cùm præclara facinora patrâſſent, ſapientes vates nacti ſunt:
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus, (um decus *ſunt.*
Carminibus celebrabo. Carmina verò, etiam ipſorum immortali-
Vir ſylvicîda Idam ad nemoroſam cùm venit,
Circumſpicit unde opus incipiat, præſente ingenti copiâ.
Quid primùm ediſſeram? occurrunt enim innumerabilia dicenda,
Quibus Dii præſtantiſſimum honoraverunt regum.
Atq; ut ordiar à majoribus, Qualis erat ad magnas res gerendas
Lagides Ptolemæus, cùm animo conceperat
Conſilium quod non alius vir excogitare poterat!
Illum pater fecit parem honoribus vel Diis
Immortalibus, & ei aurea domus in Jovis palatio
Extructa eſt: apud autem ipſum Alexander amicus
Sedet, Perſis gravis Deus pictam gerens-mitram.
E regione verò *eorum,* Herculis ſedes tauricidæ
Stat, ſolido facta ex adamante:
Ubi cum aliis convivia agitat cœleſtibus,
Gaudens majorem in modum nepotum nepotibus:
Quòd eorum ex membris Saturnius exemerit ſenectam,
Immortales autem vocantur, facti Dei pedum-uſu-carentes:
Utriuſq; enim eorum generis autor fortis Herculides,
Et utriq; referunt originem ad extremum Herculem.
Itaq; cùm ex epulo rediret ſaturatus jam
Nectare odorifero dilectæ in domum uxoris,
Alteri arcum dedit, ſubulaalémq; pharetram,

Alteri

Ὑπόθεσις τοῦ ιζ´. Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρχαΐᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ· ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μύναλος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτῳ χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ἘΓΚΩ´ΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙ͂ΟΝ, Εἰδύλλιον ιζ´.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμες ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ᾽. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐνθὼν,
Παπταίνει, παρεόντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ᾽ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ᾽, Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,

Τῷ

Alteri ferream clavam, nodis ſignatam:
Illi verò in divinum thalamum niveos-talos-habentis Hebes
Arma, & ipſum ducunt progenitorem ſuum Jovis filium.
Qualis autem inter ſapientes celeberrima Berenice
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus!
Hujus quidem Cyprum tenens Diones veneranda filia
Sinum in odoratum teneras immiſit manus:
Itaque, nullam adhuc mulierem aiunt tantùm placuiſſe marito,
Quantùm Ptolemæus ſuam amavit conjugem:
Quanquam multò magis redamabatur. Atq; ità liberis
Confidens ſuis *ei* committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum aſcendit.
Uxoris autē non-amantis animus ſemper ſpectat virum alienum;
Faciles autem partus, filii autem nunquàm ſimiles patri.
Pulchritudine ſuperans Deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tuâ autem gratiâ Berenice
Formoſa Acherontem luctuoſum non tranſivit:
Sed eam arreptam, priuſquam ad rivum deſcenderet
Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In *tuo* templo collocâſti, & proprii honoris participem feciſti.
Omnibus autem placida hæc mortalibus, molles quidem amores
Adſpirat, leves autem dat amanti curas.
Argiva nigra-ſupercilia-habens, tu populos-necantem Diomedem,
Mixta Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
At Thetis formoſa fortem Achillem
Æacidæ Peleo. Te autem, bellicoſe Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo fortunata Berenice:
Et te Coos nutrivit infantem nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, cùm primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partûs.
Illa verò ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: cùm patri ſimilis
Puer amabilis factus eſt. Coos autem conſpicata exclamavit;
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus,
Sis felix, ô puer, méq; honores tantum quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Dorienſibus tribuens honorem vicinis,
Æquè etiam *ac* Rhenæam rex amavit Apollo.
Sic utiq; inſula dixit, ab alto autem reſonuit voce
Ter ſub nebulis Jovis fauſta aquila ales:

Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τίκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρός, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἡ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δέ, καταπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κοῦρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν. ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ἀπὸ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·

Ζωὰς

Jovis hoc ſanè ſignum. Jovi Saturnio curæ eſt
Venerandus rex: ille verò eſt eximius quem dilexerit
Natum jam primúm: multa autem ipſum opulentia ſequitur;
Multam autem tenet terram, multum autem mare.
Infinitæq; continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Jovis imbre:
Nulla tamen terra tam multa gignit, quàm multa humilis Ægy-(ptus;
Nilus cùm exundans humidam glebam comminuit:
Neq; quiſquam tot habet urbes hominum artificum.
Tres ei urbium centuriæ extructæ ſunt,
Tria inſuper millia ſupra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat;
Partem etiam Phœniciæ Arabiæq; obtinet,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorúmq; Æthiopum:
Pamphyliíſq; omnibus & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciiſque, & belli-ſtudioſis Caribus,
Et inſulis Cycladibus: nam naves ejus optimæ
Per mare navigant: mare enim omne & terra
Et fluvii reſonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites, ei ſcutati
Ære reſplendenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentiâ quidem omnes ſuperat reges:
Tantum in dies ſingulos in divitem venit domum
Undique. Populi autem opera curant quieti.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens
Pedeſtri exercitu in alienis tumultum excitavit villis:
Neq; quiſquam in littus veloci exiliit navi
Armatus in armenta hoſtili animo Ægyptia.
Talis vir latè-patentibus ſedet in campis,
Flavus-capillos Ptolemæus ſciens lanceam vibrare:
Cui omnino curæ eſt paterna omnia ſervare,
Ut præſtantem regem *decet*: alia verò quærit ipſe.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam divitiæ, ſemper jacet, laborantium;
Sed multum quidem habent Deorum inclytæ domus,
Illo ſemper primitias-ſolvente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem civitatibus, multum autem bonis ſodalibus.
Neq; Bacchi ullus vir ſacra in certamina
Venit ſciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte,

Muſa-

Ζηνὸς που τόδε σῆμα. Διῒ Κρονίωνι μέλονται
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροι καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίαισιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧ, ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἔνι πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧ, οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.

Μουσάων

Muſarum autem vates canunt Ptolemæum,
Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fuerit
Diviti, quàm gloriam bonam inter homines conſequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immenſæ opes
Quas magnam Priami domum quæſiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ ſunt, unde ampliùs non datur reditus.
Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere,
Calcans deſuper, pedum exprimit veſtigia.
Matri charæ & patri fragrantia inſtituit templa:
Et in *his* ipſos ex auro atq; ebore inſignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit,
Menſibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipſéque, poténſq; uxor: quâ nulla præſtantiorem
Sponſum domi mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratrémq; virúmque.
Sic & immortalium ſacra connubia confecta ſunt,
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum ſternit, in quo dormiant, Jovi & Junoni
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.
 Salve, ô rex Ptolemæe; te autem ego æquè atq; alios
Celebrabo ſemideos: puto autem, carmen non vile
Dicam poſteris: VIRTUTEM tamen tu à Jove petito.

Argumentum.

Epithalamion inſcribitur hoc Idyllium, .i. Carmen nuptiale. Inducuntur duodecim Spartanæ puellæ ex primariis familiis in Helenæ nuptiis veſpere ante thalamũ hoc carmen canentes. Ac primùm jocis nuptialibus ludunt: deinde ſponſo Menelao gratulātur, quòd ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus ſit, & gener Jovis factus, Helenam deinde laudant, &

HELENÆ EPITHALAMIUM,
Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante nuper-pictum thalamum chorum ſtatuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndarei filiam in thalamo concluſit dilectam
Helenam, cùm eam duxiſſet uxorem minor natu filius Atrei.

Μουσᾶν δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον.
Ἀντ' εὐεργεσίης. ΤΙ' ΔΕ' κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία κεῖνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες.
Ἀέρι πᾳ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔπι θερμὰ κονίη,
Στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν, ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς·
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅγε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἔπι βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ΑΡΕτὴν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

---

decimioctavi *Idyllii.*

In eo loco nonnihil immoratur poëta. In extremo deniq; carmine bene precantur ſponſis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Κατακοιμητικὸν, quod accinebant veſpere, cùm ſponſa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικὸν, quod manè ſub auroram canebatur, quaſi ſponſos vellent excitare.

ἙΛΕ'ΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΑ'ΜΙΟΣ
Εἰδύλλιον ιη'.

ἘΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδαρίδα κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.

Ἄειδον

Canebant autem omnes in unum carmen pulſantes *ſolum*
Pedibus connexis, circùm autem reſonabat domus hymenæo.
Siccine crepuſculo cubitum abiiſti, ô chare ſponſe ?
Nunquid gravatus nimiùm es genibus ? nunquid ſomniculoſus?
Nunquid potâſti nimium, cùm lectum petebas ?
Dormire quidé volenté tempeſtivè te ſolùm oportuerat *dormire,*
Puellam verò ſinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad altum diluculum : nam & veſperi, & manè,
Et in annum ex anno, Menelae, tua ſponſa hæc *erit.*
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutavit venienti tibi
In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in ſemideis Saturnium Jovem ſocerum habebis.
Jovis tibi filia ſub unum venit ſtragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus curſus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurotæ lavacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea juventus :
Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena.
Ut aurora exoriens decoram oſtendit faciem,
Cùm veneranda nox *abit*, hyeme candidum ver remittente :
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procêra. Qualis exurgit ſulcus in arvis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalus equus :
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pingit tam varia opera,
Neq; in variegata prudentius ſtamen tela
Radio intextum longis incidit ex furculis.
Nulla etiam novit citharam ſic pulſare,
Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,
Sicut Helena : cujus omnes in oculis amores ſunt.
O pulchra, ô gratioſa puella, tu quidem matrona jam es ;
Nos autem in curſum manè & in frondoſa prata
Veniemus, coronas ut legamus ſuave ſpirantes,
Tui, ô Helena, bene memores, ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam deſiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi creſcente
Nectentes, umbroſam ſuſpendemus ad platanum :
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes ſtillabimus ſub umbroſam platanum :
Literæ autem in cortice ſcribentur (ut præteriens aliquis
Perlegat) Doricé. Venerare me : Helenæ planta ſum.

Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τις θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πίειρα, μεγάλα. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶται τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίη) Δωριστί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Salve, ô ſponſa, ſalve ô nobiliſſimi ſoceri gener:
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam ſobolem: Venus autem Dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divitias,
Ut ex generoſis ad generoſos poſthac perveniant.
Dormite mutuò in pectus amorem ſpirantes
Et deſiderium: ſurgite autem ad auroram; neq; obliviſcamini.
Redibimus & nos manè, cùm primus cantor
Ex ſub cubili canet erigens pulchrè-pennatam cervicem.
Hymen, ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, quod inſcribitur EUROPA,

Argumentum.

Ex alveari mel furans Cupido, ab apicula pungitur. Is apud matrem de tanto tantillæ beſtiolæ vulnere con-

FAVORUM FUR, *Idyllium XIX.*

FUrem quondam amorem improba punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: ſummos verò manuum
Digitos omnes perſtrinxit. At ille dolebat, & manum ſufflabat,
Et terram pulſavit, & exiliit: Veneri autem
Oſtendit dolorem, & queſtus eſt quod exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, annon tu ſimilis es apibus?
Et tu parvus cùm ſis, tamen vulnera tanta facis.

Argumentum

Deſcribitur hoc Idyllio paſtoris cujuſdam ſimplicitas, qui cùm inter ſuos eximiè pulcher ſibi viſus eſſet, in urbem venit. Ubi cùm conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, illâ inuſitatâ formâ perculſus, ad eam acceſſit, & liberiùs planéq; ruſtico more cœpit cum ea ludere, adeo ut eam oſculari etiam vellet. Illa verò hominis impudentiam & habitum ac mores ruſticos deteſtata, à

BUBULCUS, *Idyllium* XX.

EUnica me irriſit, cùm ipſam vellem ſuaviter oſculari,
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à me:

Bubul-

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ· μήπι λάθησθε·
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ὑμὰν ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἔπι τῷδε χαρείης.

Vide infrà apud Moſchum *Idyll.* II.

Deciminoni *Idyllii.*

conqueritur. Illa & ipſum, cùm parvulus ſit, magna vulnera infligere reſpondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕ'ΠΤΗΣ, Εἰδ. ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

---

vigeſimi *Idyllii.*

à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo ille miſer de ingenti contumelia quâ affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Laudat ſuam formam: ut magis indignum videatur, quòd ità contemptus ſit. Atq; in fine commemorat etiam dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint.

ΒΟΥΚΟΛΙ'ΣΚΟΣ, Εἰδ. κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπε, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·

Bubulcus cùm ſis, vis me oſculari, miſer ? Non didici
Ruſticos oſculari, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os oſculeris, nè per ſomnium quidem.
Quali aſpectu es ! quomodo loqueris ! quàm ruſticè ludis !
Quàm delicatè loqueris ! quàm blanda verba fundis !
Quam mollem habes barbulam ? quàm pulchram cæſariem !
Labra tibi malè affecta ſunt, manus verò ſunt nigræ :
Et malè oles. Fuge à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſquè continuè adſpexit,
Labris muſſitans, & oculis torvè adſpiciens : (diducto
Atq; admodum propter formam laſciviebat, & ore aliquantum
Ac faſtuosè me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atq; illa quidem me relicto abiit ; fero autem in pectore iram,
Quòd me feſtivum improba irriſit meretrix.
Vos paſtores verum mihi dicite: Nonne ſum pulcher ?
Num quis me ſubitò Deus alium hominem fecit ?
Etenim mihi priùs efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris ſtirpem meámq; addenſabat barbam :
Capilli autem, velut apium, circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
Oculi autem mihi erant multò magis-cærulei quàm Minervæ :
Os vel lacte concreto dulcius : ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce meum carmen eſt, & cùm fiſtulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmq; calamo & obliquâ-tibiâ *cano* :
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnéſq; me amant : urbana verò *me* non amavit,
Verùm, propterea quòd bubulcus ſum, præteriit : neq; unquam
Quòd formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit : (audivit
Neq; ſcit quòd Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit ; ipſúmq; Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat ? Annon bubulcus ? quem *tamen* Luna
Boves-paſcentem amavit, déq; cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nonne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves paſcentem erràſti ?
Eunica verò ſola bubulcum amore non eſt complexa,
Quæ Cybele melior eſt *ſcilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neq; ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verùm ſola per noctem dormias.

Ar-

Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις.
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· Οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
Ὄμματά μοι δ' ἆρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας,
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅντε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοινόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Argumentum

Cùm piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſciũ domo exiſſent, & in tuguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis temerè ſtructum habebant, ante mediam noctem dormirent; alter eorum ſomniat, ſe hamo capere piſcem inuſitatæ magnitudinis; quem cùm ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum eſſe videt. Ibi ingenti gaudio affectus, in ſomnis ſanctè jurat ſe nun-

PISCATORES, *Idyllium* XXI.

PAupertas, ô Diophante, ſola excitat artes;
Ipſa laboris magiſtra *eſt*: neq; enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quòd ſiquis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores unà duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis: prope verò apud ipſos
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia, *(i.e. naſſæ,*
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullus verò ollam habebat, nec canem: omnia ſupervacanea
Omnia videbantur ejus venationis: paupertas ipſis amica.
Neq; ullus aderat vicinus, verùm undecunq; ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cùm piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes *hoc* animis ſuis excitabant carmen:
A. Mentiuntur, amice, omnes quicunq; noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos adfert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora *eſt*.
Nunquid oblitus ſum? quid hoc eſt rei? Spatium longũ noctes ha-(bent.
B. Aſphalion, accuſas pulchrã æſtatẽ: non enim tempus
Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.
A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe ignarum:
Ut ſicut piſcium prædam, ità & ſomnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio: ille optimus

Eſt

Vigeſimi primi *Idyllii.*

nunquam ampliùs piſcaturum eſſe, verùm de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter victurum. Cùm autem manè aureus ille piſcis, & cum piſce illa ſpes avolâſſet, neq; eſſet unde familiam ſuſtentaret, vel invitus & contra quam juraverat in ſomnis, ad conſuetos labores redit.

ἉΛΙΕΙ͂Σ, Εἰδύλλιον, κα'.

Ἁ ΠΕΝΊα, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ τᾶν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κώας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήναις ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
Α. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.
Β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον.
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν πόκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος.

Eſt ſomniorum-judex, in quo mens eſt quæ ipſum docere poſſit;
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
In foliis jacens juxta fluctus, neq; dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ſerunt. *B*. Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.

A. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo-cibo-repletus; nam cùm cœnam cape-
Si meminiſti, ventri parcebamus) vidi meipſum (remus ſerò,
In rupe incitatum *ad piſcationem*: ſedens enim obſervabam
Piſces, ex arundine verò *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam.
Et unus ex grandibus appetivit *illam:* (nam IN SOMNIS
Omnis canis offam auguratur: *ſic* & ego piſces.)
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, fluebátq; ſanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam*?
Et pungêris graviter: & cùm non fugeret, extendi *manum*,
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piſcem,
Undiq; ex auro compactum. Metus verò me tenuit,
Ne fortè Neptuno dilectus eſſet piſcis,
Aut fortè cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide verò ipſum ex hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me poſthac in mari non ampliùs poſiturum eſſe pedem;
Sed in terra manſurum, & auro regnaturum eſſe.
Hæc me excitârunt. Tu verò, ô hoſpes, ad id quod reſtat intende
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi.

B. At tu ne verearis; non enim juráſti: nam neq; piſcem
Aureum vidiſti aut nactus es; ſed tales viſiones ſimiles ſunt men-
Nam ſi vigilans, nec dormiens, loca illa ſcrutéris, (daciis,
Tum SPES ſomniorum carneum piſcem requiret,
Ne tu moriaris fame, licèt inter aurea ſomnia.

Argumentum

Deſcribitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bebrycum regem. Nam Amycus, cùm robore corporis & pugilatu omnibus antecelleret, crudelem tulit legem, nequis hoſpes aut peregrinus, qui ea loca adiiſſet, indè diſcederet, quin priùs ſecum

cum

Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.
Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστέρος ἐφειδόμεθ'') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἘΝ ὝΠΝΟΙΣ
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγώ.)
Χὡ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
Πῶς μιν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, Ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νυξῆ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος, ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντα τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν·
Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας, οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων, τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσῃς,
ἘΛΠΙΣ τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

---

vigeſimi ſecundi *Idyllii.*

ſecum cæſtu decertâſſet. Atq; cùm ità multos hoſpites interfeciſſet, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eò venerat, ſecum decertare cogit. Sed ab eo victus & occiſus eſt. Hæc autem pugna etiam deſcribitur ab A-

pol-

pollonio, initio libri ſecundi Argonauticon. Atq; hæc prior pars eſt Idyllii. In poſteriore parte commemorat pugnam inter Caſtorem & Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atq; Idæ fratribus, filiis Apharei, deſponſatas. Sponſi eas bello repeti-

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæſtibus.*
Canimus bis térq; maſculos filios
Filiæ Theſtii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuiq; *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntq; latera
Utraque: pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temere ſciſſa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: & cum fremitu reſonat amplum mare,
Pulſatum flatibúſq; *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis naves
Unà cum nautis qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim verò venti deſinunt, & mitis tranquillitas *eſt*
Per mare: nebulæq; diffugêre aliæ alió:
Et apparent urſæ, atq; inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cytharistæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Caſtore prius an Polluce incipiam canere?
Utroſq; hymno celebrans, de Polluce prius canam.
  Ipſa quidem cùm effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervênit, Deorum charos liberos vehens;
Ibi unam multi per ſcalam ex utriſq;
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in littus, & ventoſam oram,
Toros ſternebant: & vaſa, quæ ad ignem ponerent, manibus verſabant.

Caſtor

petiverunt. In eo bello Caſtor à Lynceo interfectus eſt, & Pollux Lyncea interemit: fuiſſetq; & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Faſtorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Caſtore occiſum fuiſſe, & Idam fulmine à Jove ictum periiſſe.

ΔΙΟ'ΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδ. κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Νάων θ', αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίω ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἦ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρειά τε χερσὶν ἐνώμων.

Κάστωρ

Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, errantes procul à ſociis.
Qui cùm variam in monte ſpectarent & agreſtem ſylvam,
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe
Plenum purâ aquâ: atque infrà
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo: ſublimes autem propè natæ erant tædæ,
Populíque, plataníque, & frondoſæ cupreſſi,
Floréſq; odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Quicunq; ſub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens ſub dio manebat,
Sævus aſpectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorſum,
Pectus autem ei eminebat rotundum in modum globi, & latum
Carne ferreâ, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi:
Muſculi verò in validis brachiis ſub ſummo humero
Extabant, ſeu ſcopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnis circumpolivit gurgitibus:
At ſuper dorſum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior alloquebatur:

P. Salve hoſpes, quicunq; es: quinam ſunt homines quorum hic eſt locus? (vidi?

A. Quomodo ſalvus ſim, cùm videam homines quos nunquam

P. Bono animo eſto: neq; injuſtos, neq; ex injuſtis *natos* te videre dicito.

A. Bono animo ſum: neq; à te hoc me diſcere oportet.

P. Agreſtis es, & ad omnia iracundus & ſuperbus.

A. Talis qualem vides: attamen tuam non calco *terram.*

P. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.

A. Neq; tu me hoſpitio accipias, quæq; a me *accipienda eſſent,* non ſunt in promptu.

P. Vir mire, anne bibere quidem de hac aqua concedes?

A. Scies, ſi tibi ſitis labra remiſſa cruciabit.

P. Argentum, aut quæ ſit merces dicas, quà tibi perſuadeamus.

A. Unus contra unũ manus attolle, adverſus virum conſiſtens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos verò rectos
Pugilicè intendens, veſtræ nè parcito arti.

P. Quis ille eſt cum quo manibus & meis contendam cæſtibus?

A. Propè vides: non effœminatus eſſe dicetur ille pugil.

P. An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

A. Tuus ego, tu verò meus vocabere, ſi vincam.

P. Avium rubram-criſtam gerentium talia *ſunt* prælia.

Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι χρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων κε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ, οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἕτοιμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴκε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

Α. Εἴτ'

A. Sive avibus ſimiles ſeu leonibus
Simus: non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cavâ conchâ acceptâ inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Cônchâ inflatâ, Bebryces ſemper comam-alentes.
Sic & herôas abiens evocavit omnes
Magneſia, è navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, cùm ſpiris munivilſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuò ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis.
Sed ſolertiâ ingentem virum antevertiſti, ô Pollux;
Feriebatur verò radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat ultrà,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndarides irruentis. Commotus eſt autem magis quàm antea,
Pugnámq; concitavit: & multùm incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces verò acclamabant: ex altera autem parte
Herôes fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes nè quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo *Terræ filio* ſimilis.
At ille hinc & hinc inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis: & àb impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
Conſtitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit ſanguinem
Purpureum. Principes verò omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas:
Oculi verò in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat, manibus fruſtrà protendens
Undique: verùm cùm ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impêgit ictum,
Totámq; avulſit frontem uſq; ad os. At ille ſauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cùm ſe iterum erexiſſet;
Nam mutuò ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bebrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat, & è magno
Mox parvus vir factus eſt: at ille firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore *fiebat* melior.

Quomodo

Α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ'· οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ·
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' ὦκα συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ', αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτάραξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωντο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἳ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτομένου φορέεσκε πόνω, καὶ χροιῇ ἀμείνων.

Πᾶς

Quomodo tandem Jovis filius vorácem virum ſuſtulit?
Dic Dea, tu enim nôſti : ego verò aliorum interpres
Loquar ſicut tu vis, & ut tibi gratum eſt.
Scilicet cum Amycus magnum opus facere cuperet,
Siniſtrâ ſiniſtram Pollûcis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans : alterâ verò ſubiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *fortè* aſſequutus læſiſſet Amyclæorum regem :
Verùm ille elabebatur capite : & forti manu
Percuſſit ſub lævum tempus, & incidit humero :
Effuſus autem eſt ater ſanguis ex hianti tempore.
Siniſtrâ verò percuſſit os, crebríq; increpuerunt dentes :
Semper autem acriùs pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò ſtratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuncians,
Ambas ſimul manus : quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licèt victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux : juravit autem tibi magnum juſjurandum,
Invocans patrem ſuum Neptunum è mari,
Quòd nunquam ampliùs hoſpitibus ſponte moleſtus futurus eſſet.
Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, ô rex. Te quoque, ô Caſtor canam
Tyndarida, celerrimè eques, bellator, æreo-thorace-*loricate*.
Duo Jovis filii raptas [illegible] ducebant
Duas Leucippi filias : [illegible]m hos duos
Celeriter perſequebantur fratres filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verùm ut ad tumulum venerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes in ſe invicem irruerunt,
Haſtis & cavis onerati ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appetitis ! quid propter ſponſas
Alienas moleſti *eſtis*, & ſtricti ſunt in manibus enſes ?
Nobis certè Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longè prioribus : hæ nuptiæ nobis jurejurando confirmatæ ſunt :
Vóſq; non decenter, in alienos toros,
Bovéſque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus.
Certè ego ipſe vobis ſæpe coram ambobus
Hæc dixi, etſi homo non verboſus ſum :
Amici, non ità principes decet
Ducere uxores, quibus ſponſi jam ſunt parati.

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρῇ δ' ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήια. πᾶς δ' ἐπὶ γαίαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοισι λεχέεσσι,
Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐναντίον ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.

Læta eſt Sparta, læta equeſtris Elis,
Et Arcadia pecoroſa & civitates Achaiæ,
Meſſenéque, & Argos, & tota Siſyphia ora maritima?
Ubi puellæ ſub parentibus ſuis aluntur
Multæ, neq; bonâ indole carentes, neq; mente.
Ex his facile erit vobis ducere quaſcunq; volueritis:
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe.
Vos autem inter omnes excellentes herôas *eſtis*,
Et patres *veſtri*, & à majoribus omne paternum genus.
Verùm, amici, has ſinite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebam talia multa; ea verò in humidos fluctus abiit
Ventus auferens, neq; gratia ſecuta eſt ſermonem.)
Vos enim immites & ſævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre eſtis.
Sin autem animus bellum cupit, & ſanguine oportet
Prælio ancipiti conſerto odia dirimere,
Idas quidem & conſanguineus meus fortis Pollux
Manus continebunt inimicas à pugna:
Nos duo verò, ego & Caſtor prælio decertabimus,
Minores natu exiſtentes. Parentibus autem nè multum luctum
Noſtris relinquamus; SATIS eſt mortuus una ex domo
Unus: verùm alii amicos omnes lætitiâ afficient,
Et ſponſi pro mortuis virgines ducent
Haſce. EXIGUO malo par eſt magnum diſſidium tollere.
Sic dixit: ea verò Deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant: at Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti.
Eodem modo & Caſtor quatiebat validam haſtam
Fortis: utriq; verò criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem dirigentes primùm certamen habebant
Alter in alterum, ſiquam corporis partem nudam viderent.
Verùm extremitates, priuſquam quenquam læderent,
Haſtarum frangebantur, cùm in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi verò enſes a vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Struebant ſibi mutuò: neq; ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multùm etiam percuſſit acribus oculis Lynceus (vênit
Illius ſcutū ſed tantum rutilam ad criſtam uſquè gladii acies per-
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu.
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor:

Siniſtro

Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι.
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διακριτοὶ ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλά, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐνθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
(Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ' ἕσπετο μύθοις.)
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν·
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεσθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλότερω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείπωμες· ἍΛΙΣ νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους.
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ'. Ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ' αὔτως Κάστωρ ἐπινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπὶ δοῦν ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ

Siniſtro. Ille verò ictus abjêcit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam civilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adêgit
Tyndarides per ilia & umbilicum: inteſtina verò intus
Ferrum ſtatim disjêcit: humi igitur ſtratus jacebat
Lynceus, oculóſq; gravis invaſit ſomnus.
Neq; ſanè alterum etiam vidit in domo paterna
Ex filiis Laocooſſa, gratas nuptias perficientem.
Nam profectò columnam in Apharei extantem
Sepulchro erutam celeriter Meſſenius Idas
Projecturus erat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibúſq; illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſúmq; flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leve.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forte nati.
  Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poëtæ
Tyndaridis, & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Ilion exciderunt, auxilium-ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitavit Chius vates, i. *Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli:
Vobis autem & ego ſuaviter-canentium lenimina Muſarum,
Sicut ipſæ præbent, & ut domûs noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Honorum autem pulcherrimus Diis eſt, carmen.

Argumentum

Infelix quidã amator cùm ferocis & crudelis adoleſcentis amore captus eſſet, & ab eo contemneretur, ipſe ſibi mortem conſcivit. Sed ille quoq; adoleſcens mox interiit, ſtatuæ Cupidinis ruinâ oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quòd hoc magis tragicum eſt. Traditur verò

AMATOR, vel PERDITE-AMANS, *Idyllium* XXIII.

VIr quidã valde-amori-deditus amore-captus erat immitis adoleſcẽtis,
Formâ quidẽ egregii, ſed moribus nequaquã ſimilis,
Oderat amantem, neq; quicquam manſuetum habebat:

Nec

Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θηεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρείδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίη εἶδε πατρώη
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅδε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγέων μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον, ἀοιδή.

Vigeſimi tertii *Idyllii*.

rò hic doctrina, Non eſſe ſuperbiendum propter formam; quia id bonum fragile eſt & fugaciſſimum, juxta dictum Ovidianum,

Forma bonum fragile eſt: quantùmq; accedit ad annos,
Fit minor, & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ἘΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ, Εἰδύλλιον κγ'.

ΑΝήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·

Nec nôrat Amorem, qualis eſſet Deus, quantos arcus
Manibus teneret, quomodo acerbas ſagittas in adoleſcentes con-
Totus verò & in verbis & in congreſſibus ferus : (jiceret,
Neq; ullum flammarum ſolatium *erat*, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem :
Sed veluti fera ſylveſtris, quæ ſuſpectos habet venatores,
Ità omnia faciebat erga hominem. Sæva illi *erant*
Labra, & oculis torvùm tuebatur : inerat his truculentia,
Atq; bili facies reſpondebat : fugiebat indè color,
Qui ſævitiâ ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic,
Velut pulcher eſſet, magis irritabatur amator,
Tandem non continuit, lacrymas Veneris,
Sed accedens flevit ad triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen : ſic autem extulit vocem,
Sæve puer, triſtiſque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum: non enim ampliùs te,
Puer, volo moleſtiâ afficere iratum ; ſed abeo
Quò tu me condemnâſti : ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivionem *eſſe ſama eſt*;
Quam etiamſi totam ori admovens exhauriam,
Ne ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam verò valere
Tuis veſtibulis denuntio, Scio quid futurum ſit.
ET ROSA pulchra eſt, & tempus eam marcidam reddit :
ET VIOLA pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit :
CANdidum eſt lilium ; tabeſcit verò cùm decidit :
Et NIX candida *eſt* ; & liquitur cùm concreverit :
ET FORma puerilis pulchra eſt; ſed brevi tempore vivit,
Veniet tempus illud cùm & tu amabis,
Cùm cor exuſtus amarè flebis,
Sed tu, puer, ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito :
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, nè me miſerum prætereas,
Sed conſiſte, & aliquantulùm lacrymare : ubi autem libaveris la-
Solve à laqueo me, & circumda à membris tuis (crymam,
Veſtimenta, & tege me, & poſtremùm me oſculare :
Saltem mortuo gratificare labris tuis, Nè me metuas :
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me oſculaberis.
Tumulum verò mihi excavato, qui meum tegat amorem :
Cúmq; diſcedes, tunc ter mihi ſic acclama, *O amice, jaces.*
Si voles, & hoc adde, *Bonus mihi periit ſodalis.*

Scribe

Κοὐκ ᾔδει τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κὴν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τᾶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν,
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον, ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπα λόγος ἦμεν ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
ΚΑῚ ΤῸ ῬΌΔΟΝ καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
ΚΑῚ ΤῸ ἼΟΝ καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
ΛΕΥΚῸΝ τὸ κεῖνον ἐστί, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ·
Ἁ ΔῈ ΧΙΏΝ λευκά, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
ΚΑῚ ΚΆΛΛΟΣ καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτώμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δέ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, Ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.

Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo,
Hunc Amor occîdit, viator: nè tranſeas,
Sed conſiſtens hoc dicito, Immitem habuit ſocium.
Sic loquutus, accêpit lapidem: & eum erigens ad parietem
Uſquè ad medium limen ſævum lapidem, alligavit ex illo
Exilem funiculum: laqueúmq; injêcit collo,
Et ſedile, *lapidem illum,* devolvit à pedibus, atq; pependit
Mortuus. Ille autem ipſe aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neq; delenitus eſt
Animo, nec deflevit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia; ivítq; ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra,
Et ad Deum venit quem læſerat; nam lapideâ
Stabat à baſi Cupido, *eminens* ſupra aquas.
Exiliit ſimulacrum, & improbum occîdit adoleſcentem:
Fluxit ſanguis purpureus; pueri autem emergebat vox.
VALETE, amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos verò amicos diligite: DEUS enim novit judicare.

Argumentum

Commemorat ſive Theocritus, ſive Moſchus, aut Bion, (nam quidam horum duorum alterum eſſe potiùs ejus autorem putârunt) quomodo Hercules puer, decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, Quibus præceptoribus Hercules, quâq; in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaq; ſeu mutilum hoc Idyllium, fine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt verò imprimis illuſtris.

PARVUS HERCULES,
Idyllium XXIV.

Herculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Midiâtis
Alcmena, & nocte *unâ* juniorem Iphiclum,
Cum ambos laviſſet & lacte repleviſſet,

Poſuit

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι ςίχοισι χαράξω,
ΤΟΥΤΟΝ Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχον ἑταῖρον.
Ὣς δ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἀχειμέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτοῦ
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ,
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤιξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλων
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδες Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
ΧΑΙΡΕΤΕ, τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὕμμες αἴτας· ὁ γὰρ ΘΕΟΣ οἶδε δικάζειν.

---

vigeſimi quarti *Idyllii.*

Utilis ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, cùm Alcmena pueros, Herculem atq; Iphiclũ, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutúmque, ſeu cunas, movet: & precationem addit, ut pueri ſuaviter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt verò imago eorum qui futuri ſint præſtantes viri, & magni bellatores: cùm etiã infantes in armis cubuerint, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerint. Eò autem quòd Hercules, decem menſium puer, dracones eliſerit, ſignificatur, maturè eminere eam quæ futura ſit eximia virtus: juxta veteris verſiculi ſententiam,

Αὐτίκα μὲν φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.

ἩΡΑΚΛΙ'ΣΚΟΣ,
Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεάτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,

Χαλ-

Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita *ſic* dixit,
DORMITE pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
Felices dormiatis, & felices ad auroram perveniatis.
Sic loquuta, movit ſcutũ grande: illos autem occupavit ſomnus,
Cùm verò mediâ nocte urſa ad occaſum vertitur
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum:
Tunc horrenda monſtra duo Juno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes ſpiris dracones
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt poſtes cavi januæ
Domûs, minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi verò provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiúmq; expuebant venenum.
Verùm ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes.
Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Cavum ſuper ſcutum, & obſcœnos vidit dentes
Iphiclus, molléḿq; pedibus calcitrando disjêcit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adverſus prehendebat manibus
Hercules, ambóſq; gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſunt
Pernicioſis ſerpentibus, quæ etiam Dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circum puerum
Tarde-genitum lactentem, ſub nutrice ſemper à fletu abſtinentem.
Mox verò rurſum *ſpiras* ſolverunt, cùm ſatiſcerent ſpinis *dorſi*,
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & expergefacta eſt prima,
SURGE, Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neq; pedibus tuis ſandala ſubjicias.
Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non ſentis quòd nocte intempeſtivâ adhuc hi parietes
Omnes conſpicui, cùm nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo; eſt, chare vir.
Sic ait. Ille verò è lecto deſcendit, conjugi obtemperans:
Arte-fabricatum ad enſem verò properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens-contextum lorum,
Levans alterâ manu vaginam, magnum è loto opus:

Χάλκειαν κατέθηκαν ἐπ᾽ ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
ʼΑμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
ʻΑπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
ʺΕὕδετ᾽ ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ᾽ ἐμὰ ψυχὰ, δύ᾽ ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
ʺΟλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
ʺΩς φαμένα, δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ᾽ ἔλαβ᾽ ὕπνος.
ʺΑμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
ʼΩρίωνα κατ᾽ αὐτὸν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος ʺΗρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
ʺΩρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος ʻΗρακλῆα.
Τὼ δ᾽ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ʼΕρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ᾽ ἐξέπτυον ἰόν.
ʼΑλλ᾽ ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
ʼΑλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ᾽ ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
ʺΗτοι ὅγ᾽ εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί᾽ ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
ʼΙφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φεύγεμεν ὁρμαίνων· ὁ δ᾽ ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
ʻΗρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρεντι.
Τὼ δ᾽ αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
ʼΟψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
ʺΑψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
ʼΑλκμήνα δ᾽ ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
ʺΑΝΣΤΑΘ᾽, ʼΑμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
ʺΑνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
ʼΟυ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που, οἱ δέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας;
ʺΕστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον· ἔστι φίλ᾽ ἀνδρῶν.
ʺΩς φάθ᾽. ὁ δ᾽ ἐξ εὐνᾶς ἀλόχω κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ᾽ ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ᾽ οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλω αἰὲν ἄωρτο.
ʺΗτοι ὅγ᾽ ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·

ʼΑμφι-

Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos vocavit gravem ſomnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma januarum reſcindite repagula:
Surgite famuli operum-patientes. *Sic* ipſe clamabat.
Illi verò ſtatim aderant unà cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta eſt, cùm feſtinaret unuſquiſque.
Hi ſanè ut viderunt Herculem parvulum
Monſtra duo tenaciter manibus prementem
Conſtrictim, exclamaverunt: ille verò ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſos* porrigebat, & altè exiliebat gaudens
Pueriliter, cúmq; riſu ad pedes abjêcit
Patris ſui morte gravata horrenda monſtra.
Alcmena deinde in ſuum conjêcit gremium
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphitryo verò alterum ſub agninam poſuit lænam
Puerum: & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant:
Tunc Tireſiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cùm vocâſſet, caſum expoſuit novum,
Et ipſum reſpondere quid eventurum eſſet
Juſſit; & Nè, ſiquid, *inquit*, dii adverſi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere poſſunt
Homines id quod Parca per fila ſua urget,
Vates Eueride; admodum ſapientem te doceo.
Sic loquuta eſt regina. Ille autem taliter reſpondit, (Perſei:
Bonũ-ãnimũ-habe, præſtantiſſimæ prolis parens, nata ex ſanguine
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis receſſit,
Multæ Achaiades molle inter genua ſtamen
Manibus verſabant, extremo-veſpere cantu-celebrantes
Alcmenam nominatim, & reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alii viri ſuperabuntur, (antlaverit
Et fato decretum eſt ut in domo Jovis habitet, ubi duodecim ex-
Labores: omnia autem mortalia capiet pyra Trachinia.
Gener autem Deorũ immortaliũ vocabitur, qui hæc excitârunt
Monſtra ſpeluncis occultata ut puerum interimerent.
Tempus erit illud quando hinnulum in *ſuo* lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verùm domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,

Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτεῖ.
Οἱ δ' ἆψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἤτοι ἄρ ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει, Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Ταμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,

Ἢ βά-

Vel rubi, vel vento agitatum aridum acherdum *ſpinæ genus :*
Et combure ſuper ſylveſtribus hiſce lignis ſectos hos dracones,
Mediâ nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
In petras abruptas, atq; in ventum : ſtatímq; redeat,
Non reſpectans : & puro ſuffite, i.e. *luſtrate*, domum ſulphure
Primúm : deinde ſale mixtam (juxta ritum)
Ramo virenti *olivæ* coronatam inſpergite puram aquam :
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Hoſtes ſemper veſtros ut ſuperetis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat.
Hercules verò apud matrem, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur Argivi *filius* dictus Amphitryônis.
Literas quidem puerum jam ſenex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros :
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittâ jaculatorem,
Eurytus *docuit*, à majoribus amplos agros poſſidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo verò à cruribus clunes verſantes agiliter ex Argo viri
Seſe mutuò ſupplantant luctandò, & quomodo pugiles
Sævi cæſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo : cujus nè procul quidem conſpectum
Facilè quis ſuſtinuit pugnantis in certamine :
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tutò flectendo, in rotis mediolos axium, *nè frangantur*, tueri
Amphitryo filium ſuum, bene conſultum illi cupiens, docuit
Ipſe : quoniam valde multa ex velocibus reportavit certaminibus
In equeſtri Argo repoſita pretioſa munera; & ei infracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At quomodo haſtâ directâ, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretq; aciem, atq; inſidias diſponeret
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, cùm profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.

Ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καίε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὣς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐν πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν.
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα· καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι.
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.

Caſtori autem nullus ſimilis inter herôas bellator
Alius erat, priuſquam ſenium excuſſiſſet juventam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Torus autem erat puero extructus prope patris *torum*,
Exuvium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes aſſatæ, & grandis è caniſtro panis
Doricus, qui facilè etiam foſſorem-plantarum ſatiare poſſet.
Verùm de die exilem abſq; igni ſumebat cœnam:
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

Deeſt finis hujus Idyllii.

Argumentum.

Hercules venit in Elidem; &, cùm Augiam regem quæreret; in ſenem quendam paſtorem Augiæ primùm incidit: ab eo ad regem, qui rus ex urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatus fuerat, deducitur. Indè in urbem unà eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eos in itinere

HERCULES LEONIS INTERFECTOR; vel, ſecundum quædam exemplaria, AUGIÆ OPULENTIA, *Idyllium* XXV.

Deeſt initium.

Hunc autem ſenex alloquutus eſt boum paſtor vir,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi, hoſpes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis conſecrati;
Hunc enim cœlicolarum maximè aiunt iraſci,
Si quis viâ indigentem averſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri *ſunt* regis Augiæ,
Neq; omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcuntur;
Namq; alii ad & circum ripas fluentis Eliſuntis,
Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Bupraſium vitiferum: alii & hîc.
Separatim illis *gregibus* & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Et armentis quamvis valde multis, tamen
Omnibus paſcua hîc virentia ſemper ſunt,
Circa loca paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida & loca irrigua

Abundè

Κάστορι δ' ὅτις ὁμοῖος ἐν ἁμαθέοις πολεμισταῖς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ὑποτεῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Vigeſimi quinti *Idyllii*.

nere (ut fit) ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur; &, unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules, quomodo à ſe leo Nemeæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii, cujus initium deeſt.

ἩΡΑΚΛΗ͂Σ ΛΕΟΝΤΟΦΌΝΟΣ, ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα, ΑΥΓΕΊΟΥ ΚΛΗ͂ΡΟΣ, Εἰδύλλιον κε.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂν μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε

Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridíſq; oleaſter, Apollinis à paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hoſpes, ſummi Dei.
Mox & ſtabula valde-ſpatioſa agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Acquirimus juſtè, ter ſubactis ſementem novalibus
Interdum injicientes, & quater-aratis ſimiliter.
Limites nôrunt plantarum-foſſores, qui multùm-laborioſi
Ad torcularia veniunt, cùm æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugeráq; frumentifera, & horti arboribus conſiti, (rigines,
Uſquè ad extrema montium juga, ubi multæ ſunt fontium ſcatu-
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utilius
Erit) cujus indigens huc veneris.
Numnam Augiam, aut aliquem famulorum illius
Quæris, qui ei ſunt? Ego autem qui ſcio, tibi certò
Omnia dicere poſſum: neq; enim te ex malis natum reor
Eſſe, neq; ipſum malis ſimilem,
Talis in te præſtans forma eminet. Certè Deorum
Filii tales inter homines ſunt.
Huic autem reſpondens dixit fortis filius Jovis,
Certè, ſenex, Augiam velim Epiorum principem
Videre: ejus enim me huc adduxit indigentia.
Qui ſi in urbe verſatur apud ſuos cives,
Plebem curans, atq; jus dicens,
Ex his famulis jube aliquem mihi ducem eſſe,
Qui ruri hîc ſenior & præfectus eſt,
Cui exponere aliquid poſſim, aliquid ex ipſo loquente audire.
Nam DEUS alium alio ſtatuit indigere viro.
Huic autem ſenex viciſſim reſpondit inclytus agricola,
Alicujus ex Diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes;
Nam tibi omne negotium quodvis, ſtatim effectum eſt.
Huc enim Augias charus Solis filius,
Unà cum filio ſuo illuſtri Phyleo,
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri *ſunt.*
Sic aliquando & regibus videtur in animo ſuo,

Εἰς ἅλις, ἢ ῥα βόεσσι μένος κεράεσσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) ὅττινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας.
Ἤ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ', ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην·
ΑΛΛΟΥ δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀροτής,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζὸς γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν

Cùm ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum: egóq; tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ubi inveniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & grandem clavam,
Unde hic hoſpes *veniret*: cupiebat autem ipſum interrogare,
Rurſum verò metu intra labra ſermonem euntem cohibebat,
Nè quod ei non opportunè verbum diceret
Properanti. Difficilè autem eſt ſenſum alterius hominis nôſſe.
Hos autem accedentes procul canes ſtatim ſenſerunt,
Utroq; modo, & ab odore corporis, & ſtrepitu pedum.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed circa ſenem
Fruſtra ſtrepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos quidem ille lapidibus a terra tantùm ſublatis,
Ut fugerent retrò perterrefaciebat: aſperè verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens quòd ſtabulum cuſtodirent,
Ipſo abſente: & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt Dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quàm callidum!
Cui ſi & mens ità intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minùs;
Tunc nullum animal cum hoc de honore certare poſſet:
Nunc autem nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temerè.
Sic dixit: atq; *canes* celeriter ad ſtabulum euntes ſedebant.
Intereà ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes, apparebant: ſicut nubes pluvioſæ
Quàm multæ in cœlo quæ propelluntur ulteriùs
Vel Noti impulſu, vel Threïcii Boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neq; modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde exurgent ſuper alias:
Tot ſemper ponè boum armenta ibant.
Omnes utiq; campi implebantur, omnes viæ.
Incedentium pecorum multitudine: reſonabántq; pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt
Bobus curvis-pedibus-incedentibus: oves autem in caulis ſtabula-(bantur.
Ibi nullus otioſus, quamvis innumeri eſſent,

Stabat

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος προτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. ΧΑΛΕΠΟΝ δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντες, ἐσαίνον γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φεύγειν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρῖνες γένεθ' αὕτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες,
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλι ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,

Stabat apud boves vir indigens operis:
Verùm alius pedibus *vaccarum* ſectilibus loris
Ligneas compedes adaptabat, propè adſtando mulgens;
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorſum autem lacte diſtentæ erant,
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum:
Alius intra *ſtabula* tauros agebat, ſeorſum à vaccis.
Augias verò ad omnia vadens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
Una verò filius & ſapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per ſuas magnas opes.
Ibi quamvis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter,
Tamen vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen
Adſpiciens. Non enim diceret aliquis, neq; putaret,
Unius viri opes tantas eſſe, neq; decem aliorum,
Qui maximè abundantes pecore ex omnibus fuiſſent regibus.
Sol verò filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Divitem pecorum eſſe præ omnibus hominibus.
Et quidem ipſe augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuó: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui *morbi* corrumpunt labores paſtorum.
Semper itaq; plures cornutæ boves, ſemper meliores,
In annos ſingulos naſcebantur: certè enim omnes
Viviparæ erant eximiè, & fœmelliparæ,
Cum his autem trecenti tauri una incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus, & ducenti quidem alii
Rutili: qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii poſt iſtos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant verò colore ſicut cycni,
Candidi, & inter omnes boves excellebant:
Qui & ſegregantes ſe ab armento paſcebantur virentibus herbis
In paſcuis, ſic mirificè ſibi placentes.
Cumq; ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant,
Horribiliter verò fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus, & robore ſuo,
Atq; animo elato, Phaëthon ingens: quem quidem paſtores
Stellæ omnes comparabant, propterea quòd longè ſupra alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat.
Qui cùm aridam pellem videret fulvos-oculos-habentis leonis,
In

Εἰσήκει παρὰ βοῦσιν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπλωτο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
Ἥντινα οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρων Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων· οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμοδροί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγένοιατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοίγε μάχην δὲ κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀρμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε, βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες εἴσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,

In ipſum irruit cautum Herculem,
Ut impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis rex prehendit craſsâ manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravem exiſtentem: & rurſum ipſum impulit
Humerû *ipſius* premens: ille verò nervos extendens (retro: ſum,
Muſculorum in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabatur & rex ipſe, & filius artis-militaris-peritus
Phyleus, quiq; apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis vires immenſas videntes.
Illi verò in urbem, relictis illic pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam cùm primùm ingreſſi ſunt,
Exiguâ velocibus ſemitâ pedibus confectâ,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrecta erat,
Non admodum conſpicua in viridi ſylvâ exiſtens:
Ibi alloquutus eſt Jovis altiſſimi filium
Augiæ dilectus filius, poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem, hoſpes, quendam omnino de te ſermonem audivi,
Sicut in animum meum nunc immitto:
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quaſi juvenis,
Huc vir Achivus, ex Helice maritima,
Qui etiam inter plures Epeos narrabat,
Quòd, cùm ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, ſævum-leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemeæi.
Neq; certò ſcio utrùm ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an *verò* in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille commemorabat: genere autem ipſum eſſe dicebat,
(Si rectè quidem ego commemini) ex Perſeo. (*Achivus*,
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe ex Ægialenſibus, *id eſt*
Quam te: nam pellis belluæ id manifeſtè indicat
Opus forte manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic age, nunc mihi primùm, ut cognoſcam in animo,
O heros, utrùm verùm auguror, an verò minùs,
Utrùm tu ille es de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achivus, egóq; rectè reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in aquoſæ Nemeæ intravit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneſo invenire poſſis,
Si cupias videre: non enim tam grandes alit,

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐΰσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ χαρεὶς, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κὰτ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἢ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν,
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις ἔθεν παρεόντος ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἢ σὲ, δέμας δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκούοντεσσιν ἔειπεν
Οὐξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς·
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,

Ἀλλ'

Sed urſos tantùm & ſues, & exitialem luporum gentem.
Quapropter mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant:
Quidam & mentiri viatorem illum dicebant,
Ut vanâ linguâ gratificaretur præſentibus.
Sic locutus è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus incedentibus ſufficiens eſſet *via*,
Et ut faciliùs Herculem loquentem exaudiret,
Qui ipſum comitans tali alloquutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primùm interrogâſti,
Ipſe & quidem valde facilè ad amuſſim intellexiſti.
Dicam verò tibi ſingula de hoc monſtro,
Quomodo peracta ſunt; quoniam cupis audire:
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt
Argivi, nemo tamen queat certò commemorare:
Tantùm aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum
Peloponneſiacis, ſuccenſentem *gratiâ* ſacrorum immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ſeu fluvius,
Leo aſſiduè vaſtabat: maximè verò Bembinæos,
Qui ipſi finitimi habitabant, intolerabilia paſſi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Euryſtheus; cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaq; flexibilem arcum & cavam pharetram cùm accepiſſem
Sagittis plenam, ibam: alterâ verò manu clavam
Bene compactam, *ſolidam* unà cum ſuo cortice, ex alto oleaſtro,
Satis magnam; quam ſub ſacro Helicône
Cum inveniſſem, unà cum denſis integram avulſi radicibus;
Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curvamen *ejus* applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui. (vabam,
Circumquaq; autem oculos ferens, perniciofum monſtrum obſer-
Si ipſum adſpicere poſſem, priuſquam ille me videret.
Jam diei medium erat: neq; uſquam veſtigia illius
Obſervare poteram, neq; rugitum exaudire,
Neq; quiſquam hominum erat apud boves, aut in opere
Apparens in ſationi-idoneo ſulco, quem interrogarem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemq; continebat.
Non tamen prius pedes repreſſi, frondoſum montem perſcrutans,
Quàm viderem, & vires ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Paſtus carnibus & cruore: undiq; autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucémq; faciem,
Et pectus: lingua verò undiq; circumlingebat mentum.

Ego

Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ἐλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κίοισιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, τί με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πλεόνων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβινιάτας,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμεστον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχερὲς, ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπη λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτὴν ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος δ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σποριμοῖο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπήλυγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.

Ego autem arbuſtis continuò umbroſis occultavi me,
In rupe ſylvoſa, expectans quando veniret:
Et emiſi *ſagittam* in propius accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtra: neq; enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verùm reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undiq; circumvolvit oculos,
Obſervans, hiatúq; terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægrè ferens quòd mihi priùs irrita effugiſſet è manu:
In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis:
Sed nè tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,
Sed cecidit ante pedes irrita ſimpliciter.
Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longámq; circum crurum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem collũ ipſi
Irâ impletum eſt, & fulvæ horruerunt comæ
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cùm undiq; conglobatus eſſet ipſe circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorum operum gnarus,
Cùm ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne priùs, ut rotæ ſint currui qui ad axem volvitur,
Illius è manu caprificus denſâ-cortice elabitur
Dum curvatur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus eminus toto impetu proſilift,
Cupiens ſe corpore *meo* ſatiare. Ego autem alterâ ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum;
Alterâ verò clavam aridam ſupra tempora *illius* attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylveſtrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi antevertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetrâ.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
Inq; terram cruribus pedes robuſtos premebam

Poſte-

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ᾽ ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς αἶψ᾽ ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ᾽ ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ᾽ ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
Ἀλλ᾽ ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ᾽ εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις,
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ᾽ ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ᾽ ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ᾽ ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ᾽ ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ᾽ ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ᾽ ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ᾽ ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ᾽ ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ᾽ ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ᾽ ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κὰκ κεφαλῆς· διὰ δ᾽ ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ᾽ ὅγε, πρὶν ἔμ᾽ ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραφρονέοντα βαρείαις
Νοσφισθεὶς, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ᾽ ἰνίον ἤλασα φθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ᾽ ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ᾽ οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον

Οὐραίης

Poſteriores inſidens, & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens (nus,
Carentem reſpiratione: animam autem ingentem accêpit infer-
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem;
Difficilem ſanè *illum* laborem: neq; enim erat ferro
Sectilis, nec lapide, cùm experiret, nec ligno.
Ibi Deorum aliquis in mente poſuit, ut cogitarem
De pelle leonis ipſis ſcindendâ unguibus.
His celeriter excoriavi: & circumpoſui membris, (tem.
Ut munimentum mihi eſſet adverſùs *Martem* corpora inciden-
Hic Nemææ fuit, ô amice, belluæ interitus,
Multa priùs pecudibus & viris damna quæ intulerat.

Argumentum

Interitus Penthei, regis Thebani, hoc Idyllio commemoratur. Eum, cùm Orgia, hoc eſt, ſacra Bacchi, nova adhuc, & jam primùm incipientia, prohibere conaretur, à matre & materteris, aliiſq; Mænadibus in furorem actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſiùs; ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, próque

LENÆ, ſeu BACCHÆ, *Idyllium* XXVI.

INo, & Autonoë, & genas-malis-ſimiles-habens Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ cùm eſſent, ducebant:
Et hæ quidem ſtringentes hirſutæ quercûs ſylveſtres frondes,
Et hederam viridem & aſphodelum humi naſcentem,
In puro, i. *vacuo fruticibus*, campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem aras Baccho.
Et ſacra è ciſtâ inſtructa manibus capientes,
Bene-precando impoſuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & ſicut ipſe gratum habebat Bacchus.
Pentheus verò ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cùm ſe in veteri lentiſco abdidiſſet iis in locis nato:
Autonoë primùm ipſum conſpicata horribiliter exclamavit,
Et pedibus turbavit Orgia inſani Bacchi,
Subitò incurrens: hæc enim non adſpiciunt profani.

Fure-

Οὐραίης ἐπιβὰς, πλευρῇσί τε μηρὸ ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

---

vigeſimi ſexti *Idyllij*.

próq; illis graves ac dignæ obſervatione referuntur. Ovidius eandē ſabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta: atq; adversùs illas ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo autem corruptelæ & facinorum in illis ſacris fœditas Romæ primùm deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio, lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ ἢ ΒΑΚΧΑΙ,
Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸ ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὁρέωντι βέβαλοι.

Μαίνετο

Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat expaveſactus: at illæ perſequebantur,
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis deſit, mulieres?
Autonoë hoc dixit, Statim cognoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu quantus eſt fœtæ mugitus leænæ.
Ino autem avulſit unà cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans; & Autonoës idem tenor erat;
Reliquæ quod ſupererat carnium diſcerpebant mulieres,
Et in urbem Thebanam redierunt contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes.
Non moror; neq; alius inſenſus eſſe Baccho
Curet, neq; ſiquis atrociora hiſce patret,
Sitq; vel novem annorum, aut decimum ingreſſus annum:
IPSE verò ſanctè-agam, & ſanctè-agentibus placeam.
A Jove ægidem-geſtante honorem ſortitur hæc avis, i. *hoc augu*-(*rium.*
PIORUM liberis bona eveniunt; impiorum verò non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo
Jupiter ſummus poſuit, magnum femur cùm ſolviſſet;
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiúſq; ſorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroidibus;
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum. NEMO quæ Deorum ſunt vituperet.

Argumentum

Colloquium hîc deſcribitur inter duos amantes, Daphnidem procum, & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant: & tandem, cùm puella perſuaſa eſſet, ineunt

COLLOQUIUM AMATORIUM
Daphnidis & puellæ,
Idyllium XXVII.

DAPHNIS, PUELLA.

D. PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius;
Magis *prudens* hæc Helena eſt quæ me bubulcú oſculatur.
P. Nè gloriare, Satyriſce, inane oſculum eſſe dicunt.
D. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.

P. Lava

Μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς αὐτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νεμέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομέναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.
ΑΥΤΟΣ δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
ΕΥΣΕΒΕΩΝ παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρινάντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. ΜΗΔΕΙΣ τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Vigeſimi ſeptimi *Idyllij.*

ineunt furtivas nuptias. Præcipuus in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii. Sunt qui ab alio quàm Theocrito ſcriptum eſſe arbitrentur.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ κόρης, Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος.
Μᾶλλον ἐμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐπὶ φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

P.Lavo os meum, & oſculum deſpuo.

D.Lavâſq; labra tua? da mihi iterum ut oſculer.

P.Decet te vaccas oſculari, non innuptam puellam.

D.Nè ſuperbi: ſtatim tibi TRANSibit, ſicut ſomnium, pubertas.

P.Quæ *prius erat* uva, ea paſſula eſt; & roſa areſcens non perit.

D.Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.

P.Non volo: nam & antè me dulci ſermone feſelliſti..

D.Huc veni ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.

P.Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.

D.Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella.

P.VALEAT Venus: tantùm Diana ſit mihi placata.

D.Nè *hoc* dixeris: nè te feriat, & in laqueum inevitabilem incidas.

P.Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis auxilietur.
Nè mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi laniabo.

D.Non effugies Amorem, quem non effûgit puella *ulla* alia.

P.Effugio, per Pana: tu verò jugum ſemper attollis.

D.Metuo nè te deteriori viro tradat *Amor*.

P.Multi meas nuptias ambiebant, ſed nullus animo meo placuit.

D.Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.

P.Quid autem faciam, amice? NUPtiæ plenæ ſunt moleſtiarum.

D.Non dolorem, non mœſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.

P.Certè dicunt mulieres ſuos maritos metuere.

D.Imò potiùs dominantur: quem *enim* metuunt mulieres?

P.A PARiendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.

D.Verùm regina tua Diana obſtetricatrix eſt.

P.Sed PARERE horreo, nè & pulchram formam amittam.

D.Si verò pepereris charos liberos, novam lucem videbis filios.

P.Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?

D.Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.

P.Jura igitur: nè poſt concubitum abeas, invitam *me* relinquens.

D.Non, per ipſum Pana, etſi me velis abigere.

P.Extrues mihi thalamos? extrues & domum & ſtabula?

D.Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego paſco.

P.Patri autem ſeni quemnam, quem ſermonem dicam?

D.Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.

P.Dic nomen illud tuum: nam & nomen ſæpe delectat.

D.Daphnis ego *ſum*: Lycidas verò mihi pater eſt, mater Nomæa.

P.Ex bene natis *ortus es*: ſed non te ſum deterior.

D.Neq; ſummè *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.

P.Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

D.Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi.

P.Capellæ meæ, paſcimini *interim*: bubulci opera inſpiciam.

D. Tauri

Κ. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε ΠΑΡέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Κ. Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.
Κ. ΧΑΙρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; ΓΑΜοι πλήθουσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
Κ. ὨΔΙνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
Κ. Ἀλλὰ ΤΕΚεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.
Κ. Ὄμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπέλθῃς.
Δ. Οὐ, μὰ τὸν αὐτὸν Πᾶνα, καὶ ἢν ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σεο λέχος, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.
Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βουκόλω ἔργα νοήσω.

 Δ. Ταῦρε

D.Tauri, bene paſcimini: ut nemora virgini oſtendam.
P.Quid facis Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?
D. Mala tua primùm hæc pubeſcentia cognoſcam.
P.Torpeo, per Pana: manum tuam rurſum extrahe. (mida ſ.
D.Bono animo eſto, mea puella: quid mihi horruiſti? quàm es ti-
P.Conjicis me in ſordes, & veſtes pulchras contaminas.
D.At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.
P.Hei mihi! & mitram amoviſti: quare verò ſolviſti?
D.Veneri primum hóc ego donum offeram.
P.Expecta, miſer; fortaſſe aliquis tibi ſupervenit: ſtrepitum audio.
D.Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.
P.Amiculum mihi lacerum feciſti: ſúmq; nuda.
D.Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P.AIS te mihi omnia daturum eſſe: fortaſſe autem poſtea nè ſalem quidem dederis.
D.Utinam ipſam poſſem etiam animam adjicere! (tibi eſt.
P.O Diana, nè ſuccenſe: tua *illa* ſolitaria non amplius fidelis
D.Mactabo vitulam Amori, & ipſi bovem Veneri.
P.Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.
D.Imò mulier mater liberorum nutrix, non ampliùs puella.
Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter ſe blandè ſuſurrabant: conſurgit furtivum cubile.
Ipsáque, cùm ſurrexiſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus geſtiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat*.

Argumentum

Colum eburneam affert Theocritus Theugenidi, uxori Niciæ medici Mileſii, (cujus alibi mentionem fecit) ad eum proficiſcens: Commendat autem & munus, & eam cui illud af-

COLUS, *Idyllium* XXVIII.

GLaucæ, ô colus amica lanificii, donum Minervæ,
Matronis domum augentibus mens eſt tui compos:
Confidens ſequere nos in illuſtrem urbem Neilei,
Ubi Veneris delubrum eſt viride ſub arundineto tenero.
Eò enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuaviloquentium ſacram ſtirpem,

Téq;

Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἥψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέουντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω.
Κ. ΦΗ'Σ μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σῆς ἐρημαίας οὐκέτι πιστή.
Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἠ μὲν ἀνεγρομένη δίεστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Vigeſimi octavi *Idyllii.*

affert. Genus carminis Theocriti eſt Choriambicum pentametrum : ſicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atq; unanimis falsè ſodalibus.

ἩΛΑΚΑ'ΤΑ, Εἰδύλλιον κή.

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθηνάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι οἷς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,

Téq; ex elaborato ebore factam,
Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum eâ multa opera perficies ad viriles veſtes *pertinentia,*
Multa & ad braccas, quas mulieres geſtant, aquatiles.
Bis enim matres agnorum mollem in paſcuis lanam (talis :
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem, quæ pulchris eſt
Adeò *illa* operoſa *eſt*; amátq; ea quæ *matronæ* ſapientes.
Neq; enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Etenim tibi patria *eſt ea,* quam condidit olim Archias Epyræus,
Inſulæ Trinacriæ medullam, præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos;
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas,
Ut pulchram colum-habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum-amantis ſemper renoves.
Hoc enim dicat quis, te adſpiciens; CERtè magna gratia (amicis.
Exiguo muneri adeſt: omnia verò honorē merentur quæ *veniũt* ab

---

Argumentum

Expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amore, quâ nihil crebrius, neq; vulgarius eſt in communi vita. Hoc vitium & hîc amico ſuo Theocritus exprobrat: atq; in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velit, non levem

AMORES, *Idyllium* XXIX.

VINUM, ô chare puer, *(ut Proverbio dicitur)* & veritas:
Nos quoq; ebrios oportet veraces eſſe.
Egóq; ea dicam quæ in angulo pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare,
Intelligo: nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit per tuam formam, reliquum interiit.
Et cùm tu volueris, Diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: cùm autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtiâ afficere?
At ſi mihi obtemperares juvenis ſeniori,
Tunc & tibi melius cùm eſſet, me laudares.
Fac nidum unum una in arbore,
Quò nullum accedat ſævum reptile.

Nunc

Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικίαας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας ἔυσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὡξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῶ, τὠπιδών σ', Ἦ ΜΕΓΑ'ΛΑ χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμάντα τὰ πὰρ φίλων.

Vigeſimi noni *Idyllii*.

vem neq; inconſtantem in colendis amicitiis eſſe oportere. Genus carminis eſt Dactylicum pentametrum: in prima tamen ſede etiam aliquando Spondæus, aliquando Trochæus, aliquando Iambus.

ΠΑΙΔΙΚΑ', Εἰδύλλιον κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἀγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἁμέραν· ὅκκα δ' οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρείῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.

Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium poſt alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram adſpiciens laudaverit:
Huic ſtatim amicus factus es pluſquam triennis:
Primum verò amantem tertio loco poſuiſti.
Virorum ſuperborum *more* vidêris ſpirare.
AMA, ut vivas, conſimilem ſemper habere.
Hoc ſi feceris, bene audies
Apud cives: & amor tibi iſte non moleſtus erit,
Qui virorum mentes facilè ſuperat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verùm circa tenerum os te amplector.

Argumentum

Hoc Idyllio (quod eſt Odarium) deſcribitur, quomodo Adonidis interfector aper ad Venerem ab Amoribus ſeu Cupidinibus adductus fuerit, ejus juſſu; & quomodo Venus ejus miſerta ſit, ubi

IN MORTUUM ADONIN,
Idyllium XXX.

ADonin Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam habentem comam,
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
  Illi verò ſtatim, *utpote* volucres,
Per omnem currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Et vinxerunt, atq; alligârunt.
Et unus quidem *illorum* laqueo cum adſtrinxiſſet,
Trahebat captivum:
Alter verò à tergo impellens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timidè:
Metuebat enim Venerem.
  Huic verò dixit Venus,
Omnium peſſima beſtiarum,
Túne iſtud femur læſiſti?
Túne meum virum percuſſiſti?

Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
Καὶ μὰν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι·
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
ΦΙ'ΛΕΙ δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἲ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου.
Ἀλλὰ πεῖρ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

---

tricesimi *Idyllii.*

ubi eum audiit. Genus carminis eſt Anacreontium: ut,

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος.

'ΕΙΣ ΝΕΚΡΟ'Ν "ΑΔΩΝΙΝ, Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὰν παρειάν,
Ἀγὴν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ', εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Fera autem ſic dixit,
Juro tibi, ô Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire:
Sed velut ſimulacrum adſpexi,
Et non ferens incendium *amoris*,
Femur, quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
Hos puni, excîde.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus,
Et dixit Amoribus
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore Venerē ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit Amores, *amatorios dentes*.

THEOCRITI SYRACUSII EPIGRAMMATA.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud ,
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus *Muſis*.
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ fiſtulâ modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, quâ olim poma ferebat.

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυναγοὺς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι·
Κάμου κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχὶ σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χεῖλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τοῦδ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ἘΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ἌΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ALIUD. III.

Dormis in ſolo foliis-conſtrato, ô Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: furculæ verò nuper-compactæ *ſunt* in montibus,
Venatur autem te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verùm tu fuge,
Fuge, *inquam*, deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. IV.

Per illum vicum ubi quercus *ſunt*, ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recèns-ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: Sed Priapo
Generatori poſſibile *eſt* Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchrè circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris, & myrtis, & odoratâ cupreſſo,
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur variè-ſonora carmina:
Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum. At ſi abnuerit,
Hoc adeptus, volo tres hoſtias offerre:
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium. Audiat autem benevolè Deus.

ALIUD. V.

Víſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? Et ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cerâ-compacto ſpiritu, *i. fiſtulâ*, modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. VI.

Ah miſer tu Thyrſi! Quid proderit, ſi contabeſacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?
Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos:
Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus.
Canes verò clamant: Quid prodeſt, cùm illius
Nec os *quidem* neq; cinis relictus ſit abeuntis?

ἌΛΛΟ. γʹ.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμάρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ἌΛΛΟ. δʹ.

Τήναν τὰν λαύραν τὼς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψαις,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν, ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσαι,
Μέλπουσι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κεὐθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν· ἀίοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ἌΛΛΟ. εʹ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοί; κἠγὼν πακτίδ' ἀειρόμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἅμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

ἌΛΛΟ. ϛʹ.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστίον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ἘΣ

In ſtatuam ÆSCULAPII VII.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Niciâ: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit *ei* ſimulacrum cedro,
Ectiôni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium. Ille verò ad opus omne *ſuum* contulit artificium.

Epitaphium ORTHONIS. VIII.

O hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcepit,
Hybernâ nocte ebrius nè iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: &, pro magna
Patria *mea*, peregrinâ terrâ jaceo coopertus.

ALIUD. IX.

O homo, vitæ parce; neq; præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

In ſimulacrum Muſarum. X.

Vobis hoc, ô Deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum.
Muſicus; non aliter quiſpiam dicet. Et propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

Epitaphium EUSTHENIS *phyſiognomonis*. XI.

Euſthenis hoc *eſt* monumentum: phyſiognomon *eſt* philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſtè ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina *terra* peregrinum (exiſtentem.
Et poëta ipſis mirè gratus erat.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus, (rerent.
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui ge-

In tripodem Baccho dedicatum, *nomine Demotelis*. XII.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum Deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea verò obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens *eſt* videns.

In ſimulacrum cæleſtis Veneris. XIII.

Venus iſta non *eſt* vulgaris: propitiam redde Deam, vocans *eam*
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ

Εἰς ἄγαλμα ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ᾽ ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ᾽ ἀπ᾽ εὐώδους γλύψατ᾽ ἄγαλμα κέδρου.
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ᾽ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ὈΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ᾽ ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ἌΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ᾽ ὥραν
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. ι.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τἄγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεον
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ᾽ ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥ̓ΣΘΕ'ΝΟΥΣ τοῦ
φυσιογνώμονος. ια.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ᾽ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ᾽ ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄκικυς ἐών· εἶχ᾽ ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ
Δημοτέλους ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ᾽, ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χορῷ δ᾽ ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθημα Χρυσογόνας

Οἴκῳ

In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. Nam, DUM curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

EPItaphium Eurymedontis. XIV.

Parvulum filium reliquiſti, & tu ipſe etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc ſepulchrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes *eſt* inter divinos viros: hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN idem XV.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem*.
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

IN Anacreontis ſtatuam. XVI.

Contemplare ſtatuam hanc, ô hoſpes,
Diligenter; & dic, cùm domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teô,
Excellentis, ſiquid antiquorum poëtarum præſtans fuit;
Addens verò quòd juvenibus delectabatur.
Dices verè totum virum.

IN Epicharmum. XVII.

Et vox Dorica *eſt*; & vir qui comœdiam
Invenit, *eſt* Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hîc dicârunt.
Quem Syracuſis collocârunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem *decet*.
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi *habenda eſt*.

EPItaphium CLITÆ, nutricis Medei. XVIII.

Parvulus iſtud ſtruxit Threïſſæ
Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebat gratiam mulier pro eo
Quòd puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM. XIX.

Conſiſte & Archilochum adſpice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.

Certè

Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
  Ζωόν· ἀεὶ δ' ἔσφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ γὰρ
  Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ἘΠΙτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδʹ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
  Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
  Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ἘΙΣ τὸ αὐτό. ιε.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
  Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
  Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ἘΙΣ Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ιϛʹ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
  Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
  Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
  Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ἘΙΣ Ἐπίχαρμον. ιζʹ.

Ἅ τε φωνὰ, Δώριος· χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
  Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
  Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τὸν Συρακούσαις ἐνίδρυνται πελωρίστᾳ πόλει,
  Οἱ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις.
  Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
  Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ἘΠΙτάφιον Κλείτας, τροφοῦ Μηδείου. ιη.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὴ ἀντὶ τήνων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'· ἔτι μὰν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ἈΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθʹ.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
  Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
  Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

Certè ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt :
Adeò exactus erat ac dexter
Carmináq; componendo, & ad lyram cantandò.

IN STATUAM PISANDRI, QUI Herculis labores carmine ſcripſit. XX.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poëtarum
Piſander conſcripſit *oriundus* ex Camiro ;
Et, quotquot laborando confecit, recenſuit labores,
Hunc verò ipſum populus (ut certò ſcias)
Collocavit hîc, æneum cùm feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

In HIPPONACTEM. XXI.

Poëta hîc Hipponax jacet.
Si quidem improbus *es*, nè accedas ſepulcrum :
Sin autem es bonus, & ex probis *natus*,
Confidens ſede ; & ſi volueris, dormi.

Ejuſdem in ſuum ipſius librum. XXII.

Alius eſt *Theocritus* Chius: ego autem Theocritus qui hæc ſcripſi,
Unus ex plebe ſum Syracuſana,
Filius Praxagoræ inclytæq; Philinæ :
Muſam verò alienam nunquam attraxi.

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS.

Idyllium I.

VEnus Amorem filium altùm inclamabat, i. *altâ voce clamans, dicebat,*
SI QUIS in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt : index munus habebit.
Merces tibi erit ſuavium Veneris : ſi verò adduxeris ipſum,

Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ τοῦ τοὺς Ἡρακλέους πόνους ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἁνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρου,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ἹΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος, ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψας
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Εἰδύλλιον α.

Α ΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴ ΤΙΣ ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,

Non nudum ſuavium, ſed tu, ô hoſpes, plus etiam habebis?
Inſunt autem plurima ſigna puero: inter viginti alios cognoveris
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius (ipſum.
Acres & flammei. MALA mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit quod loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cùm iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudeliter ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
EXIGUÆ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſquè ad Acherontem, & inferni regem.
CORPORE quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
ARCUM habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
EXIGUA illi ſagitta, at in cœlum uſquè fertur.
ET AUrea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multò verò magis quæ ipſi eſt
PARVA fax Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſerearis.
Et SI QUANDO flentem videris, cave nè te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atq; SI VOluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
SI verò dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunq; mihi ſunt arma,
Nè quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia
tincta ſunt.

EUROPA, *Idyllium* II.

EUROPÆ olim Venus ſuave ſomnium immiſit,
Cùm tertia pars noctis. *i. gallicinium* ſtat, & aurora prope *eſt*:
Cùm ſomnus melle dulcior in palpebris ſedens,
Membra reſolvens oculos molli vinculo ligat,
Cùm & veracium paſcitur turba ſomniorum, (*um ſuperiore*,
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ ſub tecto ſunt. *i. in parte ædi-*
Phœnîcis filia, adhuc virgo Eurôpa,
Videbatur ſibi videre continentes duas de ſe contendentes, (res.
Aſianam, & alteram oppoſitam: indolē autem habebant ut mulie-
Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem ſimilis
Indigenæ, & *ut* filiam ſuam magis vindicabat: (erat
Dicebat verò quòd eam genuiſſet & enutriviſſet ipſa.
Verùm altera, validis contendens manibus,

Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα. ΚΑΚΑΙ' φρένες, ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
ΜΙΚΚΥ'ΛΑ μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς αἴδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟ'Σ μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
ΤΟ'ΞΟΝ ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον·
ΤΥΤθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
ΚΑΙ' ΧΡύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
ΒΑΙΑ' λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἤν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
ΚΗ'Ν ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἬΝ 'ΕΘέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
ἫΝ ΔΕ' λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μὴ τὺ θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

'ΕΥΡΩ'ΠΗ, Εἰδύλλιον β'.

ΕΥΡΩ'ΠΗ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ,
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσίδα τ', ἀντιπέραν τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν,

Trahebat non invitam: quoniam fatale eſſe dicebat
A Jove Ægiocho ut præmium *ſibi* eſſet Europa.
Illa verò è ſtrato exiliit toro, metu perculſa,
Palpitans corde: nam ſomnium viderat tanquam rem evidentem,
Diu autem taciturna ſedebat: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm poſtea valde ſerò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex ſuperis hæc ſpectra obtulit?
Qualia me ſuper ſtratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt ſomnia?
Quæ verò fuit hoſpita quam adſpexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipſa
Amanter ſuſcêpit, & tanquam ſuam adſpexit filiam!
Sed mihi Dii bene vertant ſomnium.
Sic loquuta ſurrexit: & charas quæſivit ſodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuſcum ſemper ludebat, choream cum iniret,
Vel corpus cùm ablueret ad oſtia Anauri,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *i. carperet.*
Atq; illæ ſtatim ei comparuerunt: quælibet autem manu tenebat
Flores-recipientem calathum: & in prata exibant
Maritima, ubi ſemper unà congregari ſolebant,
Oblectantes ſe roſarum germine, & undarum ſtrepitu.
Ipſa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formoſæ Telephaeſſæ,
Quæ ex illius ſanguine erat. Innuptæ verò Europæ
Mater Telephaeſſa eximium præbuit donum,
In quo artificioſa multa fabrefacta erant reſplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
Adhuc vitula exiſtens, indolem autem non habebat mulieris;
Oeſtro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti ſimilis: mare autem cæruleo colore factum erat;
Duo verò ſtabant in ſupercilio littoris
Viri ſimul: ſpectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placidè manu divinâ
Vitulam marinam: quam apud Nilum ſeptem-oſtia-habentem
Ex bove pulchrè cornutâ rurſum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipſa verò vitula
Ærea: ex auro verò factus erat ipſe Jupiter.
Circum verò, ſub corona calathi rotundi,

Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας:
Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔθιγε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας·
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν Ἀναύρου,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἣ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥ τέ οἱ αἵματος ἔσκεν. ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς·
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο

Mercurius fabrefactus erat: propéq; eum extenſus erat
Argus, pervigilibus inſtructus oculis.
Hujus autem ex purpureo ſanguine naſcebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans, ſicut aliqua velox navis *vela pandit*,
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formoſiſſimæ Europæ.
Illæ vero, poſtquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narciſſum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa vero ſerpyllum decerpebat; multáq; in terram
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porro flavi croci odoratam comam
Decerpebant certantes: verùm in medio ſtabat ipſa regina,
Splendorem purpureæ roſæ manibus colligens,
Et excellebat ſicut inter Gratias Venus.
Neq; diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conſervatura:
Nam certè Jupiter, ut ipſam conſideravit, mox ictus eſt
In animo, inopinatis domitus ſagittis
Veneris, quæ ſola poteſt etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cùm vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit Deum, & mutavit corpus: & factus eſt taurus,
Non qualis in ſtabulis nutritur, neq; qualis
Sulcum ſecat, trahens curvum aratrum:
Neq; qualis inter armenta paſcitur, neq; qualis ille
Qui domitus valde onuſtum trahit plauſtrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media ſplendebat fronte,
Oculi verò ſubglauci erant, amore coruſcantes:
Æqualia vero inter ſe cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitûs.
Venit autem in pratum: nec exterruit, cùm viſus eſt,
Virgines: ſed omnibus libebat accedere propiùs,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul & prati ſuperabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebatq; puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placidè manibus ſpumam
Multam ab ore abſtergebat, & oſculabatur taurum.
At ille placidè mugiit: diceres tibiam

Mygdoniam

Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ᾽ αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ·
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσεῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ᾽, ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐπήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ᾽ ἀλλοίοισι τότ᾽ ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐύπνοον, ἡ δ᾽ ὑάκινθον,
Ἡ δ᾽ ἴον, ἡ δ᾽ ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ᾽ ἔραζε
Λειμώνων ἐαροθρόων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ᾽ αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσση ἔση ἄνασσα
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ᾽ ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ᾽ ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι·
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ᾽, ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ᾽ ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας· καὶ γίνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήγει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ᾽ οἷος ποίμνῃ ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ᾽ ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ᾽ ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ᾽ ὑπογλαύκεσκε καὶ ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ᾽ ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ᾽ ἔρως γένετ᾽ ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ᾽ ἱμερτοῖο βοὸς, τοῦ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ᾽ αὐλοῦ

Μυγδο-

Mygdoniam ſtridulum ſonum edentem te audire.
Flexit autem genua ante pedes: atq; intuebatur Europam
Cervice retortâ, & illi latum oſtendit dorſum.
Illa verò valde-capillatis dixit virginibus,
  Huc adeſte ſodales charæ atq; æquales, ut in hoc
Conſidentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorſum ubi ſubſtraverit, recipiet, veluti navis.
Manſuetus hic adſpectu eſt, & blandus, neq; tauris
Aliis ſimilis: mens enim ei tanquam viro
Benigna verſatur, & ſolâ indiget voce.
  Sic loquuta, tergo inſidebat ridens:
Cæteræ verò adſcenſuræ erant. Statim autem exiliit taurus,
Cùm eam quam volebat rapuiſſet: ac celeriter ad mare pervenit;
Ipſa autem converſa charas vocabat ſodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam aſſequi.
Ex littore verò mare ingreſſus longè procurrit, ut delphin.
Nereïdes autem è mari emerſerunt, atq; omnes
Cetorum tergis inſidentes ordine ibant.
Et ipſe graviſonus Neptunus ſupra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atq; circa ipſum congregabantur
Tritônes, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen ſonantes.
Illa verò ſedens in bubulo tergo Jovis, (alterâ
Alterâ quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu verò
Trahebat purpureæ veſtis ſinus, eouſq; quouſq; fimbriam
Commadeſaceret attractam cani maris copioſa unda.
Sinuabatur autem in humeris veſtis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atq; allevabat puellam.
At illa, cùm jam terra à patria eſſet procul, (mons altus,
Conſpicereturq; nec littus ullum quod à mari alluitur, nec *ullus*
Verùm ſuprà cœlum, & infrà immenſum mare,
Circum ſe ſpectans, talem extulit vocem, (viam
  Quò me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem hanc
Gravibus pedibus conficis, neque mare
Reformidas? navibus enim pervium eſt mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquid Deus aliquis es? cur quæ Deos non decent facis?
Neq; marini delphines in terra, neq; tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi ſunt remi.

Fortè

Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦθ' ἑταῖραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς·
Πρηΰς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν, ἠΰτε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας· ὄφρα κεν ὤμω
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, οὔτ' ὄρος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν,
Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτέ τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

Fortè etiam in cæruleum aërem altè ſublatus
Volabis, velocibus ſimilis volucribus.
Hei mihi multùm infelici, quæ quidem domo
Patris relictâ, & hunc bovem ſequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro ſola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: ſpero me viſurum eſſe
Hunc qui curſum dirigit, ducem meum.
Non enim ſine Deo per has humidas tranſeo vias.
Sic ait. Hanc verò alloquutus eſt laticornis bos,
Bono animo eſto virgo, nè time marinos fluctus.
Ipſe enim ſum Jupiter, & è propinquo videor eſſe
Taurus: nam apparere poſſum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro aſſimilatum. Creta autem te recipiet,
Quæ meipſum quoq; enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges ſceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta ſunt quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, & Jupiter rurſus aliam aſſumebat formam,
Solvítq; ei zonam: & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, mox ſponſa Jovis facta eſt,
Et Jovi filios peperit, ſtatímq; facta eſt mater.

EPITAPHIUM BIONIS, bubulci amatoris, *Idyllium* III.

Cum lamentatione miſerabili mihi ingemiſcite ſaltus, & Dorica unda;
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate:
Nunc flores triſtibus odorem emittite corymbis:
Nunc roſæ rubete lugubriter, nunc anemone:
Nunc hyacinthe literas tuas loquere, & amplius ſolito Hei hei
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus eſt cantor.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ quæ denſis lugetis in foliis,
Nuntiate Siculis undis Arethuſæ,
Quòd paſtor Bion mortuus eſt, quódq; unà cum ipſo
Et carmen interiit, periítq; Dorica Muſa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.

Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς
Εἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας, ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο. Τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεύς εἰμι, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταύρῳ ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπῃ νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν,
Λῦσε δέ οἱ μίτρην· καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ἘΠΙΤΆΦΙΟΣ ΒΙΏΝΟΣ,
βουκόλου ἐρωτικοῦ, Εἰδύλλιον γ'.

Αἰλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Στρυ-

Strymonii cycni miſerabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce *Bion* in veſtris labris cecinit.
Dicite autem puellis OEagriis, dicite omnibus
Biſtoniis nymphis, Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Ille armentis charus non amplius canit,
Non amplius ſolitariis ſub quercubus recubans cantat;
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, & non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum, ô Bion, deflevit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et Satyri lugebant, atq; atris-veſtibus-induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per ſylvam
Fontium-nymphæ plorant, & ex undis factæ ſunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,
Neq; amplius labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus ſuos abjecerunt,& flores omnes marcidi facti ſũt:
Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus;
Periit in cera, dolore tabefactum. Non enim opus eſt
Melle tuo extincto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neq; adeò cecinit unquam in rupibus luſcinia,
Nec tanto cum luctu queſta eſt altis in montibus hirundo,
Neq; Halcyonis mœroribus adeò premebatur Ceyx.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Nec Cerylus adeò cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum ſepulcrum adeò deploravit Memnonis ales,
Quantùm extinctum deploraverunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, omnéſq; hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, reſidentes in arborum ramis,
Ex adverſo aliæ aliarum lamentabantur: aliæ verò reſpondebant
Volucres, Vos quoq; columbæ mœrorem oſtendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Quis jam tuâ fiſtulâ canet, ô deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit*?
Nam adhuc ſpirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus,

Pani

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γήρυς ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος ληθαῖον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον. οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾐόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἠῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρετο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀηδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες, Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.

Πανὶ

Pani verò fiſtulam *tuam:* fortaſſe & ille affigere
Os verebitur, nè poſt te ſecundas ferat.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Deflet & Galatea tuum carmen, quam olim oblectare ſolebas
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim ſicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatea; te vero blandè è mari adſpiciebat:
Et nunc oblita pelagi in arenis
Sedet deſertis, & adhuc boves tuos paſcit.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Omnia tecum, ô paſtor, mortua ſunt dona Muſarum,
Virginum ſuavia oſcula, & puerorum labra:
Et miſerabiliter apud tuum ſepulcrum plorant Amores.
Venus te amat multò magis quàm oſculum
Quo nuper Adonidem morientem oſculata eſt.
Hic tibi, ô fluviorum maximè-canore, alter mœror eſt;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi prius Homerus,
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deploràſſe pulchrum filium flebilibus undis,
Totúmq; repleviſſe voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & triſti luctu contabeſcis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaſeo; alter tenebat poculum de fonte Arethuſæ.
Et alter Tyndarei formoſam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
Et Paſtores ſonabat, & inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, & ſuavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oſcula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atq; Veneri charus erat.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Aſcra te deflet multò magis quàm Heſiodum;
Neq; adeò deſiderant Pindarum Bœoticæ ſylvæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbus munita;
Nec vatem ſuum adeò flevit Ceium oppidum.
Te magis quàm Archilochum deſiderat Parus: próq; Sapphone
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylene.

* * * * *

Intérq; Syracuſanos Theocritus. Verùm ego tibi
Auſonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione

Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἠκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑζομέναν περὶ σεῖο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδυ ἀπέβλεπεν ἅλμας·
Καὶ νῦν λασαμένη τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βοῦτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλημένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
Χὡ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βούτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδαξε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὴν Ἀφροδίτην.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρη μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περιμύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

****

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς

Bucolica, quàm docuiſti tuos diſcipulos,
Hæredes Muſæ Doricæ nos eo honore afficiens,
Aliis opes tuas; mihi verò reliquiſti carmen.
Incipite Siculæ luctum, Incipite Muſæ.
HEI HEI! malvæ cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens criſpum anethum,
Poſtea reviviſcunt, & altero anno renaſcuntur:
NOS verò qui magni & fortes aut ſapientes viri ſumus,
Ubi ſemel mortui fuerimus, obſcuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem ſomnum.
Et tu quidem in ſilentio conditus eris in terrâ:
Nymphis verò ità placet, ut rana ſemper cantet.
Cui ego ſanè non invideo: nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum ſenſiſti,
Quomodo ad tua labra acceſſit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miſcens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
At pœna juſta deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuumq; fatum deploro. Quod ſi poſſem,
Ut Orpheus, qui deſcendit ad inferos, ſicut olim Ulyſſes,
Et ante eum Alcides: ità & ego forſitan venirem ad domum
Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atq; quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculum aliquid reſona, & ſuave aliquod bucolicum cane:
Nam & illa in Siculo & Ætnæo luſit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & ſicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ-canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si verò & ego
Fiſtulâ-cantare ſcirem, ipſe apud Plutonem *ad recuperandum te*
cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS,
Idyllium IV.

MAter mea, quid ità charum animum affligis,
Horrificè gemens? priſtinus verò tibi non amplius rubor
Conſervatur in genis? quid mihi adeò mœrore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?

Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἀντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κληρονόμους μοίσας τεᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τεῦ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾠδάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμην δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμην τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Κἀκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Ἀιόσι, καὶ μέλος ᾖδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, Εἰδύλλιον δ΄.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέουσα; τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρῶ;

Hei mihi! Cur me ità Dii adeò contumeliâ affecêrunt
Immortales? cur me ità adverſo parentes genuerunt fato?
O ego infelix! quæ poſtquam viri inculpati in torum veni,
Quem quidem colebam ſicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miſerior viventium,
Neq; guſtavit ſuis in curis tantum dolorum.
Miſer, qui arcu quem illi præbuit ipſe Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos ſuos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atq; plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi (veniret)
A patre confixos: (quod neq; per ſomnium alteri in mentem
Neq; ipſis poteram opem ferre crebrò invocantibus
Matrem ſuam: quoniam imminebat inſuperabile malum.
Verùm ut queritur avicula ob ſuos pullos
Pereuntes, quos ſævus anguis adhuc parvulos
In denſis arbuſtis devorat; ipſa verò circum ipſos
Volat ſtridens admodum acutâ voce pia mater,
Neq; ſanè poteſt filiis opem ferre; nam & ipſa
Valde metuit propè accedere ad immite monſtrum:
Ità ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furioſis per domum hinc indè currebam.
Utinam cum filiis ſimul mortua & ipſa
Strata jacuiſſem, venenatam in jecore ſagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans muliebribus.
Tunc nos ubi deflevissent, amicis manibus parentes
Unà cum multis inferiis in communi poſuiſſent rogo:
Et omnium oſſa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primùm nati ſumus, ſepeliiſſent.
Nunc verò illi Theben equorum-altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe aſperâ Junonis urbe
MULtis miſera afficior doloribus cor
Eodem modo ſemper: neq; à lacrymis ulla eſt quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conſpicio
Domi noſtræ: nam illi multorum paratum eſt opus
Laborum, quos terrâ mariq; oberrans
Suſtinet, ex ſaxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu verò ſicut aqua liqueſcis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies ſunt.
Alius autem nemo me exhilarârit adſtans

Aſſinium:

Ὤ μοι ἐγώ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν·
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕστ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐνὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα χρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρεῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρης
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρήναι με παρασὰς

Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinoſum Iſthmum
Habitant; neq; ullus eſt ad quem reſpiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare poſſim,
Exceptâ Pyrrhâ ſorore: ea verò & ipſa
Propter virum ſuum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnoſiſſimos liberos
Te Deo & viro mortali peperiſſe credo.
Sic loquuta eſt: & teneriores lacrymæ malis
In pulchrum *ipſius* ſinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & ſuorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc & ex animo ingemiſcens,
Verbis ſapientibus charam nurum ſic alloquuta eſt,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi venit
Triſtem? quomodo nos vis commovere ambas, (flevimus?
Intolerabiles curas commemorans, quas non nunc primùm de-
Annon ſufficiunt quibus afficimur ſemper in proximum quemq;
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus ſit (diem
Qui noſtra mala numerare velit.
Bono animo eſto: non tale fatum ex Deo ſortitæ ſumus,
Nam te quoq; video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignoſco verò tibi
Quod doles; quoniam & lætitiæ ſatietas eſt.
Et te valde vehementer deploro ac miſeror,
Quòd noſtræ triſtis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus noſtris gravis incumbit.
Nam ſciat Proſerpina & decenter-velata Ceres,
(Quas cum ſuo magno malo ſponte aliquis perjurè juraverit
Ex hoſtibus) quòd te non minùs in animo meo
Charam habeo, quàm ſi mihi ex utero egreſſa eſſes,
Et mihi unica in domo virgo eſſes:
Neq; te ipſam hoc omnino latêre exiſtimo.
Quare ne dicas, meum germen, quòd te non curo;
Non, quamvis crebriùs ploro quam pulchra Niobe:
Neq; enim culpanda eſt ſi propter filium lugeat
Marer afflictum: quoniam decem menſium laborem ſuſtinui,
Priuſquam ipſum adſpicerem, quem ſub hepate meo habebam;
Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Plutonem:
Sic ipſum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abeſt peregrè novum certamen
Perficiens; neq; infelix ſcio utrùm ipſum

Huc

Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τεῖχος ἔεργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ παναποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆι,
Σῷ υἱῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὔτως δάκρυσσι παρήϊα λευκὰ δίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἥγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμαις; πῶς ἄμμι ἐθέλεις ὀρθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν κε φιλοθρηνής κε τις εἴη
Ὅστις ἀεθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ Διὸς αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ κούρη τε καὶ εὔανος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδύοφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπα σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μήδ' ἐξείπῃς τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδῶ,
Μηδ' εἰ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί περ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχουσα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
Ὧδε ἑ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις

Huc reduceem receptura ſim necne.
Præterea etiam ſomnium triſte terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, cùm infeſtam viſionem viderim;
Vehementer, nequid liberis injucundum adſerat.
Viſus eſt enim mihi tenens ligonem fabrefactum manibus
Ambabus filius meus Hercules: (cede,
Quo magnam effodiebat, tanquam ſuſcepiſſet *hoc opus pactâ mer-*
Foſſam in extremitate cujuſdam florentis agri,
Nudus, abſq; læna, & abſq; cinctili tunicâ.
Sed poſtquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum viriferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco induturus erat veſtes quibus antè indutus fuerat:
Subitò verò eluxit ſupra foſſam profundam
Ignis indefeſſus, & immenſa circa ipſum flamma volvebatur.
Verùm ille ſemper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens ſævam vim Vulcani:
Semper verò ante ſuum corpus, velut ſcutum,
Quatiebat ligonem: oculiſq; huc illuc
Circumſpiciebat, nè ipſum adureret infeſtus ignis.
Huic quidem opus ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapſus
Priuſquam *ad ipſum* perveniret, neq; rectus rurſum reſurgere
Sed immobiliter jacebat, ſicut imbecillus ſenex, (potuit,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda ſenecta
Concidere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adſpectum ſenilem canæ barbæ:
Ità in terra volvebatur bellicoſus Iphiclus.
At ego flebam ope deſtitutos videns
Filios meos; donec mihi excuſſus eſt dulcis ſomnus
Ex oculis, & aurora ſtatim illuſtris prodiit.
Talia, ô chara, mihi ſomnia mentem perterruerunt
De nocte: verùm omnia ad Euryſthea vertantur,
A domo noſtra; fiátq; vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

Idyllium V.

Cum ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me ſolicitat animus, nec ampliùs Muſa

Ἐνθάδε νοστήσαντ᾽ ἀποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐχί.
Πρὸς δ᾽ ἔτι μ᾽ ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη
Τῇ μεγάλῃ ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ,
Τάφρον πλεθριόωντος ἐπ᾽ ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄνευ χλαίνης τε καὶ εὐμίτοιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πεφραγμένος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο·
Ἐξαπίνης δ᾽ ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ᾽ αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ αἰὲν ὀπίσσω θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠύτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλλην· περὶ δ᾽ ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Παπταίνεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἐΐκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ᾽ οὔδει κάππεσ᾽ ὀλισθὼν
Πρὶν γ᾽ ἐλθεῖν, οὐδ᾽ ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ᾽ αὖτις,
Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὥσει τ᾽ ἀμενηνὸς,
Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν, κεῖται δ᾽ ὅγ᾽ ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
Εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοὶ ὄνειρος διὰ φρένας ἐπτοίησεν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ᾽ ἡμετέροιο. γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ᾽ ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Εἰδύλλιον ε'.

ΤΑν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ᾽ ἔτι Μοῖσα

Grata eſt, ſed multo magis me rapit tranquillitas;
At quando reſonat canum pelagus, & unda marina
Incurvata ſpumat, ac *plurimi* fluctus agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem fugio;
Terra vero mihi ſola *videtur*, & ſtatim opaca ſylva placet,
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profecto piſcator vitam degit, cui domus eſt navis,
Et labor in mari, & piſces fallax venatio.
At mihi dulcis ſomnus ſub platano comata,
Et fontis amem vicini murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

Idyllium VI.

PAn amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus vero inſane deperibat Lydam;
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.
Hæc ego doceo amoris ignaros ab amore alienis,
DILIGITE amantes; ut, ſi ametis, redamemini.

Idyllium VII.

Hoc Idyllium, ut quidam volunt, BIONIS *eſt.*

VEſper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare veſper, cæruleæ noctis imago ſacra,
Tantum obſcurior luna, quantum præſtantior aſtris,
Salve dilecte; & mihi ad paſtorem comeſſatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie citius occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter nocturnum facientem invadam;
Sed AMO: decet autem amantem ſimul *ab aliis* amari.

Idyllium VIII. *Ejuſdem.*

ALpheus poſt Piſam ubi mare ingreſſus eſt,
Procedit in Arethuſam, aquam adducens oleaſtros vectantē.

Ἔστι φίλα, κωτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα *** μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δ' εὔσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐστὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

Εἰδύλλιον ϛ'.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτατᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχὼ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τοὺς φιλέοντας· ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Εἰδύλλιον ζ'.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, κατά τινας, Βίωνός ἐστι.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω,
Ἀλλ' ΕΡΑΩ· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.

Εἰδύλλιον η'. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,

Ἕδνα

Et dona ferens, pulchras frondes floréſque, & ſacrum pulverem;
Et profundus undas ingreditur, ſub mari autem
Inferiùs currit, nec aqua aquæ miſcetur;
Cæterùm mare non ſentit tranſeuntem fluvium:
Sic puer ille graviter-afficiens, mala-machinans, ardua docens,
Cupido amnem quoq; propter amoris vim natare docuit.

EJUSDEM EPIGRAMMA
in Amorem arantem.

FAce depoſitâ & arcu, boum-agitatricem accêpit virgam
Perniciosus Amor; pendebat autem illi pera ab humeris:
Et cùm junxiſſet ſub jugo laborum-patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Combure arva,
Nè te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

BIONIS SMYRNÆI, *IDYLLIA.*

EPITAPHIUM ADONIDIS,
Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Periit pulcher Adônis, adlamentantur Amores.
Nè ampliùs purpureis in veſtibus dormias, Venus;
Surge miſera pullata, & plange
Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: ſub ſuperciliis autem oculi torpent,
Et roſa, *i. roſeus color* labrorum fugit: unáq; cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non ampliùs viventis, gratum eſt;
Sed Adônis non ſenſit quòd ipſum morientem oſculata eſt.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adônis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,

Ἔδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν,
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβᾷν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂ ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος Ἔρως, πήραν δ' εἶχε κατωμαδίαν·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, Πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΕἸΔΥΛΛΙΑ.

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ. Εἰδύλλιον α.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοισιν ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, καθεῦδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο,

Et nymphæ plorant Oreades: ipſaq; Venus,
Solutis capillis, per ſaltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipſam
Incedentem infeſtant, ac ſacrum ſanguinem carpunt.
Acutâ autem voce ejulans, per longas valles fertur,
Aſſyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.
At circa ipſius umbilicum ater ſanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: coſtarum autem loca
Nivea prius Adonidi rubebant.
  Ah ah Venus! adlamentantur Amores.
Amiſit pulchrum illum virum, unaq; ſacram formam amiſit.
Nam, dum vivit Adônis, Veneri præclara forma *fuit*:
Mortua autem cum Adonide eſt & forma Veneris, hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubeſcunt, Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
  Ah ah Venus! Periit pulcher Adonis.
Echo occinit clamore, Periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? Hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adôni,
Miſerande Adôni, ut te poſtremùm inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris miſceam.
Expergiſcere paulisper Adôni, jamq; poſtremò me oſculare:
Tantillum me oſculare, donec vivit oſculum,
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit; & tuum dulcem amorem exhauſero,
Atq; imbibero amorem. Oſculum autem hoc aſſervabo,
Tanquam ipſum Adonidem, quando tu me infelix fugis.
Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,
Et triſtem regem & immitem: ego verò miſera
Vivo, & Dea ſum, neq; te perſequi poſſum.
Accipe Proſerpina virum meum: nam tu es
Longè me potentior, & quicquid pulchrum eſt, ad te devolvitur.
Sum autem ego valdè infelix, & inexhauſto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quod extinctus eſt, téq; timeo.
Moreris, ô deſideratiſſime: amor autem ſicut ſomnium mihi a-
At Venus vidua eſt: & Amores in domo inanes ſunt. (volavit.
Tecum verò unà ceſtus periit: quid enim temerarie venabaris?
Cum adeò pulcher eſſes, cum feris congredi auſus es!   Sic

Καὶ νύμφαι κλαίοντι ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα
Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἀωρεῖτο,
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· τοὶ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμώς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν, αἲ αἴ;
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα,
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω,
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθητε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες,
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήναο θηρὶ παλαίειν;

Ὧδ'

Sic lugebat Venus, Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! interiit pulcher Adônis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit, Hæc verò omnia in terra convertũtur in flores:
Sanguis roſam gignit, ſed lacrymæ anemonen.
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Nè in ſylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adônis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher eſt: pulcher mortuus, quaſi dormiens.
Depone *eum* & in mollibus veſtibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnium capiebat,
In aurea culcitra, require Adônin, etiamſi triſti ſit adſpectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo
Poſtquam ille mortuus eſt, omnes, *inquam*, flores etiam contabuerunt.
Riga autem ipſum myrtô, *variis* olei generibus, riga unguentis:
Pereant unguenta omnia; tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonſi capillos propter Adonidem: & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipſam Cythere am adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena eſt; *ſed* cantatur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymenæum!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter ſe dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
Et ipſum cantu revocant: at ille non exaudit;
Non ſanè neq; vult, Proſerpina ipſum non dimittit.
Finem facito, Cytherea, lugendi, & hodie abſtine à conviviis:
Nam te rurſum lugere oportet, atq; in alium annum lacrymari.

Idyllium II.

AUceps *qui erat* adhuc adoleſcens, in nemore arboribus denſo
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem

Ὤδ' ὀλοφύρετο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρυσῷ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν οἰστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην·
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμὰν
Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἲ·
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ Ὑμέναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλαισι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, τὸ σήμερον ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

Εἰδύλλιον β΄.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα

Buxi ramo inſidentem : ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos ſimul omnes inter ſe conjungens,
Huc illuc tranſilientem obſervabat Amorem.
Tandem verò adoleſcens indignatus, quia nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus ſenem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eiq; rem narravit,
Et ſedentem oſtendit Amorem. Porro ſenex
Subridens movet caput, & reſpondit puero,
Abſtine à venatione, nec iſtam avem inſequitor.
FUGE procul ; mala eſt hæc beſtia : eris beatus
Dum non ceperis ipſam ; ſed ſi viri menſuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & reſilit, ipſe ſuâ ſponte
Accedens ſubitò capiti tuo inſidebit.

Idyllium III.

Magna mihi Venus adhuc dormienti adſtitit,
Infantem Amorem pulchrâ manu ducens,
In terram nutantem : atq; his me verbis affata eſt,
Cantare mihi chare bubulce ſumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit : ego autem quæcunq; paſtoralia carmina canere ſolebam,
Stultus, tanquam diſcere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Teſtudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam : at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipſe mihi canebat amatoria, méq; docebat
Mortalium & immortalium amores, & genetricis *ſuæ* opera.
Tum EGO oblitus ſum illorum quæ Cupidinem docebam :
At, quæcunq; me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

Idyllium IV.

Muſæ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, & veſtigia ſequuntur ejus.
Ac ſiquis ingenio præditus inamabili eas ſequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt :
At ſi mentem Amore agitatam habens ſuaviter cecinerit,
Ad ipſum ſimul omnes feſtinæ confluunt.
Quòd autem hic ſermo planè verus ſit, ego teſtis ſum.

Nam

Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς ἀσχαλάων, ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον· αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥΓΕ μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἁ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα.
Κ'ΗΓΩ'Ν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπιδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.

Nam ſi hominem quempiam alium aut immortalem carmine ce- (lebro,
Ceſſat mea lingua, nec, ut antè ſolebat, canit:
Rurſum cùm in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

Idyllium V.

SI pulchra mea ſunt carmina; vel illa ſola
Gloriam afferent quæ jam antea mihi præbuit Parca:
Sin illa non probantur; quid eſt quòd ampliùs laborem?
Nam ſi nobis vivendi duo tempora dediſſet
Sivè Jupiter, ſive Parca verſuta, ità ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret poſt labores aliquando bonis frui:
At ſi Dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *tranſigen-* (*dam* venire
Hominibus, idq; breve & minus omnibus;
Quàm diu (vah) miſeri in labores & opera nos fatigamus?
Et quouſque animum ad lucra & artes
Applicamus, ſemper deſiderando multò majores opes?
OMNES ſanè obliti ſumus, mortales nos eſſe natos,
Et quòd breve tempus à Parca ſortiti ſumus.

CLEODAMUS & MYRSON.

VEre, ô Myrſon, aut hyeme, aut autumno,
Aut æſtate, quid tibi jucundum? & quodnam *ex his* magis optas advenire?
Num æſtatem, cùm omnia abſoluta ſunt quæcunq; laboramus?
An dulcem autumnum, cùm hominibus fames levis eſt?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme multi;
Dum ſe calefaciunt, oblectantur otio & pigritiâ?
An verò tibi pulchrum ver magis placet? dic, Quid tibi animus
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.
M. JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc ſacra ſunt, & jucunda: tui autem gratiâ
Dicam, Cleodame, quodnam præ aliis gratum ſit.
Non volo æſtatem eſſe; quoniam tunc me ſol torret: (riunt:
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales pa-
Perniciosam hyemem ſufferre, nives pruináſq; timeo:
Ver mihi ter exoptatum toto anno adſit,
Cùm neq; frigus, neque ſol nos gravat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuavia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies.

Ejuſdem

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Εἰδύλλιον ε.

ΕΙ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μῶνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα·
Εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι·
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἃ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον. * * * *

ΚΛΕΟ'ΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥ'ΡΣΩΝ.

ΕΙαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπέ, τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.
Μ. ΚΡΙ'ΝΕΙΝ οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει·
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμώς τε, φοβεῦμαι·
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίιος ἀώς.

Ejuſdem in Hyacinthum.

CONſilii inopia Bionem occupavit tantū dolorem ſuſtinētem,
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem:
Ungebat etiam ambroſiâ & nectare, ungebat totum
Vulnus: ſed Parcis omnia rememedia vana *ſunt.*

Ejuſdem.

BEATI qui amant, cùm æqualiter redamantur,
Beatus erat Theſeus cùm Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis *domum.*
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes,
Quoniam communes cum eo Pylades ſuſceperat profectiones.
Erat felix Æacides ſocio vivente Achilles: (ſavit.
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam propul-

Ejuſdem.

NOn pulchrum *eſt*, ô amice, omni de cauſa ad fabrum venti-
Neq; in omnibus alio indigere; ſed & ipſe (tare.
Fabrica fiſtulam: eſt autem tibi facile opus.

Ejuſdem.

MUſas Amor vocet, Muſæ Amorem ferant:
Cantum Muſæ mihi ſemper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

Ejuſdem.

EX crebra gutta, ut proverbium *eſt*, ſemper eunte,
Etiam lapis in foramen cavatur. —

Ejuſdem.

AT ego bene procedens meúmq; iter, in loco declivi
Illo apud arenam & littus ſuſurro,
Duram obſecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam uſq; ſenectutem non relinquam.

Ejuſdem.

NEc ſinas me ſine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

Ejuſdem.

Forma mulieribus eſt res decora; viris autem, fortitudo.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς Ὑάκινθον.

Ἀμφασία δὲ Βίων' ἕλε ποθόν δ' ἄλγος ἔχοντα.
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀνάλθεα φάρμακα πάντα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόου παρέοντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθους.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτ' οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μοίσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.——

Τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτὰρ ἐγὼν βὰς εὖ καὶ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τήνω, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠιόνα ψιθυρίσδων,
Διωκόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπὴν καὶ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

HYPOTHESIS OVI SIMMIÆ RHODII.

Autore Claudio Auberio Triuncuriano.

HOC Ovum poëta Dianæ offert, filiæ Latonæ, ſororíque Apollinis: in quo de injuria Muſicæ ſeu Poëticæ quondam à Mercurio facta conqueritur, qui relictis carminibus, traditâque Apollini teſtudine (quæ dimidiatum Ovum refert) ſeſe converterit ad alia, nempe ad quadrupedû curam, quibus nihil ineptius ad Muſicam: unde proverbium Ὄνος πρὸς λύραν. Ovum autem quod offert, dicit eſſe velut avis cujuſdam μυστικωπίτης partum: ſignificans hoc modo Muſicæ primum ortum ab ovo, hoc eſt, à principio ipſo à ſe repeti. Monet interim nè in gremio collocet cùm ad venationem proficiſcitur, & choros cum ſociis exercet. Porro, prudenter Poëta Ovum hoc offert Dianæ: Primùm, quòd parturientibus adſit, ut eſt apud Poëtarum maximum,

Caſta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Deinde, quòd ſoror Apollinis ipſa ſit, qui Muſicam & Poëticen ardenti ſtudio amplexus eſt à Mercurio relictam. Poſtremò, quòd caſtitatẽ ſummopere colat, quam vera Muſica, nempe Dorica, ſui ſtudioſis affert, inſanos libidinum motus reprimens: ut eſt apud Platonem, Πολιτειῶν 3, & Ariſtotelem 8, & Boetium libro *De Muſica* primo, in præfatione. Cæterùm venuſta eſt Metalepſis, quâ ovum commutat in teſtudinem, quæ, ut dixi, dimidiatum Ovum refert: & rurſus teſtudinem in Ovum. Ipſum autem OVUM ita emendamus ut videbis paginâ 351.

EDITIO SUPERIORUM impreſſionum.

Κωτίλας
ματέρος τι τόδ'
ᾠὸν νέον, πρόφρων, δὲ
θυμῷ δέξο δὴ ἁγνᾶς· τὸ
μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμῆς ἤ-
κιξε κάρυξ, ἄνω δ' ὄρ ἐκ μέτρου
μονοβάμονος μέταν πάροιθ' ᾄυξε·
θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ λέχειον φέρων
νεῦμα ποδῶν πίασκε θοαῖσιν αἰόλοις
κῶλα. ἀλλὰ σῶν ὀρσιπέδων ἐλάφων τε-
κέεσσι πάλαι κραιπνοῖς ὑπὸ ἄκρων ἱέμεναι
ποσὶ λόφων κατ' ἐρυθμίας ἴχνος τιθήνας· καὶ τῆς
ὁμόθυμος ἀμφίπαλτον αἶψ' ἐὰν θὴς ἐν κόλ-
ποις δεξάμενος πυκότητα. καὶ τὰ δ' ὠκοβοᾶς κοᾶν
μεθέπων ἄφαθ', ὁ γλασίων ὀροβόλων ἀν' ὀρέων
ἔσσυτ' ἀνάγκαις ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖς θοποσὶ πονέων
πολύπλοκα καθίει μέτρα μολπαῖς· ῥίμφα πεικοτὸν ἐκλι-
πὼν ὄρους εὐναὺ ματρὸς πλακτὸν καιόμενος βαλίαις ἐλεῖν
τέκος. λαγαὶ δ' οἰῶν πολυβότων ἀν' ὀρέων νόμιον ἔβαν τανυσ-
φύρων τ' ἄντρα νυμφῶν. τὰ δ' ἀμβρότῳ πόθῳ φίλας μάτρος
ῥοαντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζόν, ἴχνει θένων τὸν
παναίολον Πιερίδων μονόδουπον αὐδάν, ἀριθμὸν δ'
εἰς ἄκρον δέκα δ' ἰχνίων κόσμον νέμοντα
ῥυθμὸν φίλος Λεσβεροτῶν ὑπὸ φίλοις
ἑλὼν πτέρυσι ματρὸς λίγειά μιν
κ' ἀμφὶ ματρὸς ὠδῖς ἁγ-
νᾶς ἀηδόνος Δωρίας
ἀγεῖν.

Omnia ferè corrupta, è quibus vix ullum ſenſum quis elicere poſſit.

SIMMIÆ RHODII OVUM.

Canoræ
matris quoddam hoc
ovum novum : lubens
animo ſuſcipe igitur, ô caſtæ.
Huic quidem ex Diis clamoſus
Mercurius caduceator notam inuſſit, cúmque aſino impetu
deſciſcens à metro ſingularis inceſſus, ob *ipſum ovum*
contiguè proſiliit : citóq; deſuper cele-
rem obliquum ferens greſſum pedũ, premebat
jugis pernicibus mẽbra. Sed cũ *tuorũ* ſolũ-quaſſantũ
cervorum ſobole, jampridem pernicibus ſuper ſum-
mos incedens pedibus colles juxta concinnum veſtigium
matris, & ſociarum undique peltis denſo, facilè nè
poſueris in gremio, admiſſo comitatu. Hæc verò à facundo
accepturus (tractans ilico) ex hirſutis ſerpentis percuſſor
montibus erumpebat fataliter. His ergo dæmon præclaris pernices
pedes exercens multiplicia perſequebatur metra cantibus, ſubitò
ornatum cùm liquiſſet montis lectum, matre errabundũ flagrante
equis recipere filium. Sorte. v. quæ obtigerant oves fertiliũ montiũ
paſcua obibant, velociũmq; antra nympharũ. Tunc non mortali
matris charæ deſiderio ſe promovens ſtatim ad amabilem
mammam, veſtigio edebat variam Pieridum
unius ſonitûs vocem, numerũ. v. aduſq; ſummũ decem
veſtigiorum venuſtũ diſtribuit rhythmum, charus
teſtaceam *teſtudinẽ* ſub charæ cùm cepiſſet ſa-
xis matris. Canorus quidem
vel in utero partus
caſtæ luſciniæ, ſed
Ovum ferus.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ῬΟΔΙΟΥ ὨΟΝ.

Κωτίλας
ματέρος πὰ τόδ'
ᾠὸν νέον· πρόφρων
θυμῷ δέξο δὴ ἁγνᾶ.
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρ-
μᾶς ἀείκιζε κάρυξ, ἄνωγε δ' ὄρ-
σας ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέταν
πάροιθεν αἴξε, θοῶς δ' ὕπερθεν ὠ-
κὺ λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν, πίασκε
θοαῖσιν αἰόλαις κῶλ'. ἀλλὰ σὺν ὀρσιπέδων
ἐλάφων τεκέεσσι, πάλαι κραιπνοῖσιν ὑπὲρ ἄ-
κρων ἱεμένα ποσὶ λόφων κατὰ ῥύθμιον ἴχνος
τιθήνας, καὶ τᾶν ὁμοθύμων ἀμφίπαλτον αἶψ' οὐδ' ἂν
θῆς ἐν κόλποις δεξαμένα πυκνότητα. τὰ δ' ὠκύβοα
κοᾶν (κατθέπων ἄφαρ) ὅγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος ἀ-
ν' ὀρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις. ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖσι, θοοῖσι
ποσὶ πονέων, πολύπλοκα μετῄε μέτρα μολπᾶς, ῥίμφα
ἀείκομενον ἐκλιπὼν ὄρους εὐνὰν, ματέρος πλαγκτὸν κιομένας
βαλίας ἑλεῖν τέκος. λάχαι δ' οἴων πολυβότων ἀν' ὀρέων
νομὸν ἔβαν, τανυσφύρων τ' ἄντρα νυμφῶν. τοὺς ἀμβρότῳ
μανεὶς φίλας πόθῳ ῥόων αἶψα μεθ' ἱμερόεντα
μαζὸν, ἴχνει θένων τὰν παναίολον Πιερίδων
μονόδουπον αὐδὰν, ἀριθμὸν εἰς ἄκρον δεκάδ'
ἰχνίων κόσμιον νέμει ῥυθμὸν, φίλος
λεπυρωτὸν ὑπὸ φίλας ἑλὼν πτέ-
ρυξι ματρός. Λίγεια μὲν
κ' ἀμφιμάτειος ὠδῖς
ἁγνᾶς ἀηδόνος, ὠ-
ρύαν δ' ἄγειος.

Verſuum numerus. Syllabarum numerus.

1 Κωτίλας 3
2 ματέρος τι τόδ' 5
3 ὠὸν νέον · πρόφρων 6
4 θυμῷ δέξο δὴ ἁγνᾶ. 7
5 τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας 8
6 Ἑρμᾶς ἀείκιζε κάρυξ, ὄνῳ δ' ὄρ- 11
7 σας ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέταν 11
8 πάροιθεν αἴξε, θοῶς δ' ὕπερθεν ὠ- 12
9 κὺ λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πίασκε 13
10 θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλ'. ἀλλὰ σὺν ὀρσιπέδων 14
11 ἐλάφων τεκέεσσι, πάλαι κραιπνοῖσιν ὑπὲρ ἅ- 15
12 κρων ἱεμένα ποσὶ λόφων κατὰ ῥύθμιον ἴχνος 16
13 πτηθήνας, καὶ τᾶν ὁμοθύμων ἀμφὶ πάλλον αἶψ' οὐδ' ἂν 16
14 θὴρ ἐν κόλποις δεξαμένα πυκνότητα. τὰ δ' ὠκυβόα 17
15 κοᾶν (μεθέπων ἄφαρ) ὅγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλος 17
16 ἂν ὀρέων ἔσσυτ' ἀνάσκαις. ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖσι, θοοῖσι 19
17 ποσὶ πονέων, πολύπλοκομετρῆς μέτρα μολπαῖς, ῥίμφα 18
18 ῥεικόμενον ἐκλιπὼν ὄρους εὐνὰν, ματέρος πλακτὸν καιομένας 19
19 βαλιαῖς ἑλεῖν τέκος. λάχαι δ' οἴων πολυβότων ἀν' ὀρέων 20
20 νομὸν ἔβαν, τανυσφύρων τ' ἄντρα νυμφῶν, τὸ κ' ἀμβρότῳ 16
21 ματέρος φίλας πόθῳ ῥόων αἶψα μεθ' ἱμερόεντα 16
22 μαζὸν, ἴχνει θένων τὰν παναίολον Πιερίδων 15
23 μονόδουπον αὐδὰν, ἀριθμὸν εἰς ἄκρον δέκα 14
24 ἰχνίων κόσμιον νέμει ῥυθμὸν, φίλος 12
25 λεπυρωτὸν ὑπὸ φίλας ἑλὼν πέ- 11
26 τερισι ματέρος. Λίγεια μὲν 8
27 κ' ἀμφιμάτειος ὠδὶς 7
28 ἁγνᾶς ἀηδόνος, ὦ- 7
29 ρύων δ' ἄγειος. 5

OVUM,

ut à *Joſepho Scaligero* eſt emendatum, ſecundum exemplar *D. Heinſii*.

Κωτίλας
ματέρος τῆ τόδ'
ὠὸν νέον, πρόφρων δὲ
θυμῷ δέξο, δῖα γύναι.
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρ-
μῆς ἔκραξε κάρυξ, ἄνω δ' ὀρῶν
ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέταν,
πλεριθ' ἤϊξε. θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ
λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πλίξασκε
χνόαισιν αἰόλαις κῶλα. ἀλλὰ σὺν ὀρσιπόδων
ἐλάφων τεκέεσσι πάλαι κραιπνοῖς, ὑπὲρ
ἄκρων ἱεμέναν ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνος
τιθήνας κάντης ὠμόθυμος ἀμφίπλαγκτον διψάδ', αὖ-
θις ἐν κόλοις δεξάμενος κυφότητα, κεμάδ' ὠκυβόας
Πὰν μεθέπων, ἄφαρ δίχηλα σείων ὕφη ποδῶν ἀν' ὀ-
ρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις, ῥίμφα περίκοπον ἐκλιπὼν ὄ-
ρευς εὐνὰν, ματρὸς πλαγτὸν μαιόμενος βαλίας ἑλεῖν
τέκος. βλαχαὶ δ' οἴων πολυβότων, ἀν' ὀρέων νόμον
ἔβαν, τανυσφύρων τ' ἄντρα νυμφῶν. ταὶ δ'
ἀβρῶπι πόθῳ φίλας ματρὸς ῥόωντ' αἶψα μεθ'
ἱμερόεντα μαζόν. ταῖς δὴ δαίμων κλυτᾶς
θοοῖς ποσὶ πονέων μετὰ μέτρα μολπᾶς,
ἴχνει θείνων τὰν παναίολον Πιερίδων
μονόδουπον αὐδὰν, ἄρρυθμον δὲ
εἰς ἄκρας δίκεν ἰχνίων κόμπου
ἀνεμόεντα ῥυθμὸν, φίλος
λεπυρωτὸν ὑπὸ φίλας
ἑλὼν πτερύγεσσι ματρὸς
λίγγα μιν κλαγγᾷ ἀμφὶ
ματρὸς ὠδὶς, ἁγνᾶς
ἀηδόνος Δωρίας
ἀγεῖν.

HYPOTHESIS ALARUM.

Cum veteres philoſophi, qui ante Ariſtotelem vixerunt, in ſumma ignoratione principiorum naturalium verſarentur, aliiq; alia ſtatuerent principia, nec ſibi ipſis conſtarēt: unus aut alter repertus eſt, qui cauſam aliquā compellente quaſi veritate ſtatuerit. Ac Anaxagoras quidem Νοῦν dixit eſſe cauſam: priùs etiam inveſtigavit cauſam Hermotimus. Sed primum cauſam τοιαύτην,

ὅθεν

SIMMIÆ RHODII ALÆ.

1 Intuere me, qui ſum telluris vaſti thoracis rex, cœlúmque & mare qui condidi,
2 Neque horreas ſi, cùm ſim tantus, denſum & hirſutum fero mentum.
3 Tunc enim ego natus ſum, quando viſum eſt neceſſitati:
4 Omnia autem obtemperabant *ejus* voluntati graviſſimæ,
5 Animalia omnia, quæcunq; *nunc* peragrant
6 Aëris regionem,

7 Et Chaos.
8 Neque vero *ſum* Veneris filius:
9 Pernix tamen ipſe Amor nominor.
10 Neq; mihi decretū eſt vi pertrahere, ſed leniter adduco perſuaſione.
11 Tellus, mariſque receſſus, cœleſtium etiam quilibet Deus mihi cedit.
12 Ab his ego removi vetus Sceptrum, & conſtitui ipſis jura.

ὅθεν ἡ κίνησις, Heſiodum inveſtigâſſe veriſimile eſt, & ſiquis alius Ἔρωτα ſeu ἐπιθυμίαν ut principium rerum omniũ propoſuit. Hos igitur ſequutus poëta noſter inducit Ἔρωτα ipſum alatum, hirſutum, & hiſpidum, qui ſui originem narrat, ſéq; omnium primum, aliorúmq; omnium, atq; adeò Deorum ipſorũ autorẽ aſſerit: ſe quidem non eſſe Cupidinem illum Veneris filium imberbem & effœminatum, ſed Ἔρωτα illum qui omnia vindicârit in libertatẽ formæ, quæ olim fatali & deformi Privationis imperio coercebantur: ſe deniq; omnibus jura ſtatuiſſe, legéſq; dediſſe prædicat.

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ' 'ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΤΕΡΥ'ΓΙΟΝ.

α'. Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ', ἀκμονίδαν τὰν ἄλλα θ' ἑδράσαντα,
β'. Μηδὲ τρέσῃς εἰ, τόσος ὢν, δάσκια καὶ λάχνα φέρω γένεια.
γ'. Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμαν, ἁνίκ' ἔκραιν' ἀνάγκα·
δ'. Πάντα δ' ὑπείκεσκε ἐρίνεσσι λυγραῖς,
ε'. Ἑρπεθ' ἅπανθ', ὅσ' ἕρπει
ς'. Δι' αἴθρας,
ζ'. Χεὰς τε.
η'. Οὔτι γε Κύπριδος παῖς·
θ'. Ὠκυπέτας δ' αὐτὸς Ἔρως καλεῦμαι.
ι'. Οὔτι γὰρ ἔκεινα βιάζειν, παράγω δὲ πειθοῖ.
ια'. Γαῖα, θαλάσσας τε μυχὶ, οὐρανίων πᾶς τε θεὸς μοι εἴκει.
ιβ'. Τῶν δ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὠγύγιον σκᾶπτρον, ἐκρίνα τέ σφιν θέμιστας.

Verſus ſunt *Choriambici*. Clauduntur *Bacchio*. Decreſcunt gradatim, donec ad *Bacchium* utrinque deventum ſit.

SIMMIÆ RHODII SECURIS; *vel, ſecundùm alios,* THEOCRITI.

1 Fortiſſimæ deæ dono Phocenſis, robuſtiſſimi inventi gratiam referens, Minervæ,
2 Dedit Epeus ſecurim, quâ quondam turriū à diis extructarum diſturbavit verticem,
3 Tunc cum ſacram fato ignifero urbem concremavit,
4 Ac Dardanidarum funditus evertit reges,
5 Nodú numeratus inter principes propugnatores populorú,
6 Sed à fontibus purum liquorem importabat inglorius.
7 Nunc verò Homericam ingreſſus eſt viam
8 Quæ tua eſt gratia, caſta ô multi-conſilii Pallas.
9 Ter beatus, quem tu animo
10 Propitia circumſpexeris.
11 Hic felicitatem
12 Semper redolet.
13 Quam Bion inclytis recinit Diis, qui peperit, Rhodicum eſſet, multiplicia ſolus metra carminis.

Verſus ſunt *Choriambici* omnes præter decimum tertium, qui eſt Πολυσχημάτιστος. Clauduntur Bacchio. Decreſcunt

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΕ'ΛΕΚΥΣ,
ἢ, κατά τινας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

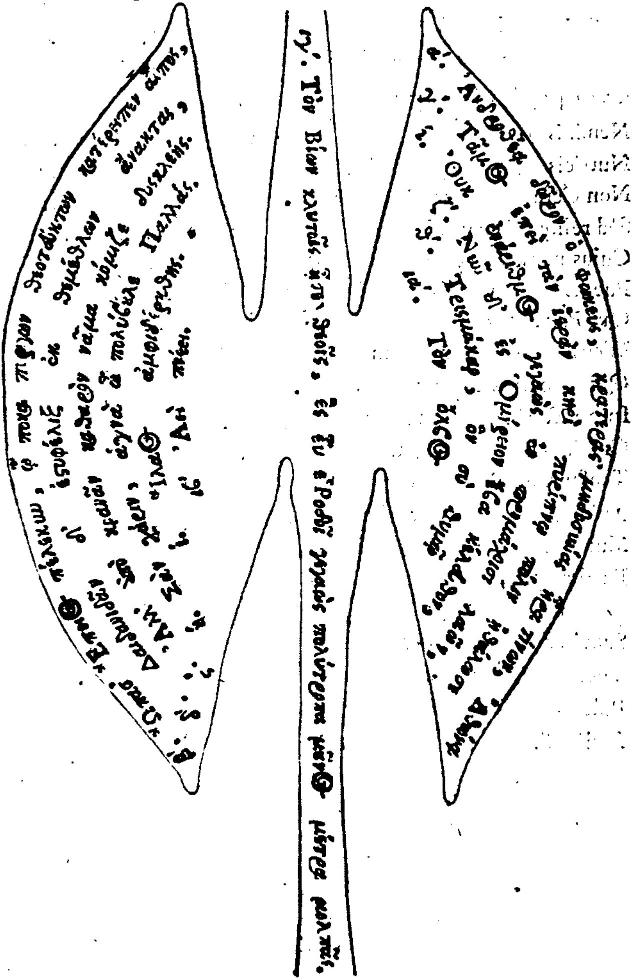

gradatim, ut in Alis, præter quartum, cui deeſt pes *Choriambicus.*

X SIM.

SIMMIÆ RHODII SYRINX, *vel, ſecundùm alios,* THEOCRITI.

SYRINX nomen habes, inſpirant autem te metra ſapientiæ:
Neminis ô conjux; è longinquo verò pugnantis mater,
Nutricis ejus-qui-patri-adverſatus celerem peperiſti actorem,
Non Ceraſten,quem olim nutrivit ea quæ taurũ patrẽ habuit:
Sed reliquiſti eum cujus quondã torruit mente ambitus ſcuti, /
Cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem
Puellæ vocalis incendit inſpirabilis.
Qui *Pan* Muſæ canorum compêgit violis-coronatæ
Ulcus. delectamentum amoris ignei.
Qui extinxit virtutem cognominem
Interfectoris avi, & à *terra* Tyria ſuſtulit.
Cui *Pani* hũc peras-portantiũ amabilem
Theſaurum Paris poſuit Simichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ,
Ex-fure-patre-nate,patre-carens,
O ſolidungule ſalve,
Suaviter canas
Voce-carenti puellæ
Pulcrè-vocali
Inviſibili.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ῾ΡΟΔΙΟΥ ΣΥΡΙΓΞ, ἢ, κατά τινας, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΣΥΡΙΓΞ ὄνομ' ἔχεις, ᾄδει δέ σε μέτρα σοφίης.
Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ,
Μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα,
Οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ·
Ἀλλ' ἀπέλειπες οὗ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους,
Οὗ νομ' ὅλον δίζων, ὃς τὰς μέροπος πόθον
Κούρας γηρυόνας αἶθε τᾶς ἀνεμώδεος.
Ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
Ἕλκος καὶ ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου.
Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παππῳφόνου, Τυρίας τε ἀφείλετο.
Ὦ, τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα Πάρις θέτο Σιμμιχίδας
Ψυχάν· ᾧ βροτοβάμων,
Στήταις οἶστρε· δέταις,
Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαρνακόγυιε, χαίροις,
Ἁδὺ μελίσδοις
Ἔλλοπι κούρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νηλεύστῳ.

Radulphus Wintertonus Lectori benevolo.

Reperi in libro excuſo anno 1516 SYRINGA, ΤΩ͂ ΠΑΝΙ' inſcriptam, ad ſequentem formam deſcriptam, quam tuâ gratiâ (Lector benevole) ſuperiori ſubjungendam curavi.

α' Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις, ἄδην δέ σε μίτρα σοφίης· 1
β' Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ 2
γ' μαίας ἀντιπάτροιο θοὸν τέκεν ἰθυντῆρα 3
δ' οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ 4
ε' ἀλλ' ἀπέλεπτες οὗ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους 5
ς' οὔνομ' ὅλον δίζων, ὃς τας μέροπος πόθον 6
ζ' κούρας γηρυόνας ἆθε τᾶς ἀνεμώδεος. 7
η' ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ 8
θ' ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου, 9
ι' ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα 10
ια' παπποφόνου, Τυρίας τε ἀφείλετο. 11
ιβ' ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν 12
ιγ' πῆμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας· 13
ιδ' ψυχὰν ᾇ βροτοβάμον, 14
ιε' στήτας οἶστρε δέτας, 15
ις' κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ, 16
ιζ' λαρνακόγυιε, χάρις, 17
ιη' ἀδὺ μελίσδοις 18
ιθ' ἔλλοπι κούρᾳ καλλιόπᾳ νηλεύστῳ. 19

Poſtremo in loco ſuccedit deſcriptio noſtra, juxta diverſam metri rationem ſic diſpoſita, quivis facilè ut perſpicere poſſit non obſcuram Syringis imaginem, ut quæ ex decem diſparibus calamis conſtare videatur, (id quod diverſa metri ratio indicat) non ſine myſterio quodam (quod partim ex numero denario, partímq; ex ſcalæ ratione, ut conjiciam adducor) in arte Muſices: cujus penes Profeſſores totum hac de re judicium eſto. Tu verò interea (Lector benevole) conſilii noſtri factíq; rationem expoſitam quando habeas, hanc qualemcunq; opellulam æqui boníq; conſule.

1	Σύριγξ οὔνομ᾽ ἔχεις, ᾄδει δὲ σὲ μέτρα σοφίης.	*Hexametri*
2	Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ,	*Acatal.* 3.
3	Μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα,	
4	Οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ·	*Hexam.*
5	Ἀλλ᾽ ἀπελέπτης οὗ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους,	*Catal.* 2.
6	Οὔνομ᾽ ὅλον δίζων, ὃς τὰς μέροπος πόθον	*Pentametri*
7	Κούρας γηρυόνας ἆγε τᾶς ἀνεμώδεος.	*Acatalect.* 2.
8	Ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ	*Pentametri*
9	Ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου.	*Catalect.* 2.
10	Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα	*Tetrametri*
11	Παπποφόνου, Τυρίας τε ἀφείλετο.	*Acatalect.* 2.
12	Ὧ, τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν,	*Tetrametri*
13	Πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας	*Catalectici* 2.
14	Ψυχάν· ὦ βροτοβάμων,	*Trim. Acat.* 1.
15	Στήτας οἶστρε δέτας,	*Trimet.*
16	Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,	*Catal.* 3.
17	Λαρνακόγυιε, χάροις.	
18	Ἁδὺ μελίσδοις	*Dimetri*
19	Ἔλλοπι κούρᾳ	*Acatal.* 2.
20	Καλλιόπᾳ	*Dimetri*
21	Νηλεύστῳ.	*Catal.* 2.

ARGUMENTUM ARÆ,

TRoïlus Hecubæ filius, cùm ab Achille amaretur, nec ei copiam ſui facere vellet, ideóq; in Apollinis templum confugiſſet, ad ejus aram ab Achille trucidatus (quemadmodum & teſtatur Lycophron) & ibidem poſtea ſepultus eſt. Philoctetes deinde, cùm hoc ſepulcrum attentiùs fortè conſideraret, à ſerpente qui

SIMMIÆ ARA,

vel ſecundùm alios,

THEOCRITI.

Sum viri oſor,
Infelix puber,
In-cinere-cubans juvenis Empuſæ natus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus amaſius, quando accendi virum
Ferreis-præditũ-membris ducem, perdidit.
Quẽ frater duarũ-uxorũ-marit⁹
Occidit à-matre-abjectus:
Meũ verò monumentũ cõſiderãs
Dearum-judicis interfector,
Trinoctis uſtor,
Exiliit cum clamore.
Læſerat enim eum veneno
Serpens depoſitâ ſenectute.
Illum autem hærentem in inſula,
Paníſque matris conjux, fur
Bis-natus, filiúſque hominum-voratoris,
Trojæ populator, ſagittarum gratiâ
In Teucriam deduxit ter-captam.

ſub āra latebat morſus eſt. Hæc ferè ſunt quæ Troilus ipſe in hoc Epigrammate partim de ſe, partim de Philoctete narrans inducitur. Reſtat verò ut Epigramma ipſum, prout carminis ratio poſcere videtur, deſcribatur, quemadmodum idem Canterus emendatum atq; expoſitum dedit.

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΒΩΜΟ'Σ,

ἢ, κατά τινας,

ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

Εἰμ' ἄρπενος 1 μ' ὀστήτης,
Ὁ 2 δύσμορος δύσαβος 3,
Σποδεύνας ἶνις Ἐμπύσας 4 κόρος,
Ὁ βύτα καὶ κυνὸς 5 τέκνωμα, τὸν
Χρυσοῦς ἀῖτας, ἅμος ἐυσ' ἄνδρα
Τὸν γυιόχαλκον οὖρον, ἔῤῥυσεν.
Ὃν 6 ὁμοπάτωρ 7 δίσευνος
Μέριστε · μητεῤῥιπτος.
Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' 8 ἀθρήσας
Θεοκρίτοιο κτάντας,
Τρισεσπέροιο καύτας,
Αἶξεν ἀναῦξαι,
Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Σίριασρος ἐκδὺς γῆρας.
Τὸν δ' ἐλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύσῳ
Πανός τε ματρὸς εὐνέται, φὼρ
Δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδρεοβρότος,
Ἰλιοραῖσας, ἔῤῥιψαν 9 ἤρ'
Ἐς Τανκείδ' ἄγαγε τείπεθον.

Dimet. Catal. (1–2)

Trimetri Brachycatalect. (3–6)

Dimetri Catalect. (7–14)

Dimetri Hypercatalectici. (15–19)

In præced. edit.
1 μοὶ στήτας.
2 πόσις μέροψ δίσαμβος.
3 ὑ.
4 μόρος.
5 τεκνώματος.
6 ἀπάτωρ. ὀπάτωρ.
7 δίσευνος.
8 τεῦγμα θρήσας.
9 ἦρ.

MUSÆI DE HERONE ET LEANDRO.

DIC, Dea, occultorum teſtem lucernam amorum;
Et nocturnum natatorem per-mare-vectarum nuptiarum;
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis aurora;
Et Seſtum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Herûs.
Natantémq; Leandrum ſimul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nunciam:
Lucernam amoris ſimulacrum, quam debuit æthereus Jupiter
Nocturnum poſt officium ducere ad conſortium aſtrorum,
Ac ipſam appellâſſe ſponſas-ornantem ſtellam amorum,
Quoniam fuit miniſtra amatoriarum curarum,
Nunciúmq; ſervavit inſomnium nuptiarum,
Antequam moleſtus flatibus flaret inimicus ventus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ & pereuntis Leandri.
SESTUS erat & Abydus è regione: prope mare
Vicinæ ſunt urbes: Cupido verò arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commiſit ſagittam,
Juvenem urens & virginem: nomen verò eorum,
Suavíſq; Leander erat, & virgo Hero.
Hæc quidem Seſtum habitabat, ille verò oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ ſtellæ ambo,
Similes inter ſe. Tu verò ſiquando illàc tranſibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Seſtias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro;
Quære & antiquæ mariſonum fretum Abydi
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verùm unde Leander in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem venit, amore verò devinxit & ipſam?

Hero

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΙΠΕ, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην·
Λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,
Καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅττι πέλε ξυνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀέμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν συναείδε τελευτὴν
Λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
ΣΗΣΤΟΣ ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
Ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστὸν,
Ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν,
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβύδου,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Εἴκελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἴ ποτε κεῖθι περήσεις,
Δίζεό μοι τινὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων
Ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν;

Ἡρὼ

Hero gratioſa generoſum ſanguinem ſortita,
Veneris erat ſacerdos: cùm nuptiarum verò imperita eſſet,
Turrim longe à parentibus apud vicinum habitabat mare,
Altera Venus regina; caſtitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio uſa eſt mulierum:
Neq; tripudium gratioſum adivit juvenilis ætatis,
Livorem evitans invidum mulierum:
(Nam OB PULchritudinem invidæ ſunt fœminæ)
Sed ſemper Cythream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cœleſti, flammeam tremens pharetram,
Sed neq; ſic evitavit ignitas ſagittas.
Jámq; Venereum populare vênit feſtum,
Quod Seſti celebrant Adonidi & Veneri:
Catervatímq; feſtinabant ad ſacrum diem ire
Quotquot habitabant mari-circundatarum extrema inſularum.
Hi quidem ab Hæmonia, hi verò maritima à Cypro.
Neq; mulier ulla remanſit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in ſummitatibus ſaltans:
Neq; accolarum quiſquam deerat tunc feſto,
Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi,
Neq; ullus juvenis amator-virginum. Certè enim illi
Semper ſecuti ubi fama eſt feſti,
Non tantùm immortalium afferre feſtinant ſacrificia,
Quantùm aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verùm Deæ per ædem inceſſit virgo Hero,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba-genas oriens luna.
Summi verò nivearum rubebant circuli genarum,
Ut roſa ex thecis bicolor. Certè diceres
Herûs in membris roſarum pratum apparere,
Colore enim membrorum rubebat: euntis verò
Etiam roſæ candidam-indutæ-tunicam ſub talis ſplendebant puellæ:
Multæ verò ex membris Gratiæ fluebant. Sed antiqui
Tres Gratias mentiti ſunt eſſe: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò ſacerdotem dignam nacta eſt Venus.
Sic ea quidem plurimùm antecellens fœminas,
Veneris ſacerdotiſſa, nova apparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes: neq; ullus vir
Erat qui non affectaret habere conjugem Herô.
Illa autem beneſundatam quacunq; per ædem vagabatur,

Sequen-

Ἡρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια· γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξὶν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
(Καὶ γὰρ ἘΠ' ἈΓλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἤλυθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
Ὅσσοι ναιετάασκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἀνὰ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων·
Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστὸς Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυηλὰς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος Ἡρὼ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου,
Οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
Ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι.
Χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δὲ·
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης·
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρατο Κύπρις.
Ὣς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,

Ἑσπό-

Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia virorum;
Atq; aliquis inter juvenes admiratus eſt, & dixit verbum:
ET SPARTEN acceſſi: Lacedæmonis vidi urbem:
Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum;
Talem autem nondum vidi puellam, prudentémque, tenerámque,
Fortè Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuens defeſſus ſum, ſatietatem autem non inveni adſpiciendi,
Ilico moriar, cubilia ubi conſcenderim Herûs,
Non ego in cœlo cuperem Deus eſſe,
Noſtram uxorem habens domi Herô.
Si autem mihi non licet tuam ſacerdotem tractare,
Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem præbeas.
Talia juvenum quidam locutus eſt: aliunde alius
Vulnus celans inſanivit pulchritudine puellæ.
Gravia-paſſe Leander, tu autem, ut vidiſti inclytam puellam,
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis:
Sed ardentibus domitus inopinatò ſagittis,
Nolebas vivere perpulchræ expers Herûs.
Simul in oculorum radiis creſcebat fax amorum,
Et cor fervebat invicti ignis impetu.
PULCHRItudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus eſt veloce ſagittâ:
Oculus verò via eſt; ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipſum tunc ſtupor, impudentia, tremor, pudor;
Tremuit quidem corde; pudor verò ipſum tenebat captum;
Obſtupuit verò pulchritudinem optimam; amor verò ademit pudorem,
Audacter autem ob amorem impudentiam affectans,
Tacitè pedibus incedebat, & contra ſtetit puellam:
Obliquè verò intuens doloſos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ.
Ipſa verò ut ſenſit amorem doloſum Leandri,
Gaviſa eſt ob gratias ſuas: tacitè verò & ipſa
Sæpe gratam ſuam occuluit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rurſus extulit. Ille verò intus animo gaudebat,
Quòd amorem ſenſit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens deſcendit ad occaſum dies:
E regione autem apparuit umbroſa heſperus ſtella.
Sed ipſe audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas inſurgentes tenebras.

Tacitè

Ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον,
ΚΑΙ΄ Σπάρτης ἐπέβην· Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἧχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων·
Τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέην κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶν,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πυριπνεύστοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡροῦς.
Σὺν βλεφάρων ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
ΚΑ΄ΛΛΟΣ γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
Εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.
Ἔτρεμε μὲν κραδίην, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἁλῶναι.
Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὰς ἐλέλιζεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν ἠώς·
Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην·

Ἠρέμα

Tacitè quidem ſtringens roſeos digitos puellæ,
Ex imo ſuſpirabat vehementer. Illa verò ſilentio
Tanquam iraſcens roſeam retraxit manum.
Ut verò amatæ ſenſit inſtabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit veſtem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigrè autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talémq; emiſit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro,
HOSPES, quid inſanis? quid me infelix virginem trahis?
Aliâ ito viâ, meámq; dimitte veſtem:
Iram meorum evita locupletum parentum.
Veneris non te decet Deæ ſacerdotem ſollicitare:
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt convenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
(Etenim cùm juvenibus minantur fœminæ,
Venerearum conſuetudinum per ſe nuntiæ ſunt minæ.)
Virginis autem bene olens boni-coloris collum oſculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus ſtimulo,
VENUS chara poſt Venerem, Minerva poſt Minervam,
(Non enim terreſtribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Jovis Saturnii aſſimilo)
Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater:
Venter, qui te enixus eſt, feliciſſimus. Sed preces
Noſtras exaudi, amoriſq; miſereſce neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos, exerce Veneris opera:
Huc ades, initiare nuptialibus legibus Deæ:
Virginem non decet adminiſtrare Veneri:
Virginibus Venus non gaudet. Si verò volueris
Inſtituta Deæ veneranda & cæremonias fidas diſcere,
Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem ſi amas Venerem,
Mulcentium-mentem ama ſuavem legem Amorum:
Tuúmq; ſervum me accipe, &, ſi volueris, conjugem,
Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis aſſecutus:
Sicut audacem Herculem celer aurivirga Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam. i. *Omphalen.*
Tibi verò me Venus miſit, & non ſapiens attulit Mercurius.
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans, iratâ autem Venere,

Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης,
Βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
Οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέρυσε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον εἷλκε χιτῶνα,
Ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
Ὀκναλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡρώ,
Οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα· τοίην δ' ἀνενείκατο φωνὴν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ,
ΞΕΙΝΕ, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσιν.
Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείουσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δ' εὔοδμον ἐΰχροον αὐχένα κύσσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθου βεβολημένος οἴστρῳ,
ΚΥΠΡΙ φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
(Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἐΐσκω)
Ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ·
Γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ λιτάων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα·
Δεῦρ' ἴθι μυστιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης·
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ·
Παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται. ἢν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,
Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν Ἐρώτων·
Σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ ἢν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίῃ ποτὲ νύμφῃ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμψε, καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς.
Παρθένος οὔ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύγεν εὐνὴν
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,

Τὸν

Quem priùs non amavit, in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu chara, nè Veneri iram excites.
Sic fatus, perſuaſit recuſantis mentem puellæ,
Animum amoriparis errare faciens verbis.
Virgo autem muta in terram fixit aſpectum,
Pudore rubefactam abſcondens genam,
Et terræ trivit ſummitatem in veſtigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros ſuam contraxit veſtem.
Perſuaſionis enim hæc omnia prænuncia: virginis autem
Perſuaſæ ad lectum promiſſio eſt ſilentium.
Jam & ſuavamarum ſuſcêpit ſtimulum Amorum,
Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulchritudinéq; ſuavis ſtupeſcebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore furente vultu
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Serò verò Leandro ſuavem emiſit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie,
HOSPES, tuis verbis forſan & cautem moveres.
Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia fruſtra loquutus es: quomodo enim, vagus
Hoſpes cùm ſis & infidus, meo amori miſcearis?
Manifeſtè non poſſumus nuptiis legitimis conjungi;
Non enim meis parentibus placet. Si autem voles
Ut hoſpes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebroſam abſcondere venerem.
LINGUA enim hominum amans-convitii: in ſilentio autem
Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic verò (nè celes) tuum nomen, & tuam patriam,
Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum, Hero.
Turris autem celebris mea domus *eſt* altiſſima,
In qua habitans cum ancilla quadam ſola,
Seſtienſem ante urbem ſupra profunda littora,
Vicinum mare habeo, inviſis conſiliis parentum.
Neq; me propè vicinæ ſunt coætaneæ, neq; choreæ
Juvenum adſunt: ſemper autem nocte & die
Ex mari ventoſo inſonat auribus ſonitus.
Sic fata, roſeam ſub veſte celabat genam,
Rurſus pudore affecta; ſua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percuſſus acuto ſtimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

VIRUM

Τὸν παρθένος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρευθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειὴν,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα· παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων,
Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρὼ,
Κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπὴν,
Τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης:
Ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνὴν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου,
ΞΕΙ͂ΝΕ, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις·
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Ὤμοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἢν δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.
ΓΛΩ͂ΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τεὸν οὔνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ.
Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,
Ὧ ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνη,
Σηστιάδος προπόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
Ὣς φαμένη, ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειὴν,
Ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

VIRUM enim varius-conſiliis Amor ſagittis domat,
Et rurſus viri vulnus medicatur: quibus autem dominatur,
Ipſe omnidomitor conſultor eſt mortalibus,
Ipſe etiam amanti auxiliatus eſt Leandro.
Tandem autem ingemens artificioſum dixit verbum, (ibo.
VIRGO, tuum propter amorem etiam aſperam undam tranſ-
Si igni ferveat, & innavigabilis erit aqua.
Non timeo gravem undam tuum adiens cubile,
Non fremitum reſonantem graviſoni maris:
Sed ſemper per noctem vectus madidus maritus
Navigabo Helleſpontum valde-fluentem: non longè enim
Contrà tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantùm mihi unam lucernam ab excelſa tua turri
E regione oſtende per tenebras: ut intuens
Sim navis Amoris, habens tuum ſtellam lychnum;
Atq; ipſum adſpiciens, nè videam occidentem Booten,
Nec aſperum Orionem, ac immadidam tractionem currûs,
Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara cave perflantes ventos,
Nè ipſum extinguant, & ſtatim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si verè autem vis meum nomen & tu ſcire,
Nomen mihi Leander, bene-comptæ conjux Herûs.
Sic quidem clandeſtinis nuptiis conſtituebant miſceri,
Et nocturnam amicitiam & nuncium nuptiarum
Lucernæ teſtimoniis pacti ſunt ſervare:
Illa quidem, lucem extendere; hic autem, undas longas tranſire,
Pernoctationes autem exequuti vigilum nuptiarum,
A ſe inviti ſeparati ſunt neceſſitate:
Hæc quidem ſuam ad turrim, hic autem obſcuram per noctem,
Nè quid erraret, jaciens ſigna turris,
Navigabat profundi fundamenti ad latum oppidum Abydi:
Totámq; noctem conjugum clandeſtina deſiderantes certamina,
Sæpe optârunt venire cubiculum-ornantem noctem.
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens, & non amanti Leandro:
Sed multifremi apud littora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectiq; clandeſtini procul-ſpeculantem nuncium.
Ut verò vidit nigræ obſcuram noctis caliginem,
Hero lucernam oſtendit: accenſâ verò lucernâ,

Animum

ΑΝΔΡΑ γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ᾽ ἀνάσσει,
Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐπὶ βροτοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ᾽ ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον,
ΠΑΡΘΕ'ΝΕ, σὸν δι᾽ ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μεταπεισόμενος εὐνήν,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· οὐχ ἕκαθεν γὰρ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πολίεθρον Ἀβύδου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ᾽ ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
Καί μιν ὀπιπεύων, οὐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἀμάξης,
Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
Ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἐτεὸν δ᾽ ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι,
Οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνου πόσις Ἡροῦς.
Ὣς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
Καὶ νυχίην φιλότητα καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων
Λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.
Παννυχίδας δ᾽ ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἐὸν ποτὶ πύργον, ὁ δ᾽ ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παραπλάζοιτο, βαλὼν σημήια πύργου,
Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ᾽ εὐρέα δῆμον Ἀβύδου·
Παννυχίων δ᾽ ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἤδη κυάνπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ᾽ ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
Ὡς δ᾽ ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου,

Animumq; Cupido exuſſit feſtinantis Leandri;
Lucernâ ardente, coardebat: à mari verò
Inſanatum undarum multiſonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primùm; poſtea autem audaciam attollens,
Talibus alloquebatur conſolans mentem verbis,

GRAVIS Amor, & mare implacabile; ſed maris
Eſt aqua; verùm Amoris me urit inteſtinus ignis.
Aſſume ignem cor, ne time effuſam aquam,
Ades mihi in amorem: cur fluctus curas?
Ignoras quòd Venus nata eſt è mari,
Et dominatur ponto, & noſtris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuóq; adſtrinxit capiti,
Littoréq; exiluit, corpúſq; dejecit in mare,
Splendentémq; feſtinabat ſemper adverſus lucernam,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem altâ luciferâ ſuper turri,
Perniciofis auris undecunq; ſpiraret ventus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat, donec Seſti
Multùm fatigatus Leander ivit ad portuoſum littus,
Et ipſum ſuam ad turrim ſubvexit: ex januis verò
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam-ornantis ad penetralia virginalis-cubiculi,
Et corpus totum abſterſit, corpúſq; unxit oleo
Bene-olenti, roſeo; & mare-olentem extinxit odorem.
Adhuc autem-anhelantem altè ſtratis in lectis
Sponſum circumfuſa blanda emiſit verba, (alius;

SPONSE, multum laboràſti, quæ non paſſus eſt ſponſus
Sponſe, multùm laboràſti: ſatis tibi eſt ſalſa aqua,
Fœtórq; piſcoſus frementis maris;
Huc tuos ſudores meis impone ſinibus.

Sic illa hæc loquuta eſt. Ille verò ſtatim ſolvit zonam:
Et leges inierunt benevolæ Veneris.
Erant nuptiæ, ſed ſine choreis: erat lectus, ſed ſine hymnis.
Non conjugium ſacrum quiſquam laudavit poëta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neq; peragili quiſquam inſiluit choreâ,
Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater:
Sed lectum ſternens perficientibus-nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, ſponſam verò ornavit caligo,
Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis,

Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου,
Λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
Ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας,
Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις,
ΔΕΙΝὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ·
Λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν, μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠιόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ,
Λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου,
Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λευγαλέης αὔρῃσιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν.
Καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων
Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἔπι παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους.
ΝΥΜΦΙ'Ε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος,
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.
Ὣς ἡ μὲν τάδ' ἔειπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην·
Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ Ζυγίην ἱερήν τις ἐπευφήμησεν ἀοιδὸς,
Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' Ὀμίχλη,
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.

Nox quidem erat illis nuptiarum-ornatrix: nunquam aurora
Sponſum vidit Leandrum valde-notis in lectis.
Navigabat autem è-regione-poſitæ rurſus ad populum Abydi,
Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenæos.
Aſt Hero longâ indutâ-veſte ſuos latens parentes,
Virgo *erat* diurna, nocturna mulier. Utriq; autem
Sæpe optârunt deſcendere ad occaſum auroram.
 Sic hi quidem amoris abſcondentes vim,
Occultâ delectabantur inter ſe venere.
Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti ſunt multivagis nuptiis,
Sed, quando pruinoſæ venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditatéſq; infimas & madida fundamenta maris
Hyemales ſpirantes verberabant venti,
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem,
Iam navem nigram fregit in duas partes terrâ
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coërcebat maris,
Fortanime Leander: nuncius ſed te turris,
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis impulit ſecurum maris
Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
Hyeme inſtante, manere ſine Leandro,
Non ampliùs accendens brevis-temporis ſtellam lectorum,
Sed amor & fatum cogebat: allecta autem
Parcarum oſtendebat, & non ampliùs facem Amorum.
Nox erat, cùm maximè ſpirantes venti,
Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
Collecti irruunt in littus maris:
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Valde-ſonanti ferebatur maris in dorſo,
Jam ab unda unda volvebatur, accumulabatur verò aqua,
Ætheri miſcebatur mare: concitatus eſt undiq; ſtrepitus,
Pugnantibus ventis; zephyro autem contrà-ſpirabat eurus,
Et notus in boream magnas immiſit minas,
Et fragor fuit inevitabilis valdifremi maris.
Gravia autem paſſus Leander in implacabilibus gurgitibus
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris:
Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus eſt: Amor autem non coërcuit Parcas.
Undique

Νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γάμος ὄλβος· οὐδέποτ' ἠὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀειγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
Ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.
Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ', ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ,
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ
Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυχάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργου,
Ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελε δὲ δύσμορος Ἡρὼ,
Χείματος ἱσταμένοιο, μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἀῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
Ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Δὴ τότε Λείανδρος τὸν ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς.
Καὶ κτύπος ἦν ἀλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν· Ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.

Undiq; autem accumulati malè-obvio fluctûs impetu
Contritus ferebatur: pedum autem ejus defécit vigor,
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpontanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem impetuoſi potavit maris:
Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Illa verò, adhuc cunctante *Leandro*, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miſeris curis.
Venit autem aurora, & non vidit ſponſum Hero:
Circumquaq; verò oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Sicubi videret errantem ſuum maritum
Lucernâ extinctâ. Apud fundamentum verò turris
Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam ſcindens circa pectora tunicam,
Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.
Atq; *ſic* Hero mortua eſt ob mortuum maritum:
Suiq; potiti ſunt & in ultima pernicie.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ.

O Rex, Latonæ fili, Jovis proles, nunquam tui
Obliviſcar exordiens, neq; finiens;
Sed ſemper primúmq; & ultimum, ínq; mediis
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quandoquidem te Dea peperit vene-
Palmam agilibus manibus amplexata, (randa Latona,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore divino: riſit verò terra prodigioſa;
Gaviſúſq; eſt profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Jovis; quam Agamemnon (bus,
Statuâ honoravit, cùm in Trojam navigaret navibus veloci-
Precantem me audi, mala autem fata expelle:
Tibi quidem hoc, ô Dea, parvum; mihi verò magnum *eſt*.

Muſæ

Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος προφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ἔκλασεν ὁρμὴ,
Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτου πίεν ἅλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔτι δηθύνοντος ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἵστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύστοισι μερίμναις.
Ἤλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ·
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνου σβεννυμένοιο. Παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Κὰδ δ' Ἡρὼ τέθνηκε σὺν ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ.

Ὦ ἌΝΑ, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι

Muſæ & Gratiæ, filiæ Jovis, quondam Cadmi
  Ad nuptias profectæ, pulchrum ceciniſtis carmen: (eſt;
Quod pulchrum, amicum eſt; quod non pulchrum, non amicum
  Hoc carmen immortalia vênit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi ſigillum imponatur
  His carminibus: latebit enim nunquam, ſi ſurripiatur.
Neq; quiſquam mutabit pejus, bono præſente.
  Sic verò quiſq; dicet; Theognidis ſunt carmina
Megarenſis, omnes quidem inter homines celebris.
  Civibus verò nondum omnibus placere poſſum.
Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Jupiter
  Neq; pluens omnibus placet, neq; ſuſtinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipſe,
  Cyrne, à bonis *viris*, puer adhuc exiſtens, didici.
Sapito; neq; turpibus ex factis neq; injuſtis
  Honores, neq; potentiam trahe, neq; divitias.
Hæc quidem ſic ſcito: cum malis verò nè verſare
  Viris, ſed ſemper cum bonis converſare.
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
  Sede: & place illis, quorum magna poteſtas *eſt*.
A bonis enim *viris* bona diſces: ſi verò malis
  Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cùm didiceris, cum bonis converſare: & aliquando dices
  Bene conſulere amicis me.
Cyrne, uterum fert civitas hæc: timeo nè pariat virum
  Correctorem malæ inſolentiæ veſtræ.
Cives enim adhuc illi *ſunt* modeſti: præfecti verò
  Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdiderunt viri;
  Sed, quando contumelioſis eſſe malis placuerit,
Populúmq; corruperint, judiciáq; injuſtis dederint
  Propriorum lucrorum causâ & potentiæ,
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
  Etſi nunc manet multa in quiete;
Cùm malis amica viris hæc fuerint,
  Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum:
  Rex verò civitati nunquam illi placeat.
Cyrne, civitas quidem adhuc hæc civitas *eſt*: populi autem alii
  Qui priùs *fuêre* (neq; jura noverant, neq; leges,
Sed circum latera pellem caprarum atterebant,
  Foris autem, tanquam cervi, hanc incolebant civitatem)

Et

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ,τι καλὸν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί.
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' οὔποτε, κλεπτόμενα.
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον, τοῦ 'σθλοῦ παρεόντος.
Ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει, Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ.
Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἷζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ', ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
Οἰκείων κερδῶν εἵνεκα καὶ κράτεος,
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πάλιν πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται
Κέρδεα, δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τῶν γὰρ στάσις ἐστὶ καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
Μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.
Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἳ πρόσθ' (οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
Ἔξω δ', ὥστ' ἔλαφοι, τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν)

Καὶ

Et nunc ſunt boni, ô Polypæda: at, qui priùs boni erant,
Nunc mali *ſunt*. Quiſnam hæc ferret inſpiciens?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neq; malorum rationes cognoſcentes, neq; bonorum.
Neminem horum amicum fac, ô Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis causâ alicujus:
Sed videaris quidem omnibus linguâ amicus eſſe;
Rem verò communices nemini ullam
Seriam. Cognoſces enim improborum mentes virorum,
Quòd ipſis in factis fides jam *eſt* nulla;
Sed dolos deceptionéſq; verſutiáſq; dilexerunt
Sic ut viri non ampliùs ſervandi.
Nunquam, Cyrne, improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere:
Sed ad probum profectus, conſulta multùm laborans,
Et longum pedibus, Cyrne, iter peragens.
Rem verò nè amicis omnino communica cum omnibus;
Pauci ſanè è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere;
Nè fortè inſanabilem, Cyrne, accipias dolorem.
Fidelis vir auróq; & argento rependi
Dignus *eſt* in moleſta, Cyrne, ſeditione.
Paucos invenies, ô Polypæda, viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes:
Qui auſint, concordem animum habentes,
Æquè bonorum malorúmq; participes eſſe.
Hos verò non invenies quærens, neq; inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat:
Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor, neq; ad turpem rem quæſtus agit. (alibi
Nè me verbis quidem cole, mentem autem habe & præcordia
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens:
Aut me ama, puram afferens mentem; aut me averſatus
Odio proſequere, manifeſtè contentionem ſuſcipiens.
Qui verò unâ linguâ dupliciter habet mentem, hic amicus
Gravis, Cyrne; inimicus melior quam amicus exiſtens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit *te*,
Separatus verò *à te* aliò, linguam mittit malam:
Talis profectò ſodalis vir amicus *eſt* non valde bonus,
Qui dixerit linguâ optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem
Cognoſcens, ingenio etiam gravem exiſtentem ferat

Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοὶ, Πολυπαίδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ,
  Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
  Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαίδη, ἀστῶν
  Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς.
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
  Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδοτιοῦν
Σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ οἰζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
  Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔτ' οὐδεμία.
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
  Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ,
  Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
  Καὶ μακρὴν ποσσὶν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι·
  Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
  Μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
  Ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαίδη, ἄνδρας ἑταίρους
  Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους·
Οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
  Ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐκ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ' ἐπὶ πάντας
  Ἀνθρώπους. οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι·
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
  Αἰδὼς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
  Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος·
Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
  Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
  Δεινὸς, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον ὅσον ὁρῴη,
  Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν·
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλὸς,
  Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
  Γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει

Ἀντὶ

Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Conſidera; & aliquando mei memineris in poſterum.
Nullus hominum perſuadeat improbum virum amare,
Cyrne: Quæ enim erit utilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neq; te ex gravi labore liberaverit & detrimento,
Neq; bonum habens, illius *te* participem facere voluerit.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Perinde *eſt* ac ſeminare pontum maris albi.
Neq; enim pontum ſeminans, profundam ſegetem metas,
Neq; malis benefaciens, beneficium viciſſim accipias.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſiq; unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa periit amicitia.
At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriámq; habent beneficiorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſanè potûs & cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores *ſunt amici.*
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil *eſt*,
Cyrne; neq; cautionis eſt majoris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,
Cyrne; & invenire facile *eſt* viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exiſtens, doloſúmq; in præcordiis cor habeat;
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neq; fœminæ,
Priuſquam tentaveris ſeu jumentum: (ctus;
Neq; poteris conjectare, tanquam aliquando tempeſtivè profe-
Sæpe enim animum fallunt ſpecies.
Neq; potentiâ opta, ô Polypæda, eximius eſſe,
Neq; facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Eſt, quibus ſanctum, Cyrne, curæ eſt jus.
Nemo, Cyrne, dampni & lucri cauſa ipſe *eſt*:
Sed Dii horum datores amborum.
Neq; quiſpiam hominum operatur, in præcordiis ſciens
Finem, ſive bonum ſit ſive malum:
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit;
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neq; cuiquam hominum adveniunt quæ voluerit;
Impediunt enim gravis fines impoſſibilitatis.

Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
  Φράζεο· καὶ ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδείς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
  Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
  Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
  Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
  Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
  Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
  Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
  Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
  Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
  Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,
  Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ·
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
  Ψευδὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει,
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
  Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικὸς,
  Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
  Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαίδη, ἔξοχος εἶναι,
  Μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
  Ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίης, Κύρνε, μέμηλε δίκης.
Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός·
  Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
  Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν·
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
  Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
  Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

Ἄνδρα

Nos homines autem vana exiſtimamus, ſcientes nihil:
Dii verò ſecundùm ſuam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hoſpitem, ô Polypæda, qui fefellerit,
Atq; ſupplicem, mortalium, immortales latuit.
Malis autem juſtè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives eſſe, injuſtè opes adeptus.
In juſtitia autem comprehenſim omnis virtus ineſt:
Omniſq; vir bonus *eſt*, Cyrne, juſtus qui eſt.
Divitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Injuriam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus eſt locum nullum poſiturus.
Parit ſanè ſatietas injuriam, cùm improbum opes ſequuntur
Hominem, & cui non mens ſana ſit.
Nunquam paupertatem pernicioſam viro iratus,
Neq; egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim ſanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem diteſcere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, loquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem utuntur malis conſiliis, numine autem dextro,
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt vero *alii* qui & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt: finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neq; dives, neq; pauper,
Neq; malus ſine numine, neq; bonus *eſt*.
Aliud alii malum eſt: revera autem beatus nemo *eſt*
Hominum, quotquot ſol intuetur.
Quem autem Dii amant, & invidus laudat;
Viri verò ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas: nihil ſine Diis
Eſt hominibus, neque bona neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et ſenectute canâ, Cyrne, & febri *magis*:
Quam utiq; oportet fugere, & in immenſum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neq; quicquam dicere,
Neq; facere poteſt: lingua verò ei ligata eſt.
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori, ô amice Cyrne, pauperi melius eſt viro,
Quàm vivere durâ afflictum paupertate.

Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας,
Οὐδ' ἱκέτην, θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου οἷς ἐστι μέγα κράτος· οὔτοι ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγαθ' οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν,
Οὔθ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Arietes quidem & aſinos quærimus, Cyrne, & equos
Generoſos, & quiſque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generoſus vir, ſi ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe uxor
Divitis; ſed divitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miſcent genus.
Itaq; nê mirare genus, ô Polypæda, civium
Labefactari: cum malis enim miſcentur bona.
Ipſe quidem hanc, cognoſcens malo patre ortam eſſe,
In ædes *ſuas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipſum neceſſitas
Cogit, quæ viri fecit miſeram mentem.
Opes verò cui à Jove & cum juſtitia viro fuerint,
Et integrè ſemper ac ſtabile permanent:
Si verò injuſtè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, ſive jurejurando, præter juſtum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in fine verò
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipſe ſolvit malum debitum, ille verò charis
Noxam poſtea liberis appendit;
Alium verò non apprehendit vindicta: mors enim impudens
Priùs ſuper palpebras ſedebat, fatum afferens.
Nemo profectò exuli amicus & fidelis ſodalis *eſt*:
Exilio autem eſt hoc acerbius.
Vinum ſanè potare multum, malum *eſt*: ſi verò quis ipſum
Potârit prudenter, non malum, ſed bonum *eſt*.
Cyrne, amicos ſecundum omnes commuta varios mores,
Ingenium attemperans quod quiſque habet.
Polypi mentem obtine verſipellis, qui ad petram,
Cui adhæſerit, talis viſu apparet.
Nunc quidem hàc ſequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem ſapientia eſt morum.
Neque nimis indignare, cùm perturbantur cives,
Cyrne: mediâ autem perge viâ, quo modo ego.
Quiſquis quidem putat proximum ſuum ſcire nihil,
Sed ſe ſolum varia conſilia habere,
Ille ſanè amens eſt, mente privatus bonâ:
Æquè enim omnes varia ſcimus.

Sed

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Εὔδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακὸν. θεῶν δ' ὑπέρισχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
Τῆς δὲ φυγῆς ἐστιν τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν, κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
Κρεῖττόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης.
Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητῶν,
Κύρνε· μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ·
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.

Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi :
Alteri verò doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus *eſt* finis certus hominibus :
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes ?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
A te autem ſtatim emergit ; quam cùm Jupiter
Mittit laborantibus, aliàs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neq; ampliùs decet nos, nimirum viros ſalvos,
Diruere tanquam civitates mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alias dedi, cum quibus ſuper immenſum mare
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facilè : epulis verò & conviviis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cùm tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuavia
Canent : & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iveris luctuoſas in Ditis domos ;
Nunquàm nè mortuus quidem amittes gloriam, neq; latebis,
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile,
Non equorum tergis inſidens : ſed te mittent
Splendida Muſarum dona violis-coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam poſteris carmen,
Eris unà, donec terra & ſol *erunt*.
Cæterùm ego modicam à te conſequor reverentiam :
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt* quod juſtiſſimum ; optimùm verò, valere :
Res verò jucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix ; ſed peſſimum
Virum fero : & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profectò cogitavi effringens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum ; poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multò me pejor.
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes :
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum : illa verò tenerum loquebatur ex ore.

Nota

Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι·
Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἅπερ οἱ ἅδον.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
Λύειν ὡς πόλεως τείχη ἁλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Ἄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
Βῇς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ,
Ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σοῦ ἐπιτυγχάνω αἰδοῦς,
Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη· ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαῤῥήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες·
Ὥστ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν', ἐφίλησα
Δειρήν· ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Nota *eſt* ſanè paupertas, & aliena exiſtens :
  Neque enim in forum venit, neque judicia,
Ubique enim deterius habet, ubique & permiſta :
  Ubique verò æquè inimica eſt, ubicunq; fuerit.
Æqualiter ſanè alia quidem Dii mortalibus hominibus
  Senectutémq; gravem & juventutem dederunt :
Omnium verò peſſimum inter homines, mortéque
  Et omnibus morbis eſt deterius,
Liberos poſtquam educaveris, & neceſſaria omnia præbueris,
  Pecuniámq; repoſueris, multa moleſta perpeſſus,
Patrem odio proſequuntur, imprecantúrq; *illi* interire,
  Et execrantur veluti mendicum ſupervenientem.]
Veriſimile eſt malum virum malè jura adminiſtrare,
  Nullam in poſterum reverentem Deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa ſuſcipere
  E veſtigio, cogitaréq; quòd recta omnia facit.
Civium nulli fidelis exiſtens pedem hunc progredere,
  Neq; jurejurando credulus, neq; pacto :
Neq; ſi Jovem vult præbere regem maximum
  Sponſorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in civitate ità maledica placet nihil,
  Quàm *ſe* ſervare : vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala, ſunt bona improbis
  Virorum, ſúntque perverſis lex :
Pudor enim periit ; impudentia autem & injuria
  Superans juſtitiam, terram totam occupat.
Neq; leo ſemper carnes comedit ; quinimo ipſum,
  Et fortem etiam exiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere graviſſimum onus *eſt* ;
  Loquens autem imperitus, quibuſcum eſt, oneri eſt ;
Oderúntq; *eum* omnes : neceſſarius verò congreſſus
  Viri talis convivio eſt.
Neq; vult amicus eſſe, poſtquam malum viro evenerit ;
  Neque ſi ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
  Famulis ac ſervis, viciniſque propinquis.
Non oportet concutere bonam vitam, ſed quietem continere ;
  Malam autem movere, donec in rectam conſtitueris.
Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt ;
  Sed cum viris malis jungentes amicitiam.
Factáq; improba didici, & verba maledica, & contumeliam,
  Sperans illos omnia dicere vera.

Inter

Γνωτή τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
 Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμικτος·
 Πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
 Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
 Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
 Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
 Μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
 Πὰρ ποδὸς, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.
Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
 Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε φιλημοσύνῃ·
Μήδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
 Ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν,
 Ὡς δὲ τὸ σῶσαι· οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
 Ἀνδρῶν, γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμῳ·
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
 Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· ἀλλά μιν ἔμπης
 Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος·
 Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἶσι πάρῃ, μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀναγκαίη δ' ἐπιμίξις
 Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶν, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
 Οὐδ' ἢν ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
 Λάτρεσι καὶ δμωσὶν, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
 Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
 Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
 Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Inter ſodales vir prudens eſto ;
Omnia autem te latere, tanquam abſentem, puta.
Scito ſerre ridicula : foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſq; habet.
Inter inſanos maximè inſanio ; ſed inter juſtos
Omnium hominum ſum juſtiſſimus.
Multi quidem divites ſunt mali, boni autem ſunt pauperes :
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis : quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper ;
Opes verò hominum aliàs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Fortiſq; *eſt* ínq; bonis poſitus, ínq; malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.
Nunquam ob parvam cauſam amicum virum perdideris,
Credens gravi, Cyrne, calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni *re* iraſcatur,
Nunquam inter ſe concordes neq; amici
Poterunt eſſe. Peccata enim homines inſequuntur
Mortales, Cyrne : Dii verò non volunt ferre.
Et lentus conſilio uſus cepit celerem hominem inſequens,
Cyrne, cum recta Deorum juſtitia immortalium.
Quietus, ſicut ego, mediam viam ingredere pedibus.
Neq; aliis tribuens, Cyrne, ea quæ ſunt aliorum.
Nunquam exulem virum ob ſpem, Cyrne, oſculeris ;
Neq; enim domum regreſſus eſt idem ampliùs.
Nequid nimis propera ; omnium media optima ; & ſic,
Cyrne, habebis virtutem, quam quidem accipere difficile *eſt*.
Jupiter mihi amicorum det remunerationem, qui me amant ;
Et *me* quàm inimicos magis, Cyrne, potentem fore :
Et ſic poſſim videri inter homines Deus eſſe,
Si, poſtquam remuneravero, me ſors apprehendat mortis.
Sed Jupiter perfice mihi cœleſtis opportunum votum :
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem ſi nullam malarum ſedationem ſolicitudinum
Invenero, dederiſq; pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim ſic eſt : ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent vi
Deprædati : ego autem canis tranſivi alveum
Torrente fluvio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere ; ac bonus adjuvet
Genius, qui ex mea ſententia perficiat hæc.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι·
Πάντα δὴ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
Εἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσῃς,
Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσί,
Μηδ' ἑτέροισι διδούς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλοῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον·
Χ' οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Ἤν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην, δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην, δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ἄροιτο
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

O improba paupertas! cur manes & omittis ad alium
  Virum ire? cúrq; me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neq; cum nobis
  Semper miſeræ hujus vitæ ſis particeps.
Forti ſis animo, Cyrne, in malis; poſtquam & in bonis gaudebas;
  Quando te & hæc fatum jubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepiſti malum; ſic verò & rurſus
  Emergere tenta, Deos precans.
Neq; nimis oſtenta: malum verò eſt, Cyrne, oſtentare.
  Paucos ſolicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur magnam injuriam paſſi,
  Cyrne; ulciſcentis verò augetur poſtea.
Bene demulce inimicum: cùm verò ſub poteſtatem venerit tuam,
  Ulciſcere ipſum, excuſationem nullam admittens.
Refræna mentem: linguam verò ſuavitas ſemper ſequatur.
  Improborum ſanè eſt cor acrius.
Non poſſum noſcere animum civium, quem habent,
  Neque enim benefaciens placeo, neque malé.
Vituperant autem me multi, ſimul mali atq; etiam boni:
  Imitari verò nemo inſipientium poteſt.
Nè me invitum vi pungens ſub plauſtrum adige,
  In amicitiam nimis, Cyrne, attrahens.
O Jupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas,
  Honorem ipſe habens & magnam potentiam;
Hominum verò bene nôſti mentem, & animum cujuſque;
  Tua verò potentia omnium eſt ſumma, ô Rex.
Quomodo autem tua, ô fili Saturni, audet mens viros injuſtos
  In eadem ſorte ac juſtum habere,
Sive probitate delectetur mens, ſive ſcelere
  Hominum injuſtis operibus obſequentium?
Nec quicquam diſcretum ex numine eſt mortalibus,
  Neq; via quam ingreſſus *quis* immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas: qui verò malis
  Factis cohibent animum, paupertatis tamen
Matrem inopiam acceperunt, juſta amantes,
  Quæ virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes forti præ neceſſitate.
  Audet verò *vir* non volens turpia multa ferre,
Paupertati cedens; quæ ſanè mala multa docet,
  Mendaciáque, dolóſque, pernicioſáſq; lites,
Virum etiam invitum: malum autem ei nihil videtur;
  Hæc enim & moleſtam parit anxietatem.

In

Ὦ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ᾽ ἄλλον
Ἄνδρ᾽ ἰέναι; τί δὲ δή μ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ᾽ ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ᾽ ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ᾽ ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν᾽, ἐπιφαίνειν.
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν᾽· ἀποτινυμένου δ᾽ αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ἴσχε νόον· γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, ὅντιν᾽ ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
Μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ᾽ ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑφ᾽ ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ᾽ εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ᾽ ὕπατον, βασιλεῦ.
Πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
Ἐν ταυτῇ μοίρᾳ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἤντ᾽ ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ᾽ ὁδὸς ἥντιν᾽ ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ᾽ ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ᾽ ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
Μητέρ᾽ ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἥτ᾽ ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
Βλάπτουσ᾽ ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ᾽ ἀνάγκης.
Τολμᾷ δ᾽ οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
Χρημοσύνῃ εἴκων· ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ᾽, ἐξαπάτας τ᾽, οὐλομένας τ᾽ ἔριδας,
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα, κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν

In paupertate autem & malus vir, & *qui* multò melior *eſt*,
Apparet donec paupertas *utrumque* occupat.
Illius enim injuſta cogitat mens, neq; ſemper
Recta ſententia pectoribus ejus ineſt:
Hujus autem neq; mala ſequitur mens, neq; bona.
Sed virum bonum audere oportet hæc, & illa ferre.
Reverere amicos, fugéq; perniciosum viris jusjurandum:
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis feſtina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propenſa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facilè; quæ verò ſint utilia, ea mala *eſſe*.
Amiciſſimus cùm eſſes, peccâſti: ego tamen tibi cauſa non *fui*,
Sed tu ipſe mentem non bonam nactus eras.
Nullum theſaurum liberis repones meliorem
Pudore; qui bonos viros, Cyrne, ſequitur.
Nullius hominum vitii videaris eſſe ſocius,
Quem conſiliúmq; ſequitur, Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non ſic inebrior, neq; me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem ſimilem mihi poſſum quærens invenire,
Fidelem ſodalem, cui nullus eſt dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præſtantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt: ſed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adjacent
Congrua: & ipſis multa non curanda curæ ſunt.
Crebrò enim malum reconditum intus, melius *eſt*:
Bonum verò foras egreſſum, melius *eſt* quàm malum.
Omnium quidem non naſci hominibus optimum *eſt*,
Neque intueri radios celeris ſolis:
Natum verò quàm citiſſimè portas Plutonis tranſire,
Et jacere multâ terrâ obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bonam
Inſerere: nemo adhuc hoc perpendit,
Quiſquis ſapientem fecit inſipientem, & malum bonum.
Si verò Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,
Sanare malitiam & perverſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
  Φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
Τοῦ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὔτέ περ αἰεὶ
  Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος, οὔτ' ἀγαθοῖσι.
  Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους·
  Ἐντρέπεο δ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
  Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὅντινα δαίμων
  Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει·
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι,
  Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδὲν,
  Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
  Αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρος,
  Ὧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.
Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήσομαι, οὐδέ με οἶνος
  Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν,
  Πιστὸν ἑταῖρον ὅτῳ κήπις ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ
  Χρυσός· ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
  Σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
  Ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἄμεινον·
  Ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν, λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
  Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
  Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλὰς
  Ἐνθέμεν. οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
  Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
  Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

Si verò procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Nunquam ex bono patre eſſet malus *filius*,
Parens ſermonibus prudentibus: verùm docens
Nunquam facies eum qui malus *eſt* virum bonum.
Stultus *eſt*, qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis;
Suam verò ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſanè *in* omnibus eſt beatus: ſed *vir* bonus quidem
* Suſtinet habere malum, & non manifeſtus *eſt* tamen:
Improbus verò neque *in* malis novit neque *in* bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adveniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona Deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lavare, capite impolluta à ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inveniéſq; me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum adſpectu, quando teritur indice,
Cujus colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; ſemper verò florem habet purum.
O homo, ſi prudentiæ ſortitus eſſes partem, ut amentiæ;
Et prudens ſic, ut demens, fuiſſes:
Multis admirandus & æmulandus videreris civium,
Sic ut nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res eſt mulier juvenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quemadmodum acatium;
Neque ancoram habent; abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe; neq; intendas animum
Rebus, quarum effectio eſt nulla.
Facilè ſanè rem Dii dederunt, neque quicquam malum
Neque bonum: difficili autem facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem concertitor; & tibi juſta amica ſunto;
Neque te vincat lucrum, cùm turpe eſt.
Neminem horum invitum manere coge apud nos;
Neque foras jube non volentem ire;
Neq; dormientem excita, ô Simonide, quemcunq; noſtrûm
Thoracatum vino mollis ſomnus corripuerit:
Neque vigilantem jube invitum dormire.
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.
Bibere verò volenti, adſtando *quis* miſceat:
Non omnes noctes contingit ſuavia pati.
At ego (modum enim habeo ſuavis vini)
Somni ſedatoris malorum memor ero domum profectus;

Oſtendam

Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
 Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφρεσιν· ἀλλὰ διδάσκων
 Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
 Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.
Οὐδεὶς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακὸν, κ' οὐκ ἐπίδηλος ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσι
 Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
 Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
 Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
 Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ,
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς,
 Οὐδ' εὐρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀνοίης,
 Καὶ σώφρων οὕτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου·
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
 Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔ τι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν, ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
 Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
 Χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτε τι δειλὸν
 Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω·
 Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
 Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι·
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
 Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι·
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν.
 Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
 Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου)
 Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·

Δείξω

Oſtendam autem quòd vinum jucundiſſimum eſt viro potatu:
Neq; enim ſobrius ſum, neq; valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potûs modum, non ampliùs ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis;
Loquitur autem infinita, quæ ſobriis videntur turpia:
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Antè qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, nè bibe vinum ſupra modum:
Sed aut, priuſquam potus ſis, ſurge; nè te urgeat
Venter, ſeu malum ſervum quotidianum:
Aut præſens nè bibe. Tu verò habe hoc vanum
Calicis ſemper, propter quod ſanè potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratiâ; ille verò proponitur:
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non nôſti: invictus ſanè is *eſt*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Invicem jurgia longè prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum uno & cum omnibus:
Et ſic convivium fit non injucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum quando ſanè
Potatur, ſupra modum, levem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt; viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis, quod ſupra modum bibens extollitur,
Ita ut deturpet etiam eum qui priùs erat ſapiens.
Vino gravor caput, ô Onomacrite; & mihi vim infert
Vinum: & mentis non ampliùs ego ſum condus
Noſtræ; at domus circumcurrit; ſed ſanè ſurgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. Timeo autem nè quid ſtultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſe, malum *eſt*; ſi verò quis ipſum
Bibat ſapienter, non *eſt* malum, ſed bonum.
Veniſti ſanè, ô Cleariſte, profundum pontum permenſus,
Huc ad nihil habentem, ô miſer nihil habens.
Navis ſane lateribus tranſtra ſupponemus nos,
O Cleariſte, qualia habemus, & qualia tribuunt dii:
Eorum autem quæ ſunt optima dabimus. Si verò quis venerit,
Jupiter, amicus qui ſit, *dicam* ei Recumbe, ut amicitiam habes:
Neq; quid eorum quæ ſuppetunt ſeponam; neq; quid majus
Tui causâ hoſpitii aliunde afferemus.

Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
Οὔτε τι γὰρ νήφων, οὔτε λίην μεθύων.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτι κεῖνος
Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου·
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσ' εἴδεται αἰσχρά·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ·
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην·
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο· μή σε βιάσθω
Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον·
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται·
Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.
Ἀρνεῖσθαι οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
Ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
Ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι·
Χ' οὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος, οἶνος ὅταν δὴ
Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
Πειρήσω μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχῃ,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς, κακός· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
Ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
Νηὸς τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάριστ', οἷ' ἔχομεν, χ' οἷα διδοῦσι θεοί·
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ, φίλος ὢν, Κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις·
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.

Si verò quis percontetur de mea vita, ſic illi dicito:
  Ad bene quidem, difficulter verò, valde bene:
Sic ut unum quidem hoſpitem patrium non deſtituam,
  Xenia verò pluribus non poſſim præbere.
Non te fruſtra, ô Plute, mortales colunt maximé:
  Revera enim facilè mala fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par eſt:
  Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob paupertatem & ſenectutem exitialem;
  Hanc quidem imminentem, illam verò diſcedentem!
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem ſocium,
  Neque in meo animo ſervile quicquam ineſt.
Semper mihi charum cor exultat, quando audiero
  Tibias ſonantes, deſiderabilem ſonum.
Lætor verò bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audiens:
  Lætor verò & beneſonam manibus lyram moderans.
Nunquam ſervile caput rectum natum eſt,
  Sed ſemper obliquum; & cervicem obliquam habet.
Neque enim ex ſcilla roſæ naſcuntur, neque hyacinthus;
  Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat ſibi;
  Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo nè hanc civitatem, ô Polypæda, injuria,
  Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet mea ad amuſſim & rectam rationem hanc judicare,
  Cyrne, cauſam, æquúmque utriſque dare,
Vatibus, avibúſque, & ardentibus ſacrificiis;
  Ut non erroris turpe probrum habeam.
Neminem unquam malo urge; ſed juſto
  Beneficientiâ nihil *eſt* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,
  Cyrne, ex procul conſpicua apparens ſpecula.
Quin equís injice velocibus fræna;
  Hoſtilibus enim ipſos viris occurſuros video.
Non multo ſpatio dertranſibunt ſemitam;
  Niſi meam mentem fallunt dii.
Oportet tolerare gravibus in doloribus conſtitutum virum,
  Atque à diis petere liberationem immortalibus.
Conſidera; periculum ſanè in novaculæ ſtat acie:
  Aliàs multa habebis, aliàs pauciora;
Ità ut neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
  Neque in multam egeſtatem evadas.

Ἢν δ' ἐπερωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ, μάλ' εὖ·
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
Ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴμοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπανισταμένης.
Οὔτινά πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰάλλεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων·
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὔθ' ὑάκινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλεύθερον.
Οὗτος ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
Ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγοισι χαλινούς·
Δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξουσι κέλευθον,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα·
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνειὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρησμοσύνην ἐλάσαι.

Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas:
Vocari verò ad convivium, ſedere autem juxta bonum
Virum opoitet, ſapientiam omnem ſcientem,
Causâ intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens; ut docearis,
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate me oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſsâ animâ, jacebo ſicut lapis
Mutus; linquam autem amabilem lucem ſolis:
Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil ampliùs.
Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*; experientia autē
Multi inexpertam opinionem habent bonorum. (optimum.
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis?
Beneficii facile *eſt* nuncium.
Amici me produnt; quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Choeradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quàm ex malo bonum;
Nè me doce; non id ætatis ſum ut diſcam.
Odi malum virum: obnupta verò adſum,
Parvæ avis levem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virúmq; procacem,
Quicunque alienum vult arvum arare.
Sed, quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
Opera: quæ autem poſt erunt, cautioni ſint curæ.
Omnibus ſanè periculum in rebus; neque quis novit
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
In magnum incommodum & grave cecidit:
Sed benefacienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Faciléque ferre utramque ſortem.
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repentè, antequam finem extremum videris.
O homo, inter nos de procul ſimus amici:
Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.
Diu ſanè & amici ſimus: cæterùm etiam aliis converſare
Viris, qui tuam magis nôrunt mentem.
Non me fefelliſti itans per viam quam & priùs
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Pereas diiſque inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.

Tàj

Εἴη μοι τὰ αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
　Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
　Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
Τοῦ συνιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς,
　Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
　Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
　Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
　Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδων, εὖ πράττε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
　Τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.
Οἱ μὲν φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
　Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
　Μή με δίδασκ'· οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
　Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
　Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχαν' ἔνεστι γενέσθαι
　Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐφ' ἔργμασιν· οὐδέ τις οἶδε
　Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
　Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
Τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
　Συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
　Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
　Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
　Πλὴν τούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
　Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν καθ' ἁμαξιτὸν ἣν ἄρα καὶ πρὶν
　Ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
　Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora & injuria,
Qualia nũnc ſacram hanc civitatem occupant.
Multo ſanè plures, quàm fames, ſatietas perdidit jam
Viros, quotquot portione *ſuâ* plus habere volebant.
In initio mendacii modica gratia ; at in fine
Turpe ſanè lucrum, & malum utrumque
Eſt : neq; quicquam pulchrum *eſt* ei, quem mendacium comitetur,
Viro, etſi exierit primum ex ore.
Non difficile *eſt* vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare : improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes ;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum
Eorum qui nunc ſunt hominum ſol adſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia ſunt :
Multò enim mortalibus præſtantiores *ſunt* immortales.
Multùm in anxietatibus verſor, mœrens corde :
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem :
Omnibus verò hominibus ea ineſt mens.
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt ;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.
Difficile *eſt*, ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper : hoc enim non *eſt* poſſibile.
Turpe ſanè eſt, ebrium apud viros ſobrios eſſe :
Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus allevat mentem viri ;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *eſt* mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit ;
Nocuus enim profectò præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium, & pudor ;
Qui nunc inter multos revera *ſunt* pauci.
Spes & periculum inter homines ſunt ſimilia :
Hæc enim gravia ſunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit invenire
Res virorum : conſiliis verò non reſpondit finis.
Non ſanè moleſtiâ afficit ullus neque amicum, neque inimicum,
Niſi ſeriam rem conſequatur.
Multi juxta craterem amici fiunt ſodales :
In ſeriâ autem re pauciores.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρεις,
Οἷα τανῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἐπὶ ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτεῖ
Ἀνδρί, κ' ἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ κεν αὐτὸν
Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾷν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔ τι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
Ἀκρὴν γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.
Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἀρεταί, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον, φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾷν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι, μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι·
Αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων παρὰ μεθύουσι μένει.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧ τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, τε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρεῖς, ὅ τι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς.
Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
Ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔ τοι κήδει ὃ εἷς οὔτ' εὔνουν, οὔτε τὸν ἐχθρόν,
Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοι.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι·
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Paucos curatores fideles invenias licèt ſodales,
Poſitis in magna animi anxietate.
Jam nunc pudor quidem inter homines periit:
Et impudentia terram obit.
Heu improba paupertas! cur meis inſidens humeris
Corpus deturpas, & mentem noſtram?
Turpia autem me non volentem vi & multa doces,
Bona ab hominibus & honeſta edoctum?
Beatus ſim, & diis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum, Cyrne, affecto malè mœremus omnes:
Sed ſanè alienus dolor diem unum durat tantùm.
Nihil nimis difficilibus contriſteris mentem; neque bonis
Gaude; quoniam eſt viri omnia ferre boni.
Neque jurare oportet tale quid, Nunquam res hæc erit;
Dii enim ſuccenſent, quibus adeſt finis.
Et facere tamen aliquid *oportet*: & ex malo bonum factum eſt,
Et malum ex bono: & pauper vir
Statim valde dives evaſit; & qui valde multa acquiſivit,
Derepente omnia utique perdidit nocte unâ.
Et ſapiens peccavit, & inſipientem ſæpe gloria
Secuta eſt: & honorem, etiam qui malus erat, invenit.
Si quidem opes haberem, ô Simonide, quales novi,
Non poſſem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoſcentem prætereunt; ſum verò mutus
Paupertate, multis licèt melius adhuc ſciens.
Quare nunc ferimur, velis albis expaſſis
Melio ex ponto, noctem per tenebroſam:
Exhaurire autem ſentinam non volunt; ſuperat autem mare
Utrumque navis parietem: unde valde quis difficulter
Servatur. Illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt
Bonum licèt, qui cuſtodiam habebat peritè; (quieſcere
Opes autem rapiunt vi; decor verò periit;
Diviſio autem non ampliùs æqualiter fit in medium;
Bajuli verò imperant; mali autem ſuper bonos:
Timeo nè quo modo navem fluctus abſorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta ſint occulta probis:
Cognoſcere autem poteſt quis etiam malum, ſi ſapiens ſit.
Multi divitias habent imperiti: alii autem honeſta
Quærunt gravi oppreſſi paupertate.
Facere autem utriſque impotentia ineſt:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.

Non

Παῦροι κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους,
  Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν·
  Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
  Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
  Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπιστάμενον;
Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
  Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
  Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος, ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
  Χαῖρ'· ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτό τι, Μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
  Θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
  Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
  Ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
  Ἕσπετο· καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ᾔδειν,
  Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφωνος
  Χρημοσύνῃ, πολλῶν γνοὺς περ ἄμεινον ἔτι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
  Μηλίου ἐκ πόντου, νύκτα διὰ δνοφερήν.
Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
  Ἀμφοτέρων τοίχων, ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται. οἳ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
  Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε·
  Δασμὸς δ' οὐκ ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε·
  Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
  Γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακόν, ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἳ δὲ τὰ καλὰ
  Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
  Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ

Non licet mortalibus adverſus immortales pugnare;
  Neque dicam dicere: nemini hoc fas *eſt*.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit,
  Neque facere quod non melius ſit perficere.
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
  Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit inſipientes:
  Nôſſe enim difficile *eſt* modum, quando bona adſunt.
Non poſſum tibi, ô anime, præbere neceſſaria omnia:
  Tolera; nam pulchra non utique tu ſolus amas.
Bene quidem habente me, multi *ſunt* amici; ſi verò quid grave
  Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus unica eſt hæc,
  Diteſcere: ſed aliarum rerum nullus ſanè uſus;
Neque ſi juſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius,
  Pluráque ſcias quàm Æolides Siſyphus;
(Qui etiam ex inferno multiſcientiâ ſuâ rediit,
  Perſuaſâ Proſerpinâ blandis verbis.
Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens mentem;
  Alius verò nondum quis hoc conſideravit,
Quemcunque ſanè mortis nigra nebula obtexerit,
  Veneritq; in horridum locum mortuorum,
Nigráſque portas tranſierit, quæ mortuorum
  Animas cohibent, etſi recuſantes:
Verùm tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
  Ad lucem ſolis, ſuâ multiplici peritiâ.)
Neque ſi falſa quidem facias veris ſimilia,
  Linguam habens bonam Neſtoris divini;
Celeriórque fueris pedes velocibus Harpyis,
  Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes;
At certè oportet omnes ſententiam hanc reponere,
  Quòd divitiæ plurimam *in* omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porro divites ſunt, *is* cui multum argentum eſt,
  Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equíque, mulique; & cui ea quibus opus eſt adſunt,
  Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendam
Ex puero & muliere: quando verò illorum venerit
  Tempus, & ſimul pubertas fuerit congrua;
Hæc *ſunt* divitiæ hominibus: nam ſuperfluas omnes
  Opes habens nemo venit in infernum;
Neque pretia dans mortem fugerit, neque graves
  Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.

Οὐκ ἔστι θνητοῖς πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ, τι μὴ πημαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι, θυμὲ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε,
Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου·
(Ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρείῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.)
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου·
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
Ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε· καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίνεται ἁρμοδίως,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

O Jupiter pater, utinam ſit diis libitum, Sceleſtis quidem
Contumeliam placere, & ipſis hoc ſit gratum,
Animo improba facinora, in mente autem quiſquis immanis
Fecerit, deos nihil curans ;
Ipſum poſtea rurſus luere mala, neque poſtea
Patris improbitas liberis ſit malum :
Sed filii, qui *cùm ſint* injuſti patris, juſta cognoſcentes
Faciunt ô Saturnie, tuam iram reverentes,
Denuo juſta inter cives amantes,
Nè quàm transgreſſionem luant parentum !
Hæc ſint beatis diis grata ! Nunc verò qui patrat *ſcelus*,
Effugit ; pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc, ô immortalium rex, quomodo eſt juſtum,
Facinora qui vir extra eſt injuſta,
Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum impium,
Sed juſtus exiſtens, non juſta patiatur ?
Quis itaque & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
Veneretur deos, & quem animum habens ?
Quando vir injuſtus, & ſceleratus, neque quicquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit divitiis ſaturatus ; juſti verò
Affliguntur, gravi preſſi paupertate ?
Hæc diſcens, chare ſodalis, juſtè opes acquire,
Temperatum animum habens ſine peccato,
Semper horum verſuum memor : ad poſtremum verò
Probabis, verbo frugi obtemperans.
Jupiter quidem ſuper hanc civitatem teneat *in* æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliíque immortales beati dii : ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram ;
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibiâ :
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe *detur*, & meliùs, lætum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Oblectatos ; longè verò malas ſortes arcere,
Senectutémque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſiquid eximium
Noverit ſapientiæ, non invidum eſſe ;
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò facere.
Quorſum eis uteretur, ſolus ſciens ?

Phœbe

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
Ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ σχέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδέ τ' ὀπίσσω
Πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μήτιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήτιν' ὑπερβασίην κατέχων, μήθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
Ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, καὶ ἀτάσθαλος, οὔτέ τι ἀνδρὸς
Οὔτέ τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος,
Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;
Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
Αἰεὶ τῶνδε δ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ·
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴτι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;

Phœbe rex, ipſe quidem turri muniſti arcem,
  Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum injurioſum Medorum arcere
  Hâc civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas,
  Delectati citharâ, & hilari convivio,
Pæanúmque choris, vociferationibúſque, tuum circum altare.
  Profecto enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi corruptricem. Sed tu, Phœbe,
  Propitius noſtram hanc cuſtodi civitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram;
  Veníque in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartámque Eurotæ arundiniferi claram urbem;
  Et me excipiebant alacriter omnes advenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum;
  Adeò nihil ſanè erat charius aliud patriâ.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
  Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens
Oblecter citharâ, & ſaltatione, & carmine;
  Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neque quenquam externum offendens factis improbis,
  Neque quenquam civium, ſed juſtus exiſtens
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò civium
  Alius tibi malè, alius melius dicet,
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
  Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
  Sed ei melius *eſt*, cujus non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
  Qui omnibus placens deſcendet *in domum* Plutonis;
Neque enim, qui mortalibus & immortalibus imperat,
  Jupiter Saturnius hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
  Rectius oportet, Cyrne, obſervare;
Cui nempe *in* Pythone deus reſpondens ſacerdoti
  Vaticinium ſignificaverit pingui ex adyto:
Nec quicquam enim addens, ullum remedium inveneris;
  Neque auferens, à diis delictum profugeris.
Rem paſſus ſum morte indignâ nihil inferiorem,
  Sed aliarum omnium *rerum*, Cyrne, moleſtiſſimam.
Amici me prodiderunt: ego verò inimicos accedens
  Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλιος, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσορῶν
Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἀρετῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
Τερποίμην φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.
Μήτε τινὰ ξεῖνον δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
Ἀλλ' ὡς λώϊον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς ἀΐδου·
Οὐδὲ γὰρ, ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσόμεναι,
Ὧτινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερεία
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδὲν κέ τι φάρμακον εὕροις,
Οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
Εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiliens
  Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamen, quod fatum *eſt* pati, non licet effugere;
  Quod verò fatum *eſt* pati, non timeo pati.
In valde durum malum venimus: ubi maximè,
  Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui vero ſeneſcentes contemnunt parentes,
  Horum quidem locus, Cyrne, modicus eſt.
Neq; quenquam adjuva tyrannum, ſub ſpe lucro *id* fore;
  Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
  Animus? terræ autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conviviis geſtantes
  Flaviſque comis purpureas coronas.
Sed agedum, ô Scytha, tonde comam, ſeda comeſſationem;
  Luge verò ſuaveolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentiâ autem ſervavi:
  Conſilium verò difficile eſt amborum.
Omnia illa in corvis & in corruptione *ſunt*: neque quis nobis
  Autor immortalium, Cyrne, deorum beatorum;
Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
  Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.
Duæ ſanè *ſunt* potûs labes miſeris mortalibus;
  Sitis membra reſolvens, & inebriatio difficilis.
Horum v[illegible]per medium verſabor; neque mihi perſuadebis,
  Neque [illegible]quam non potare, neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis quidem placet: in uno autem diſplicet;
  Quando *ſcilicet* armans me virum contra inimicum agit.
Sed quando ſuprà exiſtens infrà fit,
  Tunc domum ito, intermiſſo potu.
Bene quidem conſtitutum virum malè conſtituere, facile *eſt*:
  Bene verò conſtituere malè conſtitutum, difficile *eſt*.
Calcibus inſulta populo fatuo; percutéque ſtimulo
  Acuto, & jugum grave circumpone:
Non enim unquam invenies populum domini amantem adeò
  Hominum quotquot ſol adſpicit.
Jupiter virum perdat cœleſtis, qui ſodalem
  Mollia garriens fallere vult.
Cognoveram quidem & priùs, ſed multò meliùs nunc ſanè,
  Quòd improbis nulla eſt gratia.
Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
  Velut navis inclinata, ſecus terram cucurrit.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον,
Κύρν᾽· ἔμπης δ᾽ ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι·
Ὅ, τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτε δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, σὺν ἀμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἳ δ᾽ ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
Τούτων τοι χώρη, Κύρν᾽, ὀλίγη τελέθει.
Μήτε τιν᾽ αὖξε τύραννον ἐπ᾽ ἐλπίσι κέρδεος εἴκων,
Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος·
Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ᾽ αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ᾽ οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
Ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ᾽ ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
Πένθει δ᾽ εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.
Πίστει χρήματ᾽ ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ᾽ ἐσάωσα·
Γνώμη δ᾽ ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ᾽ ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
Αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων·
Ἀλλ᾽ ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλά, καὶ ὕβρις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ᾽ ἔβαλον.
Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
Δίψα τε λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ᾽ ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι· οὐδέ με πείσεις,
Οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἓν δ᾽ ἀχάριστος,
Εὖτ᾽ ἂν θωρήξας μ᾽ ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγοι.
Ἀλλ᾽ ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
Τουτάκις οἴκαδ᾽ ἴμεν παυσάμενον πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν, εὐμαρές ἐστιν·
Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι· τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξεῖ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ᾽ εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἥλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ᾽ ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῷονα δὴ νῦν,
Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί᾽ ἐστι χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι᾽ ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμε.

Amicorum verò ſiquidē quis videt me aliquid adverſi habente (viro)
Cervicem avertens, neque videre vult:
Si verò quippiam mihi alicunde boni (qualia ſæpe contingunt
Multas ſalutationes & amicitias habeo.
Amici me produnt, & non volunt quicquam dare,
Viris apparentibus: ſed ego ultronea
Serotinaq; egredior, & matutina rurſus ingredior,
Cùm gallorum vox *auditur* expergiſcentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias
Bonas: qui neque ſibi melior quicquam exiſtens,
Neq; amicis. Virtutis autem magna gloria nunquam peribit:
Bellator enim vir terram & urbem ſervaverit.
In me deinde cadat magnum cœlum latum ſuperne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me ament;
Sed inimicis moleſtia & magnum nocumentum ero.
Vinum, partim quidem te laudo, partim verò te culpo: nec tame (te omnino
Neq; unquam odiſſe, neq; amare poſſum.
Bonum & malum es: quis te quidem vituperaverit?
Quis verò laudaverit, mediocrem habens ſapientiam?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vites tulerunt, quas plantavit ſenex
Montis in vallibus, diis charus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graves diſſipabis curas;
Potus verò, eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Comeſſer: malum enim non amo bellum.
Neq; nimis præconi aurem præbe longè latè vociferanti;
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *eſt*, præſentem & velocibus inſidentem
Equis non bellum lacrymoſum intueri.
Heu mihi ob ignaviam! Ceryntʜus enim periit;
Lelantíque bonum tondetur vinetum:
Boni exulant, civitatem verò mali adminiſtrant:
Ut Cypſellizon Jupiter perdat genus.
Conſilio verò nil melius vir habet in ſeipſo;
Neque inconſiderantiâ, Cyrne, *quicquam* pejus.
Cyrne, nè viris per omnia mortalibus ſuccenſe,
Expendens quòd mentem, qualem quiſque, habes
Ipſe in pectoribus, & facta: & juſto
Et injuſto magnum damnum mortalibus ineſt.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ τί με δειλὸν ἔχοντα,
Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
Ἦν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλόν, (ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρί)
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
Ἀνδρῶν φαινομένων ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών,
Οὔτε φίλοις. Ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλοῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
Οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐσσι· τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς κορυφῆς ἄπο Τηϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας
Θωρηχθεὶς δ', ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρόν, παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
Ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν·
Ὡς Κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,
Γιγνώσκων ὡς νῦν, οἷς ἕκαστος, ἔχεις
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα· τῷ τε δικαίῳ
Τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα καὶ πῆμα βροτοῖσιν ἔπι.

Eſt aliud quidem pejus, aliud verò melius factum cujuſque ;
  Nullus verò hominum ipſe *per* omnia ſapiens.
Quiſquis impenſam ſervat, pecunias captans,
  Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finem liceret, quanto *tempore* quis
  Emenſo in *domum* Plutonis tranſiturus eſſet,
Par eſſet, qui quidem plus temporis fatum expectaret,
  Parcere magis eum *huic* quam haberet vitæ.
Jam verò non licet: quod ſanè & mihi magnum luctum excitat ;
  Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In trivio conſiſto ; duæ ſunt autem ante viæ mihi:
  Conſidero harum utram ingrediar priorem :
Aut nihil expendens teram vitam in miſeria ;
  Aut vivam jucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim egó qui parceret, & nunquam ventri
  Cibum liberaliorem, dives exiſtens, daret :
Verùm, priuſquam perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis intra ;
  Opes verò *is* hominum, qui in *eas* incidit, accepit ;
Adeò ut intempeſtivè laboraret, & non daret, ut vellet quis.
  Novi verò alium, qui erat ventri indulgens:
Facultates quidē dilapidavit ; dicebat autem, Vivo mentē oble-(ctans :
  Mendicat verò *apud* amicos omnes, ubi aliquem viderit.
Sic, ô Democles, pro facultatibus optimum omnium
  Sumptum facere, & curam habere.
Neq; enim cùm prælaboraveris, alii laborem tuum impertieris ;
  Neque mendicans ſervitutem finieris :
Neque, ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint :
  Nam in iſto genere opes optimum *eſt* habere :
Si enim dives es, multi *ſunt tibi* amici : ſi verò pauper ſis,
  Pauci : nec jam ſimiliter ipſe vir bonus *eſt*.
Parcere quidem melius eſt : quoniam nec mortuum luget
  Quiſquam, ſi non vidit opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obvênit ;
  Beatus *eſt*, qui hæc ambo ſortitus eſt :
Omnes quidem *eum* colunt ſimul æquales, quiq; pares ei *ſunt*
  Cedunt loco, quiq; ſeniores *ſunt*.
Non poſſum voce ſuavi canere, velut luſcinia :
  Etenim ſuperiori nocte ad comeſſationem ivi.
Neque tibicinem cauſor : ſed me ſodalis
  Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſtic conſtitutus
  Dexter, immortales deos precans.

Eò

Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καθιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃ εἶχε βίου.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι.
Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
Ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κ' οὔποτε γαστρὶ
Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου.
Ἀλλὰ, πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος.
Χρήματα μὲν διέτριψεν· ἔφη δ', Ὑπάγω φρένα τέρψας·
Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
Οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
Τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἐχέμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ καμάτου μεταδοίης,
Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
Ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἢν δὲ πένηαι,
Παῦροι· οὐκ ἔθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδεὶς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Εἴκουσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν, ὥσπερ ἀηδών·
Καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὧδε καταστὰς
Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam civitatem, neq; ad populum
Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex cervo, leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, ſanguinem non bibi,
Muróſq; altos conſcendens civitatem non diripui;
Jungénſq; equos currum non inſcendi:
Agens verò non egi, & non fini vi finiens;
Faciénſq; non feci, perfecíq; non perficiens,
Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.
Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua;
Modò verò jam turbatus eſt, aqua verò commiſcetur limo;
Ex alio fonte bibam, aut fluvio.
Nè unquam laudes priuſquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum:
Horum verò indicat omnium tempus mores cujuſque.
Etenim ego mentem longè jam extra perrexi;
Præveníq; laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè diſcedo.
Quæ verò virtus *eſt*, bibentem vini præmium reportare?
Sæpe ſanè vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inq; Erebum deſcenderit domum Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec levia
Genua & caput intremulus proferam.
Nè mihi vir ſit linguâ amicus, ſed magis re ipſâ;
Utrumque & manibus properet & opibus:
Neq; inter pocula verbis meam mentem oblectet;
Sed faciens appareat, ſi quid poſſit, bonum.
Nos verò in conviviis charum deponamus animum,
Ut inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit ſplendida pubertas:
Neque equarum impetus eſt velocior,

Quæ

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο, λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα,
Ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσα τελέσας·
Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.
Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
Χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει·
Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι, ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σοῦ κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅθ', ἑκὰς διέχω.
Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ,
Εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ δῶμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέων προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ', ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,

Quæ quidem virum ſerunt haſtivibrum in laborem virorum
Impetuoſè, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cùm bibunt *alii*; cùm quidem animo mœſtus fueris,
Nemo hominum nôrit te gravatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmq; faciens
Gaudere potes, aliáſque alius vir.
Utinam daretur, Te, ô Acadême, amabilem hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habens
Tibiq; ſit & mihi de ſapientia certantibus:
Cognoſceres quantò aſinis præſtantiores *ſint* muli.
Cùm verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Jam admonuerit, medium diem habens,
A cœna ceſſemus, *& eamus* quò quem animus jubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniúmq; ſtatim foras ferat, coronas verò intrò
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmq; reportatu eſt viro ſapienti.
Commune verò bonum hoc civitatíq; omníq; populo,
Quiſquis vir paſſis pedibus inter propugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo; ut quis pubertatis
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet:
De ſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere *oportet*: non enim repu-
Bis datur à diis; neq; fuga mortis (beſcere
Mortalibus hominibus: gravis autem ſenectus coarguit
Pernicioſa, capútq; apprehendit ſummum.
Quàm beatus fortunatúſq; & felix *eſt*, quiſquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram deſcendit,
Priuſquam inimicos conſternare & ſuperare vi licuerit,
Examinaréq; amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immenſus ſudor;
Conſternor verò intuens florem juventutis
Jucundum ſimul & pulchrum; quia diutiùs debebat eſſe.
Verùm brevis eſt, velut ſomnium,
Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Nunquam inimicis ſub jugum cervicem ponam
Grave, neque ſi mihi Tmolus inſtet capiti.
Ignavis ſanè *in* malis vaniores luctus ſunt:
Proborum verò ſemper actiones rectiores,
Faciliſque actio inter homines malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.

Con-

Αἵτε γὰρ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἕρδων
Χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτε τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἴθ' εἴη σ', Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν·
Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν·
Γνοίης γ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλει, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρα τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ·
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων εἰς Ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβη,
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
Ἐξετάσαι τε φίλους ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
Πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
Δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσί·
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.
Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα

Confide anime malis pariter intoleranda paſſus.
Improborum ſanè cor eſt citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neq; ægrè feras neq; amicos moleſtiâ affice;
Neq; inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facilè mortalis vir effugerit;
Neque nigræ deſcendens in fundum paludis,
Neque cùm ipſum habuerit tartarus tenebroſus.
Virum ſanè eſt bonum difficillimum fallere,
Ut in mea mente, Cyrne, olim judicatum eſt.
Cognoveram quidem & priùs, verùm multò meliùs nunc,
Quòd ignavis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Agè, cum tibicine juxtà flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: cuſtodia verò urbis cuſtodibus curæ erit;
Heu aſperam amabilem patriam noſtram!
Per Jovem, ſi quis illorum & occultus dormit,
Noſtram reprehenſionem accipiet moleſté.
Nunc ſanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes:
Quæ verò pòſt erunt, hæc diis curæ ſint.
Tibi verò ego, ut puero charo, præcepta dabo ipſe
Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam feſtinans facias malum, ſed profundâ
Tuâ mente conſulta, tuo bonóq; animo:
Eorum enim qui pugnant, pugnat animúſq; ménſque;
Conſilium verò in bonam & mentem probam ducit.
Sed ſermonem quidem hunc omittemus. Cæterum mihi tu
Tibiâ cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ namq; hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atq; adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſit ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.
In adoleſcentia verò juxta æqualem meliùs *eſt* dormire,
Deſiderabilium operum amorem explentem;
Eſtq; comeſſantem cum tibicine canere:
His nihil ſanè aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. Quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.

Demen-

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐφ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει, μηδ' ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία,
Μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρος ἠερόεις.
Ἄνδρα τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη,
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς ἐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.
Δεῦρο, σὺν αὐλητῆρι παρακλαίοντι γελῶντες
Πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει.
Ἀστυφελὴς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί', εἴπερ τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν, ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
Βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ καὶ ἐμοὶ, καὶ μέλειν ἀμφιπερικτίοσι.
Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.
Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι κάλλιον εὕδειν,
Ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον·
Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν·
Τούτων οὐδὲν τοι ἄλλ' ἐπὶ τερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἀφρο-

Dementes homines & ſtulti *ſunt*, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime: forſan mox aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.
Nunc quidem hunc ſequere, aliàs verò alius ſis ingenio.
Melior res ſanè ſapientia *eſt* vel magnâ virtute.
Rei infectæ difficillimum eſt finem
Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extenſa eſt: & ante id quod futurum eſt
Non intelligibiles *ſunt* humanæ fines invaliditatis.
Neminem inimicorum vituperabo bonum exiſtentem:
Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè advertentem mentem
Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum vero rogat multa ferre gravis: non enim ſcis
Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulchrifluum fluvium;
Si unquam conſulam amico malum, ipſe habeam:
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipſe habeat.
Moleſtè mihi animus habet de tua amicitia:
Neq; enim odiſſe, neq; amare poſſum;
Cognoſcens moleſtum quidem *eſſe*, quando amicus viro fuerit,
Odiſſe; moleſtúmq; non volentem amare.
Speculare igitur nunc alium: mihi quidem nulla neceſſitas *eſt*
Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repone.
Jam & alis attollor, ut volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Collum abrumpens. Tu verò meâ amicitiâ fruſtratus
Poſtea noſtram cognoſces prudentiam:
Quiſquis tibi conſuluit de me, & te juſſit
Abire, relinquentem noſtram amicitiam.
Injuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino, Cyrne, & vos perdet.
Ad probationem verò veniens, attritúſq; plumbo,
Aurum excoctum exiſtens, probus omnibus eris.
Heu me miſerum! etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia paſſus, fui.
Cyrne, qui priùs boni *erant*, nunc contrà mali *ſunt*: quique mali (priùs,
Nunc boni. Quis poſſet hæc ſuſtinere, intuens

Bonos

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
Κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν.
Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
Οὐ συνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
Τοῦθ' ἕρδειν ὅ, τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἔμοιγε μὲν οὔτις ἀνάγκη
Τοῦθ' ἕρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγὼν,
Βρόχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην·
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμοῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην·
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθὼν, γενόμην.
Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὶν,
Νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ', ἐσορῶν

Τὰς

Bonos quidem contemptiores *eſſe*; pejores verò ſortitos
Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes ſibi mutuò irrident,
Neq; bonorum memoriam habentes, neq; malorum.
Opes habens, paupertatem mihi objeciſti: ſed aliqua tamen mihi
Sunt, alia comparabo diis vota faciens,
Plute, deorum pulcherrime & deſiderabiliſſime omnium,
Cum te, & malus ſi ſim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam; amétq; me Phœbus Apollo
Latonius, & Jupiter immortalium rex,
Ut vitam vivam mala extra omnia,
Pubertate & divitiis animum exhilarans.
Nè me malorum commonefacito: tuli ſanè qualia Ulyſſes,
Qui Ditis magnam domum adiit, *indè* regreſſus:
Qui ſanè & procos interemit immiti ferro,
Penelopes memor puellaris uxoris.
Hæc quidem diu expectavit, charum apud filium manens,
Donec terram ingreſſus eſt, formidabiléſq; receſſus.
Si bibero, paupertatem animi-corruptricem non curo,
Neq; viros inimicos, qui mihi dicunt malé:
Sed pubertatem amabilem queror, quæ me relinquit;
Lamentórq; moleſtam ſenectutem inſtantem.
Cyrne, præſentibus amicis mali ſedemus principium;
Quæramúſq; ulceri remedia naſcenti.
Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* in cœlum, *nos* relinquentes, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiítq; virorum
Temperantia; Charitéſque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáq; non ampliùs fidelia inter homines *ſunt* juſta,
Neq; deos ullus veneratur immortales:
Piorum verò virorum genus periit, neq; jura
Ampliùs cognoſcunt, neque item pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen ſolis,
Pius exiſtens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speíque primæ & ultimæ ſacrificet:
Conſiderétq; injuſtorum virorum obliquum ſermonem ſemper,
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus ſigna ponentes.
Nunquam præſentem relinquens amicum, alium quære,
Miſerorum hominum verbis perſuaſus.

Liceat

Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
Τιμῆς· μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πενίην μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σύν σοι, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλεῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
Ὅστ' Ἀΐδου μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς·
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ,
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου.
Ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
Ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέους τε μυχούς.
Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει·
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεοὺς, Ἐλπίδα προσμενέτω·
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι·
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη

Liceat mihi ditato malis abſque curis
Vivere innoxiè, nullum habenti malum.
Neq; amo dives eſſe, neque opto: ſed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis *res* ſemper.
Neque enim opibus animum exaturaveris:
Itidem & ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
Sed amat; animum verò non poteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filiis melius *eſt*,
Petentibus verò bonis viris, Cyrne, da:
Nemo enim per omnia eſt omnino beatus. Sed bonus quidem
Tolerat habens malum, nec manifeſtum tamen:
Improbus verò neque bonis ſcit, neque malis,
Animum pariter temperare. Immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt: ſed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum,
In medio pectorum in prudentibus ſunt.
Bonis converſare: malos verò nunquam ſequere,
Si quando viæ perficis fineſque negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonáq; opera:
Malorum verò venti miſera ferunt verba.
Ex malo conſortio mala fiunt: bene verò & ipſe
Cognoſces, cùm magnos offenderis immortales.
Mentem, Cyrne, dii mortalibus dant optimam:
Hominis mens fines cujuſque habet.
O beatus quiſquis eam habet pectore! utiq; multò ſuperior
Eſt inſolentiâ perniciosâ, moleſtâq; ſatietate.
Eſt verò malum mortalibus ſatietas; quâ nil pejus:
Omnis enim ex hac, Cyrne, exiſtit malitia.
Utinam ſis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne! maximam ſanè experientiam haberes virtutis.
Cyrne, deos revere & time: hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebivorum autem tyrannum, utcunq; volueris, dejice;
Non indignatio à diis eſt ulla.
Mens bona, & lingua: at hæc in paucis ſunt
Viris, qui utriuſque *ſint* diſpenſatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; gravem
Adverſitatem, niſi fatum ad finem projiciat:
Neq; poterit triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugere.

Non

Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.
Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
Ὣς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
Ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον.
Αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
Ἐν μέσσῳ στηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει,
Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματί τ' ἐμπορίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκειται, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.
Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
Ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
Ὕβριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρου.
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τοῦ δ' οὔτι κάκιον·
Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτου, Κύρνε, πέλει κακότης.
Εἴ σ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε· μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
Εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον δὲ τύραννον ὅπως ἐθέλῃς κατακλῖναι·
Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.
Νοῦς ἀγαθός, καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

Non amo ſolio regio inſidere
  Mortuus ; ſed mihi viventi contingat bonum.
Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo :
  Lignum aut durum eſt aut molle.
Neque deos pejerando jura : non enim tolerabile eſt,
  Immortales celare rem debitam.
Avis vocem, ô Polypæda, clarè vociferantis
  Audivi, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempeſtivæ ; & mihi cor percuſſit nigrum,
  Quòd mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli ſtivam trahunt aratri,
  Alius promiſſæ causâ navigationis.
Non eo ; neque à me vocabitur, neque ad tumulum
  Ploratus in terram it tyrannus vir,
Neque ille, me mortuo, neque doleat,
  Neque de palpebris calidas miſerit lacrymas.
Neque te comeſſari vero, neque provoco :
  Moleſtus enim exiſtens, etiam amicus *eris* quando abfueris.
Splendidus quidem genere ſum : urbe aut benemunitam Thebes
  Habito, à patria terra exulans.
Nè me viliter ludens, ſed charos ſopito parentes,
  O Argyri : tibi enim ſervilis dies inſtat. (terra
Nobis verò alia quidem ſunt, ô mulier, mala multa ; poſtquam ex
  Fugimus : Moleſta tamen non imminet ſervitus ;
Neque nos vendunt : civitas quidem certè eſt & nobis
  Pulchra Lethæo jacens campo.
Nè unquam juxta lugentes ſedentes rideamus,
  Noſtris ipſorum bonis, Cyrne, illætantes.
Inimicum quidem difficile *eſt* ac malevolum decipere,
  Cyrne : amicum autem amico facile *eſt* decipere.

Theognidis ſunt etiam & hi verſus à diverſis Scriptoribus citati.

NIhil, Cyrne, irâ injuſtius *eſt*, quæ habentem
  Lædit, animo malo gratificans.

Nihil, Cyrne, bonâ dulcius eſt muliere :
  Teſtis ego ; tu verò meæ *teſtis* eſto veritatis.

Multis

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
  Τεθνεὼς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοι τάπισιν ὅμοιον στρῶμα θανόντι·
  Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν,
Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν,
  Ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
  Ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
Ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
  Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κυφὸν ἕλκουσιν ἄροτρον,
  Τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἰμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
  Οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ἐκείνου ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο,
  Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὔτι σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι·
  Ἀργαλέος γὰρ ἐών, καὶ φίλος εὖτ' ἂν ἀπῇς.
Αἴθων μὲν γένος εἰμί· πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
  Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀφελῶς, παίζουσα, φίλους δένναζε τοκῆας,
  Ἄργυρι· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
  Φεύγομεν· ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
Οὔθ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
  Καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε πὰρ κλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
  Τοῖς αὑτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι,
  Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Θεύγνιδος ἔτι καὶ τάδε τὰ ἔπη περὶ
διαφόρων παρατιθέμενα.

Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
  Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός·
  Μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente, Cyrne, turbatâ.

Curæ hominum ſortitæ ſunt alas varias habentes,
Diviſæ animi gratiâ & victûs.

Juvenare, chare anime: mox forſan aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.

Senex autem cives inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere, vel reverentiæ vel juris *gratiâ*, vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem-hominibus-ferentis ſolis
Virum adſpiciunt, cui non reprehenſio impendeat.
Civium verò non poſſum nôſſe mentem, quamnam habeant;
Neq; enim *vel* bene faciens placeo, vel malè.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus,
Mortuus, *& tamen* vivo ſonans ore.

PHOCYLIDIS POEMA ADMONITORIUM.

NEC furtivas nuptias quære, nec maſculam venerem exerce.
Nè fraudes necte, neq; ſanguine manus pollue.
Nè diteſcas injuſtè, ſed ex juſtè partis vive.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia nè dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primùm Deum cole; poſtea verò tuos parentes.
Omnibus juſta tribue, neq; judicium ad gratiam trahe.
Nè abjicias paupertatem, injuſtè nè judica perſonam:
Quòd ſi tu malè judicaveris, Deus te poſtea judicabit.
Teſtimonium mendax fugito, *&* juſta loquere.
Virginitatem cuſtodi; fidémq; in omnibus ſerva.
Menſuras tribue juſtas: quoniam modus in omnibus bonus *eſt*.
Lancem nè impellas in alteram libræ partem, ſed æqualem trahe.
Nec pejeraveris, neque inſcienter, neque ſponte;
Falſum juramentum odit Deus immortalis quicunq; juraverit.

Semina

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
Μειρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἥβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν, οὐδ' αἰδοῦς οὐδὲ δίκης, ἐθέλει.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάττιος οἴκαδε νεκρὸς,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

ΜΗΤΕ γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον·
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν· πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια· καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς, μήτε ἑκοντί·
Ψευδόρκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.

Semina nè furare : execrabilis *eſt* quiſquis abſtulerit.
Mercedem laboranti da ; nè afflige pauperem.
Linguæ mentem adhibe ; occultum verbum in pectore contine.
Nec injurius velis eſſe ; neq; item injuſtè agentem ſinas.
Mendico ſtatim da, neq; cras venire jube.
Impletâ manu tuâ, miſericordiam egeno exhibe.
Exulem in domum excipe ; & cæcum in viam duc.
Naufragorum miſerere ; quoniam navigatio incerta eſt.
Manum lapſo porrige ; ſerva, cui nemo aſſiſtit, virum.
Communes caſus omnium : vita trochus ; inſtabilis felicitas.
Si divitias poſſides, tuam manum pauperibus porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, ſed ad defenſionem.
Utinam verò non indigeas *hoc* neq; legitimè, neq; injuſtè :
Nam, etiamſi hoſtem occideris, manum tuam polluis.
Ab agro vicini abſtine, neque tranſeas.
Omnium optimus modus eſt, tranſgreſſiones verò vitioſæ.
Nè creſcentem agri fructum aliquem lædas.
Sint in pari honore advenæ cum civibus :
Omnes enim paupertatem experimur vagam ;
Regióq; nullum ſtabile habet ſolum hominibus.
Avaritia mater eſt mali omnis.
Aurum ſemper ineſcatio eſt, & argentum, hominibus;
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convellens;
Utinam non eſſes mortalibus malum deſiderabile !
Tuâ enim causâ pugnæ, prædæ, cædéſq; *ſunt* ;
Infenſi parentibus liberique, fratréſq; conſanguineis.
Neq; aliam occulta in corde ſententiam, aliam effare :
Neque, ut ſaxis-adhærens polypus, pro loco muteris.
Qui volens injuſtè agit, malus vir *eſt* ; ſed *qui* ex neceſſitate,
Non dico prorſus *malum* : ſed inſtitutum examina cujuſque.
Nè efferaris ſapientiâ, neque robore, neq; opibus :
Unus Deus eſt ſapiens, potens ſimul, & omnifariam-dives.
Neque præteritis malis macera cor tuum :
Nec enim ampliùs poteſt, quod *ſemel* factum eſt, eſſe infectum.
Nè *ſis* præceps ad manum, ſed fræna ferocem iram :
Sæpe enim *vir* percutiens, invitus cædem perpetravit.
Paſſiones ſint communes : nihil magnum neq; ſuperbum *ſit*.
Non bona eſt redundans mortalibus utilitas :
Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores :
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat.

Excan-

Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἀφεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σέο χεῖρ', ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως γε.
Ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἂν ὑπερβῇς.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μηδέ τιν' αὐξομένων καρπὸν λώβησον ἀρούρης.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
Χώρη δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε,
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.
Μηδ', ὡς πετρόφυης πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνει ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατὸς θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ·
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν·
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας·
Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.

Excandeſcentia ſubrepens furorem parit pernicioſum:
Ira cupiditas eſt; *modum* verò excedens, furor.
Æmulatio bonorum, bona; malorum verò, prava.
Audacia malorum, exitioſa; ſed valde juvat bona tractantes.
Virtutis amor honeſtus eſt: at Veneris auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter cives.
Moderatè comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, exceſſus verò vitandus *eſt*.
Nè invideas bona ſociis, nè reprehenſionem affigas:
Sine invidia etiam dii inter ſe degunt.
Non invidet luna longè præſtantioribus ſolis radiis;
Nec terra altitudini cœleſti, licèt ipſa ſit infra;
Non flumina mari; ſed ſempiternam concordiam agunt:
Nam ſi diſcordia inter deos eſſet, non conſiſteret polus.
Temperantiam exerce, & obſcœnis factis abſtine.
Nè ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.
Perſuaſio quidem utilitatem, lis verò litem gignit.
Nè credas citò, priuſquam certò finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,
Quàm pluribus ſubdolis & tardantibus intempeſtivè.
Nunquam fœnerator amarus ſis viro pauperi,
Neque quis aves è nido ſimul omnes auferat:
Sed matrem dimittas, ut rurſus habeas ex ea pullos.
Nunquam judicare homines ſiveris imperitos:
Sapientiam ſapiens dirigit; artes autem qui ejuſdem eſt artis.
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicêre.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales.
Multi namque cibi & potûs ſunt ſodales,
Tempori ſervientes, ſi habeant unde ſatientur;
Succenſentes paucis, & multis omnes inexplebiles.
Vulgo nè fide: mutabilis ingenio eſt turba.
Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neque fruſtra ad ignem ſedens devores charum cor.
Moderata diis præſta: modus enim eſt optimus.
Terram impertite inſepultis cadaveribus.
Nè tumulum mortuorum refodias, neque non adſpectanda
Soli monſtres, divinamque iram provoces.
Non honeſtum eſt hominis compagem reſolvere.
Et mox è terra ſperamus nos in lucem prodituras
Defunctorum reliquias: poſtea verò dii erunt.

Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑπερεργός.
Τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν, καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέῃς δ' ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς,
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα,
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
Ἢ πλείσταις δολίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γίνῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.
Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν.
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.

Animæ namq; incorruptæ manent in mortuis.
Spiritus enim eſt Dei *donum* mortalibus accommodatū, & imago (Dei:
Corpus enim ex terra habemus; & omnes in eam
Reſoluti pulvis ſumus; cœlum vero ſpiritum recipit.
Divitiis nè parcas; *ſed* recordare quòd mortalis es.
Non licet in infernum opes habere, vel pecunias eò vehere.
Omnes vitâ functi pares ſunt; animabus autem Deus imperat.
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus;
Communis locus univerſis, & pauperibus, & regibus.
Non multum temporis vivimus homines, ſed ad tempus:
Anima verò immortalis & ſenectutis expers vivit perpetuò.
Neq; malis ſuccumbe, neq; item exulta gaudio.
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori ſervi, nec reſla ventis.
Infortunium & afflictis mali ſolutio venit repente.
Nè grandiloquentiæ indulgens mente rabioſus fias.
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.
Telum ſanè homini penetrantius ferro, ratio eſt.
Arma unicuiq; tribuit Deus naturam aëriam;
Avibus quidem magnam celeritatem, & robur leonibus,
Tauriſq; *in* ſponte ſuſis cornibus, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen; at ratio, propugnaculum hominibus.
Sed divinitus inſpiratæ ſapientiæ ratio eſt optima.
Præſtantior eſt robuſto vir ſapientiâ præditus:
Agros, urbes, & naves ſapientia gubernat.
Non fas eſt occultare virum ſceleratum, nè puniatur:
Sed maleficum averſari oportet neceſſariò.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis ſunt.
Furacium hominum nè accipe furtivum depoſitum:
Utrique fures ſunt; & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue; æqualitas verò in omnibus optima.
Incipiens parcè cunctis utere, nè tandem egeas.
Nè jumenti mortalis cibum ad menſuram ceperis.
Quòd ſi inimici jumentum in via ceciderit, colleva.
Errantémq; hominem & mari jactatum nè devites.
Satius, pro hoſte amicum nanciſci benevolum.
Incipiens malum præcide, & ulceri medere.
Nè quam à feris depaſtam comedas carnem, ſed velocibus
Reliquias linque canibus; feris feræ veſcantur.
Venena nè para; à Magicis libris abſtine.
Infantulis tenellis nè violenter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.

Nè

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ἔνι ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
Πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ᾅδης.
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπίκαιρον.
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρραλέοισιν ἄπιστον.
Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.
Εὐστομίην ἀσκεῖν, ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς φύσιν ἠεροφοίτοις,
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσι,
Ταύροις δ' αὐτοφύτους κεράτεσσιν, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε· λόγος δ', ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ·
Ἀγρούς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄπιστον·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπιάζειν ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην·
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕλοιο.
Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρε.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς.
Βέλτερον, ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ ἅπτεσθαι χεῖρα βιαίαν.
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔχθραν πολέμου προσιόντος.

Nè malo bene feceris: idem eſt ac ſeminare in ponto.
Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manibus;
Neque de alterius cœna veſcaris menſæ rejectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.
Quòd ſi quis non didicit artem, fodiat bidente.
Eſt in vita omnigenum opus, ſi laborare volueris.
Nauta ſi navigare velis, mare *eſt* ſpatioſum;
Si verò agriculturam ſectari, lati campi.
Nullum opus hominibus facile eſt ſine labore,
Nec diis ipſis: labor autem virtutem magnopere adjuvat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victûs indigentes, quando arva,
Segetibus detonſis, fructibus implent areas:
Eædem tritici recèns extritum onuſculum geſtant,
Aut hordei; ſempérq; geſtans geſtantem urget,
Ex æſtate in hyemem victum ſuum comportantes
Indefeſſum: natióque parva laborioſa eſt.
Operatur quoque aëria optiméque laborans apis,
Sive cavæ petræ in caverna, ſive in arundinibus,
Sive in antiquæ quercûs civitate, intra alvearia,
Favis milleforos per flores cereas-ſtellas-ſtruens.
Nè maneas cœlebs, nè fortè ſine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipſe; gigne viciſſim, ſicut genitus es.
Nè proſtituas uxorem, liberis tuis maculam adſpergens;
Non enim ſimiles progignunt filios adulterini lecti.
Novercæ nè attinge ſecundos parentis lectos;
Sed ut matrem cole quæ matris veſtigiis inſiſtit.
Neque in averſandum ſororis cubile venias.
Neque pellicum patris lecto commiſcearis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre;
Neq; poſt partum canibus projiciat aut vulturibus lacerandum.
Neque ullus ſuæ conjugi gravidæ manum afferat.
Nec item generationi aptum puerum marem unquam execa.
Nec cum brutis animalibus initorium in torum venias.
Nè petulanter mulierem viola ob pudendum concubitum.
Nè naturæ toros tranſilias ad venerem nefariam:
Nè ipſis quidem feris maſculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ maſculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effræni:
Non enim amor deus eſt, ſed affectus occultus omnium.
Neque fratrum uxorum conſcende cubilia.

Tuam

Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζου, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης·
Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαγίοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλῃς, εὐρεῖα θάλασσα·
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
Λήια κειράμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβέος ἄχθος ἔχουσιν,
Ἢ κριθῆς· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες
Ἄτρυτον· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ' ἠεροφοῖτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα,
Ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, ἢ δονάκεσσιν,
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι,
Δός τι φύσει καὐτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σὰ τέκνα μιαίνων·
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαῦε γε δεύτερα λέκτρα γονῆος·
Μητέρα δ' ὡς τίμα, τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόρρητον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μηδ' ἐπὶ παλλακίοισι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρὸς.
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ᾗ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Μηδ' αὖ παιδογόνον ποτὶ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον,
Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήειον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως εἰς Κύπριν ἄθεσμον,
Οὐδ' αὐτοῖς ἄρσην θήρεσσι συνεύαδεν εὐνή.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀνάθεκτον·
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων,
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.

Στέργε

Tuum ama conjugem. Quid enim ſuavius & præſtantius,
Quàm ſi viro conſentit chara uxor uſquè ad ſenectam,
Et maritus ſuæ uxori, neque inter eos incidit contentio?
Neq; quis ſine deſponſatione violenter puellis miſceatur.
Neq; malam uxorem domum in tuam ducito;
Nec ſervias uxori triſtis gratiâ dotis.
Equos generoſos quærere per domos,
Tauróſq; robuſtos, & feroces catulos;
Sed bonam uxorem ducere non contendimus inſipientes:
Neq; malum reſpuit mulier virum, ſi dives ſit.
Neq; nuptiis nuptias inducas, malum ſuper malo.
Liberis autem tuis ne difficilis, ſed lenis eſto:
Si verò quid deliquerit puer, caſtiget mater filium,
Aut etiam ſeniores familiæ, vel populi proceres.
Nè in maſculo puero nutrias jubam cirri,
Neq; comam criſpa, neq; nexus obliquos cincinnorum;
Maſculis non convenit coma, ſed mulieribus luxus.
Pueri formoſi juvenilem cuſtodi formam:
Multi enim rabido amore ad maſculos congreſſus feruntur.
Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis:
Nec eam uſquè ad nuptias ante domum conſpici ſiveris.
Liberorum pulchritudo difficilis eſt cuſtoditu parentibus.
Cognatis amorem tribue, juſtamq; concordiam:
Reverere canos circum tempora, cedéq; ſenibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præſtantem
Senem, æqualem patris, paribus cum patre honoribus venerare;
Ventris debitam portionem præbe miniſtris.
Servo demenſum tribuas, ut tibi gratus ſit.
Notas nè ſervo imprimas, probro eum afficiens.
Servum nè lædas maledictis deferendo apud herum.
Accipe vel à ſervo, ſi rectè ſapiat, conſilium.
Caſtitas animæ, corporis eſt purgatio.
Hæc juſtitiæ arcana: ſecundum quæ viventes,
Bonam vitam uſquè ad ſenectutis limen tranſegeritis.

Hi etiam verſus Phocylidi tribuuntur partim apud Athenæum, partim apud Stobæum.

Convenit autem in ſympoſio ſcyphis circumeuntibus
Suaviter garrientem & ſedentem vinum bibere.

Στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἥδιον ἢ καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρις
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν οἴκοισιν σοῖσιν ἄγεσθαι,
Λ[illegible]ύμενος δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χρείων ἕνεκα φερνῆς.
Ἵ[illegible]ς δ' εὐγενέας δίζεσθαι μὲν κατ' οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων πανάγρους·
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἔσο·
Ἢν δὲ δή τι παῖς ἀλίτῃ, κολουέτω ἤθεα μήτηρ,
Ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαῖς δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι,
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Συγγενέσιν φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.
Δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
Στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὐφρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς, τοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· οἷα βιοῦντες
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

Φέρεται δὲ καὶ τάδε Φωκυλίδου ἔπη, τὰ μὲν παρ' Ἀθηναίῳ, τὰ δὲ παρὰ Στοβαίῳ.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Χρηίζων

Si opibus indigeas, curam habeto pinguis agri:
Agrum enim aiunt copiæ cornu eſſe.

Et hoc Phocylidis *eſt*: Plurimos eſſe genere nobiles,
Quos neq; in verbis, neq; in conſiliis gratia ſequitur.

Et hæc Phocylidis *ſunt*: Ex quatuor iſtis nata ſunt
Mulierum genera: alia, ex cane; alia, ex api;
Alia, ex torva ſue; alia, ex equa jubata:
Ex equa nata commoda eſt, velox, diſcurrens, ſpecie præſtans;
Ex torva autem ſue, neq; mala neq; item bona *eſt*;
Ex cane verò, moleſta & fera *eſt*: Ex apicula autem,
Bona eſt rei familiaris adminiſtratrix, & ſcit optimè facere:
Cujus chare ſodalis, nuptias deſiderabiles ſortiri exopta.

PYTHAGORÆ
AUREA CARMINA.

PRimùm deos immortales, ut lege ordinatum eſt,
Cole; & jusjurandum obſerva: deinde heroas præclaros,
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parentéſq; honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac, quiſquis *eſt* optimus.
Lenibus cede verbis factiſq; utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope neceſſitatem habitat.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterùm his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primùm, & ſomno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam facies nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maximè teipſum reverere.
Deinde juſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſideratè te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed nôris quòd omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri ſolent, aliàs perdi.
Quáſq; divinâ ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunq; portionem habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quam boni ſermones

Incidunt;

Χρηΐζων πλούτου, μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

Καὶ τόδε Φωκυλίδου· Τὸ πλέον γένος εὐηθὲς εἶναι,
Οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.

Καὶ τάδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
Εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂρ κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
Ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης,
Οἰκονόμος τ' ἀγαθή, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
Ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ἜΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιοῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ, ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ

Incidunt ; quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto.* Mendacii verò ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficito:
Nemo tibi neque verbis neque factis perſuadeat,
Ut facias dicáſve quod tibi non ſit commodum.
Conſulta ante opus, ut nè ſtulta *indè* exiſtant.
Stolidi utiq; eſt viri & facere & dicere inconſiderata.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras ; ſed diſce
Quæcunq; opus eſt ; atque ità jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neq; ſanitatem, quæ corpori debetur, neglectui habere oportet;
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis
Adhibere: Modum autem voco id, quod tibi dolorem non pariat.
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicioſum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec ſumptus importunè facias, velut honeſti ignarus ;
Nec illiberalis ſis : Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant : & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* percurras :
Ubi tranſilii? quid feci? quid mihi, cùm oporteret, non peractum (eſt?
Exorſus autem à primo percenſe : & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis verò, delectare.
Hæc elabora ; hæc meditare ; hæc te amare oportet :
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ità certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hominum
Conſiſtentiam, quâ & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, quà fas eſt, naturam in omni re ſimilem:
Ut neq; ſperes non ſperanda, neq; quicquam *te* lateat.
Cognoſces quoq; homines ſuâ ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cùm propè ſunt, non inſpiciunt,
Neq; audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes : illi verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Congenita; quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere.
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortunâ ſint uſuri, monſtrares.
Sed tu confide ; quandoquidem divinum eſt mortalibus genus,

Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ 'πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ', ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,

Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſiqua tibi portio eſt, tenebis quæ te jubeo,
Medelâ adhibitâ, & animam ab iſtis ærumnis liberabis.
Sed abſtine eduliis quæ diximus, cùm in purgationibus
Tum in animæ ſolutione dijudicans: & ſingula conſidera;
Aurigâ ſupernè conſtitutâ optimâ ratione.
Quòd ſi relicto corpore ad liberum æthera perveneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec ampliùs mortalis.

Ejuſdem.

Parce tuæ vitæ, nè ipſam animi affectibus devores.

EX SOLONIS ELEGIIS.

Memoriæ & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à diis beatis præbete, & ab omnibus
Hominibus ſemper bonã habere exiſtimationẽ;
Et jucundum hic amicis eſſe, inimicis autem acerbum;
Illis quidem venerandum, his autem formidabilem aſpectu.
Pecunias porro deſidero quidem habere; injuſtè verò poſſidere
Nolo: omnino *enim* vindicta tandem venit.
Ac divitiæ quidem quas dii tribuerint, manent homini
Stabiles ab imo fundo ad verticem uſque:
Quas verò colunt homines, ab injuria non ritè
Proveniunt, ſed injuſtis operibus pellectæ
Sequuntur invitæ, ſtatimq; permiſcentur calamitati;
Initium autem à parvo *momento* fit, tanquam ignis,
Leve quidem primùm, ſed deſinit dolorificum:
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.
Sed Jupiter finem inſpicit omnium, atque repentè
Ut ventus nubes illico diſſipat
Vernus, qui fluctuoſi maris immenſi
Agitans fundum, *&* per terram triticiferam

Lætas

Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟ'ΛΩΝΟΣ

ἘΛΕΓΕΙΩ͂Ν.

ΜΝημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἐξαπίνης δὲ
Ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

 Δῃώσας

Lætas vaſtans ſegetes, ad deorum ſedem in altum pervenit
Cœlum, & rurſus ſerenitatem ſpectandam exhibet:
Relucétque vis ſolis per terram opimam
Pulchrè, nubium verò nihil ampliùs eſt videre.
Talis eſt *quoque* vindicta Jovis: neque ob quodlibet,
Ut mortalis homo, eſt citus in iram.
Cæterùm non ſemper latet in perpetuum, quicunq; ſceleroſum
Pectus habet; ſed omnino tandem detectus apparuit:
At hic quidem ſtatim luit, ille póſt. Quòd ſi fugerint
Ipſi, nec deorum fatum inſecutum eos corripuerit;
Omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt
Liberi primorum autorum in poſterum.
Nos verò mortales ità cogitamus ſimul bonus & malus
Quiſque opinionem bonam quam ipſe habet,
Donec aliquid patiatur; tum rurſus luget: antea verò
Oſcitantes, levi ſpe fovemur.
Quòd ſi quis morbis difficilibus implicetur,
Sanum ſe futurum, animum inducit.
Alius cùm timidus ſit, fortis *ſibi* eſſe videtur vir:
Et pulcher *ſibi eſſe videtur*, homo deformis.
Alius carens pecuniis, & paupertatis preſſus onere,
Multas ſe tamen poſſidere putat opes.
Accelerat aliunde alius. Hic quidem per mare vagatur
In navibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare, inquam, piſcoſum, ventis agitatus periculoſis,
Nihil penitus animæ, *id eſt vitæ ſuæ,* parcens.
Terrram ſcindens alius arboroſam, in annum
Servit iis quibus curva ſunt aratra curæ.
Eſt qui Minervæ, & multas callentis artes Vulcani
Inſtrumenta tenens, operoſis manibus victum colligit.
Alius, Olympiadem Muſarum munera doctus,
Amabilis ſapientiæ modum aſſequitur.
Alium venerabilis jaculator Apollo vatem effecit,
Qui malum homini veniens de longè praenovit,
Quîcum dii converſari fuerint. Verum fatalia prorſus
Nec ullum ſolvet augurium, neq; ſacrificia.
Sunt qui Pæonis multa pharmaca tenentis opera exerceant
Medici: hos quoque nullus conſequitur finis.
Sæpe enim è modico dolore morbus fit magnus;
Quem nemo ſolverit blanda remedia præbens.
Alterum malis ægritudinibus & moleſtiis agitatum
Manibus contingens *quiſpiam* illico ſanum reddit.

Fatum

Δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
Οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
Λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
Καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
Ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος.
Αἰεὶ δ' οὔ τε λέληθε διαμπερὲς ὅστις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον. εἰ δὲ φύγωσιν
Αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
Ἤλυθε πάντως. αὐτίκ' ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
Οἱ παῖδες τούτων ἡγεμόνων ὀπίσω.
Θνητοὶ δ' ὧδε νοοῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε
Ἐσθλὴν ἣν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
Χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
Ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.
Ἄλλος δειλὸς ἐών, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ·
Καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
Κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
Ἐν νηυσὶ χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
Φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος.
Ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
Λατρεύει τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
Ἀργαλέοιν χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
Ἄλλος, Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς
Ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
Οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.
Ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργα ἔχοντες
Ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος.
Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κοὔ τις λύσαιτ' ἂν ἤπια φάρμακα δούς.
Τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε,
Ἁψάμενος χειροῖν, αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.

Fatum profectò mortalibus adducit mala ſimul & bona;
Nec dona divûm fugeris immortalium.
Omnibus ſanè factis periculum ineſt: neq; quis dignoſcit,
Quà ſe convertat in principio negotii.
Eſt qui rem aggredi quàm optimè ſibi proponit: ſed improvidus
In magnam noxam difficilémque ruit.
Alteri opera ſua malè inſtituenti Deus in omnibus largitur
Succeſſum bonum & liberationem ab imperitia.
Porro divitiarum hominibus nullus conſtitutus eſt terminus:
Nam qui inter nos nunc plurimum poſſident victum,
Bis tantum quærunt. Quiſnam ſatiaverit omnes?
Lucra quidem mortalibus dederunt immortales:
Sed emergit ex ipſis noxa; quam cùm Jupiter
Miſerit ut ſumat pœnas, aliàs alius ipſam experitur in ſe.

Ejuſdem. II.

Noſtra verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium ſententiâ.
Nam magnanima ſpeculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva ſuis eam manibus protegit.
Ipſi autem celebrem urbem evertere ſtoliditate
Cives volunt pecuniis dediti:
Populíque ducum mens injuſta; quibus uſitatum eſt
Ex crebra injuria plurimos ſibi dolores conciliare.
Nequeunt enim ſatietatem capere, præſentémque
Victûs jucunditatem moderari in tranquillitate;

* * * * * *

Diteſcunt verò injuſtis ſtudentes operibus.

* * * * * *

Neque ſacris poſſeſſionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:
Neque ſancta juſtitiæ ſcita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conſcia, & præſentia cernens,
Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat.
Hinc ergo univerſæ urbi venit immedicabile ulcus,
Inciditque repentè in moleſtam ſervitutem:
Quæ civilem ſeditionem, ſopitúmq; bellum excitat,
Quod plurimorum jucundam ſubvertit ætatem.
Ab hoſtibus enim ſubitò ſuis urbs amabilis
Opprimitur præliis, quæ amicos injuriâ afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt: ſed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deveniunt

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐφ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
Ἧ χήσειν μέλλει χρήματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
Ἐις μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι
Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλασίως σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
Πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται 4
Αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
Ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος· οἷσιν ἑτοῖμον
Ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* * *

Πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

* * *

Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα.
Ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Ἐις δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην.
Ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
Ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
Τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
Ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν.

Πρα-

Venditi, vinculíſque indignis conſtricti.

*****

Sic publicum malum privati cujuſlibet ædes occupat,
Nec veſtibulares excludere illud poſſunt januæ:
Altos etiam ſuper muros tranſcendit; & prorſus invenit,
Sive quis in latebras fugiat, ſive in lecto ſe *abſcondat*.
Horum monuiſſe animus me jubet Athenienſes,
Quàm multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas verò modeſtiam, & omnia recta parit,
Et ſemper injuſtis compedes injicit:
Aſpera mitigat, faſtidium ſedat, injuriam repellit,
Malíque naſcentis diſperdit ſemina:
Jus pravum corrigit, elata corda
Manſuefacit, ſeditioníſque opera compeſcit:
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, cùm ea regnat,
Omnia inter homines integrè & prudenter.

Ejuſdem. III.

Siqua mala paſſi eſtis ob malitiam veſtram,
Non cauſam illorum diis imputetis.
Ipſi enim eos *qui vos opprimunt* auxiliis dona mittendo,
Eámque ob cauſam durâ nunc premimini ſervitute.
Veſtrûm autem quilibet vulpis incedit veſtigiis,
Omnibúſque vobis mens ineſt mollis.
Linguam enim hominis inſpicitis, & verſuta verba:
In opus verò quod ſit aggrediendum, non intenditis.

Ejuſdem. IV.

Ex nube grandinéque nivis exiſtit vis;
Tonitrus quoque ex micante naſcitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur; quod niſi quis
Moveat, omnium eſt juſtiſſimum.
Per magnos viros *ſæpe* civitas perit & in Monarchæ
Servitutem populus ex imprudentia venit.
Populo enim tantam permiſi poteſtatem, quanta ſufficiebat,
Nulli honorem vel detrahens, vel tribuens.
Qui verò potentiâ eminebant, opibúſq; erant ſuperbi,
His præcepi, nè quid præter decorum committerent.
Valido verò munivi ſcuto utroſque,
Et neutram partem injuſte ſuperiorem eſſe conceſſi.

Ejuſdem.

Πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

* * * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
Αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
Εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ, ἢ θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης.
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μήτι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔχετε δουλοσύνην.
Ὑμῶν δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός.
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς.
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἀϊδρείῃ δουλοσύνην ἔπεσε.
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.
Οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
Καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
Νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

Ejuſdem. V.

Tu quidem Soliis diu hîc imperans
Urbémque genúſque veſtrum colas.
Sed me celere in navi ab inclyta inſula
Incolumem Venus violis-redimita dimittat:
Propterq; habitationem hanc gratiam largiatur & gloriam
Bonam, & reditum in patriam noſtram.

Ejuſdem. VI.

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi!
Nam ſubitò fama hæc hominum volitabit ad aures;
Atticus unus adeſt, qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur, ſarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis inſula reſtituet.

Ejuſdem. VII.

Breve ſanè tempus meam oſtendet civibus inſaniam:
Oſtendet, *inquam*; veritate in medium prodeunte.

Ejuſdem. VIII.

Nullus hominum beatus eſt: ſed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium ſol adſpicit.

Ejuſdem. IX.

Nec mihi ſine luctu mors eveniat: ſed amicis
Mortuus relinquam dolores & ſuſpiria.

Ejuſdem. X.

Satietas injuriam parit, ſi multæ affluant opes.

SUNT ET HÆC EJUSDEM *SOLONIS* XI.

Philo *libro primo De mundi opificio.*
Clemens Alexandr. *libro ſexto Stromatum.*

Puer impubis adhuc infans, ſeptum dentium
Producit primis ſeptem annis.
Poſtquam verò alios ſeptem ei conceſſerit annos Deus,
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Ætate tertiâ mento augeſcentibus jam membris
Increſcit mutabilis coloris lanugo.

Quartâ

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Ἀλλὰ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων,
Τήν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.
Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος.
Οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
Ἐσθλὸν, καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'. 2

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.
Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς· 10
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός· ἀλλὰ πονηροὶ 14
Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι· ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. 8

ἘΣΤΙ ΔῈ ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂ ΣΌΛΩΝΟΣ. ια'.

ΦΊΛΩΝ βιβλ. α'. περὶ κόσμου.
ΚΛΗΜΗ͂Σ Ἀλεξανδρ. ς'. Στρωμάτων. 27

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος, ἕρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.

Τῇ

Quarto ſeptenario quiſque præſtantiſſimus eſt
  Robore, ipsique viri ſigna virtutis edunt.
Quintus maturum jam virum nuptias moliri ſuadet,
  Et liberorum ſuſcipere poſteritatem.
Sexto in omnia hominis animus intenditur,
  Et vilia perficere ampliùs opera recuſat.
Septimo ſeptenario intelligentiâ & linguâ fiet optimus,
  Et octavo, conjunctis illis totis annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid poteſt: verùm remiſſior eſt ipſius
  Ad virtutes præclaras tam eloquentia, quàm ſapientia.
Decimum tandem ſiquis moderatè contigerit ſeptenarium,
  Jam non immaturus mortis fatum ſubeat.

EJUSDEM, DE DEO,
Ex Clemente, XII.

Cognitionis obſcuram difficile eſt cognoſcere
  Menſuram, quæ omnium rerum terminos ſola continet.

Ex eodem. XIII.

Ipſe enim omnium rex & dominus eſt,
Et vel ex immortalibus nemo imperium tale habet.

Ejuſdem. XIV.

Omnino hominibus obſucra mens deorum eſt.

Ejuſdem. XV.

Primùm quidem Jovem Saturnium precemur,
Ut legibus his proſperum ſucceſſum & gloriam largiatur.

APOLLINIS *ad* SOLONEM.

Sede in media navi gubernatorum munus
Subiens: multi Athenienſes tibi aderunt adjutores.

SOLONIS. XVI.

Nunc autem Veneris & Bacchi munera grata mihi ſunt,
  Et Muſarum, quæ gaudio homines afficiunt & recreant.

Ejuſdem. XVII.

Seneſco autem ſemper multa diſcens.

Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς ἐνὶ ἑβδομάδεσσιν ἄριστος
Ἰσχύν, οἵ τ᾽ ἄνδρες σήματ᾽ ἔχουσ᾽ ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ᾽ ὥριον ἄνδρα μεμνημένον ἂρ γάμου εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ᾽ ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
Οὐδ᾽ ἔρδειν ἔθ᾽ ὁμῶς ἔργ᾽ ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ᾽ ἄριστος,
Ὀκτὼ δ᾽, ἀμφότερα τέσσαρα καὶ δέκ᾽ ἔτη.
Τῇ δ᾽ ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται· μαλακώτερα δ᾽ αὐτοῦ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ᾽ εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΤΟΥ͂ ἘΑΥΤΟΥ͂, ΠΕΡΙ͂ ΘΕΟΥ͂,
Ἐκ τοῦ Κλήμεντος. ιβ΄.

Γνωμοσύνης δ᾽ ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
Μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ιγ΄.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
Ἀθανάτων τε· ὁ δ᾽ οὔτις ἐρήρεισται κράτος ἄλλος.

Τοῦ αὐτοῦ. ιδ΄.

Πάντῃ δ᾽ ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

Τοῦ αὐτοῦ ιε.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
Θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι

ἈΠΟ΄ΛΛΩΝΟΣ πρὸς ΣΟ΄ΛΩΝΑ.

Ἧσο μέσην κατὰ νῆα κυβερνητήριον ἔργον
Εὐθύνων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

Τοῦ αὐτοῦ ις΄.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ᾽ ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Τοῦ αὐτοῦ ιζ΄.

Γηράσκω δ᾽ αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

E SUIDA, DE TYRTÆO.

TYRTÆUS, Archimbroti *filius*, Lacon aut Mileſius, Elegiarum ſcriptor & tibicen: qui carminibus ſuis fertur Lacedæmoniis, cùm adverſus Meſſenios bellum gererent, victoriæ autor fuiſſe. Eſt autem vetuſtiſſimus, utpote qui eodem tempore cum ſeptem qui vocantur, Sapientibus vixerit; aut etiam antiquior. Floruit ſaltem circa 35 Olymp. Scripſit præcepta vitæ verſibus Elegiacis, & carmina de bello libris quinque.

E TYRTÆO,

De bellica virtute.

I.

NOn memorandus mihi vir, nec in pretio habendus
Seu virtutis pedum ſeu gratiâ luctæ; (videtur,
Neq; ſi Cyclopũ habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et formâ ſit vel ipſo Tithono præſtantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras *reges*;
Neque ſi Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adraſti ſuaviſſimam habeat;
Neq; ſi gloriam omnem præter bellicam fortitudinem habeat:
Non enim vir bonus eſt in bello,
Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,
Et propiùs hoſtem ſtare cupiat.
Hæc virtus *eſt*, hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum juvenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum *eſt* civitati, & univerſo populo,
Si quis vir progreſſus inter pugnantes-in-prima-acie maneat
Conſtanter, turpiſque fugæ prorſus obliviſcatur,
Vitam & animum patientem objiciens *periculo*;
Animétq; ad mortem obeundam proximum virum adſtans:
Hic vir bonus eſt in bello.
Statim verò hoſtium in fugam vertit phalanges
Aſperas, ſuâque induſtriâ prælii fluctus regit.
Ipſe autem in prima acie proſtratus charam amittit vitam,
Civitatem, & populos, & patrem honeſtans;
Multis per pectus & ſcutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore parte ſauciatus.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ.

Περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίους πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι. ἔστι δὲ παλαίτατος, σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ κληθεῖσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος. ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λε' Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε'.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΥΡΤΑΙ͂ΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

α'.

ὌΥΤ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε
Νικώη δὲ θέων Θρηΐκιον βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύραο πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος·
Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος·

Hunc verò lugent pariter juvenéſque ſenéſque,
   Et gravi deſiderio tota civitas funus ipſius proſequitur.
Hujus ſepulcrum & liberi inter homines præclari ſunt,
   Itémque nepotes, & omne poſterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipſius,
   Sed, quamvis ſub terra ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem, manentémque, & pugnantem
   Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd ſi effugerit ſortem mortis longum-inducentis-ſoporem,
   Et victoriâ potitus ſplendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes juvenéſque ſenéſque colunt,
   Multíſque jucundis affectus ad Orcum abit.
Seneſcens autem inter cives præcellit, neque quis illum
   Lædere nec irreverenter nec injuſtè cupit;
Omnéſque in ſedibus juvenes ſimul & æquales
   Loco cedunt ei, quíque majores natu ſunt.
Hujus igitur virtutis ad ſummum pervenire nunc aliquis
   Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejuſdem, aliàs CALLINI. II.

Quamdiu torpetis? quando ſtrenuum habebitis animum,
   O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam ignaviam? In pace autem *vobis* videmini
   Sedere: ſed bellum totam regionem infeſtat.

*****

   Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat.
Honori enim eſt & ornamento viro, pugnare
   Pro patria & liberis & tenera uxore
Adverſus hoſtes. Mors autem aderit quandocunque
   Parcæ deſtinaverint. Sed agè quiſpiam rectà pergat
Extenſo in altum gladio, & ſub ſcuto forte pectus
   Foveat cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
   Virum, neque ſi à majoribus immortalibus genus ducat.
Sæpe *quis* elapſus è pugna ſonitúque telorum
   Evadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic ſanè nec amicus eſt populo, nec gratus:
   Illum verò magnus & parvus deflent, ſi quid paſſus fuerit,
Univerſus enim populus virum fortem deſiderat
   Defunctum, viventem verò inſtar ſemidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
   Quippe ſolus multorum æquat facinora.

Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀείσημοι,
 Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 Ἀλλ', ὑπὸ γῆς περ ἐών, γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλοι·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 Βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 Εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
 Πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθιεὶς πολέμου.

Τοῦ αὐτοῦ ἢ ΚΑΛΛΙ'ΝΟΥ. β'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
 Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 Ἧσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν. θάνατος δὲ ποτ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 Ἔλσας τοπρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
 Ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει, καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
 Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

Ejuſdem. III.

Veruntamen Herculis genus invictum eſtis:
Confidite; nondum Jovis facies averſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectà quiſque hoſtibus ſcutum obvertat.
Inviſam amiſſurus animam, mortíſque nigrum,
Sed ſolis ſplendori gratum, ſubiturus fatum.
Nôſtis enim quàm gravia ſint Martis luctuoſi opera,
Nôſtis etiam impetum permoleſti belli:
Et quando fugiſtis ipſi, quandoque alios fugâſtis,
Juvenes, utrumque ſatis experti eſtis.
Nam ex illis qui audent unà perſiſtentes
Cominus in hoſtes adverſos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque ſervant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem verbis aliquis explicare poſſit,
Quanta incurrat mala vir qui ſe turpiter dederit.
Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
Viri fugientis in adverſo prælio.
Turpe quoque eſt cadaver in pulvere proſtratum
Atque in tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed progreſſus quiſpiam maneat firmus utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias infernè necnon pectus humeróſque
Lati clypei umbone contegens:
Dextrâ verò manu validam haſtam torqueat,
Terribilémque in capite criſtam motet.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
Nec à telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam cominus longâ haſtâ
Vel gladio percuſſurus hoſtem capiat:
Et pedem pedi jungens, clypeúmq; clypeo admovens,
Necnon criſtam criſtæ, galeámq; *aptans* galeæ,
Pectoríque adverſo pectore contra hoſtem pugnet,
Vel gladii capulo, vel haſtà prælongâ arreptâ.
Vos autem, levis-armaturæ-milites, ſub ſcutis aliunde alii
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtáſque leves contorquete in hoſtes,
Veſtram prope armaturam permanentes.

Τοῦ αὐτοῦ. γʹ.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνίκητον γένος ἐστέ·
Θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
Ἐχθρὴν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
Αὐγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ἴστε γὰρ ὡς Ἄρεος πολυδακρύτου ἔργ' ἀΐδηλα,
Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
Καὶ μετὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
Οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
Παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
Ὅσσ', ἂν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ.
Αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών·
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
Ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
Πτώσσοντες, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
Τοῖσι πανόπλοις πλησίον ἱστάμενοι.

Ejuſdem. IV.

Præclarum eſt, in prima acie ſi occidat
  Vir bonus, pro patria ſua pugnans:
At ſi quis urbe ſuâ pinguibúſque arvis relictis
  Mendicare cogitur, *hoc* omnium eſt miſerrimum;
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
  Cúmque parvulis filiis, & adoleſcentula uxore.
Inviſus namque erit ad quoſcunque pervenerit,
  Indigentiâ victus & odioſâ paupertate:
Genus *ſuum* infamat, & formam decoram turpat,
  Omnis generis anxietas & mala eum ſequuntur.
Tandem ſic errantem hominem nulla *decori* cura
  Afficit, nec pudor ullus in poſterum eſt ei.
At nos animo forti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
  Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arctè invicem juncti pugnate,
  Neqúe turpis fugæ aut timoris initium facite:
Sed magnum fortemq; concipite animo impetum,
  Nec pugnantes adverſus hoſtes vitæ-rationem-habete.
Veteranis autem, quorum genua non amplius ſunt agilia,
  Grandævis relictis, nè fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus
  Jaceat ante juvenes vir ſenior,
Candidum jam habens caput, barbámq; canam,
  Animam efflans fortem in pulvere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
  (Quæ oculis intueri, & turpe & indignum eſt)
Et denudatus corpore: juvenibus autem in omnibus ſimilis eſt,
  Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus, & mulieribus, viſu amabilis
  Eſt, vivus adhuc; ſtrenuus autem, ſi in prima acie ceciderit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam maneat utroque pede
  Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
Πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὕς κεν ἵκηται,
Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ·
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.
Εἶθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
Γίνεται, οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(Αἰσχρὰ τάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
Ζωὸς ἐών· καλὸς δ', ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

E SUIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos *Simonides* poſtremum his notis deſcribit,

SIMONIDES Crini *filius*, Amorginus, carminum Iambicorum ſcriptor. Scripſit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406 annis poſt bellum Trojanum. Primus Iambos ſcripſit, ſecundum quoſdam.

E SIMONIDE.

In vitam humanam. I.

NUlla res inter homines perpetuò firma manet,
Unam autem hanc *ſententiam* vir Chius optimè protulit:
Quòd HOMINUM generatio talis eſt, qualis eſt foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim ſpes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innaſcitur.
Quamdiu verò homo aliquis amabilẽ juventutis florem obtinet,
Animo levi præditus multa cogitat irrita:
Nam neq; ſenectutem ſibi affuturam, neq; mortem expectat,
Neque dum ſanus eſt laboribus vacat.
Stulti, qui hoc modo affecti ſunt: nec intelligunt
Quàm breve ſit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu verò hæc diſcas, & ad finem uſquè vitæ
Animo tuo bona perſevera gratificans.

EX IAMBIS EJUSDEM.

De Mulieribus. II.

Mulieris mentem ſeorſum fecit Deus
Principió. Unam ex ſue ſetoſa *produxit*;
Cui omnia domi luto inquinata
Inornatáque jacent, & humi provolvuntur:
Ipſa autem illota cum veſtibus immundis
In ſtercore deſidens pingueſcit.
Aliam verò Deus fecit ex maligna vulpe,
Mulierem omniſciam: neque ipſam mali
Neque boni quicquam latet.
Nunc autem malæ ſunt hæ *mulieres* ſæpenumero,

Nunc

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ,

ΠΕΡΙ' ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Σιμωνίδης Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β', καὶ ἰάμβους. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ υ' καὶ ς' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἔγραψεν ἰάμβους πρῶτος κατά τινας.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς τὸν θνητὸν βίον. α'.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί,
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
ΟΙΗ περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, οὐδὲ θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος· οὐδὲ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂ ἸΑ'ΜΒΩΝ.

Περὶ γυναικῶν. β'

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ πρῶτα. Τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
Τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
Αὐτὴ δ' ἄλουτος ἄπλυτος τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
Λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακὸν,

Nunc bonæ rurſus ; aliàs aliis præditæ moribus.
Aliam verò ex cane maledicam, parenti ſuæ ſimilem ;
Quæ omnia & audire & ſcire cupit ;
Undequaque autem circumſpiciens & oberrans
Latrat, etſi neminem viderit.
Ipſam verò compeſcere neque minis vir poſſet,
Nec ſi iratus excuſſerit ei ſaxo
Dentes, neque ſi benigniter alloquatur,
Etiamſi juxta hoſpites conſederit :
Sed pertinaciter inutilem clamorem exercet.
Aliam verò ex tellure formatam cœlicolæ
Marito dederunt in damnum : Nam neque mali
Neque boni quippiam callet hujuſmodi mulier ;
Sed unicum *tantùm* opus novit, *ſcilicet* Comedere.
Et cum duram hyemem Deus fecerit,
Ipſa frigens ad ignem propiùs ſellam attrahit.
Mulierem autem ex mari *genitam* nunc animo conſidera :
Hoc quidem die ridet, & hilarem ſe præbet,
Ità ut hoſpes eam domi videns laudaret, *inquiens*,
Haud eſt mulier ulla melior quàm iſta,
Inter omnes homines, neque elegantior.
Interdum contrà intolerabilis eſt, tum viſu
Tum acceſſu : tunc enim furit *adeò*
Ut-appropinquare-nemo-ſuſtineat, veluti canis circa catulos *ſuos*
Omnibus implacida, infenſáque,
Ac ſimilis eſt in amicos & hoſtes.
Quemadmodum mare aliquando tranquillum
Et innoxium ſtat, ingens gaudium nautis,
Æſtivo tempore ; aliquando autem furit
Graviſonis procellis agitatum :
Huic maximè ſimilis eſt hujuſmodi mulier
Ingenio ; naturámque ut pontus variam habet.
Aliam verò ex cinere & doſſuario aſino *conſtituit :*
Quæ vix neceſſitate miníſque adacta,
Tandem omnia facit & operatur
Quæ *viro* placent. Interim autem furtim aliquid devorat
Noctu & interdiu : quinetiam in foco comedit.
Ad opus autem Venereum
Quemvis advenientem ſuſcipit ſocium.
Aliam ex muſtela *creavit*, miſerum & triſte genus :
Huic enim nihil pulchrum, deſiderandum,
Jucundum, aut amabile prorſus ineſt :

Sed

Τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργόν, αὐτομήτερα·
Ἡ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει.
Πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
Λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
Παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, οὐδ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
Οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχῃ·
Ἀλλ' ἐμπέδως ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
Ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
Οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
Ἔργων δὲ μοῦνον Ἐσθίειν ἐπίσταται.
Χ' ὅταν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
Ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσὶν γ' ἤδη νοεῖ·
Τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
Ἐπαινέσει' ἂν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.
Τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Ἀμείλιχος δὲ πᾶσι, κἀποθυμία,
Ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίνεται.
Ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
Ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
Θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δὲ μαίνεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.
Ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Ὀργήν· φυὴν δ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου·
Ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ, σύν τ' ἐνιπῇσιν, μόγις
Ἔστερξεν οὖν ἅπαντα καὶ πονήσατο
Ἀρεστά. τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
Προνύξ, προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ.
Ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον Ἀφροδίσιον
Ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὁντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς δύστηνον οἰζυρὸν γένος·
Κείνῃ γὰρ οὔ τι καλόν, οὐδ' ἐφίμερον
Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον.

Εὐνῆς

Sed alienâ eſt à Venereo complexu,
Et præſentem maritum faſtidio habet,
Et furando multum damni vicinis infert;
Quin & hoſtias ſæpe nondum immolatas devorat.
Aliam equa mollis jubata genuit:
Quæ ſervilia opera & laborem abhorret,
Neque molam attingeret, neque cribrum
Levaret, neque ſtercus foras projiceret,
Neque juxta furnum evitans fuliginem
Sederet. Virum *non ſponte ſed* coacta amat.
Abluit autem ſordes quotidie
Bis aut ter, & unguentis ungitur.
Semper autem & comas pexas gerit,
Denſas, & floribus obumbratas.
Talis ſanè mulier pulchrum ſpectaculum
Aliis eſt, habenti verò damnoſum,
Niſi rex fuerit, aut princeps aliquis,
Qui ejuſmodi rebus delectetur.
Aliam autem ex ſimia *creavit:* iſtud certè præcipuè omnium
Jupiter viris maximum malum contulit.
Talis mulier faciem turpiſſimam habens
Per urbem ingreditur, nulli non irriſa:
Ad cervicem vix poteſt flecti ob brevitatem,
Nates-exiles-habet, integro corpore. O miſerum virum,
Qui malum hujuſmodi amplectitur!
Novit enim omne genus conſiliorum & mores
Inſtar ſimiæ, neque ridere ſolet.
Neminem beneficiis demeretur: ſed illud ſpectat,
Et hoc quotidie conſultat ſecum,
Ut malum aliquod facinus, ídque maximum, edat.
Aliam ex apicula *fecit:* quam qui duxerit, felix eſt;
Ut quæ ſola nihil reprehenſione dignum habeat.
Floret autem ſub ea & augetur res-familiaris,
Charáque charo conſeneſcit conjugi,
Enixa pulchram & celebrem progeniem.
Hæc excellit inter mulieres
Cunctas; & divina *quadam* gratia circundat *eam*:
Non gaudet cum mulieribus conſidere,
Ubi Venereos narrant ſermones.
Ejuſmodi uxores viris largitur
Jupiter optimas & prudentiſſimas.
Sed etiam reliqua hæc *mulierum* genera conſilio Jovis

Εὐνῆς δ' ἀδηνής ἐστιν Ἀφροδισίης.
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ.
Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά·
Ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο·
Ἣ δοῦλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει,
Κ' οὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
Ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἰπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
Ἵζοιτ'. ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
Δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται.
Αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
Καλὸν μὲν οὖν θέαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίνεται κακόν,
Ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὲ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
Αἴσχιστα μὲν πρόσωπα, τοιαύτη γυνὴ
Εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
Ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
Ἄπυγος, αὐτόκωλος. αἶ τάλας ἀνήρ,
Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
Ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
Οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
Ὅκως τι χ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών,
Κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει.
Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος,
Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' οὐνομάκλυτον γένος.
Κ' ἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
Πάσῃσι· θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις.
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὅκου λέγουσιν Ἀφροδισίους λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας, καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς

Ἐστὶν

Omnia ſunt, & apud viros manent.
Jupiter enim hoc malorum maximum creavit.
Mulieres, etſi fortè prodeſſe videantur:
Habenti verò maximè ſentitur malum.
Nunquam enim hilaris diem tranſigit
Totum, quiſquis cum uxore degit:
Nec citò tamem à familia arcebit,
Inimicam contubernalem, hoſtémque deorum,
Imò quando vir ſibi maxime lætari videtur
In domo, ſive divinitus, ſive *alicujus* hominis gratiâ,
Tum verò mulier, invento quod culpet, ad pugnam armatur:
Ubi enim mulier eſt, nè ad domum *quidem*
Hoſpitem venientem blandè *vir* exceperit.
Porro, quæ maximè bona eſſe videtur,
Ea plurimùm obeſſe ſolet,
Nempe oſcitante, *id eſt, nihil ab ea metuente* marito. Vicini autem
Etiam illum videre gaudent aberrantem.
Nam unuſquiſque ſuam collaudat memor.
Uxorem, alterius verò reprehendit;
Nec agnoſcimus æqualem nobis obtigiſſe ſortem.
Jupiter enim hoc ipſum fecit maximum malum,
Et vinculo conſtrinxit indiſſolubili:
Ex quo *ſolutos* aliquos Pluto excêpit, *id eſt, mortem obierunt.*
Pro uxore depugnantes.

Ejuſdem, III.

Uxore vir nullam rem poſſidet
Bonâ meliorem, neque malâ deteriorem.

Ejuſdem. IV. *In vitam humanam.*

O fili, penes ſe habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt; & pro arbitrio ſuo diſponit.
Nec in hominum caducorum poteſtate animus
Eſt, ſed in diem nos mortales vivimus,
Ità ut ſingulis Deus deſtinaverit, (fovet,
Omnes autē ſpes divina pulchris rebus, *quas ſibi quiſque proponit*,
Temerè conſultantes. Alii diem
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum ſperat
Divitiis boniſque plenum & charum affore.
Sed prævenit alium miſera ſenectus, comprehendens
Antequam finis accedat: alios triſtes ægritudines
Mortalium perdunt: alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obſcuram.

Sunt

Ἐστὶν τὰ πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Γυναῖκας, ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν·
Ἔχοντι δέ τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ ποτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
Ἅπασ', ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται,
Οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν συνοικητῆρα δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
Κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπου χάριν,
Εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται·
Ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
Ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη,
Κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
Τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
Γυναῖκα, τὴν δὲ θατέρου μωμήσεται·
Ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδην·
Ἐξ οὗτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο,
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις
Ἔστ', ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζώομεν,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσῃ θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀλλασιν θείη τρέφει,
Ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλος.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβεῖν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.

Ὁ,

Sunt qui in mari procellis agitati
Et multis fluctibus purpurei ſali
Moriuntur, cùm non ampliùs vivere poſſunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et Sponte ſuâ lumen ſolis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vita* abeſt: ſed infinitæ
Mortalium ſortes, & ineffabiles calamitates,
Damnáque ſunt. Quòd ſi me audirent,
Mala non diligeremus, neque doloribus
Animum applicantes malis diſcruciaremur.

Ejuſdem. V.

Homo cùm ſis, nunquam dixeris quid futurum ſit;
Nec inſpiciens hominem, Quamdiu ſit victurus,
Etenim celeris, muſcæ præpetis
Inſtar, *rerum ſit* mutatio.

Ejuſdem. VI.

Nullus planè ſine vitio aut calamitate vivit.

In mortem. VII.

Mors etiam bello elapſum comprehendit.

Conſolatorium. VIII.

De homine defuncto non cogitabimus,
Si quid ſapiamus, ampliùs uno die.

E SUIDA, DE RHIANO.

RHIANUS Cretenſis erat Benæus: (Bene enim urbs eſt Cretæ) nonnulli Ceræten, alii verò ex Ithaca vel Meſſene ipſum natum eſſe memoriæ prodiderunt. Hic priùs palæſtræ cuſtos & ſervus fuit: poſtea verò edoctus, Grammaticus factus eſt, contemporaneus Eratoſtheni. Scripſit carmine Heracliada, libris quatuor.

E RHIANO.

De Imprudentia.

OMnes profectò erramus animis
Homines, ferimúſq; deorum variantia dona
Pectore inſipiente. Nam qui victûs inops
Obſervatur diis gravem impingit culpam
Mœſtus: virtutem verò ſuam animúmq; negligit.
Nec dicere quippiam audet, neque facere

Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Κ' αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ἐστίν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Ἄνθρωπος ἐὼν, μήποτε φήσῃς ὅ, τι γίγνεται·
Μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον χρόνον ἔσεται.
Ὠκεῖα γὰρ, οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
Οὕτως, ἁ μετάστασις.

Τοῦ αὐτοῦ ς'.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος.

Εἰς θάνατον. ζ'.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἐφῆκε καὶ τὸν φυγομάχον.

Παρηγορικόν. η'.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
Εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

Ἐκ τοῦ ΣΟΥΐΔΑ, περὶ ῬΙΑΝΟΥ.

Ῥιανὸς ὁ Κρὴς ἦν Βηναῖος· (Βήνη δὲ πόλις Κρήτης) ἄλλοι Κεραΐτην, ἄλλοι δὲ Ἰθάκης ἢ τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν. Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαίστρας πρότερον φύλαξ καὶ δοῦλος· ὕστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο γραμματικός, σύγχρονος Ἐρατοσθένους. Ἔγραψεν ἔμμετρα ποιήματα Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν.

ἘΚ ΤΩΝ ῬΙΑΝΟΥ.

Περὶ ἀφροσύνης. α'.

Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἁμαρτίνοοι πελόμεσθα
Ἄνθρωποι· φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόρροπα δῶρα
Ἀφραδέϊ κραδίῃ· βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευὴς
Στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπίψογον αἰὲν ἰάλλει
Ἀχνύμενος· σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζει
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,

Præ timore, ubi viri locupletes adſuerint ;
Sed animum ejus abſumunt pudor & mœror.
At qui feliciter agit, cuique Deus opes tribuit
Et regnum in multos, hic obliviſcitur quod telluri
Pedibus inſiſtat, & mortales ei ſint parentes :
Sed arrogantiâ animíque vitiosâ elatione
Inſtar Jovis tonat, & caput ſupra cervicem tollit,
Quamvis parvus; pulchríſque decoram cubitis Minervâ ambit :
Denique viam aliquam requirit ad Olympum,
Ut diis annumeratus epulis eorum fruatur.
Aſt Ate, levibus accurrens pedibus,
In vertice capitis inſperata nullíque viſa,
Jam quidem vetulis *ipſa* juvenili formâ, jam verò contrà
Juvenibus ſenili inſiſtit facie fraudulenter,
Jovi deorum principi & juſtitiæ gratum faciens.

E NAUMACHIO.

I.

PUlchrum ſanè eſt, corpus caſtum habere, intactámq; manere
Virginem, & puris ſemper cogitationibus delectari,
Nec onus circa laborioſa ilia geſtantem,
Neque dolores trementem ſuſpirioſos Lucinæ :
Sed permanere quaſi reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ ſplendidum ad eam vitam erigendo,
In qua glorioſæ & veræ ſunt nuptiæ, ubi commixta
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quòd ſi te communis vitæ deſiderium capit,
De iſta quoq; præſciens dicam, quomodo te oporteat conficere
Navigationem, ut aiunt, ſecundam animo læto.
Hic tibi ſit maritus, quem parentes decreverint :
Et, ſi fuerit prudens, feliciſſima *es* ; ſin aliter
Virum ſortita fueris, ferre & ipſum oportet.
Sed ſi quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obſequere, nec diſſentias ab ipſo. Eſto autem ei
Blanda ; ídque magis, cùm aliquâ curâ afficitur.
Viro enim indignanti conſilium & ſolatium eſt uxor.

Ἐῤῥιγῶς, ὅθι τ' ἄνδρες ἐϋκτέανοι παρέωσιν·
Καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφίη καὶ ὀϊζύς.
Ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ
Καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν
Ποσσὶν ἐπιστείβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
Ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἀμβροτωλῆσι νόοιο
Ἶσα Διῒ βρέμεει· κεφαλὴ δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καί περ ἐὼν ὀλίγος· μνᾶται δ' εὐπήχυν Ἀθήνην·
Ἠέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε,
Ὥς κε μεθ' ἀθανάτοισιν ἀείθμιος εἰλαπινάζῃ.
Ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσιν,
Ἄκρης ἐν κραδίῃσιν ἀναΐστος καὶ ἀφαυλος,
Ἄλλοτε μὲν γεραιῇσι νεωτέρῃ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὁπλοτέρῃσι γρηῢς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι δίκην τ' ἐπιπροφέρουσα.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΝΑΥΜΑΧΙ'ΟΥ.

α.

Κάλὸν μὲν, δέμας ἁγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν χαίρειν,
Παρθενικὴν, καθαροῖσί τ' ἀεὶ μελεδήμασι
Μήτε βαρυτλήτων λαγόνων περὶ φόρτον ἄειρειν
Μήτε πόνον ὠμέουσ' ἀγάστονον Εἰλειθυίης·
Ἀλλ' ἤτοι βασίλειαν ἀφαυρῶν θηλυτεράων,
Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
Ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες ἔνθα μιγεῖσα
Θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φάεα τίκτει.
Εἰ δέ σε καὶ ξυνοῖο πόθος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τοῦτο προδαεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε φρονῆσαι
Τὸν πλεῦν, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον εὔφρονι θυμῷ.
Ἔστω σοὶ πόσις οὗτος, ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆες·
Κἂν μὲν ἔῃ πινυτὸς, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλως
Ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη.
Ἀλλ' ἣν μέν τις σοὶ πεπνυμένος ὅ, τι κεν εἴπῃ,
Πείθεο, μηδ' ἔστω βίος ἄνδιχα· γίνεο δ' αὐτῷ
Μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν τι ἑ κῆδος ἱκάνῃ.
Ἀνδρὶ γὰρ ἀσχαλόωντι παραίφασίς ἐστιν ἄκοιτις.

Λύπη

Relinque autem illi externa opera, quæ conficere poteſt.
Tibi cura rei familiaris ſit, & cuſtodiæ domûs,
Nè ipſum interroges de rebus quas nefas eſt mulieribus
Nôſſe: ſi tamen ipſe te velit in conſilium adhibere,
Auſculta ſtatim ejus ſermoni; ſed ſerò reſponde cum ipſo
Deliberans, & nihil promitte, nec admone,
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus vanus eſt.
Uxori prudenti ſat maritus qui illam virgo-duxit: neq; ipſam
Adſpicit alter lecto denudatam.
Primùm ſtultè agentem tolera; eſt enim neceſſarium:
Sæpius quoque morbum ſuſtine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipſis parentibus cuncta exponas.
Sola deſipientem moneas, ídque, ut decet, leniter:
Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit.
Sæpius oratio lenis virum inſipientem demulcet.
At ſi pravis ſociis conjunctus pravus fiat,
Nè adverſus illum, ô filia, contendas;
Sed ſocios inſtiga ut inter ſe diſſentiant:
Facilis autem hæc ratio eſt diſſipandæ ſocietatis
Perverſæ; ſociis amicum reddi bonis
Et prudentibus. Quis enim ſponte ſtultum ſibi jungeret amicum?
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quòd liberos
Ex animo ames: haud enim talis exiſtit
Ut non ſentiat amorem, nec fideles mores agnoſcat.
Sed audi virgo: Hæc te cuncta obſervare decet.
Nec proclivis nimiùm ſis ad riſum, nec triſtis;
Nec otioſa prorſus eſto, ſed moderatos ſubi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem
Præbeas: negligentiores enim *domini* ſemper damnum patiuntur;
Sed TIMENtibus ſervis domini confidenter imperant.
Externos amores rejice, priuſquam ab aliis
Revera cognoſcas ſtudia mentéſque ipſorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias:
MULTOrum bene conditas familias peſſundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi ſociam jungas:
CASTOS mulierum mores pravi ſermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri ſtudio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridémque jaſpin,
Quibus ſtulti ſuperbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in ſpeculo

Manū

Λείπει δ' οἱ τὰ δύρηφι, τὰ καὶ δυνάται πονέεσθαι.
Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, μέγαρόν τε φυλάσσειν.
Μηδέ μὲν ἐξερέεινε τὰ μὴ θέμις ἐστὶ γυναῖκας
Ἴδμεναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει ξυμφράδμονα θέσθαι,
Συνθέο μὲν τάχα μύθῳ· ἀμείβεο δ' ὅττι σοι αὐτῷ
Φραζομένῃ, καὶ μηδὲν ὑπίσχεο, μηδὲ κέλευε
Σῇ ῥέζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἐστὶν ἀφαυρόν.
Κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρχιος· οὐδέ τ' ἐκείνην
Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἀπογυμνωθεῖσαν.
Πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο, καὶ γὰρ ἀνάγκη·
Πολλάκι που καὶ νοῦσον ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
Ἴσχεο δ' ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ' ἀγόρευε
Πᾶσιν ὅσα πρήσσει, μηδ' ἔννεπε πάντα τοκεῦσι.
Μούνη δ' ἀφραδέοντα πινυσσέμεν· ἀλλὰ καθ' αἶσαν·
Καὶ πινυτὸν δεδαὼς κ' ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβῃ.
Πολλάκι δ' ἤπιος ἄνδρα καὶ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
Εἰ δ' ὀλοοῖς ἑτάροισιν ἐφεσπόμενος κακὸς εἴη,
Μὴ σὺ μὲν ἀντιβίην κείνου, τέκος, εἰς ἔριν ἔλθῃς,
Ἀλλ' ἑτάρους ὅπως ἀπὸ σφίσι νείκεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ' ὁδὸς ἥδε διακεῖναι φιλότητα
Ἀγγελίην, ἑτάροις δὲ φίλον ἀγαθοῖσι γενέσθαι,
Καὶ πινυτοῖς. τίς γάρ κεν ἑκὼν φίλον ἄφρονα θεῖτο;
Καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἄνδρα καὶ ἀτρεκέως ἀγάπαζε·
Γνώτω δ' ἀμφαδίην καὶ σὸς πόσις ὅττι κε τέκνα
Ἐκ θυμοῦ φιλέεις· ἐπεὶ οὔτι γε τοῖος ἐτύχθη,
Οὐ στέργειν φιλότητα καὶ ἤθεα πιστὰ δαῆναι.
Παρθενικὴ σὺ δ' ἄκουε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε κατηφής.
Μήτ' ἔσο πάμπαν ἀεργὸς, ἅλις δ' ἔχε καὶ πόνου ἔργων.
Μήτε κακὴ δμώεσσι τεοῖς ἔσο, μήτε μάλ' ἐσθλὴ
Φαίνεο· ῥηΐτεροι γὰρ ἀεί που πῆμα φέρονται·
ΘΑΡΣΕΙ δειδιότων μάλ' ἐπικρατέουσιν ἀνακλῆς.
Ὀθνείων φιλότητας ἀναίνεο, πρίν κεν ἀπ' ἄλλων
Εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα καὶ νόον αὐτῶν.
Μήτε γερῶν ποτὲ σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις·
ΠΟΛΛΩ͂Ν γρῆες ἔπερσαν εὔκτιτα δώματα φωτῶν.
Μηδέ μὲν ἀκειτόμυθον ἑταιρείσαιο γυναῖκα·
ΚΕΔΝΑ` κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ πειραίνεο, μήτ' ἐπὶ δειρῆς
Πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν,
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δαλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμου,
Παρθένε, τηΰσίου μὴ δεύεο, μηδὲ κατόπτρῳ

Manu diſcernens tuam contempleris formam;
Sed neque circa comas multiplices necte nodos;
Nec ſub palpebris tuis vultum colore nigro inficias:
Non enim mulieribus natura corpus dedit imperfectæ
Formæ, ut & alia opus eſſet in corpore machinati.
Quomodo autem, ô filia, ſuſtineres à prudenti viro conſpici,
Mortale tuum corpus tam variis exornans modis?
Ex alia aliam factam téque tibi diſſimilem video,
Unam mulierem ſub multis formis mihi apparentem.

Ejuſdem. II.
Vituperium divitiarum.

Aurum ſanè & argentum pulvis ſunt; & qui reperiuntur
Lapilli in calculoſa maris crepidine;
Multi autem jacent ad ripas fluviorum temerè;
At veſtes marinæ purpuræ cruor inficit:
Quibus inhiare ſolent ſtolidi nautæ.

E SUIDA, DE PANYASIDE.

PANYASIS Polyarchi, Halicarnaſſêus, Prodigiorum interpres, & Poëta, Herodoti Hiſtorici patruelis. Vixit 78. Olympiade, aut multò antiquior eſt. Recenſetur autem inter Poëtas poſt Homerum.

E PANYASIDE.
In Incontinentiam. I.

AGedum hoſpes, quin & bibe: hoc etiam virtutis eſt,
Si quis in virorum convivio plurimum vini biberit
Rectè ſcitéque, aliúmque ſimul provocaverit virum.
Æquè inter epulas vir fortis eſſe poteſt, atque qui in bello
Pugnas ſequitur luctuoſas, in quibus pauci
Animoſi ſunt, ac impetuoſum Martem excipiunt.
Huic ego illum æquali laude contulerim, qui epulis
Aſſidens gaudeat, aliúmque pariter cœtum incitet:
Non enim vivere mihi videtur homo, neque agere
Vitam hominum ærumnôſorum, quicunque à vino
Animum abſtinens, aliam ſtultus potionem hauſerit.
Vini enim non minor eſt quàm ignis mortalibus utilitas,
Bona, malorum amuletum, omnis cantilenæ comes.

Χειρὶ διακείνουσα τεὴν αὐγάζεο μορφήν.
Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυχρόας πλέκε σειράς·
Μηδὲ μέλαινε τεοῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπάς.
Οὐ γὰρ θηλυτέροις δέμας ὤπασεν ἡμιτέλεστον
Μορφὴν, ὄφρα καὶ ἄλλα περὶ χροῒ τεχνήσαιντο.
Πῶς δ' ἂν, κούρα, δύναιο δαήμονι φωτὶ φανῆναι,
Θνητὸν ἐφιμείρειν κομιδῇ χρόα ποικίλλουσα;
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρην σε καὶ ἄλλην ἄλλοτε λεύσσω,
Φαινομένην πολλοῖσι μίαν μορφῇσι γυναῖκα.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.
Ψόγος πλούτου.

Χρυσός τοι κόνις ἐστὶ καὶ ἄργυρος, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Λᾶες ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυψηφῖδι θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρρίφαται [illegible]ων παρὰ χείλεσιν αὔτως·
Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθραίνεται αἵματι κόχλου.
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δαλίφρονες ἀσαλίης.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ'ΔΑ, ΠΕΡΙ' ΠΑΝΥΑ'ΣΙΔΟΣ.

Πανύασις Πολυάρχου, Ἁλικαρνασσεὺς τερατοσκόπος, καὶ ποιητὴς ἐπῶν, Ἡροδότου τοῦ ἱστορικοῦ ἐξάδελφος. Γέγονε κατὰ τὴν οη' Ὀλυμπιάδα, ἢ καὶ πολλῷ πρεσβύτερος. Ἐν δὲ ποιηταῖς τάττεται μεθ' Ὅμηρον.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΠΑΝΥΑ'ΣΙΔΟΣ.
Εἰς ἀκρασίαν. α'.

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν'· ἀρετή νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή,
Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
Ἶσον δ' ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ,
Ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
Θαρσαλέοι τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα.
Τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος, ὅς τ' ἐνὶ δαιτὶ
Τέρπηται παρεὼν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
Οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτὸς, οὐδὲ βιῶναι
Ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου
Θυμὸν ἐρητύσας πίνῃ ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
Ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

Ineſt *vino* ſacra pars convivii & ſplendoris,
Ineſt etiam ſaltationis, & amoris exoptati,
Necnon pugnæ, & triſtis malevolentiæ.
Quare decet te inter pocula læto animo merum acceptantem
Potare: non cibo male affectum inſtar vulturis
Sedere pleno ventre, oblitum gaudia.

Ejuſdem. II.

Vinum quidem deorum donum optimum eſt,
Moderatè ſumptum: immoderatè verò, peſſimum.

Quo cùm implevisſet magnum & ex auro ſplendidum craterem,
Scyphos frequentes attollens, potum ſuavem bibit.

E SUIDA, DE ORPHEO.

ORPHEUS, tempore Judicum qui Judæis præfuerunt, everſo Athenienſium imperio, notus fuit, philoſophus excellentiſſimus, & multorum myſteriorum peritus. Feruntur enim ab eo ſcriptæ orationes de cognitione Dei.

EX ORPHEO.

De Deo. I.

Loquar quibus fas eſt; ſed fores claudite profanis
Omnibus ſimul: tu verò audi, ex lucifera oriunde Luna
Muſæe: narrabo enim vera: nec te quæ antea
In animo *tibi* viſa ſunt, charâ vitâ ſpolient, (adverte,
Reſpiciens verò ad divinum *hunc* ſermonem, ei diligenter animũ
Intendens cordis rationis-capax conceptaculum: rectè autem ad-
Viam, & ſolum adſpice mundi regem. (ſcende
UNUS eſt per-ſe-genitus: ex eo uno omnia nata ſunt.
Ipſe verò in illis verſatur: nec quiſquam eum
Intueri-poteſt mortalium; ſed ipſe nihilominus omnes intuetur.
Hic ex bono malum hominibus dat,
Et bellum horribile, & dolores lacrymoſos:
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facilè omnia adſpexeris,
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram *venit*.
Fili mi, oſtendam tibi, quandoquidem video ejus
Veſtigia, & manum robuſtam potentis Dei:
Ipſum verò non *poſſum*-adſpicere. Nubes enim eum circumſtat

Reliqua

Ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἱερὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
Ἐν δὲ χαριτοπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος,
Ἐν δέ γε μὲν δήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.
Τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὔφρονι θυμῷ
Πίνειν· μηδὲ βορῇ κεκακωμένον ἠΰτε γῦπα
Ἦδη πλημμύροντα, λελασμένον εὐφροσυνάων.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Οἶνος μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ, χέρειον.

Τῷ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινὸν,
Σκύφους αἰνύμενος θαμέας ποτὸν ἡδὺν ἔπινεν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΐΔΑ, ΠΕΡῚ ὈΡΦΈΩΣ.

ὈΡΦΕΥ͂Σ, ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίοις κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος, καὶ πολλὰ μυστήρια διδαχθείς. Φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγοι.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ὈΡΦΈΩΣ.

Περὶ Θεοῦ. α'.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς· σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ'· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε τὰ πρὶν
Ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε.
Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
ΕἿΣ δ' ἔστ' αὐτογενής· ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα·
Οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν.
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
Ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο·
Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω. περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται

Λοιπὸν

Reliquā mihi: ſtant autem decem orbes hominibus. (imperat,
Non enim quiſpiam mortalium videre poſſet eum qui hominibus
Niſi unigenitus quidam profectus ab-antiqua-origine gentis
Chaldæorum: ſciebat enim aſtri curſum,
Et ut ſphæra motum circum terram circumvolvit,
Circularem æqualiter & in ſuo centro.
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter-facti.
Ipſe deinde ſuper amplum cœlum consêdit
In aureó ſolio, terra autem ſub pedibus jacet:
Manúmque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium baſis intus tremit,
Nec ingens illud robur ferre poteſt. Eſt autem omnino
Ipſe cœleſtis, & ſuper terram omnia perficit,
Principium tenens ſimul & medium atque finem,
Ut habet ſermo antiquorum, ut ex aqua-ortus *Moſes* deſcripſit,
Acceptâ divinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas eſt aliter loqui. Tremo verò membris
In animo. Ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admove, linguam
Bene cohibens: in pectore verò conde hunc ſermonem.

Ejuſdem. II.

O rex cœli & inferni, maríſque & terræ,
Qui tonitribus concutis validam domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumvis implacabiles obediunt,
Æterne ave-materne, cujus irâ omnia quatiuntur,
Qui agitas ventos, omniáque nubibus obducis (aſtra
Igneis turbinibus diffindens latum aërem. Tuus quidem eſt inter
Locus, qui immutabilibus præceptis movetur:
Tuo autem ſplendido ſolio adſtant laborioſi
Angeli, quibus curæ eſt quomodo mortalibus omnia perficiuntur
Tuum ver recens relucet floribus purpureis,
Tua hyems frigidis advenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus diſtribuit Autumni *tempore.*

Ejuſdem. III.

Æternum, immortale, fandum duntaxat diis;
Veni maxime deorum omnium cum potenti fato,
Horrende, invicte, magne, æterne, quem circundat aër,
Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens,

Audi

Λοιπὸν ἐμοί· πᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
Οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μουνογενής τις ἀπορρὼξ φύλου ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει,
Κυκλοτερές γ' ἐν ἴσῳ, κατὰ δὲ σφέτερον κνώδακα.
Πνεύματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠέρα, καὶ περὶ χεῦμα
Νάματος, ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου.
Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται
Χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε,
Χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος. ἔστι δὲ πάντως
Αὐτὸς ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδογενὴς διέταξεν,
Ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
Ἄλλως οὐ θεμιτὸν δὲ λέγειν. τρομέω δέ γε γυῖα
Ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
Ὦ τέκνον, σὺ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσης
Εὖ μάλ' ἐπικρατέων· στέρνοισι δὲ ἔνθεο φήμην.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου, πόντου γαίης τε τύραννε,
Ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον Οὐλύμποιο,
Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος,
Ὧ μοῖραι πείθονται ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι,
Ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται,
Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσί τε πάντα καλύπτεις,
Πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα· σὴ μὲν ἐν ἄστροις
Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
Σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
Σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
Ἅς ποτε βρακχευτὰς Βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν,
Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
Φρικτός, ἀήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ,
Δεῦρό νυν, οὔατά μοι καθαρῶς ἀκοάς τε πετάσσας,

Κέκλυθι

Audi òmnem ordinem quem * conjectavit Deus
Ex una nocte & ex uno die ſimiliter.

* *Fortè meliùs legendum, ſabricavit.*

E SUIDA, DE MIMNERMO.

MIMNERMUS. Ligyrtiadæ filius, Colophonius, aut Smyrnæus, aut Aſtypalienſis, Elegiarum ſcriptor. Vixit Olympiade 37 ità ut præceſſerit ſeptem Sapientes. Nonnulli verò dicunt eum eodem cum illis tempore vixiſſe. Vocatus etiam fuit Ligyaſtades ob ejus induſtriam & ſuavitatem.

E MIMNERMO.

De Vita, Quòd brevis ſit. I.

Nos autem, velut ſolia producit floridum tempus
Veris, cùm ſubitò ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adſtant:
Altera, gerens finem moleſtæ ſenectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu ſuper terram ſpargitur ſol:
At poſtquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori ſatius eſt, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domeſtica
Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.
Alius morbo animum-corrumpente tenetur: nec ullus eſt
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

Ejuſdem. II.

Vituperium Senectutis.

* * *
* * *

Sed breve tempus durat, inſtar ſomnii,
Juventus pretioſa. Difficilis autem deformíſque
Senectus ſtatim imminet capiti,
Odioſa ſimul & contempta, quæ vltum reddit obſcurum,
Lædit autem oculos mentémque circumfuſa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel triſti morte magis eſt timenda.

Qui

E Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν ὅσην* τεκμήρατο δαίμων
Ἐκ τε μιῆς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.

*ἴσ. βέλτιον, τεκτήνατο.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ, ΠΕΡῚ ΜΙΜΝΈΡΜΟΥ.

Μίμνερμος, Λιγυρτιάδου, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀστυπαλιεύς, Ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν τῶν ζ' σοφῶν. Τινὲς δὲ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΜΙΜΝΈΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅτι βραχύς. α'.

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇ αὔξεται ἠελίου·
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
Οὔτ' ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου·
Ἡ δ' ἑτέρη, θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτε τ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
Ἱμείρων, κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τίς ἐστιν
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδῷ.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂. β'.

Ψόγος γήρως.

* * *

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ, τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
Γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit;
 Nec *ut* pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ejuſdem. III.

Qualiſnam vita *foret*; aut quid jucundi ſine aurea Venere?
 Emoriar, quando iſta mihi non ampliùs curæ fuerint:
Amor, *inquam*, occultus, & blanda dona, & lectus,
 Si rapidi ſint juventutis flores
Viris & mulieribus: ubi verò moleſta ingruerit
 Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graves animum rodunt curæ,
 Nec ſolis adſpectu delectatur *ſenex*;
Inviſus eſt pueris, contemptúſque mulieribus:
 Adeò miſeram Deus ſenectam fecit.

Ejuſdem. IV.
De Fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
 Similem iis qui ante me fuerunt, credo; qui ipſum viderunt
Lydorum equitum confertas diſturbare turmas,
 Hermi per campum virum haſtatum.
Ipſius quidem nunquam omnino culpavit Pallas Minerva
 Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac ſanguinarii in pugna belli
 Acerba per vim repellentis hoſtium tela.
Non enim illo hoſtium alius præſtantior vir
 Erat ad percurrendum pugnæ validæ
Opus, quamdiu luce fruebatur ſolis velocis.

*****

Ejuſdem. V.
Iambi.

Inſigni cuipiam viro proni ſumus omnes
Invidere vivo, mortuum autem laudare.

Ejuſdem. VI.
In Medicos.

--Sicut medici ſolent dicere,
Leves affectus majores fiunt & graviores quàm timendum ſit,
Ut ſeipſos extollant.---

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
Οὔτε πατὴρ παισὶν τίμιος, οὔτε φίλοις.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα εἰ ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ, τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἄτιμαστος δὲ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.
Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
Τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον,
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας,
Ἕρμιον ἂμ πεδίον φῶτα φερεμμελίην.
Τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
Δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους
Σεῦ' ἠδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πικρὰ βιαζομένου δυσμενέων βέλεα.
Οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
Ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
Ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

* * * * *

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.
Ἴαμβοι.

Δεινοὶ γὰρ ἄνδρει πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

Τοῦ αὐτοῦ. ϛ'.
Εἰς ἰατρούς.

—Οἷα δὴ φιλοῦσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν,
Τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δείν' ὑπὲρ φόβον,
Πυργοῦντες αὐτούς —

E SUIDA, DE LINO.

LINUS Chalcidenſis primus literas ex Phœnicia ad Græcos attuliſſe, Herculémq; literas docuiſſe, & inter Lyricos Poëtas princeps extitiſſe dicitur.

E LINO.

In prudentiam. I.

PRoſpice, animum intendens & muniens ex auditu
Noſtri ſermonis, viam præ cunctis veram:
Noxas repellens, ſortéſque damnoſas, quæ profanorum
Vulgus ſubvèrtunt maliſque per omnia implicant
Variis, fraudulentas ſibi formas ſumentes.
Has tu cuſtodiâ mentis ab animo arceto:
Hæc enim expiatio revera te juſtè purgabit;
Siquidem re ipsâ oderis exitioſum earum genus;
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido inſtar-aurigæ-regit ſtolidis frænis.

Ejuſdem. II.

In Spem.

SPeranda ſunt omnia: quia nihil non ſperari poteſt.
Omnia Deo facilia factu ſunt, nihilque impoſſibile.

E SUIDA, DE CALLIMACHO.

CALLIMACHUS Cyrenæus, Grammaticus, diſcipulus Hermocratis. Fuit autem adeò ſtudioſus, ut & Poëmata carmine ſcripſerit, & plurima etiam proſâ oratione compoſuerit, ultra libros 800. Vixit tempore Ptolemæi Philadelphi, Olympiad. 127.

E CALLIMACHO.

Perjurium. I.

JUravit *quidem*: ſed, ut aiunt, ô Dea, amatoria
Juramenta deorum non ſubeunt aures.

Ejuſdem.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΐΔΑ
ΠΕΡῚ ΛΙ'ΝΟΥ.

ΛΙ'ΝΟΣ Χαλκιδεὺς πρῶτος ἀπὸ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλληνας ἀγαγεῖν λέγεται, γενέσθαι δὲ Ἡρακλέους διδάσκαλος γραμμάτων, καὶ τῆς λυρικῆς μούσης πρῶτος ἡγεμών.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΛΙ'ΝΟΥ.
Εἰς συφροσύνην. α.

Φράζεο δή, σπουδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκουῆς
Μύθων ἡμετέρων, ἄτρεπτον περὶ παντὸς ἀληθῆ·
Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βεβήλων
Ὄχλον ἀΐσσουσαι ἄπαις περὶ πάντα πέδουσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.
Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο·
Οὗτος γάρ τε καθαρμὸς δικαίως ὁσιοῦσι,
Εἴ κεν ἀληθείη μούσης ὅλον ἦτορ αὐτοῦ,
Ἠδ' ὕλην πρώτης αἰσχρῶν δύτειραν ἁπάντων,
Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.
Εἰς ἐλπίδα.

Ἔλπεσθαι χρὴ πάντ'· ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον.
Ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΐΔΑ,
ΠΕΡῚ ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Καλλίμαχος, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους. Οὗτος δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καταλογάδην πλεῖστα ὑπὲρ βιβλία ω'. Ἐπὶ δὲ τὸν χρόνον ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Ὀλυμπιάδι ρκζ'.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.
Ἐπιορκία. α.

Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν, ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Ejuſdem. II.
De Literis.

Etenim ego quæcunque capiti olim largitus ſum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia ſtatim odorem amiſerunt: & quæ dentes
Intra, & ventrem ingratum ſubierunt,
Eorum quoq; nihil in craſtinum remanſit. Quæ vero in aures
Recondidi, ea ſola mihi adhuc manent.

Ejuſdem. III.

Neque divitiæ ſine virtute viros promovere poſſunt,
Neque virtus *ſine* divitiis.----

Ejuſdem. IV. In Paupertatem.

Dii ſemper tenuiter largiuntur tenuis fortunæ hominibus.

E SUIDA, DE EVENO PARIO.

EVENOS duos commemorant, Elegiarum ſcriptores, & utrumque Parium.

EX EVENO PARIO.

I.

Multis quidem mos eſt in omnibus ex æquo contradicere;
Rectè verò contradicere non ſolent.
Et adverſus illos ſatis eſt antiquum ſermonem reſpondere;
HÆC tibi videntur, illa verò mihi.

Ejuſdem. II.

Ad ſapientiam *quærendam* adhibere audaciam, perutile eſt;
Alioqui noxia eſt, damnúmque affert.

Ejuſdem. III. *De Irâ.*

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, quæ longè pejor eſt inſaniâ.

Ejuſdem. IV.

Exercitationem diuturnam permanere judico, amice: &,
Si aucta fuerit, hominibus alteram eſſe naturam.

Ejuſdem. V.

Omne enim quod ex neceſſitate fit, moleſtum eſt,

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Περὶ γραμμάτων.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκηράτοις στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ', ὅσσα τ' ὀδόντων
Ἔνδοθι, νειαίραν τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ, ἀφένοιο.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'. Εἰς πενίαν.

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΐΔΑ, ΠΕΡΙ' ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

ΕΥΗΝΟΥΣ ἀναγράφουσι δύω, Ἐλεγειῶν ποιητὰς, καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ. α'.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος ὡς ὁ παλαιός,
ΣΟΙ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Πρὸς σοφίην μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ἐστι·
Χωρὶς δὲ βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'. Περὶ ὀργῆς.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίης πολὺ χειρότερον.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμμεναι, φίλε· καὶ δὴ
Ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

E SUIDA, DE ERATOSTHENE.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, diſcipulus Philoſophi Ariſtonis Chii. Natus eſt 127 Olymp. Scripſit autem Philoſophica, Poëmata, Hiſtorias, & alia multa.

EX ERATOSTHENE.

In Incontinentiam. I.

VInum igni æqualem vim habet. Ubi hominem
Subierit, conturbat eum ſeu Libycum mare
Aquilo, vel Auſter: unde quoque prodit latentia
In mentis receſſu & virorum animum univerſum concutit.

Ejuſdem. II.
De Zonis.

Quinque autem Zonæ rotundæ circumvolvuntur.
Duæ quidem glauco *ſunt* obſcuriores cyano:
Una verò, ſabuloſa, torridáque, & rubens,
Verberata flammis; quoniam eam partem ſibi
Subjectam perpetuò ardentes radii torrent:
Reliquæ duæ ad utrumque polum extenſæ,
Perpetuâ torquent glacie, pluviiſque gravantur.

E SUIDA, DE MENECRATE.

MENECRATES, Comicus. Comediæ ejus ſunt MANECTOR, ſive HERMIONEUS.

E MENECRATE.

In Senectutem.

SEnectutem abſentem quilibet exoptat; ſi quando autē venerit,
Incuſat: ſed futura ſemper eſt melior.

E SUIDA, DE POSIDIPPO.

POSIDIPPUS Caſſandrius fuit, filius Cyniſci, docuit anno à Menandri obitu tertio, Comicus. Sunt autem ejus Comœdiæ numero 30.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ'ΔΑ,

ΠΕΡΙ` ἘΡΑΤΟΣΘΕ'ΝΟΥΣ.

ἘΡΑΤΟΣΘΕ'ΝΗΣ, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου. Ἐτέχθη ρκϛ' Ὀλυμπιάδι. Ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, ποιήματα, καὶ ἱστορίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἘΡΑΤΟΣΘΕ'ΝΟΥΣ.

Εἰς ἀκρασίαν. α'.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βορρῆς, ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.
Περὶ ζωνῶν. β'.

Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται.
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο·
Ἡ δὲ μία, ψαφαρή τε καὶ ἔκπυρος, οἷον ἐρυθρή,
Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεί ῥά ἑ μοῖραν ἐπ' αὐτὴν
Κεκλιμένην ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόωσιν·
Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο περιπηγυῖαι,
Αἰεὶ κρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσαι.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ'ΔΑ, ΠΕΡΙ` ΜΕΝΕΚΡΑ'ΤΟΥΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑ'ΤΗΣ, Κωμικός. Δράματα αὐτοῦ, ΜΑΝΕ'ΚΤΩΡ ἢ ἙΡΜΙΟΝΕΥ'Σ.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΜΕΝΕΚΡΑ'ΤΟΥΣ.

Εἰς γῆρας.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον, ὀφειλόμενον.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ'ΔΑ, ΠΕΡΙ` ΠΟΣΙΔΙ'ΠΠΟΥ.

Ποσίδιππος Κασσανδρεύς, υἱὸς Κυνίσκου, τρίτῳ ἔτει μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον διδάξας, Κωμικός. Ἔστι δὲ δράματα αὐτοῦ ἕως τῶν λ'.

E POSIDIPPO.

QUòd quis inſiſtat vitæ genus? Nam in foro
Sunt lites & actiones moleſtæ; in ædibus autem
Curæ; ruri, labores nimii; at in mari
Timor; in peregrinatione, ſi quid habes, metuendum eſt;
Si eges, moleſtum eſt. Uxorem habes? Non ſine curis
Eris. Non ducis uxorem? Eò magis vivis ſolitarius.
Liberi, dolores *pariunt*; orbitas, vita eſt ſine liberis. Juventus,
Stolida *eſt*: ſenectus verò, infirma.
Ex duobus his ergo alterum elige: aut, Naſci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori.

E METRODORO
Athenienſi Philoſopho,
Ex adverſo ſuperioribus.

QUamcunque vivendi rationem ineas, *utilitas aderit.* In foro,
Gloria & actiones prudentes; domi verò,
Quies; ruri, naturæ amœnitas; in mari autem,
Lucrum; in peregrinatione, ſiquid habes, laus eſt;
Sin minùs, ſolus noviſti. Celebras nuptias? Domus optima
Erit. Non ducis uxorem? Vitam ages leviorem.
Liberi, amorem *pariunt*, ſecura eſt, prolis-expers vita. Juventus,
Robuſta; ſenectus contrà, veneranda.
Non ergo alterum è duobus eligendum eſt: aut, Naſci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori: omni nam vitæ
commoda ſunt.

COMICORUM QUORUNDAM
Veterum *Sententiæ.*
IAMBI *ſunt* TRIMETRI [& Latini.]

DE PHILEMONE.

ALEXANDRI regis temporibus floruit, undecimâ ſupra centeſimam Olympiade, Menandro paulò antiquior. Fuit

E PHILEMONE.

I.

PRoba uxor, ô Nicoſtrata, marito ſuo
Non debet eſſe ſuperior, ſed obſequens;
Nam grave malum uxor eſt ſuperans virum ſuum. *Ejuſdem.*

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΠΟΣΙΔΙ'ΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Ἐκ τοῦ ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ
Ἀθηναίου Φιλοσόφου,
Ἐκ τοῦ ἐναντίου τοῖς πρόσθεν.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίῳ.

ΚΩΜΙΚΩ͂Ν ΤΙΝΩ͂Ν ΠΑΛΑΙΩ͂Ν
Γνῶμαι.
ἸΑΜΒΟΙ' εἰσι ΤΡΙ'ΜΕΤΡΟΙ
περὶ ΦΙΛΗ'ΜΟΝΟΣ.

Fuit patriâ Syracuſanus, ſi Suidæ ſtamus, aut, ſi Straboni, Pompeiopoli Ciliciæ urbe natus.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΗ'ΜΟΝΟΣ.
α.

Ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
Μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς, ἀλλ' ὑπήκοον·
Γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα, κακὸν ἐστὶ μέγα.

Ejuſdem. II.

Injuriam qui non facit, non protinus
Juſtus: ſed ille qui poteſt, non vult tamen,
Manus nec ille qui ſuas parvo abſtinet:
Ingentia ſed impunè qui cùm tollere
Sibique habere poſſit, animo temperat,
Imò nec ille, obſervat iſta qui omnia:
Sed ille, mente præditus qui candidâ,
Re juſtus eſſe, non videri eſſe, expetit.

Ejuſdem. III.

Si ſacra faciens, Pamphile, Deo quiſpiam,
Hædóſque mactans, vel boves quàm plurimos,
Chlamydéve quæ ſit purpurea vel aurea,
Ebore vel ullo, vel ſmaragdo denique,
Sibi reddidiſſe benevolum numen putat;
Errat profectò mente præditus levi,
Vir namque frugi temperare ſic ſibi
Debet, alienus ut ſit haud tantummodo
Ab adulterio, & ab inferendo virgini
Stupro, à latrocinando, ab improbo lucri
Amore, ſuaſor eſſe qui cædis ſolet:
Sed ut nec alîus concupiſcat conjugem,
Vel bona, vel ædes, ſervulum, aut ancillulam,
Equos, boves, jumenta, vel quæpiam alia,
Imò nec alîus concupiſcat fibulam.
Te namque cernit adſtat qui tibi Deus,
Qui juſta facta, non iniqua, amplectitur:
Et comparare quemque vitæ commoda
Suo labore, terram arando, non vetat.
Cole æquitatem, victimam gratam Deo,
Magíſque corde quàm chlamyde ſis ſplendidùs,
Non ad tonitrùs fugeris unquam ſonum,
Si nullius ſis conſcius tibi mali.

Ejuſdem. IV.

Concentus ille eſt auribus gratiſſimus,
Convitiante cùm tacetur quopiam:
Quì diſſimulat enim convitium, facit
Convitians convitietur ut ſibi.

Ejuſdem. V.

Quamvis ſit iſte ſervus, eſt nihilominus
Homo; ſiquidem, ô here, procreatus eſt homo.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν·
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται·
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρούμενος·
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι, θέλει.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τι πλῆθος, ἢ ἐρίφων, ἢ νὴ Δία
Ἑτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα,
Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας, ἢ τοι πορφυρᾶς,
Ἢ δι' ἐλέφαντος, ἢ σμαράγδου ζώδια,
Εὔνουν νομίζει τὸν θεὸν καθεστάναι·
Πλανᾶτ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι
Μὴ παρθένους φθείροντα καὶ μοιχώμενον,
Κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν,
* Τἀλλότρια βλέποντα, κἀπιθυμοῦντα — * Σκάζων
Ἤτοι γυναικὸς πολυτελοῦς, ἢ δώματος,
Ἢ κτήσεως, παιδός τε, παιδίσκης θ' ἁπλῶς,
Ἵππων, βοῶν, τὸ σύνολον ἢ κτηνῶν τι δή,
Μηδὲ βελόνης ἐνάμμα* ἐπιθυμήσῃ, Πάμφιλε. — * ἴσ. ἐπιθυμῇ, ἢ ἐπιθυμῇς μέχρι χάειν.
Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών,
Ὃς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, οὐκ ἀδίκοις·
Πονοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑφᾶσαι βίον,
Τὴν γῆν ἀροῦντα, νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
Θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν* χλαμύσιν, ὡς τῇ καρδίᾳ. — * ἴσ. ταῖς
Βροντῆς ἀκούσας, μηδαμῶς πόρρω φύγῃς,
Μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς σαυτῷ, δέσποτα.

Τοῦ αὐτοῦ δ'.

Ἥδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερον
Ἔστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν·
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖθ' ὁ λοιδορῶν.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Κἂν δοῦλος ᾖ τις, οὐδὲν ἧττον, δέσποτα,
Ἄνθρωπος οὗτος ἐστιν, ἐὰν ἄνθρωπος ᾖ.

Ejuſdem. VI.

Fortuna nulla eſt uſpiam nobis Deus:
Sed quicquid homini fortè contingit, ſolet
Fortuna id omne paſſim nuncuparier.

Ejuſdem. VII.

Nullus etenim medicus (probè ſi inſpexeris)
Valere amicos nè ſuos quidem cupit,
Nec miles urbem cernere expertem mali.

Ejuſdem. VIII.

Nihil eſt quod invenire non queas, modò
Perferre quærendi velis moleſtiam.

Ejuſdem. IX.

Malè ſeſe habere levius eſt multò malum,
Quam malè ſe habentem cogier viſentibus,
Quo ſe modo habeat, ſingulis exponere.

Ejuſdem. X.

A. Heus tu Syra. *B.* Hem quid eſt? *A.* Satín' bellè te habes?
B. Simulátque quempiam ſenem aut anum vides,
Malè ſeſe habere credito.

Ejuſdem. XI.

Ipſe medicorum mos apertè id arguit:
Hos prædicare plurimis verbis ſcio
Ægris, quibus medentur, abſtinentiam:
Ipſoſmet at, ſi ſua valetudo labet,
Audere facere quæ vetabant cæteris.

Ejuſdem. XII.

A. Quis hîc? *B.* Medicus. *A.* O quàm malè medicus ſe habet,
Cùm neminem malè ſeſe habere contigit!

Ejuſdem. XIII.

Qui non loquetur ulla quæ ſint uſui,
Multiloquus hic exiſtimetur vir tibi,
Licèt duarum ſyllabarum ſermo ſit.
Contra, Loquetur ſiquis apta plurima,
Quamvis loquatur, & trahat longam moram,
Nè multiloquus hic cenſeatur vir tibi.
Exemplo Homerus eſſe vel ſolus poteſt:
Nam verſuum tot ſcripſerit cùm millia,
Multiloquus eſt vocatus unquam nemini.

Τοῦ αὐτοῦ. ϛʹ.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία τύχη θεός,
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταὐτόματον ὃ γίγνεται
Ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, προσαγορεύεται τύχη·

Τοῦ αὐτοῦ. ζʹ.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς (ἂν εὖ σκοπῇς)
Τοὺς αὐτὸς αὑτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
Οὔτε στρατιώτης πόλιν ὁρᾶν ἄνευ κακοῦ.

Τοῦ αὐτοῦ. ηʹ.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

Τοῦ αὐτοῦ. θʹ.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Τοῦ αὐτοῦ. ιʹ.

Α. Σύρα, Σύρα. Β. Τί ἐστι; Α. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Β. Ἐπὰν γέροντά τινα ἴδῃς, ἢ γραῦν τινα,
Ἴσθ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. ιαʹ.

Τεκμήριον δὲ τοῦ ἰατρὸς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐὰν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦνται πάνθ' ὅσ' οὐκ εἴων τότε
Ἑτέροις.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβʹ.

Α. Τίς ἐστιν οὗτος; Β. Ἰατρός. Α. Ὡς κακῶς ἔχει
Ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

Τοῦ αὐτοῦ. ιγʹ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

EX ALEXIDE.

ALEXIS, Thurius Poëta, Menandri Comici Patruus. Cùm eum vix præ ſenectute incedentem.

I.

SI, factus eſſet antequam quis ebrius,
Caput gravare jam ſoleret crapulâ,
Potare nemo vellet unquam largiús:
Pœnam ſed iſtam ſe manere haud cogitans,
Ad pocula avidus eſt meraca quilibet.

Ejuſdem. II.

Natura vini & hominis eſt ſimillima:
Neceſſe ſiquidem utrumque deferveſcere,
Neceſſe deſpumare ſordes plurimas,
Et aſperum eſſe poſtmodo. At vergente jam
Ætate, defæcârit aliquis ſi bene,
Reſidere, & eſſe potui aptum denique,
Gratúmque reddi tempore reliquo omnibus.

Ejuſdem. III.

Nullius arcis, nullius pecuniæ,
Cuſtodia æquè difficilis ac fœminæ.

EX AMPHIDE.

AMPHIS Amphicratis filius, Athenienſis, Comicus. Vixit Platonis ætate, (ut Laër-

I.

UBi quis ullum paſſus infortunium eſt,
Lubenter illum non propinquat ad locum.

Ejuſdem. II.

Adhibere qui non vult fidem jurantibus,
Eſt ipſemet proclivis ad perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

ANAXANDRIDES Anaxandri filius, Camiræus ex Rhodo inſula, vel (ut alii ſcribunt) Colophonius. Natus eſt

I.

COmmiſſa cui ſunt verba, depoſitum velut;
Si retegit, eſt iniquus, aut eſt garrulus:

Si

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἈΛΕΞΙΔΟΣ.

tem quidam interrogâſſet, quid agis Alexi? Paulatim, inquit, morior.

α.

Εἰ, τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν
Παρεγίνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἷς οἶνόν ποτε
Προσίετο πλεῖον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ τὴν
Τιμωρείαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
Ἥξειν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
Τρόπον τιν' ἐστί· τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι,
Πρώτιστον ἀπαφεῖσαι κ' ἀπανθῆσαι, πάλιν
Σκληρὸν γενέσθαι. παρακμάσαντα δ' ὧν λέγω
Τούτων ἁπάντων ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω
Ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, ποτὲ
Πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
Ἡδίω θ' ἅπασι τὸ λοιπὸν διατελεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἈΜΦΙΔΟΣ.

Laërtius ſcribit) quem & carminibus perſtrinxit.

α.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται,
Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἈΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

eſt (ut creditur) Philippi Macedonis temporibus, Olympiade CI. Fabulas ſexaginta & quinque ſcripſiſſe deciéſque viciſſe proditur.

α.

Ὅστις λόγους γὰρ, παρακαταθήκην ὡς λαβὼν,
Ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν, ἢ ἀκρατὴς ἄγαν·

Si ſpe lucri, *eſt* iniquus; hac ſine, garrulus.
Cenſendus autem uterque pariter improbus.

Ejuſdem. II.

Non eſt ſenectus (ut *tu* opinaris, pater)
Onus graviſſimum: ſed impatientius
Qui fert, ſibi ipſe eſt autor illius mali.
Patienter at qui, ſibi quietem comparat,
Dum dextrè ſeſe accommodat ejus moribus;
Nec ille ſolùm detrahit moleſtiam,
Accerſit aliquam ſed voluptatem ſibi.

EX ANTIPHANE.

Fuit inter antiquiſſimos Poëtas Antiphanes Caryſtius ab eo uſquè tempore, quo Theſpis floruit, à quo & Comœdia

&

I.

JUrantis ille verba qui temnit viri,
Cui nullius ſit conſcius perjurii,
Mihi videtur eſſe contemptor deûm,
Perjuriique ſibimet ipſe conſcius.

Ejuſdem. II.

In terra egenum ſatius eſt te vivere,
Quàm navigare poſſidentem plurima.

Ejuſdem. III.

Mercator opibus inſolens tumet ſuis:
Cùm dominus harum ſæpe ſit ventus tamen.

Ejuſdem. IV.

——— ——Celate; Phidia,
Præter duo aliquis reliqua poſſit omnia:
Amore captus ſi ſit, aut ſit ebrius
Oculis ab ipſis etenim utrumque proditur,
Itemque verbis: ut, negare qui volunt,
Iſta evidenter arguant mendacii.

Ejuſdem. V.

Oneribus haud eſt gravius ullum ex omnibus,
Quàm fœmina eſt, dotem marito quæ tulit.

Ejuſdem.

Ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τοῦτο δίχα,
Ἀκρατής· ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Οὔτοι τὸ γῆράς ἐστιν, (ὡς οἴει πάτερ)
Τῶν φορτίων μέγιστον· ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
Ἀγνωμόνως αὐτό, οὗτός ἐστιν αἴτιος.
Ὁ δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κοιμίζει ποιεῖ,
Μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
Λύπην ἀφαιρῶν, ἡδονήν τε προστιθείς.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

& verſus Antiphanius dictus eſt, ut eſt apud celebres tum Græcos tum Latinos Grammaticos.

α.

Δέδοικεν, ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ.
Ὦ, μὴ συνῄδει πρότερον ἐπιωρκηκότι·
Οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
Καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ β'.

Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἐπὶ χρήμασιν δ' οὖν ἔμπορος φρονεῖ μέγα·
Ὧν ἐστι πάντων κύριος ἄνεμος κύριος.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

——————χρύψαι, Φειδία,
Ἅπαντα τἆλλα τὶς δύναιτ' ἂν πλὴν δυοῖν·
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.
Ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὐ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων
Ὄντως γυναικὸς προῖκα φερούσης.——

Ejuſdem. VI.

Modicè propinquos luge, amice mi, tuos:
Nam mortui haud ſunt, ſed iter emenſi priùs,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venêre diverſorium,
In illud ipſum poſtmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi ſimul.

Ejuſdem. VII.

Ingenii hominis opes *eſſe ſolent* indices.
Nam, fœda ſi quis perpetrat dum dives eſt,
Quid pauperatum non patraturum putas?

Ejuſdem. VIII.

Mala ad ſenectutem, officinam ſeu *ſuam*,
Humana tandem congregantur omnia.

Ejuſdem. IX.

Eſt noſtra vino vita quàm ſimillima:
Aceſcit, eſt cùm reliqua parva portio.

Ejuſdem. X.

Nonne ille mortis eſt ſtipendiarius,
Qui morte quæris unde poſſit vivere:

Ejuſdem. XI.

Senium malorum ara velut eſt mortalibus:
Confugere ad illud conſpicamur omnia.

Ejuſdem. XII.

Ecquos in uſus aliquis à diis expetat
Pecuniarum copiam quàm maximam,
Niſi ſublevare uti laborantes queat
Suos amicos, atque fructum Gratiæ
Serere, dearum quæ ſuaviſſima omnium?
Sunt namque potûs, ſunt voluptates cibi
Cunctis eadem, nec opipara convivia
Famem magis ſedaverit.——

Τοῦ αὐτοῦ. ϛʹ.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους·
Οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐστ' ἀναγκαῖον ἔχον,
Προεληλύθασιν. εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς τ' αὐτὸ καταγώγιον αὐτοῖς ἥξομεν,
Κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον.

Τοῦ αὐτοῦ. ζʹ.

Πλοῦτος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
Ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράττῃ πράγματα,
Τί τοῦτον ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἴει ποιεῖν;

Τοῦ αὐτοῦ. ηʹ.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον,
Ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. θʹ.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
Ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ. ιʹ.

Τί δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φίλτατε,
Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος;

Τοῦ αὐτοῦ. ιαʹ.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν·
Πάντ' ἐστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφευγότα.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβʹ.

Τοῦ γάρ τις ἄλλου πρὸς θεῶν τοῦ ὕνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τοῦ δύνασθαι προσβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίστης θεῶν;
Τοῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ δὲ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.----

APOLLODORUS Gelous Poëta fuit Menandri σύγχρονος. Fabulas multas compoſuit. Fuit verò inter primos novæ Comœdiæ

I.

CLauduntur ædes peſſulis, repagulis:
Sed januam faber haud ità unquam munijt,
Ut non pateret feli aditus & adultero.

Ejuſdem. II.

Annis juventæ ſato acerbo quos rapi
Videbam, eorum condoleſcebam vicem:
Nunc lacrymis ſenile funus proſequor;
Quòd ſit eadem mihi via inſiſtenda mox.

Ejuſdem. III.

In miſeriis nullis labaſcere convenit,
Meliora ſed ſperare ſemper affore.

Ejuſdem. IV.

Habent perampla dona fortunæ metum,
Periculóque non carent præluſtria:
Nec ulla celſa tuta ſunt mortalibus,
Quæ evertere vel invidia, vel tempus ſolet,
Felicitatis culmen ubi quis attigit.
At tutior mediocritas in omnibus:
Neque mente deprimente ſeſe ad humum nimis,
Neque contrà in altum ſe efferente ſuperbiús:
Namque minùs alto ſi quis è gradu cadat,
Celabitur facilè ejus infortunium;
Ingentis at molis ruina ingens erit.
Nam rebus obſtat invidia præluſtribus:
Subvertit & fortuna quos evexerit.

E DIPHILO.

DIPHILUS à Clemente Alexandrino & Euſebio Pamphili κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος (hoc eſt maximè Comicus & ſententiis refertiſſimus) vocatur. Fuit hic (ut Strabo ſcribit) Sinopenſis;

I.

HOc dixit inter multa pulchrè Euripides,
MEUS iſte venter miſer & inopia me domat:

Quid

Ἐκ τῶν ἈΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

mœdiæ Poëtas: à quo, teſte Donato, Terentius Phormionem & Hecyram fabulas tranſtulit.

α.

Καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἷς
Τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
Δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὅτι μειράκιον ἦν, τοὺς ἀώρους ἤλεουν.

Νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
Κλαίω· πρὸς ἐμὲ γάρ ἐστι ταυτὸ κεῖν' ὁδοῦ.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράσσοντα δεῖ,
Ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεί.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῇ φύσει,
Ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς ψυχῆς
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν·
Ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται·
Σφάλλει δ' ἐκείνους οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Ἐκ τῶν ΔΙΦΙΛΟΥ.

Sinopenſis, & eâdem ferè ætate cum Menandro floruit: fabulaſq; centum ſcripſiſſe dicitur, inter quas Terentius & Donatus SYNAPOTHNESCONTES commemorant.

α.

Εὖ γ' ὁ καταχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης,
ΕΝΙΚΑ δὲ χρεία μ', ἡ ταλαίπωρός τε μοῦ

Quid eſſe namque ventre miſerius queat ?
Tu ſiquidem in ipſum congeris res quaſlibet,
Quas non in aliud vas. Feret panem quidem
Tua pera, non jus ; alioqui corruperis :
Mazámque ſportulæ injicis, lentem nequis ;
Vinum lagenæ, carabum non injicis.
At in hunc ſceleſtum, vel ſibi pugnantia
Modo ſine ullo quælibet recondimus :
Nec illud addo, Propter hunc nefarium
Etiam ſolere patrari mala omnia.

Ejuſdem. II.

Medetur omni tempus ægritudini.

Ejuſdem. III.

Qui perpetrati conſcius ſibi mali,
Non erubeſcit ipſe vel ſe ipſum tamen,
Quînam erubeſcet illius non conſcium ?

Ejuſdem. IV.

Haud ullus uſquam paupere eſt beatior :
Haud namque pejor metuitur ab eo ſtatus.

E MENANDRO.

MENANDER Athenienſis inter omnes novæ Comœdiæ Poëtas facilè princeps, Comœdias 108 compoſuiſſe traditur,

I.

EST tempore omni vera proloqui optimum :
Hoc facere adhortor ; quippe quòd ſit roboris
Securè ad ævum tranſigendum maximi.

Ejuſdem. II.

Si navigandum quatuor ſit per dies,
De commeatu cura nobis maxima :
At ſi in ſenectam quid licet comparcere,
Non inſtruemus nos eo viatico ?

Ejuſdem. III.

Animantium unumquodque feliciſſimum eſt ;
Magiſque multò quàm genus hominum ſapit.

Γαστήρ· ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
Τῆς γαστρός· εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
Ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις
Ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμὸν· ἢ διαφθερεῖς.
Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν.
Οἰνάριον εἰς λάγηνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.
Εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
Τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
Κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
Διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς, χρόνος.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται
Συνειδόθ' αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
Πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
Τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

Ἐκ τοῦ ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

tur; ab aliis, 109. Sed Apollodorus centum & quinque ſuo carmine prodidit.

α'.

ΑΕὶ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν·
Ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν τινων τεττάρων,
Σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας·
Ἂν ᾖ δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν,
Οὐ φεισόμεθα, ἐφόδια περιποιούμενοι;

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἅπαντα τὰ ζῷ' ἐστὶ μακαριώτατα,
Καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.

Ac primùm aſellum hunc intuere, ſi libet;
Sors eſt quidem illi (quis negat?) duriſſima;
Acceſſit ullum nec ſibi tamen malum,
Perfert ſed illa ſola quæ natura dat.
Nos, præter illud quod neceſſitas affert,
Nobiſmet ipſi adſciſcimus multum mali.
Si ſternuat quis, angimur; verba ob mala
Irâ repentè accendimur; ſi ſomnia
Sunt viſa cuiquam, nos metus ſtatim opprimit;
Audita ſi vox noctuæ, expaveſcimus.
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

Ejuſdem. IV.

Seni ſenilis lingua jucundiſſima;
Puérque puero, & apta mulier mulieri;
Et æger ægro: preſſus infortunio
Lenimen eſt homini malis exercito.

Ejuſdem. V.

Eſt permoleſta ſumptuoſa fœmina,
Nec vivere arbitrio virum ſinit ſuo.
Sed eſt boni aliquid ex ea: dat liberos;
Ægróque ſedula officia præſtat viro;
Huic rebus etiam comes in adverſis manet,
Functúque fato funeris curam gerit.
Ad ſingulas hæc cogita moleſtias:
Sic namque poteris ferre moderatè omnia.
At ſi moleſta ſola tu recenſeas
Illíſque nolis quæ juvant opponere;
Haud fuerit ullus tibi doloris terminus.

Ejuſdem. VI.

A matris alvo Trophime, ſi tu prodiens,
Hâc lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc ſpoſpondit quiſpiam deûm tibi,
Iraſceris jure; quoniam fallit fidem:
Sin lege eâdem tu quoque aërem trahis,
(Tragicè tibi ut loquar) homines quâ cæteri;
Moderatiùs ſunt hæc ferenda & leniús.
Nam, verbo ut uno finiam, Natus es homo,
Quo nullum animal obnoxium ſorti magis

Ipſum

Τὸν οὖν ὁρῶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί·
Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται·
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὑτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
Λυπούμεθ', ἂν πτάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαὺξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.

Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ', ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει,
Παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
Νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι· καὶ δυσπραξίᾳ
Ληφθείς, ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Γυνὴ πολυτελής ἐσ' ὀχληρόν, οὐδ' ἐᾷ
Ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'. ἀλλ' ἔνεστί τι
Ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
Τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς·
Ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
Ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως. ὅρα
Εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
Οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δὲ λέγῃς
Ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεὶς
Τῶν προσλεγομένων, οὐ δυνήσῃ διὰ τέλους.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Εἰ γὰρ ἐγένου σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
Ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν
Πράττων ἃ βούλει, καὶ διευτυχῶν ἀεί,
Καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ ἐψευσμένος,
Ἄτοπόν τε πεποίηκεν. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς νόμοις
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινόν, (ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ)
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα, καὶ λογιστέον,
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ,

Ipſum erigenti & deprimenti poſtmodum,
E jure; namque eſt omnium infimiſſimum:
Tamen implicari maximis rebus ſolet,
Ruináque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amiſſa ſunt ingentia,
Nec magna ſunt, Trophime, ea quæ pateris mala.
Mediocris ergo ſit tuus poſthac dolor.

Ejuſdem. VII.

Malis mederi ſi valerent lacrymæ,
Et cogeretur mœror illis cedere,
Auro parandæ quolibet nobis forent:
Nunc res acerbæ nil morantur lacrymas,
Sed, ſive plores, ſive non plores, ſuam
Uno tenore ſemper inſiſtunt viam.
Quid ergo prodeſt flere? Nil: ſed lacrymas
Fert mœror, arbores ſuum ut fructum ferunt.

Ejuſdem. VIII.

Alit colonum pax vel in ſaxis bene;
Alit bellum in ipſo noxium campo quoque.

Ejuſdem. IX.

Ætatis eſt quæ nubilis jam filia,
De ſe ſilendo plurima loquitur tamen.

Ejuſdem. X.

Spectare noli ſimne juvenis qui loquor,
Viri ſed utrùm verba prudentis loquar.

Ejuſdem. XI.

Valde in monendo ſi quis aſper filio,
Verbis acerbus eſt quidem, ſed re pater.

Ejuſdem. XII.

Qui præbet aurem credulam calumniis,
Vel ingenio is eſt præditus vir improbo,
Vel mentis haud plus quam puer quivis habet.

Ejuſdem. XIII.

Retineri ut à te non poteſt jactus lapis;
Sic ore verba emiſſa quæ ſemel tuo.

Οὐ μεταβολὴν ἧττον πρὸς ὕψος, καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει,
Καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
Σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά· τὰ νῦν δέ ἐστι μέτριά σοι κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον·
Νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
Τί οὖν πλέον ποιῶμεν; οὐθέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν τὰ δάκρυα.

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Εἰρήνη γεωργὸν κἂν πέτραις τρέφει καλῶς·
Πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακὸς ἔφυ.——

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
Διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνέρος ἐρῶ.

Τοῦ αὐτοῦ. ια'.

Ὁ σκληρότατος πρὸς τὸν υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν,
Τοῖς μὲν λόγοις πικρός ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβ'.

Ὅστις δὲ διαβολαῖς πείθεται ταχὺ,
Ἤτοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
Ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. ιγ'.

Οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
Ῥᾷον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Ejuſdem. XIV.

Exiſtimandus ille præſtantiſſimus,
Injurias qui ferre novit plurimas.

Ejuſdem. XV.

Cupido habendi aliena, maximum malum:
Aliena namque qui ſtudent adſciſcere,
Sæpe excidentes ſpe ſuâ, contrà bonis
Aliius addunt ipſimet tandem ſua.

Ejuſdem. XVI.

Malum te egeſtas omnium leviſſimum
Contriſtat. Etenim quantulum eſt illud malum,
Cujus medela prompta amico ſit tuo?

Ejuſdem. XVII.

Ad res agendas his tribus compellimur,
Neceſſitate, Lege, Conſuetudine.

Ejuſdem. XVIII.

Quærendus ægro medicus eſt ut corpori;
Sic eſt amicus mentis ægritudini:
Nam verba amica ſunt medela commoda.

Ejuſdem. XIX.

Immodicus affert luxus arrogantiam;
Faciúntque opes ut dominus in mores novos
Impingat, habeant qui ſimile nil priſtinis.

Ejuſdem. XX.

Exiſtimabam divites, ô Phania,
Queis fœnerari non neceſſe, carpere
Somnum quietum, haud clamitantes, (Hei mihi!)
Verſare ſe ſurſum & deorſum noctibus,
Contingere ſed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem ſolere facere quæ ſoliti ſumus.

Ejuſdem. XXI.

Carere amantes mente ſi quis non putat,
Quos eſſe potiùs mentis expertes putes?

Ejuſdem. XXII.

Quicunque damnat rémque non planè audiit,
Eſt improbus vir, ideo quòd credit malé.

Τοῦ αὐτοῦ. ιδ'.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

Τοῦ αὐτοῦ. ιε'.

Πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
Οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
Ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
Τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Τοῦ αὐτοῦ. ιϛ'.

Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἐστιν, ὃ γένοιτ' ἂν εἷς
Φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως;

Τοῦ αὐτοῦ. ιζ'.

———Τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,
Δι' ὧν ἅπαντα γίγνεται, ἢ κατὰ νόμους,
Ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ γε τρίτῳ ἔθει τινί.

Τοῦ αὐτοῦ. ιη'.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς,
Χρεῖ' ἐστὶν ἰατροῦ· τῷ δὲ τὴν ψυχὴν, φίλου.
Λύπην γὰρ εὔνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

Τοῦ αὐτοῦ. ιθ'.

———Ὑπερήφανον γίνεθ' ἡ λίαν τρυφή·
Ὅ, τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Τοῦ αὐτοῦ. κ'.

Ὤμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φανία,
Οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
Τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
Οἴμοι λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ πρᾶόν τινα
Ὕπνον καθεύδειν, ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα.
Νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
Ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

Τοῦ αὐτοῦ. κα'.

Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
Παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον οὗτος ὄψεται;

Τοῦ αὐτοῦ. κβ'.

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι, πιστεύσας κακῶς.

Τοῦ

Ejuſdem. XXIII.

Multos neceſſitate ſactos improbos
Scio, premente ſorte, nec naturâ eos
Tales fuiſſe ſponte.---

E DIODORO *Sinopenſi.*

HAnc ergo legem jam fero ipſemet mihi,
Id facere, dictum quod fuit, conſentiens:
Namque educatam præſtat uxorem bene
Sine dote habere, quàm malè atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi conſortio.

EX EUBULO.

TRes ſolùm ego calices viris prudentibus
Infundo. Sanitatis unum; quem ebibunt
Primum: Eſt Amoris & Voluptatis dehinc;
Infundo Somni tertium; quem ut hauſerint
Nomen qui habent ſapientum in ædes illico
Suas redibunt: non enim quartus calix
Noſter, ſed eſt Protervìæ: Clamoris eſt
Quintus; Furoris ſextus, & pugnas ciet,
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipſum ſæpe potorem merum.

EX HIPPARCHO.

HAud ulla pretioſior hominibus omnibus
Poſſeſſio Arte, vitæ & utilis magis:
Sortis etenim dubiique Mavortis vices
Ut cætera rapiant; manet ſalva ars tamen.

E NICOSTRATO.

SI fundìtare verba multa jugiter
Et celeriter, ſignum putas prudentiæ;
Prudentiores homine ſunt hirundines.

Τοῦ αὐτοῦ. κγ'.

Πολλοὺς δ' ἀνάγκη γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ,
Ὅταν ἀτυχήσωσιν, γεγονότας, οὐ φύσει
Ὄντας τοιούτους.---

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΔΙΟΔΩ͂ΡΟΥ Σινωπέως.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τουτονὶ
Τίθεμαι, δοκιμάζων ὥσπερ εἴρηται ποιεῖν·
Κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
Γυναῖκ' ἄπροικον, ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων,
Τὴν ἐσομένην μετὰ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκέτι
Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς.
Ἕκτος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἹΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γε μέν ἐστι κτῆμα τιμιώτατον
Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν, τέχνη.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
Τύχης ἀναλίσκουσι· ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
Ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον· αἱ χελιδόνες
Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.

ἘΚ

E PHERECRATE.

O Quàm ſenectus es gravis mortalibus,
Et quàm moleſta ubique! eò vel nomine,
Quòd, quando agendis rebus eſt nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.

E PHILIPPO.

Difficile non eſt admonere quempiam
Ægrum, cibis ut abſtineat incommodis;
Pugilémque facile eſt increpare cuilibet,
Dum pugnat: at pugnare, res non facilis eſt.
Aliud loqui de re, aliud eſt ſentire eam.

E PHILIPPIDE. I.

FOEdæ es maritus conjugis, ſed divitis:
Inſuaviter dormito, paſtus ſuaviter.

Ejuſdem. II.

Adverſa tibi ſi forte ſors, here, ingruat,
Euripidis memento, mœrorem ut leves.
BEATUS omni ex parte nullus uſpiam;
Unum eſſe de multis putato te quoque.

E SOTADE.

REx ſis licèt, Mortalis audias tamen.
Si grande deſpuis, Tibi pituita ineſt.
Pulchróſne pannos indueris? Hos ante te
Ovicula tulerat. Quin es auro ſplendidus?
Fortuna in iſtum nempe te extulit gradum.
Es dives? Id iniqua eſt potentia temporis.
Es inſolens? Fremere facit te amentia.
At es modeſtus? Hoc deûm munus puta.
Modeſtia autem vera tunc erit tibi,
Si metiare te pede ac modulo tuo.

E CRATETE. I.

ME tempus incurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora ſed facit quod omnia.

Ejuſdem.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΕΡΕΚΡΆΤΟΥΣ.

Ὦ Γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
Καὶ πανταχῆ λυπηρὸν, οὐ καθ᾽ ἓν μόνον·
Ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ᾽, οὐδ᾽ ἰσχύομεν,
Σὺ τηνικαῦθ᾽ ἡμᾶς διδάσκεις εὖ φρονεῖν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
Εἰπεῖν τιν᾽ ἐλθόντα, Μὴ κακῶς ἔχε.
Πύκτῃ τ᾽ ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ·
Αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐχί ἐστι ῥάδιον,
Ἕτερόν τι τοῦ λέγειν ἐστὶ τὸ πεπονθέναι.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΙΠΠΊΔΟΥ. α.

Αἰσχρὰν γυναῖκ᾽ ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
Κάθαιδ᾽ ἀηδῶς, ἡδέως μασώμενος.

Τοῦ αὐτοῦ. β΄.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐριπίδου μνήσθητι τοῦ· καὶ ῥάων ἔσῃ.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ᾽ ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Εἶναι δ᾽ ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΩΤΆΔΟΥ.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰν πλύνῃς, φλεγματίῳ κρατῇ περισσῷ.
Ἂν εὐιματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ πρόβατον εἶχεν.
Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
Ἂν πλούσιος ᾖς, τοῦτο χρόνου ἄδικος ἰσχύς.
Ἂν ἀλαζονῇς, τοῦτ᾽ ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
Ἂν δὲ σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
Ἡ σωφροσύνη πάρεστιν, ἐὰν μετρῇς σεαυτόν.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΚΡΆΤΗΤΟΣ. α.

Ὁ γὰρ χρόνος μ᾽ ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφὸς,
Ἅπαντα δ᾽ ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

Ejuſdem. II.

Mihi ſenectutem objicis, grande ut malum;
Quâ non potitus, morte mulctatus fuit;
Quam cupimus omnes: conſequuti quam tamen
Dolemus. Ingratum genus adeò ſumus:
Nam nullus adeò cupidus eſt vitæ ut ſenex.

EX ERIPHO.

RAtione verbum non caret vetus, pater,
Vinum quòd eſſe tantæ ait potentiæ,
Ut ad choreas vel ſenes ipſos trahat.

E POSIDIPPO. I.

DIfficile mœrorem effugere: dies enim
Subinde curas procreat nobis novas.

Ejuſdem. II.

Qui navigavít nunquam, is ignarus mali:
Eſſe gladiatorem, miſeria levior eſt. *Vel,*
Certare ſatius ſingulari prælio.

Ejuſdem. III.

Chlænam alloquebantur meam, non me antea:
Haud namque quiſquam verba nunc mihi facit.

Ejuſdem. IV.

Rerum, precatur quas homo à diis, omnium
Cenſetur eſſe maxima immortalitas.

E TIMOCLE. I.

FORum refertum conſpicari obſoniis,
Eſt dulce diviti: aſt acerbum pauperi.

Ejuſdem. II.

Adverte, quæſo, num quod ex uſu eſt loquar.
Eſt calamitoſum animal ſuâ naturâ homo,
Multáſque ſecum vita fert moleſtias:
Mali levamen repperit ſed hoc ſui;
Ut calamitatis immemor jam mens ſuæ,

Habénſque

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
Οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
Οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
Ἀνιώμεθ'. οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει·
Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Ἐκ τῶν ἘΡΙΦΟΥ.

ΛΟγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος, οὐ κακῶς ἔχων·
Οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.——

Ἐκ τῶν ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ. α'.

ἜΡγον γε, λύπην ἐκφυγεῖν· ἡ δ' ἡμέρα
Ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὁ μὴ πεπλευκώς, οὐδὲν ἑώρακεν κακόν·
Τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Τὴν χλανίδα πάντες (ὡς ἔοικεν) οὐκ ἐμὲ
Προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν,
Τῆς ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

Ἐκ τῶν ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ. α'.

ἈΓορὰν ἰδεῖν εὔοψον, εὐποροῦντι μὲν
Ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὦ 'τᾶν, ἄκουσον ἤν τι σοὶ δοκῶ λέγειν.
Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
Καὶ πολλὰ λυπηρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει·
Παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
Ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβών,

Habénſque ab alieno malo ſolatia,
Documenta capiat, recreata paululúm.
Primùm Tragœdi quanta commoda afferant
Perpende, ſodes. Si quis eſt pauperculus,
Majore preſſum ſi videbit Telephum
Mendicitate, leniùs ſuam feret
Mendicitatem. Inſanus éſtne quiſpiam?
Furioſum is Alcmæona proponit ſibi.
Captus quis oculis? Adſpicit cæcum Oedipum.
Gnatus obiit? Niobe dabit ſolatium.
Claudus aliquíſiſe eſt? Is Philoctetem adſpicit.
Miſer, aliquis ſenex? Tuetur Oeneum.
Alterius etenim quiſquis ærumnas viri
Eſſe graviores viderit quam ſint ſuæ,
Animo æquiore miſerias feret ſuas.

E CLEARCHO.

HIs ſi diebus ebrii qui ſingulis,
Caput meraca doleret ante pocula;
Omnes ab illis abſtinerent poculis.
At nunc voluptas dum dolorem prævenit,
Privantur illo quo frui vellent bono.

SENTENTIÆ SINGULIS VERSIBUS CONTENTÆ, E diverſis Poëtis.

De bonis viris. I.

VIr bonus bonum nunquam odit.
Conſilii enim boni bona opera ſunt.
Bono quidem viro bona etiam dat Deus.
Propone tibi ad imitandum bonum virum & temperantem.
Morum index eſt hominibus tempus.

In Veritatem, II.

Lingua errans vera dicit.

Is

Πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
Μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς θ' ἅμα.
Τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον εἰ βούλει, σκόπει
Ὡς ὠφελοῦσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης,
Πτωχότερον ἑαυτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει.
Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο.
Ὀφθαλμιᾷ τις; Οἰδίπουν εἶδε τυφλόν.
Τέθνηκέ τῳ παῖς; ἡ Νιόβη κεκούφικε.
Χωλός τις ἐστί; τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ.
Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
Ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
Ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
Τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ῥᾷον φέρει.

Ἐκ τῶν ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πίνειν,
Τὸν ἄκρατον ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν.
Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤᾺ ΣΤΟΙΧΕΙ͂ΟΝ.

Ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Α. Εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας. α.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ δίδωσι θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ τὸν σώφρονα.
Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

Εἰς ἀλήθειαν. β.

Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

In Peccatum. III.

Turpe nihil fac, neque diſce.
Bis perperam facere idem, non viri eſt ſapientis.
A rebus malis manum liberam habe.
Qui nihil novit, nihil delinquit.

In Neceſſitatem. IV.

A neceſſitate omnia in ſervitutem rediguntur ſtatim.
Præ neceſſitate multa facimus mala.

In Virtutem. V.

Quæ non decet, neque audi, neque vide.
Remiſſio eſt malorum vitæ tranquillitas.
Melius eſt corpore quàm animo ægrotare.
Ingenui enim viri eſt, vera dicere.
Ingenuos tuere tuos mores.
Modeſtum eſſe eum, qui ad convivia invitatur, oportet.
Bonum producunt fructum honeſti mores.
Fructus bonus eſt, bene compoſita vita.
Cape curam honeſtæ vitæ.
Beatus eſt qui beatis inſervit.
Scutum maximum eſt virtus mortalibus.
Te ipſum ſerva moribus liberum.
Theſaurus virtutis eſt, temperantia ſola.
Animi curam gere tui, quantum potes.

In ingratam memoriam. VI.

Semper qui ſervatus eſt, eſt ingratus naturâ.
Simulátque quis miſericordiâ affectus eſt, periit beneficium.
Ingratus eſt, quiſquis beneficio affectus immemor eſt.
Obliviſcuntur omnes, qui beneficium acceperunt.
Pulcher Theſaurus eſt, repoſita gratia.
Poſt donum celerrimè ſeneſcit gratia.
Beneficium qui accepiſti tempeſtivum, in tempore repende.
Beneficium ubi acceperis, memento: & ubi dederis, obliviſcere.
Beneficium confer, quatenus potes tamen.
Munera juſta & da, & accipe.

In Regem. I.

Regnum tibi cùm paraveris, ſis eo dignus.
Imago Rex eſt animata Dei.

Εἰς Ἁμαρτίαν. γ'.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πράττε, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς ἀνάγκην. δ'.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

Εἰς Ἀρετήν. ε'.

Ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα.
Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.
Βέλτιον ἐστὶ σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς, τἀληθῆ λέγειν.
Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Εὔτακτον εἶναι τἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.
Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Καρπὸς δ' ἀγαθός ἐστιν, εὔτακτος βίος.
Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
Μάγειρος ὅστις μαγείροις ὑπηρετεῖ.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι, σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ κατὰ δύναμιν.

Εἰς Ἀχαριστίαν. ϛ'.

Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀχάριστος, ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλὸν δὲ θησαύρισμα, κειμένη χάρις.
Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν εὔκαιρον, ἐν καιρῷ δίδου.
Χάριν λαβὼν, μέμνησο· καὶ δοὺς, ἐπιλάθου.
Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.

Β. Εἰς βασιλέα. α'.

Ἀρχῆς τετυχὼς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.

In Vitam. II.

Securus vitæ ferè non ſolet honeſtè agere.
Vivit nemo, quam probare ſolet vitam.
Vita fortunis egens, non eſt vita.
Vita eſt, ſi quis victu fruatur vivens.
Vita vocata eſt, cui gravi labore alimenta parantur.
Terra omnia parit, & rurſum recipit.
Vivimus non ut volumus, ſed ut poſſumus.
Non licet vitam invenire à moleſtiis vacuam in quopiam.
Vivere ſine moleſtia, hominis eſt felicis.
Res cæca & infortunata *eſt* hominibus vita.
Quàm ſuavis eſt vita, ſi quis eam non cognoverit!

In Auxilium. III.

Vir virum, & civitas ſervat civitatem.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

In Conſilium. IV.

Malo conſilio multas jacturas faciunt mortales.
Vir inconſultus fruſtra laborat currens.
Vir inconſultus voluptatibus capitur.
Conſilium ante quodvis opus cape.
Conſilio recto nihil tutius.
Noctu conſilium à prudentibus initur.
Res ſacra revera eſt conſilium.
Sapiens ſapientum eſt conſilium.
Sapienti à viro accipe conſilium.
Conſiliarius bonus, non malus ſis amicis.
Conſiliarius ſis bonorum, non malorum.

In Nuptias. I.

EXpertem moleſtiarum vitam habebis abſque nuptiis.
Ducture uxorem reſpice ad vicinos.
Qui ducturus eſt uxorem, in pœnitentiam fertur.
Nuptiæ enim hominibus optabile malum.
Deus tibi ipſi, ſi divitem duxeris, eris.
Mores præferre pecuniis, eum qui ducit uxorem oportet.
Exiſtima, ubi duxeris uxorem, te eſſe ſervum in vita.
Qui non ducit uxorem homo, non habet mala.
Facilius vitam degis, ſi uxorem non alis.
Nam infeliciſſimus eſt, qui, cùm pauper ſit, uxorem duxit.

Εἰς βίον. β'.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν.
Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος βίου δεόμενος, οὐκ ἔστιν βίος.
Βίος ἐστὶν, ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
Βίος κέκληται δ', ὃς βίᾳ πορίζεται.
Γῆ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον ἐν οὐδενί.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.
Τυφλὸν δὲ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις βίος.
Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς Βοήθειαν. γ'.

Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

Εἰς βουλήν. δ'.

Ἀβουλία γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
Βουλὴν δὲ παντὸς πράγματος προλάμβανε.
Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
Σύμβουλος ἐσθλὸς, μὴ κακὸς γίγνου φίλοις.
Σύμβουλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν, μὴ τῶν κακῶν.

Γ. Εἰς Γάμον. α.

Ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
Δαίμων σεαυτοῦ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.
Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τοῦ βίου.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
Ῥᾷον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τρισκακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

In Riſum. II.

Ridet ſtultus, etiamſi nihil ridiculum ſit.
Riſus intempeſtivus inter mortales grave malum.

In Senectutem. III.

Senectus delet omnes vires corporis.
Senectutis autem malæ quæ fiat depulſio ?
Sententiæ meliores ſunt ſeniorum.
Viaticum ad ſenectutem ſemper reconde.
Veniet ſenectus quamlibet querelam offerens.
Pulchrum, ſeneſcere ; & non ſeneſcere, rurſum.
Conſortia ſeniorum ama.
Moleſtus vir eſt, inter juvenes ſenex.
Canities temporis indicatio eſt, non prudentiæ.
Time ſenectutem : non enim venit ſola.
Grave ſenectus eſt hominibus pondus.

In Parentes. IV.

Velis parentibus ante omnia honorem deferre.
Parentes cole, & amicos affice beneficiis.
Spera te colentẽ parentes proſperũ rerum ſucceſſum habiturum.
Dii maximi prudentibus parentes ſunt.
Satis vives, in ſenectute alens parentes.
Exiſtima tibi ipſi parentes eſſe deos.
Adverſus filium indignationem non alit probus pater.

In Mulierem. V.

Vitæ egeſtas eſt viris mulier.
Uxorem funerare ſatius eſt, quàm ducere.
Mulieri imperare non concedit natura.
Mulieri ornatus mores ſunt, & non ornamenta aurea.
Mulieri nè credas tuam vitam.
Mulieri cuilibet ornamentum ſilentium affert.
Mulierem bonam nanciſci non eſt facile.
Mulieris bonæ eſt, tueri domum.
Mulier domi damnum eſt & ſalus.
Mulier enim nihil novit, niſi quod vult.
Mulier à muliere nihil unquam differt.
Mulier proba gubernaculum eſt domûs.
Mulier juſta, vitæ ſalus eſt.
Mulier prorſus res eſt, quæ magnos ſumptus facit naturâ.
A mulieribus perit mundus magnus.

Εἰς Γέλωτα. ϛ'.

Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.

Εἰς Γῆρας. γ'.

Ἅπαντ', ἀφανίζει γῆρας ἰσχὺν σώματος.
Γῆρας δὲ φαύλη τῆς φύσεως ἀνατροπή;
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσιν αἰτίαν φέρον.
Καλὸν, τὸ γηρᾶν· καὶ τὸ μὴ γηρᾶν, πάλιν.
Ὁμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φίλει.
Ὀχληρὸς ἀνήρ ἐστιν, ἐν νέοις γέρων.
Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.

Εἰς Γονεῖς. δ'.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς δὲ τίμα, καὶ φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἱκανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτοῦ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς γυναῖκα. ε'.

Βίου σπιλὰς πέφυκεν ἀνδρεία γυνή.
Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν, ἢ γαμεῖν·
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος· κοὐ χρυσία.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυναικὶ πάσῃ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστι, σώζειν οἰκίαν.
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα, καὶ σωτηρία.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.
Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας.
Γυνὴ δικαία, τοῦ βίου σωτηρία.
Γυνὴ τὸ σύμβολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
Ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας,

In mulieribus fidem non licet videre.
Mulieris æmulatio totam turbat domum.
Vivere non oportebat mulierem multis de cauſis.
Quære mulierem coadjutricem rerum agendarum.
Mare, & Ignis, & Mulier, mala tria ſunt.
Feris omnibus immanior, mala mulier.
Theſaurus eſt malorum, mala mulier.
Par eſt leænæ & mulieris crudelitas.
Telæ, mulierum opera ſunt; & non conciones.
Eſt honeſtum, mulieris videre bonos mores.
Bona planta eſt in vita, mulier.
Cum leone vivere, quàm cum muliere, *præſtat.*
Moleſtia præſens ſemper eſt mulier.
Plenum malorum eſt onus, mulier.
Sponſa ſine dote non habet loquendi libertatem.
Nihil muliere deterius eſt, vel bonâ quidem.
Multi mulierum causâ incidunt in calamitates.
Mulier perinde eſt ut ſordes argentatæ.
Jucundum malum eſt viris mulier.
Superba eſt res formoſa mulier.
Pro uxore & amico laborem capere oportet.
Procella domeſticatim eſt viris mulier.
Quàm infida res eſt muliebris natura!

In Populum. I.

RES violenta turba eſt: non habet autem mentem.

In Juſtum. II.

Viri juſti fructus non perit.
Vir juſtus eſt, non is qui non nocet;
Sed qui nocere cùm poteſt, non vult.
Vade viâ rectâ, ſi juſtus ſis.
Vitæ juſtæ eſt finis bonus.
Juſta operatus coadjutorem habebis Deum.
Juſtus eſſe magis quàm utilis velis.
Juſtus ſis, ut etiam juſta aſſequaris.
Judicare id quod juſtum, non quod utile eſt, velis.
Adverſus bene dicentes nihil contradicere poſſum.
Mores juſti, poſſeſſio pretioſiſſima eſt.

In Gloriam. III.

Nitere tibi ipſi gloriam relinquere.

Bene

Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα, κακὴ γυνή.
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν, κακὴ γυνή.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος, κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Ἱστοὶ γυναικῶν ἔργα, κοὐκ ἐκκλησίαι.
Καλόν, γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ, γυνή.
Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.
Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή.
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον, γυνή.
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παρρησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Ὑπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Χειμὼν κατ' οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.
Ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

Δ. Εἰς Δῆμον. α.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν· οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

Εἰς Δίκαιον. ιβ'.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος γ' οὐ βούλεται.
Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἵνα δίκαιος ἦς.
Βίου δικαίου γίνεται τέλος καλόν.
Δίκαια δράσας, συμμάχου τεύξῃ θεοῦ.
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
Κρίνειν δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.
Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
Τρόπος δίκαιος, κτῆμα τιμιώτατον.

Εἰς Δόξαν. γ'.

Ζήτει σεαυτῷ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.

Bene audire magis quàm diteſcere velis.
Vanâ gloriâ nihil miſerius,

In Servos. IV.

Servo deterius nihil, vel bono quidem.
Unus eſt ſervus domûs, herus.
Angit me ſervus, domino majores attollens ſpiritus.
Quàm jucundum eſt ſervo, dominum probum nanciſci!

In Infortunium. V.

Oportet alios eſſe miſeros, alios felices.
Quercu lapsâ unuſquiſque ligna incîdit.
Ex voluptate naſcitur infortunium.
Viro infortunato nè affingas malum.
Nunquam de teipſo infortunatus deſperes.
Nè inſulta infortunato: communis enim fortuna eſt.
Exiſtima communia omnia infortunia.
Hei mihi! Etenim repentè infelicem eſſe, generat furorem.
Infortunatorum fortunatus nullus amicus.

In Continentiam. I.

VEntris nitere omnes habenas retinere.
Venter & multa capit, & pauca.

In ſpes. II.

Spes alunt inanes mortales.
Vir infelix ſervatur ſpe.
Spera omnia ad ſenectutem uſquè, mortalis cùm ſis.

In Laudem. III.

De teipſo laudes nè habueris
Amicos laudibus magis quàm te celebres.

In Amantem. IV.

Senex amator, extrema mala fortuna *eſt*.

In Nobilem. V.

Vir optimus nunquam fuerit ignobilis.

In Pietatem. VI.

Deum cole: & omnia facies divino inſtinctu.
Mortalis cùm ſis, nè ſapias quæ ſupra Dei voluntatem ſunt.
De pietate & loquere, & diſce.

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς Δούλους. δ'.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος, δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
Ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

Εἰς Δυστυχίαν. ί.

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχοῦντ' ἀπελπίσῃς.
Μὴ ἐμβαίνε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα·
Οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν, μανίαν ποιεῖ·
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.

E. Εἰς Ἐγκράτειαν. α.

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ, κὠλίγα.

Εἰς Ἐλπίδας. β'.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.
Ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως, θνητὸς ὤν.

Εἰς Ἔπαινον. γ'.

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλον ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

Εἰς Ἐρῶντα δ'.

Γέρων ἐραστὴς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.

Εἰς Εὐγλωττ. α.

Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγλωττής.

Εἰς Εὐσέβειαν. ϛ'.

Θεὸν σέβου· καὶ πάντα πράξεις εὐθέως.
Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ φρονῇς ὑπέρθεα.
Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει, καὶ μάνθανε.

Εἰς

In Felicitatem. VII.

Æquum *eſt*, Felicem meminiſſe Dei.
Suo judicio nemo eſt felix.
Commune bonum eſt, bonus felix.
Nullus eſt qui in omnibus ſit felix.
Multi quidem felices ſunt ; at non ſapiunt.
Felicem etiam ſapientem eſſe exiſtimamus.
Fortunato quævis terra patria *eſt*.
Felicium omnes ſunt cognati.
Quàm facilè cadunt ſplendidæ fortunæ!

In Preces. VIII.

Preces juſtas audit Deus.

In Odium. IX.

Immortale odium nè ſerves, mortalis cùm *ſis*.
Inimicis diffidens, nunquam patieris incommodum.
Inimicos ulciſcere, non cum tuo incommodo.
Sermonem inimici nunquam putes amicum.

In Vitam.

VIvere turpe eſt, quibus vitam invidit fortuna.
Vivere volens, nè facias morte digna.
Omnes præclarè vivere volumus ; ſed non poſſumus.
Quàm jucundum eſt vivere, non invidente fortunâ!

In Voluptatem.

INtempeſtiva voluptas parit damnum.
Nam ferè propter voluptates moleſtiâ afficimur.

In Mortem. I.

MOrtalibus omnibus vitâ excedere neceſſe eſt.
Vitâ improbâ mors optabilior eſt.
Aut vivere citra moleſtiam, aut mori feliciter *oportet*.
Mortalis natus cùm ſis, nè irrideas mortuum.
Pulchrum Mori, quibus vita injuriam affert.
Præſtat non vivere quàm vivere miſerè.
Quem amat Deus, is moritur juvenis.
Nunquam beatum cenſui ſumptuoſum mortuum.
Mori non turpe eſt, ſed turpiter mori.

In Deum. II.

Deus adjuvans omnia facit facilè.
Deo volente, etiam in crate naviges.

Animus

Εἰς Εὐτυχίαν. ζ′.

Δίκαιον, εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.
Κοινὸν δὲ καλόν ἐστι, χρηστὸς εὐτυχῶν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

Εἰς Εὐχήν. η′.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς Ἔχθραν. θ′.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
Ἐχθροὺς ἀμύνου, μὴ 'πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Ζ. Εἰς Ζωήν.

Ζῆν αἰσχρόν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
Ζῆν βουλόμενος; μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονούσης τῆς τύχης.

Η. Εἰς Ἡδονήν.

Ἡ γὰρ παράκαιρος, ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Θ. Εἰς Θάνατον. ά.

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκώς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλόν, τὸ θνήσκειν, οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς γε, ἀποθνήσκει νέος.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς Θεόν. β′.

Θεὸς συνεργῶν πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Animus nobis eſt in unoquoque Deus.
Ubique eſt, omniáque reſpicit Deus.
Quod alit me, id ego judico Deum.

In Medicos.

MEdicus garrulus, laboranti rurſus morbus eſt.
Multorum medicorum viſitatio me perdidit.

In Tempus. I.

OMnia in tempore gratiam habent vindemiata.
Tempora diſſolvunt regna.
Tempus eſt multò potentius legibus.
Tempus ſortitus mendicus poteſt multum.
Pulchrum eſt, cujuſvis temporis nôſſe modum.
Multos tempus viros, cùm non ſint, facit.
Multorum tempus fit autor.
Celerrimè tempus tranſmutat res.
Occaſionem precare aſſiduè propitiam habere.
Tempus omnia vitæ judicat bene.
Quàm magna eſt res parva, in tempore data!

In Pulchritudinem. II.

Nè facias judicium videns pulchritudinem, ſed mores.
Quàm jucunda pulchritudo, cùm habet mentem ſapientem!

In Lucrum. III.

Optimè, nè lucrum tibi in omnibus proponas.
Victum compara ex qualibet re, præterquam ex malis rebus.
Volumus diteſcere omnes: ſed non poſſumus.
Velis cogere ex juſtis rebus victum.
Mores improbos fuge, & lucrum improbum.
Lucrum improbum detrimentum ſemper affert.
Lucrum improbum nè accipere velis unquam.
Ubi lucrum, contra naturam ſerviendum eſt.
Parva lucra majora detrimenta afferunt.
Turpia lucra calamitates afferunt.
Lucrum exiſtima lucrum eſſe, ſi juſtum ſit.

In Judicium, & in Divinam Juſtitiam. IV.

Ducit numen malos ad pœnas.
Inexpenſum nè punias quenquam.
Eſt juſtitiæ oculus, qui omnia videt.

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντη γάρ ἐστι, πάντα τε βλέπει θεός.
Τὸ γὰρ τρέφον με, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Ι. Εἰς Ἰατρούς.

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος, νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.

Κ. Εἰς Καιρόν. α.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρείττων πολύ.
Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Καλόν, τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν εὔχου πανταχοῦ ἵλεων ἔχειν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν, ἐν καιρῷ δοθέν.

Εἰς Κάλλος. β.

Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.

Εἰς κέρδος γ'.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Βίον πόριζε πανταχόθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες· ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ζήτει συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἦθος πονηρὸν φεῦγε, καὶ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.

Εἰ Κρίσιν, καὶ εἰς τὴν θείαν δίκην. δ'.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

Dei pœnas non effugit mortalis.
Deferre non licet, & ferre judicium ſimul.
Te latiturum ſemper nè putes, improbus cùm ſis.
Acer Dei eſt oculus ad omnia videndum.

In Occulta. V.

Relictis certis, nè perſequare incerta.
Vel nè facias regendum, vel ſolus facias.
Suſpicio grave eſt hominibus malum.

In Famem. I.

FAmes ſummus dolor hominibus eſt.
Fami enim nullum licet contradicere verbum.
Multorum fames eſt magiſtra.

In Orationem. II.

Viri character ex verbis deprehenditur.
Vehementius nihil eſt oratione.
Verbis penſa, verbis qui ſuadet tibi.
Oratio enim moleſtiæ medicamentum eſt ſola.
Ratione regitur vita mortalium ſolâ.
Sermone mihi perſuaſiſti medicamento optimo.
Mœrorem benevola ſcit curare oratio.
Maximum eſt iræ medicamentum oratio.
Oratio eſt medica animi affectûs.
Verbum intempeſtivè dictum ſubvertit vitam.
Jaculatus verbum aliquis, non recipit rurſum.
Aliud eſt dicere multa, & dicere tempeſtiva.
Animi ægroti medicamentum eſt oratio.

In Mœrorem. III.

Semper, quod triſtitiam inferat, ejice è vita.
Ergo cognata quædam res eſt mæror & vita.
Vivere ſine triſtitia mortalem, non eſt facile.
Mœrores hominibus pariunt morbos.
Non eſt mœrore deterius hominibus malum.
Navigii portus quidem, animi autem tranquillitas portus eſt (vitæ.
Vivere ſine triſtitia, viri eſt felicis.

In Ebrietatem. I.

PRæſtat ſobrium eſſe, quàm multùm crapulari.
Multum merum parùm cogit ſapere.

Θεοῦ δ' ἀπληγίαν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει, πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾶν.

Εἰς Κρύφια. ε.

Ἀφεὶς τὰ φανερὰ, μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνος ποίει.
Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

Λ. Εἰς Λιμόν. α.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον. ϛ'.

Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λόγος γάρ ἐστι λύπης φάρμακον μόνος.
Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λύπην γὰρ οὕτως οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
Μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
Ὁ λόγος, ἰατρὸς τῶν κατὰ ψυχὴν παθῶν.
Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Χωρὶς, τὸ, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.
Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

Εἰς Λύπην. γ'.

Ἀεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Βίου ἀλύπως θνητὸν ὄντ', οὐ ῥᾴδιον.
Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσι νόσους.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Πλοῦτος λυπηρὸς μ', ἀλυπία δ' ἔρημος βίου.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

Μ. Εἰς Μέθην. α.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν,
Ὁ πολὺς ἄκρατος μικρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

In Futurum. II.

Mortalis natus, quæ à tergo ſunt, nitere reſpicere.
Manet unumquemque id quod paſſurus eſt.
Nè mihi contingant quæ volo, ſed quæ ſunt utilia.
Nemo de futuro tutò deliberat.

In Pœnitentiam. III.

Pœnitentia eſt hominibus judicium.

In Moderationem. IV

Hominem eſſe teipſum ſubmone ſemper.
Velis placere omnibus, non tibi ſolúm.
Si mortalis es, optime, mortalia etiam cogites.
In comiter-ſalutantibus eſt quædam gratia.
Æqualis ſis omnibus, etiamſi opibus præcellas.
Salutis argumentum, placidi mores.
Illud, Noſce teipſum, ubique eſt utile.

In Novercam. V.

Gravius nullum aliud novercâ malum.

In Juventutem. I.

VIgor ætatis omnino nihil à flore differt.
Memento juvenis cùm ſis, quòd ſenex eris aliquando.
Juvenis cùm ſis, multa utilia diſce.
Juvenis cùm ſis, audire ſeniores velis.
Juvenem tacere magis quam loqui decet.

In Leges. II.

Vi præſente, nihil poteſt lex.
Res fortis lex eſt, ſi Principem habeat.
Leges ſequi patrias, pulchrum *eſt*.
Lege omnia fiunt, & judicantur.
Orator improbus leges ſubvertit.

In Hoſpites.

HOſpitii curam habe: nè vincaris.
Peregrinis ſuccurrens, paria obtinebis aliquando.
Peregrinis fidis fidelis ſis amicus.
Hoſpitem injuriâ nunquam afficies, occaſionem nactus.
Hoſpitem tacere melius *eſt*, quàm vociferari.
Hoſpitem præferre magis, hominibus mos *eſt*.
Hoſpes cùm ſis, hoſpites *tuos* cole.

Pere-

Εἰς τὸ Μέλλον. β'.

Θνητὸς πεφυκὼς, τὠπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἕκαστον τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βουλεύεται.

Εἰς Μετάνοιαν. γ'.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώποις κρίσις.

Εἰς Μετριότητα. δ'.

Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' ἀεί.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἐστί τις χάρις.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ γνῶθι σαυτὸν, πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.

Εἰς Μητρυιάν. ε'.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιῆς κακόν.

Ν. Εἰς Νεότητα. α'.

Ἀκμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς, πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέος ὢν, ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.

Εἰς Νόμους. ϛ'.

Βίας παρούσης, οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἣν ἄρχοντ' ἔχῃ.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχωρίοις, καλόν.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κρίνεται.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

Ξ. Εἰς Ξένους.

Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε· μὴ καθυστέρει.
Ξένοις ἐπαρκῶν, τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε, καιρὸν λαβών.
Ξένον δὲ σιγᾶν κρεῖττον, ἢ κεκραγέναι.
Ξένον προτιμᾶν μᾶλλον, ἀνθρώποις ἔθος.
Ξένος πεφυκὼς, τοὺς ξενοδόχους σέβου.

Peregrinus cùm ſis, pacatus eſto: & bene tecum agetur.
Peregrinos hoſpitio ſuſcipe; etenim & tu hoſpes eris.
Hoſpites pauperes nè negligas, cùm videris.
Peregrino maximè confert modeſtia.
Peregrinatio vitam reddit modeſtiorem.

In Iracundiam. I.

Homo cum ſis, da operam iram ut cohibeas.
Lædit virum animus in iram lapſus.
Sis ad iram non celer, ſed tardus.
Vives vitam optimam, ſi animum cohibeas.
Animum comprimere & cupiditatem, optimum eſt.
Vince iram rectâ ratione.
Ira, multa facere cogit mala.
Ira amantium parvum viget tempus.
Iram ſocii & amici nitere ferre.
Nemo cum ira tutò conſultat.
Fugere ſemper oportet dominos iratos.

In Jusjurandum. II.

Virorum improborum jusjurandum in aqua ſcribe.
Deum, dum pejeras, nè te putes latere.
Jusjurandum fuge, vel ſi juſtè jures.

In Liberos. I.

Spontanea moleſtia eſt liberorum procreatio.
Beatum eſt, filium bonis moribus præditum alere.
Beatus eſt, qui felix fuit in liberis.
Columna enim domûs filii ſunt maſculi.
Amicitiæ maximum vinculum eſt filiorum partus.

In Doctrinam. II.

Doctrina eſt mortalibus poſſeſſio, quæ nullâ vi auferri poteſt.
Omnes eruditio placidos facit.
Baculus eſt eruditio vitæ.
Reſpiciens, edoctus ſum in aliena mala.
Præmium virtutis eſt bona inſtitutio.
Literas diſcere oportet; &, ubi didiceris, prudentem eſſe.
Duplum vident, qui literas didicerunt.
Pulcherrima eſt poſſeſſio doctrina hominibus.
Pulchrum ſeni diſcere vehementer.
Etiam inter ruſticos eſt doctrinæ ratio.
Qui literas novit, ſit longè prudentior.
Literarum expers, non videt videns.
Qui non vapulavit, non eruditur.

Prudens

Ξένος ὤν, ἀπράγμων ἴσθι· καὶ πράξεις καλῶς.
Ξένους ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ᾽ ἔσῃ.
Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.

Ο. Εἰς Ὀργήν. δ.

Ἄνθρωπος ὤν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Γίγνου δ᾽ ἐς ὀργὴν μὴ ταχὺς, ἀλλὰ βραδύς.
Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας, καλόν.
Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
Ὀργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Ὀργὴ φιλούντων μικρὸν ἰσχύει χρόνος.
Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Οὐδεὶς μετ᾽ ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.

Εἰς Ὅρκον. β.

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
Ὅρκον δὲ φεῦγε, κἂν δικαίως ὀμνύῃς.

Π. Εἰς Παῖδας. δ.

Ἀνθαίρετος λύπη ᾽στιν ἡ τέκνων σπορά.
Μακάριόν ἐστιν, υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Στῦλος γὰρ οἴκου παῖδές εἰσιν ἄρρενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμὸς, αἱ τέκνων γοναί.

Εἰς Παιδείαν. β.

Ἀναφαίρετον κτῆμ᾽ ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.
Βλέπων πεπαίδευμ᾽, εἰς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστιν εὐπαιδευσία.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν, οἱ μαθόντες γράμματα.
Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.
Κἂν τοῖς ἀγροίκοις ἐστὶ παιδείας λόγος.
Ὁ γράμματ᾽ εἰδὼς, καὶ πλεῖον νοῦν ἔχει.
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος, οὐ βλέπει βλέπων.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, οὐ παιδεύεται.

Prudens ſecum circumfert opes.
Non eſt doctrinâ poſſeſſio pretioſior.
Prudentia eſt etiam, diſcere quod ignoras.
Sapientia divitiis poſſeſſio pretioſior.
Docti tegunt ſuas jacturas.
Doctorum conſuetudine etiam evades doctus.
Doctus non eſt, qui ad omnia offendit.
Docto ab homine oportet edoctum quippiam diſcere.
Prudentem apud virum primum inventa eſt ratio.
Honorem omnibus affert doctrina mortalibus.
Quàm nihil eſt doctrina, niſi mens adſit!

In Hortationem. III.

Omnes ſumus ad monendum prudentes;
Nos verò errare non cognoſcimus.

In Paupertatem. IV.

Honeſtè pauperem eſſe *præſtat*, quàm improbè diteſcere.
Tenuiter, honeſtè vivere melius eſt; quàm lautè, malè.
Odi pauperem diviti dantem.
Nullum paupertate gravius eſt onus.
Pauperes otioſos non alit ignavia.
Paupertas ingratos multos facit.
Paupertas ignobilem *è nobili* etiam nobilem facit.
Paupertatem ferre & ſenectutem, eſt difficile.
Paupertatem ferre non eſt cujuſvis, ſed viri ſapientis:
Pauperum rationes pondus non habent.

In Fidem. V.

Nè omnia nitaris omnibus credere ſemper.

In Avaritiam. VI.

Mediocritatem ſectare, avaritiam fuge.
Malum maximum *eſt* in hominibus, aviditas.

In Opes. VII.

Potentia ſunt mortalibus opes.
Poſſunt divitiæ humanos homines reddere.
Si habuerimus nummos habebimus amicos.
Jucundiſſimum eſt, opes tenere.
Memineris, cùm fueris dives, pauperes juvare.
Nè properes diteſcere, nè citò pauper fias.
Nullus dives evaſit repentè, juſtus cùm eſſet.

Divi-

Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφία γάρ ἐστι, καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
Σοφοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφὸς γὰρ οὐδείς, ὃς τὰ πάντα προσκόπτει.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέθη λόγος.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Παραίνεσιν. γʹ.

Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί·
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.

Εἰς Πενίαν. δʹ.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Λεπτῶς, καλῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ λαμπρῶς, κακῶς.
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥᾳθυμία.
Πενία δ' ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας, ἔστι δύσκολον.
Πενίαν φέρειν οὐ παντός, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς Πίστιν. εʹ.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Εἰς Πλεονεξίαν. ϛʹ.

Ἰσότητα δ' αἱροῦ, πλεονεξίαν μ̃ φύγε.
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς, ἀπληστία.

Εἰς Πλοῦτον. ζʹ.

Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἕξομεν φίλους.
Ἥδιστόν ἐστι, τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ πένης γένῃ ταχύ.
Οὐδεὶς ἐπλούτησε ταχέως δίκαιος ὤν.

Divitiis fretus, injuſta nè nitaris facere.
Si ſis deſidioſus, tu dives eris pauper.
Aurum aperit omnia, vel Orci portas.

In Curioſitatem. VIII.
Multi otium agunt in deterioribus rebus.
Curioſè obſervare aliena nè velis mala.
Multa facere, eſt ubique putidum.
Multa facere, etiam dolores multos complectitur.

In Improbos. IX.
Viri improbi cor non emollitur.
Viri improbi fuge comitatum ſemper.
Vir improbus infelix eſt, etiamſi felix ſit.
Res quæ emendari non poteſt, eſt improbitas.
Res rationis expers eſt improbitas.
Deformis ſim potiùs quàm pulcher malus.
Se eſſe improbum nemo fatetur, etiamſi ſit.
Mores improbi naturam diſtorquent.
Dei dedecus eſt, improbos eſſe fortunatos.
Et vivens malus, & mortuus, punitur.
Cum improbis conſuetudinem ſi habeas, tu evades improbus.
Mali viri munera utilitatem non afferunt.
Cum improbo viro nullo pacto iter facias.
Improbum virum nunquam facias tibi amicum.
Doloſum virum fuge per totam vitam.
Aiunt peſſimos eſſe improbi bonos.
Corrumpunt bonos mores colloquia prava.
Bonus improbis non vulneratur verbis.
Quàm difficile eſt bene vivere inter improbos mores!
Ut omnia commendantur, exceptis malis moribus!

In Attentionem. X.
Niſi ſerves parva, perdes ampliora.
Diligentiæ omnia ſerviunt.

In Silentium. I.
Linguam ſtultam damnum ſequitur.
Linguam maximè ubique nitere cohibere.
Paucis iracundum accuſa.
Nonnullis ſilentium eſt melius quàm loqui.
Res contemptibilis, taciturni mores.
Lingua multos in perniciem duxit.

Πλούτῳ πεποιθὼς, ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν·
Ῥᾴθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ᾽ ἀνοίγει πάντα, κἀΐδου πύλας.

Εἰς Πολυπραγμοσύνην. η΄.

Πολλοὶ χολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χύεργα.
Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
Τὰ πολλὰ πράττειν, ἔστι πανταχοῦ σκαιόν.
Τὰ πολλὰ πράττειν, κινδύνας πολλὰς ἔχει.

Εἰς Πονηρούς. θ΄.

Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνουσίαν ἀεί.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.
Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ, κακοῦργος ὤν.
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.
Θεοῦ δ᾽ ὄνειδος, τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, καὶ θανὼν, κολάζεται.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ᾽ ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ᾽ ὅλως ὁδοιπόρει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεύγειν παρ᾽ ὅλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ᾽ ὁμιλίαι κακαί.
Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστι, πλὴν κακοῦ τρόπου.

Εἰς Προσοχήν. ι΄.

Εἰ μὴ φυλάσσῃς μίκρ᾽, ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

Σ. Εἰς Σιωπήν. α΄.

Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται.
Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.
Διὰ γὰρ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ἐστι κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Ἡ

Lingua multorum cauſa eſt malorum.
Vel tacendum eſt, vel meliora dicenda.
Vel dic quippiam ſilentio melius, vel ſilentium tene.
Melius eſt tacere, quàm loqui quæ non decet.
Non oportet tacere & loqui, ubi eſt neceſſe.
Nihil eſt ſilentio utilius.
Multis reſponſio ſilentium eſt.
Silentium aliquando potius ſermone.

In Conſcientiam. II.

Mortalibus omnibus conſcientia Deus eſt.

In Artem. I.

Portus infelicitatis eſt hominibus ars.
Fortuna artem invênit, non ars fortunam.

In Honorem. II.

Dum honore afficiuntur, omnes lætantur mortales.

In Audaciam. III.

Eſt audere, ô amice, viri non ſapientis.
Te eſſe animi præſtantem ſtatue, non audacem.
Temeritas multis eſt autor malorum.
Multa temere aggredi, in multis errare facit.

In Fortunam. IV.

Cùm ſis homo, memineris communis fortunæ.
Conſtans nihil in vita videtur eſſe.
Ubi dederis fortunæ parvum, accipies magnum.
Fortuna res eſt, quam non facilè aſſequaris.
Cum Deo pugnare grave eſt, & cum fortuna:
Aliis dat, aliis aufert fortuna.
Omnibus ſapientibus favet fortuna.
Multos miſeros erexit fortuna.
Sternunt præſente fortunâ res.
Verſat omnia parva in vitâ fortuna.
Mortalia omnia mutationes multas habent.
Caſus meliora quàm nos init conſilia.
Fortuna mortalium res, non conſilium, moderatur.
Tempeſtas tranſit facilè in ſerenitatem.
Quàm varia res eſt, & fallax, fortuna!

In Injuriam. I.

INfelix ſis magis quàm maledicus.
Enſis ſauciat corpus, mentem verò ſermo.
Nihil paſſus es grave, niſi præ te feras.

Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
Κρεῖττον σιωπᾶν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐ δεῖ σιωπᾶν, καὶ λαλεῖν, ὅπου χρεών.
Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.
Πολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Σιγή ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.

Εἰς Συνείδησιν. β'.

Βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.

Τ. Εἰς Τέχνην. δ'.

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὕρηκεν, οὐ τέχνη τύχην.

Εἰς τιμήν. β'.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

Εἰς Τόλμαν. γ'.

Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς τύχην. δ'.

Ἄνθρωπος ὤν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Δὸς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι, καὶ τύχῃ.
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.
Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὀρθῶσιν τύχη.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τὸν βίον μικρὰ τύχη.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ταὐτόματον ἡμῶν κάλλιω βουλεύεται.
Τύχης τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλίας.
Χειμὼν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ, καὶ πλάνον, τύχη.

Υ. Εἰς Ὕβριν. δ'.

Δύσμοιρος ἐστι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ.

Εἰς

In Sanitatem. II.

Non eſt ſanitate melius quicquam in vita.
Sanitas & mens, bona vitæ duo ſunt.

In Superbiam. III.

Superbiæ nullius fugit pœnas.
Cùm fueris felix maximè, nè ſuperbias.

In Somnum. IV.

Somnus mortis quædam præmeditatio eſt.
Somnus eſt omnibus ſanitas vitæ.
Somnus famem, extremum malorum domat.
Somnus eſt corporis ſalus.
Somnus, parva mortis myſteria.

In Tolerantiam. V.

Viri *eſt*, quæ accidant generoſè ferre.
Fer mœrorem & jacturam fortiter.
Leviter ferre oportet circumſtantes fortunas.
Vince ratione præſentem calamitatem.
Nitere fortunæ ignorantiam facilè ferre.
Facilius eſt monere, quàm, cùm quid tibi acciderit, tolerare.
Fortiter ferre incommodum oportet generoſum.
Eorum qui rerum potiuntur diſce ferre licentiam.
Mortalem neceſſe eſt ferre fortunam.
Viri ſapientis eſt, damnum facilè ferre.

In Invidiam. I.

Tu pauper effectus, divitibus nè invide.

In Amicos. II.

Iniquum eſt, moleſtiâ afficere amicos ultro.
Ab homine infortunato longè diſcedunt amici.
Omnibus felicibus lætor amicis.
Conſtans ſis, & conſtanter utere amicis.
Oportet amantes fidem, non verba, habere.
In rebus adverſis, pecuniâ melior amicus eſt.
In rebus adverſis amicos beneficiis affice.
Precare habere aliquid: &, ſi habeas, habebis amicos.
Communes exiſtima amicorum calamitates.
Perinde ut Deum tu amicos colere velis.
Malum proferunt fructum mali amici.
Pulchrum ſpectaculum eſt felix amicus.

Εἰς Ὑγίειαν. β΄.

Οὐκ ἔστ' ὑγιείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.
Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύω.

Εἰς Ὑπερηφανίαν. γ΄.

Ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς Ὕπνον. δ΄.

Ὕπνος δὲ θανάτου τις προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος δὲ πᾶσίν ἐστιν ἡ ὑγεία βίου.
Ὕπνος δὲ πείναν τὴν χαλεπώτατον δαμᾷ.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Εἰς Ὑπομονήν. ι΄.

Ἀνδρός, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.
Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Πειρῶ τύχης ἄγνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν τῶν κρατούντων μάνθανε φέρειν ἐξουσίαν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.
Φρονοῦντός ἐστι, ζημίαν ῥᾷον φέρειν.

Φ. Εἰς Φθόνον. α΄.

Αὐτὸς πονηθεὶς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς Φίλους. β΄.

Ἄδικον, τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἥδομαι φίλοις.
Βέβαιος ἴσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους, ἔχειν.
Ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐεργέτει.
Εὔχου δ' ἔχειν τι· κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Ἴσον θεῷ σου τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Καλὸν θέαμα δ' ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.

Pulchrum *eſt*, nihil in amicos peccare.
Arguit amicos tempus, ut aurum ignis.
Nimis te amans, non habebis amicum.
Felix, quiſquis nactus eſt generoſum amicum.
Nunquam contendas duorum amicorum eſſe judex.
Nè fuge ſocium in malis conſtitutum.
Eum qui te odit, oderis: qui amat, vehementer ama.
Exiſtima fratres veros amicos.
Iræ causâ, arcana nè vulgaveris amici.
Nemo eſt qui non ſe amet.
Nulla eſt poſſeſſio pretioſior amico.
Nitere amicis non malus eſſe amicus.
Multi menſæ, non veritatis, amici.
Pecuniæ hominibus conciliant amicos.
Nemo ſeipſo plùs amat quenquam.
Amicitiæ juſtæ poſſeſſio eſt tutiſſima.
Amicum conſtantem in adverſis nè metuas.
Amicum propter iram in rebus adverſis nè negligas.
Amicus mihi incommodans, nihil ab inimico differt.
Amicus enim cum amico laborans ſibi laborat.
Amicos habens, exiſtima theſauros habere.
Amici mores noſce, non autem oderis.

In Induſtriam. III.

Ipſa te docent vitæ negotia.
Multis laboribus quæ pulchra ſunt comparamus.
Reipſa gnavus ſis, non verbis ſolùm.
Laborare neceſſe eſt eos, qui volunt eſſe felices.
Induſtrius ſis: & vitam comparabis honeſtam.
Quàm ſuave eſt doctis meminiſſe laborum!
Quàm multa mortalibus otium affert mala!

In Prudentiam. IV.

Bonum maximum prudentia eſt ſemper.
Semper potiſſimum eſt, quod eſt tutiſſimum.
Viri character ex oratione cognoſcitur.
Si rectè ſentias, in omnibus felix eris.
Optimum eſt, omnia nôſſe honeſta.
Peritia imperitiam ſuperat.
Nonnulli ſunt inconſulti felices.
Suaviſſimum eſt, divitem eſſe prudentem.
Res ſuavis pater, prudentiam loco iræ habens.
Odi ſapientem, quicunque ſibi non eſt ſapiens.

Καλὸν, τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ' ἕξεις φίλον.
Μακάριος, ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μισοῦντα μίσει, τὸν φιλοῦνθ' ἀντιφίλει.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Ὀργῆς χάριν, τὰ κρυπτὰ μὴ 'κφάνῃς φίλου.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακός γ' εἶναι φίλος.
Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας, φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ παρίδῃς.
Φίλος με βλάπτων, οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.

Εἰς Φιλοπονίαν. γ'.

Αὐτά σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
Ἐν μυρίοις τὰ καλὰ γίνεται πόνοις.
Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Φιλόπονος ἴσθι· καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς πολλὰ θνητοῖς ἡ χολὴ ποιεῖ κακά.

Εἰς φρόνησιν. δ'.

Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησίς ἐστ' ἀεί.
Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλέστατον.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἂν εὖ φρονῇς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἄριστόν ἐστι, πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Ἥδιστόν ἐστιν, εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Mente aliquid agitare eſt potius, quàm quieſcere.
Præceps prudentia odium generat.
Nemo quod intelligis novit, ſed quod facis videt.
Non ubique prudens convenire videtur.
Si ſis prudens, fuge improbitatem.
Illud, NIHIL temere, ubique eſt utile.
Animi magnum frænum eſt hominibus mens.
Quàm nihil eſt eruditio, niſi mens adſit!

In Naturam. V.

Quæ dedit omnia, etiam recipit, natura.
Natura omnes doctrinas ſuperat.
Natura cujuſque generis eſt patria.
Naturam pravam mutare non eſt facile.

In Tempus. I.

PRofert in lucem veritatem tempus.
Longa ætas calamitates multas habet.
Omnia retegens tempus in lucem fert.
Conſiliarius nemo eſt melior quàm tempus.
Tempus evertit omnia, & oblivionem inducit.
Tempus juſtum virum arguit ſolum.
Tempore omnia fiunt, & judicantur.

In Mutuum. II.

Poſtquam accepiſti, redde ô homo; & accipies rurſum.
Debita ſervos liberos faciunt.

In Mendacium. I.

MEntiens nemo latet & alios multo tempore.
Mendacium odit quiſquis ſapiens eſt, & probus.
Mendacii calumnia vitam labefactat.

In Vituperium. II.

Mores juſtos mala non attingit oratio.
Opprimit ſemper calumnia meliora.
Eundem laudare & vituperare, hominis *eſt* improbi.

In Animum. III.

Animum exerce in bonis operibus.

FINIS.

Νοεῖν γάρ ἐστι κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχειν.
Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὴ οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.
Οὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.
Συνετὸς πεφυκὼς, φεῦγε τὴν κακουργίαν.
Τὸ μηδὲν εἰκῇ, πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις, ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Φύσιν. δ.

Ἡ δοῦσα πάντα, καὶ κομίζεται φύσις.
Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
Ἡ φύσις ἑκάστου τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Χ. Εἰς Χρόνον. ζ.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.
Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
Χρόνος δ' ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κρίνεται.

Εἰς Χρέος. β'.

Λαβὼν, ἀπόδος ἄνθρωπε· καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

Ψ. Εἰς Ψεῦδος. γ.

Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πλείω χρόνον.
Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς, καὶ χρήσιμος.
Ψευδοῦς διαβολῇ τὸν βίον λυμαίνεται.

Εἰς Ψόγον. β'.

Ἦθος δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς Ψυχήν. γ'.

Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΤΕΛΟΣ.

Index eorum quæ ad Philoſophiam. *Moralem præcipuè pertinent.*

Prior numerus, ſequente [,] ſubdiſtinctione, paginam indicat; poſterior, ipſum verſum. Unicus ſi occurrat numerus, ſequente [.] plenâ diſtinctione, paginam ſolam indicat: ubi non difficilis erit versûs inveſtigatio. Aſteriſcus [*] ipſum in citata pagina titulum indicat: ſub quo continentur plurima, inter ſe ſæpe, ut fit, diverſa, ſed titulo tamen ſuo in genere conſentanea

Abſtinendum ab alienis 407, 4. 409, 32. vide, non *Concupiſces*.

Adde parum parvo, magnus acervus erit 19, 359

In *Adulterium* 415, 166. in *Adulterium* 485

Ægritudinem animi medela quæ 493

Ægro conſilia recta dare, facile 497

Æmulatio 3, 23. 411, 60

Æquitatis laus 429, 32

Ætas
- *Aurea* 7, 109
- *Argentea* 9, 126
- *Ænea* 9, 142
- *Ferrea* 11, 174
- *Heroum* 9, 156

Ætatis flos citò labitur 393, 979. 395, 1011. 463, 7. vide *Juventutem*,

Agriculturæ fructus 419, 3

In *Amantem* 511. * *Amantes, Amentes* 493. *redamandi* 301, 19, 27.

in *Amicitiæ tenenda regulæ* 363, 323. 419, 7.

Amicus fidus quanti æſtimandus 351, 77. *quis* 367, 415. 369, 450. *Amici qui eligendi* 419, 5. *qui non* 353, 113. *Amici veri, rari*, 177, 15. 313. 355, 74, 77, &c, 367, 415. 369, 449. *Amici fortunæ comites* 377, 643, 381, 697. 389, 857. 391, 925. 499. *In amicos* 529. * *in Amicos infidos* 351, 87. 353, 115. 357, 209. 375, 595. 387, 849. 393, 972.

Amor cæcus 169, 20. *celari non poteſt* 481. *fugiendus* 279, 27. 309. 13. *non deus ſed paſſio* 415, 182.

Amoris (i.e. *Cupidinis*) *deſcriptio* 279, 6, 7, &c. *oſcula veneni plena* 279, 27

Amoris vis igne fortior 131, 134. 279, 23.

Amori pulchra videntur ea quæ non ſunt 149, 18.

Anima immortalis 413, 100, & 110.

in *Animum* 933. *

Arcana non revelanda 479

in *Arrogantem* 357, 221

in *Artem* 495. 527. *
in *Attentionem* 525 *
Avaritia radix omnium malorum 409, 38. *In avaritiam* 523 *
Avarus ſemper eget 197, 65. 419,16. *Avari ſurdi* 197,60.
Audacia bona & mala 469.
In audaciam 527. *
Aurora opus & iter promovet 29 196
in *Auxilium* 505. *

B*Eatus perfectè in vita nemo* 355, 167. 369, 441. 403, 1159. 431, 15. 493. 497.
Bellicæ virtutis laus 435. *
Beneficium dando accepit, qui digno dedit 353, 111. *Beneficium malè locatum, maleficium* 143, 38. 353, 105. 393, 949. 415, 142.
de *Bonis viris* 501. *

C*Alumniatores non audiendi* 363, 323. 401, 1147. 491.
Cognati diligendi 417,206
Coma in maſculis non nutrienda 417, 198.
in *Commendando, cautio* 393, 357. 399, 1078.
non *Concupiſcis aliena* 475, 11, &c. 493
Conjugium felix 417, 184. *Conjugii inæqualis vituperium* 369, 457
in *Conſcientiam* 475, 22. 487. 527. *
in *Conſilium* 505. * *Conſilium malum conſultori peſſimum* 15, 263. 399, 1085. *Conſilium vel à ſervo capiendum* 417, 214
Conſolatorium in funere amici 451. 483.
Conſuetudo, altera natura 469.
Conſuetudo bonorum eligenda 449, 32. 403, 1167. *conſuetudo malorum vitanda* 349, 31. 353. 113. 361, 305. 413, 127
Conſulendi qui 351, 69
Conſultandum ante opus 421. 27, 39. 421, 39. 423, 68
Contentio bona & mala 3, 11
in *Continentiam* 511 *
in *Contradicentes* 469
Convitia neglecta in convitiatorem recidunt 475
Convivalia præcepta 363, 309. 369, 467. 387, 835. 393, 977. 417, 1
Corpus humanum è terra formatum in terram redit 413, 102
Credendum nec omni nec nulli 19, 370
Cura facit canos 7, 93. 175, 2
in *Curioſitatem* 525 *

D*Eus colendus* 407, 6 *inviſibilis* 503, 9. *omnia videns* 459, 10. *omnium parens* 4, 9, 8. *per ſe exiſtens* ibid. *unus* 409, 49. 459, 8 *unus, ſapiens, potens, dives* 409, 49. *Dei conſilium inſcrutabile* 433. *de Dei unigenito* 461, 20 *de Deo* 459. *
Deo nihil impoſſibile 467. *Deo ſervire, hominibus utile* 275, 3
Dies indicabit omnia 393, 961. *dies quæ bonæ, quæ mala, ſecundum*

eundum Heſiodum 39,1,2,&c. *Dii colendi* 19,334. *Dii invocandi* 25,83.421,49.433. *Dii timendi* 403, 1181. *cum Diis non pugnandum* 381, 687
Dimidium plus toto 5, 40
Divitiæ, incerta poſſeſſio 419 16. *inflant* 401, 1111, 409, 57. 481. *mortuos deſerunt* 413, 104. *plerumque conglutinant nuptias* 357, 185 *repoſitæ nemini proſunt* 195, 22 *tegunt peccata* 397, 1057 401, 1113. *Divitiarum ſitis inexplebilis* 359, 227. 403, 1154. 427, 71. *verus uſus* 583. *vituperium* 457. *De divitiis* vide plura ſub titul. *Opes, &c.*
In *Doctrinam* 521 *
Domi manendum 19,363
Dormituri officium 421, 40
de *Decalogi duabus tabulis* 461, 34

EBrietas celari non poteſt 481. *In ebrietatem* 517 *. vide *vinum immoderatè ſumptum. In ebrios* 479, 551 vide tit. *Vinum immoderatè ſumpum, peſſimum.*
Epicureorum dicta 367, 1043, & 1063. 407, 5
Epimethei ſtultitia 7, 85
Eventus conſiliis non ſemper reſpondent 355,161,*eventus rerũ incerti* 353,133.375, 585. 379,659.399,1073,427, 65

FAbula Accipitris & Luſciniæ 11, 209
Factum, infectum reddi non poteſt 409, 51
Fama, malum, &c. 39,379
Fames, ignaviæ comes 17,300
In Famem 517 *
in *Felicitatem* 513 *
Feſtina lentè 143,31. 363,329, & 335. 367, 401. 377, 633
Fide, ſed cui vide 351,73,&c. 387, 829. 411, 75. *Fides periit* 401, 1133. *ſervanda* 407, 11. in *Fidem* 523*
in *Fœneratores* 411, 79
Fœtus in utero non corrumpendus 415, 172. *editus non exponendus* 415, 173
Forma bonum fragile 233, 28 261, 8. 393, 979. vide tit. *Ætatis flos, &c. & Juvent. Formæ vis* 333, 92
Formoſæ encomium 337, 135
Fortis, commune bonum 395, 999. 435, 15
Fortitudinis laus 435.* de *Fortitudine* 465.* vide tit. *Bellicæ virtutis laus*
Fortuna miſerrima tuta eſt 587. *non eſt dea* 477. *Fortunæ mediocritas, optima* 353, 129. 403, 1151. vide tit. *Sublimia, &c. Fortunæ rota* 379, 66-.449. in *Fortunam* 527*
in *Fraudem* 407, 2
Fur, uterque & qui ſurripit, & qui ſurrepta accipit 413, 129
in *Furtum* 409, 16
Futura, homini incerta 451. vide tit. *Eventus*
in *Futurum* 519 *

IN *Garrulum* 361, 295. 367, 421. 377, 613. 495

in *Gloriam* 509 *
de *Gratitudine* 411, 76
Gutta cavat lapidem, &c. 313, 18

HOmo animalium omnium, ſed ſuâ culpâ, infeliciſſimum, 487. *pulvis* 413, 103
in *Homicidium* 407, 2. 409, 29, & 31
in *Honorem* 527 *
in *Hortationem* 523 *
in *Hoſpites* 519 *
Hoſpitii regulæ 37, 333, & 340 411, 77

IGnavi ad furta proclives 415, 144
Ignaviæ pœna, & vituperium 17, 301. 25, 90. 209, 26
Immortalitas, res longè deſideratiſſima 499
Impietas ſeculi 401, 11, 33
in *Improbos* 525 *
de *Imprudentia* 451 *
in *Incontinentiam* 457. * 471 *
Induſtriæ laus 25, 89 in *Induſtriam* 531 *
Infantes molliter tractandi 413, 140
in *Infortunium* 511 *
in *Ingratam memoriam* 503 *
* *Ingrati, ſibi injurii* 393, 951
Inimici jumentum ſi in via ceciderit, ſuvlevandum 413, 133
in *Injuriam* 527 *
de *Injuriis ferendis* 493
Injuſtitiæ pœna comes 13, 211, & 236. 407, 9
Intemperantia. Vide *Vinum immod.*
Invidia vitanda 411, 66. 423, 36. *vivos inſequitur, mortuos deſerit.* 464
in *Invidiam* 529 *
Ira cohibenda 389, 893. 405, 1 409, 52, & 53, & 54. *Ira, furor* 463
in *Iracundiam* 521 *
in *Judicem corruptum* 493
in *Judicium & juſtitiam divinam* 515 *
Juranti qui non credit, ipſe ad perjurium proclivis eſt 479 481
in *Jusjurandum* 521. * *ſervandum* 419, 2
Juſtus quis 471, 1
Juſti, beata generatio 15, 283
Juſti officium 393, 339. 413, 130
in *Juſtum* 509 *
Juſtitiæ fructus 13, 223. *laus* 355, 147. 359, 255. 429, 32. *præcepta* 407, 7, 12, & 19
in *Juventutem* 519. * vide *Ætatis florem.*

LAbor. Vide *Induſtriam.* *Laboris fructus* 17, 304 *Laborandum*, 21, 15. 415, 143. &c.
Lacrymæ inanes 491
in *Laudem.* 511
in *Leges* 519
Liberi caſtigandi leviter 417, 195. *corrigendi acriter* 491 *Liberi piorum, beati* 259, 32
in *Liberos* 521. * *ingratos* 361, 273. 387, 819
Lingua cohibenda 37, 337. *non cohibitæ pœna* 37, 339
Lis litem gignit 411, 74. *vitanda* 3, 27. 421, 59

de

de *Literis* 469, 1
Livor poſt fata quieſcit 465
in *Lucrum* 515. * *Lucra mala, damna* 19, 350. 369, 466

MAgici libri non legendi 413, 139
Magiſtratus imperiti non eligendi 411, 82
Major cura, major fructus 21, 378. 33, 262
Malus vi, commune malum 15, 238. 349, 44
Maſculi pueri non caſtrandi 415, 175
in *Medicos* 465. * 477, 4, 15. 515
Mediocritatem ſerva 35, 312
Memento te eſſe mortalem 413, 104. 419, 15
in *Mendacium* 377, 607. 407 5, & 10. 533 *
Merces laboranti tribuenda 409, 17
Miſeris ſuccurrendum 409, 10, &c. 413, 134
Moderatio in utraque fortuna tenenda 379, 657. 413, 111
in *Moderationem* 519 *
Modus optimus 407, 12. 409, 33, & 64. 411, 93. 421, 38. *quid* 421, 34
in *Mœrorem* 517 *
Morbo pejus eſt, de morbo cuilibet ſciſcitanti reſpondere 477, 9
Mors inevitabilis 381, 727. 403, 1187. *ſceptra ligonibus æquat* 413, 106. *Mortis pleriq; immemores* 311, 13. *Stipendiarius quis* 483. in *Mortem* 513 * *poſt mortem nulla voluptas* 393, 967. *à Morte ad vitam non datur regreſſus* 293, 103
Mortui præter modum non lugendi 451. *ſepeliendi* 411, 94
Mortuorum ſepulchra non violanda 411, 95
de *Moſe* 461, 33
Mulier, malum neceſſarium 95, 603, 489, &c. *Mulieris cuſtodia, difficillima* 479, *Mulieri gravidæ manus non inferendæ* 415, 174. *Mulieri non credendum* 21, 373. *quando nubendum* 35, 316. *Mulierum decem genera* 443, &c. *defenſio* 489. *quatuor genera* 419 *quod genus optimum* 419, 447 in *Mulieres* 419. 489, &c. 507. de *Mulieribus* 443 *
Multiloquus, vid. *Garrulũ*. *Multiloquus quis* 477. *quis non* ibid.
in *Mutuum* 533 *

NAvigatio, periculoſa 35, 307, 409, 23. 499
in *Naturam* 533 *
Neceſſaria moleſta 469
Neceſſitas, artium mater 215, 1
in *Neceſſitatem* 503 *
Nemo alterius non indigens 245, 50
in *Nobilem* 511 *
Non naſci, optimum: proximum, quamprimum mori 367, 425. 473. *& contrà*, ibid.
in *Novercam* 519 *
Nuptiæ, moleſtiarum plenæ 261, 24. *non contrahendæ divitiarum gratiâ* 357, 185. 417, 188. in *nuptias* 505. * *furtivas* 407, 1. *ſecundas* 417, 194

in Obtrectatores 377, 611
Occaſio arripienda 27,121. 29, 193. 35,312
in Occulta 517 *
in Odium 513 *
in Opes 523. * vide Divitias.
Opes injuſtè partæ, damnum 357, 199. 407, 3. 423, 7 & 11. (Vide Lucra mala) juſtè partæ longè meliores 17, 318 357, 197. 407, 3. 423, 9. Opes ingenium indicant 483
in Orationem 517 *
in Otium 415, 144. Vide Ignaviam.

Pandoræ deſcriptio 5, 60. dolium 7, 94
in Paraſitos 353, 115. 379, 645 411, 86
in Parentes 507 *. Parentes honorandi 407, 6. 419, 4. parentum officia erga liberos 417 195, &c 491
Parſimonia in fundo, ſera 19, 366. 413, 131
Patientia in malis 365, 355 373, 555, & 591. 387, 815. 397, 1163. 413, 114. 419, 18. 487. 491
Pauperes non affligendi 409, 17 Sublevandi 409, 20. vide Miſeris ſuccurrendum. Paupertas, animorum index 367, 393. Grave jugum 355, 173 365, 361. 579, 649. magna ad peccandum illecebra 365, 389. 595. mutos homines facit 379, 669. virtutem celat 397, 1508. Paupertatis conſolatorium 493. Paupertati omnes obnoxii 409, 36. 489. (vide Vitæ calamitates omnibus communes) in Paupertatem 469*. 523*. Paupertatē nemini exprobres 37, 335. 357, 155
in Peccatum 503 *
Pecuniæ omnia ſerviunt 35, 304 381, 699
Perjurii pœna 15, 280. in Perjurium 405, 1195. 407, 14 467 *
Perſonarum acceptio prohibita 407, 697. 491 *
in Pietatem 511 *
Piſcator ictus ſapit 479
Placere omnibus impoſſibile 365, 367. 385, 793. 407, 13
Plus ultra 433
in Pœnitentiam 519 *
Poëtæ neglecti 195, 13
in Populum 509 *
Potentioribus cedendum 13, 208
de Præteritis non dolendum 409, 50. vide Factum infectum &c.
in Preces 513 *
Principiis obſta 401, 1129. 413, 136
Procraſtinatio mala 21, 28
Promethei furtum 5, 56
Proximus ſum egomet mihi 195, 18
Prudentia rarò facundiæ comes 403, 1185. in Prudentiam 467, 531
Prudentis officium 403, 1165
Prudentum tres tantùm calices vide Tres tantùm, &c.
Pudor bonus 367, 409. periit 11, 197. 361, 291. 379, 647, Pudor malus 17, 315
Pulchritudo & virtus rarò conveniunt 391, 929. in Pulchritudi-

tudinem 515 *
Pulli unà cum matre è nido non auferendi 411, 80

Quæ ſupra nos, nihil ad nos 311, 9
Qui quærit, inveniet 477, 7

Ratio, telum ferro penetrantius 413, 117
in *Regem* 504 *
Reprehendere, cuivis in proclivi eſt; rectè facere, non item 365, 370. 367, 611. 497
Reſurrectionis ſpes 411, 98
in *Riſum* 505 *

Sanctè vivendum, & ſanctis placendum 259, 30
in *Sanitatem* 529 *
Sapere per ſe, ſapientiæ gradus ſummus 17, 291
Sapiens per omnia, nemo 391, 898. *ſapienti auſcultare, ſapientiæ gradus à ſummo proximus* 17, 293. *ſapientiæ laus* 413, 122. &c. *ſitis inexplebilis* 397, 1155
Satietas injuriam parit 355, 153 431, 19. *malum* 403, 1177. *plures perdidit quàm fames* 377, 605. 381, 693
Scelerati, detegendi 413, 125
Senectus ipſa morbus 477. *venerabilis* 407, 11. 417, 207. *vituperium* 463. *ſenectutis defenſio* 481, 3. in *ſenectutem* 471 * 483, 10. 497, 1, 24. 505
Sepulchri jactura, facilis 405, 1191, &c.
Servis juſta præbenda 417, 210
Stigmata non inurenda 417, 212. in *ſervos* 511 * *Servos ad dominos deſerre, odioſum* 417, 213
in *Silentium* 525 *
Simile ſimili gaudet 167, 31. 489
Solamen miſeris ſocios habuiſſe doloris 490
in *Somnum* 529 *
Sorte tuâ contentus abi 407, 4
Spera meliora 485. *ſperanda omnia* 139, 41. 467
Spes eſt in vivis, ſpes non eſt ulla ſepultis 139, 42. *ſpes, ſola in terris relicta Dea* 401, 1131 *ſpes vana* 217, 44. in *ſpem* 467 *. 511 *
Spiritus, Dei donum & imago 413, 101
Stultitiam patiuntur opes 679, 683
Stultus eſt, quiſquis audire non didicit 411, 84. *Stultus non niſi læſus ſapit* 13, 216
Sublimia, parùm tuta 485
Summa petit livor ibid.
in *Superbiam* 409, 48. 529 *
Sus Minervam docet 143, 23. 147. 136. 153, 41

Teipſum reverere 417, 11, &c.
Temperantiam exerce 411, 72. 419, 19, & 32, &c.
Tempus, malorum omnium medicina 487. *Tempori ſervi* 413, 113. in *Tempus* 515 *. 433 *
Tentando omnia fiunt 109, 61
in *Tolerantiam* 529 * vide *Patientiam*
Tres tantùm prudentum calices; Sanitatis, Voluptatis, Somni 495

Tria

Tria cogendi vim habent, Neceſſitas, Lex, Conſuetudo 493
Tria cohiberi nequeunt, Vulgus, Aqua, Ignis 411, 91
Tyranni, odioſi 403, 1183, 405, 1203.

V Aletudo curanda 421, 32
in *Venerem illicitam*, 407, 1, 415, 178. *maſculam* 415, 180. 317, 201, &c.
Verbum emiſſum irrevocabile 491
in *Veritatem* 487. 503 *
in *Verſipelles* 409, 44
Verum loqui, optimum 487
Vicino bono nihil melius 19, 344
Vicino malo nihil pejus 19, 344
Victûs ratio 421, 35
Vindicta Dei certiſſima 7, 105 17, 325, &c. 95, 613. 169, 17. 135, 63. 425, 27
Vinum immoderatè ſumptum peſſimum 115, 2, &c. 357, 211 375, 479. 495. *moderatè ſumptum, optimum* 357, 211 371, 509. 459. *nec bonum, nec malum* 389, 871, &c.
Vini & hominis comparatio 479, 483. *Vini laus, & vituperium* 459 *
in *Virginem nubilem* 491
Virginitas conjugio præferenda 453, 1, &c. *ſervanda* 407, 11
Vir inutilis quis 17, 294. *optimus quis* 17, 291
Virtus, Dei donum 207, 137 *divitiis præferenda* 363, 315, &c. *donum optimum* 395, 997 *non innata.* 367, 429, &c.
Virtutis gloria, æterna 389, 865 *Via aſpera* 15, 287, &c.
in *Virtutem* 503 *
Vita, brevis 413, 109. 443, 3 453 * *Vita hominis diviſa in decem ſeptenarios* 431, 1, &c.
Vitæ calamitates, omnibus communes 409, 25. 409, 36, & 54. 437, 63. 473
Vita nullum genus bonum 473 *omne genus bonum* 473
in *Vitam humanam* 443. * 459 * 505. * 513 *
Vitii via, trita & facilis 15, 285
in *Vituperium* 533 *
in *Voluptatem* 513 *
Vulgus Aqua, & Ignis, cohiberi nequeunt 411, 91
Vulgo non fidendum 411, 90
Uxor diligenda 417, 184. *ducenda* 415, 164. *non dotis gratiâ* 357, 185, &c. 417, 188 *qualis ducenda* 419, 12. 447, 83. *quando* 35. 313, &c.
Uxoris bonæ laus 35, 320. 405, 3. 417, 184. *officium* 453, 12, &c. 473. *malæ vituperium* 35. 321
Uxore bonâ nihil melius, malâ nihil pejus 449

FINIS.

Radulphi Wintertoni

in Obſervationes ſuas Proœmium.

SCholia ſiquis hîc fortè expectet, aut ἐξηγήσεις, ſive Hiſtoricas, ſive Philoſophicas, ſive Dialecticas, næ ille vehementer errat. Conſulendi huic ſunt Moſchopulus, Proclus, Tzetzes, Joannes Diaconus: *Suppeditabunt hi, viris doctiſſimis & Græcæ linguæ peritiſſimis quod omni in genere abundè ſatisfaciat, & in quo ſe exerceant. Tenuiora ſunt hæc quæ à me apparantur, quàm ut digna exiſtimem quæ à doctis legantur: nec indigna tamen quæ è pueris cognoſcantur, quibus præcipuè hæc qualiſcunque à me navatur opera. Summa omnium quæ ſequuntur ad hæc tria capita, ſive* Grammaticæ *partes, poſſe reduci videtur,* Orthographiam, Orthometriam, Orthotoniam: *Quæ niſi à teneris unguiculis probè ediſcantur (eſt enim illa ætas ad diſcendum à natura maximè comparata, dum metus & magiſter ad ſtudium impellunt) ætatis progreſſu, (ſæpe ut fit) dum ad res cognoſcendas ſummo ſtudio & animi contentione feſtinatur,* à pleriſque (τοῖς πολλοῖς, *uti olim queſtus eſt* Laſcaris, λιγαρεῖται διὰ τὴν ἄγνοιαν) negliguntur propter ignorantiam; *à pleriſq; inquam, qui, nequid eorum quæ ſciri oportuit ignorare videantur, in hujuſmodi minutioribus malè locatam aiunt eſſe operam: eſſe enim hominis cujuſvis. Eſto. Nihil enim mihi arrogo præter hoc unum, Quòd me exorari paſſus ſim, rudimenta quædam Græcæ linguæ, & minutiora (ut in probris loquuntur) minutioribus & erudiendis, non eruditis & grandioribus legenda, ut attexerem. Alia ætas aliud ſcribendi genus poſtulat: Quanquam nec hoc eò dico, quo nihil hîc quicquam expectet quiſquam præter puerilia. Sint minutiora hæc: At certè ejuſmodi ſunt, de quibus ipſum* Euſtathium, *& Scholiaſtas veteres, quibus debeo penè omnia, in ſuis Scholiis pluribus agere neutiquam puduit, ut à quibus penderent grandiora, quibúſque neglectis Græca Lingua à Barbarorum parum differret. Hos, inquam, non puduit: nedum me puderet. Hactenus conſilium meum in Obſervationibus ſequentibus attexendis communicatum oportuit.*

Quibus Autoribus *uſus ſim, quorúmque* Editiones *ſecutus, ad calcem* Obſervationum *indicabit* Syllabus.

Obſerva-

Obſervationes & Lectiones ejuſdem, in HESIODI *Operum & Dierum* *Librum*. I.

VERS. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι. Verſus hic, ut & ſequens, propter *Enallagen* Pedis, nempe *Spondei* pro *Dactylo* (ſunt enim æqualium temporum) Græcé dicitur Σπονδειακός. Cujus generis infinita ſunt exempla apud Græcos poëtas; quos imitantur etiam interdum Latini; *Virgilius* vicies, id certò ſcio, & plùs eo. Duo exempla proferam: *Eccl*. 5. verſ. 38.

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo.

Et *Georg*. 1. 221.

Antè tibi Eoæ Atlantides abſcondantur. Ubi notandum obiter, *æ* in *Eoæ* neglectâ *Synalœphâ* ſervare ſua tempora: ut contrà interdum alterum tempus amittit, *Æneid*. 3. 211. in *Inſulæ*,

Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno.

------ἀοιδῇσι κλείουσαι] Syllaba --σι naturâ brevis per tertium *Poſitionis* genus, quod apud Græcos eſt uſitatiſſimum, producitur: quod genus *Poſitionis* apud Latinos rariùs occurrit, ídque ferè ſemper in *Cæſura*, ut hîc; quamvis apud Græcos quovis in loco admitti & poteſt & ſolet. Particulâ verò Enclitica --*que* præ reliquis hoc privilegium quodam modo ſibi vendicat, ut in *Enneemimere*, *Æneid*. 9. 767.

Alcandrúmque, Haliúmque, Noëmonáque, Prytanínque.

Quem verſum tranſtulit *Virgil*. ex *Hom*. Iliad. ε. 678.

Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.

In *Triemimeri* verò frequentiùs, *Eclog*. 4. 51.

Terráſque, tractúſque maris, cœlúmque profundum.

Et *Georg*. 1. 164.

Tribuláque trabeæque, & iniquo pondere raſtri. Multíſque aliis in locis, præſertim verò in *Polyſyndetis*.

VERS. 2. Δεῦτε, Δί' ἐννέπετε] γρ. Δεῦτε δή. Quam lectioné jure averſatur *Stephanus* ut vitioſam: ſed in margine adſcribit tamen, cùm extet in *Ald*. & *Flor*. Editionibus. Ego, tyronum & perſpicuitatis gratiâ, poſt Δεῦτε interpunctione utor, & ſcribo Δί' initiali literâ majuſculâ. Quod verò attinet ad vitioſam lectionem per particulam δὴ, ſi liceat mihi conjecturam meam in medium proferre, non dubito equidem quin acciderit ex eo, quòd apud poſteriores, opinor, Græcos, (nam apud

veteres

veteres aliam fuiſſe pronunciandi rationem facilè probari poteſt) ut & apud hodiernos etiamnum Græcos, ι & η eandem planè vim habebant in pronunciando: cujus veſtigium apparet in ipſorum elementorum vi prophorica, Alphabetico ordine, in quibuſdam Grammaticis, expreſſa: β, *Vita*; η, *Ita*; θ, *Thita*. Quò facit etiam ἐνμεταβλησία harum vocalium in linguarum derivatione, ut ab ἀναχωρητής, *Anachoreta*, Anglicè *Anchorite*: πατήρ, *Pater*, Anglice olim *Vadir*. Sed leve eſt hoc, dicet non nemo, & indignum de quo tam multa dicerentur. Addam igitur illud, quod cum jucunditate non nullam forté utilitatem conjunctam habeat. Cum incidiſſem aliquando in *Aldinam* Septuaginta Veteris Teſtamenti interpretum, & Novi etiam, in eodem volumine, Editionem, omnium longè corruptiſſimam, in qua vix ulla columna reperiri poſſit, quæ non turpiſſimis mendis ſcateat, obſervatione frequenti tandem intellexi accidiſſe penè omnia à corrupta pronũciatione, *Anagnoſtâ* fortè diverſas vocales & diphthongos confundente, & *Exceptore* ſeu *Tranſcriptore*, ante uſum artis Typographicæ inventum; aut poſt inventum, *Collatore* ſeu *Examinatore*, non diſcernente quæ à ſe invicem diſcerni debebant. Et hîc mihi in mentem venit cujuſdam Græci, cujus aliquando, jam tum Recens in Academia, colloquio uſus ſum. Hic me in primo congreſſu pronunciatione ſuâ, ante illud tempus mihi prorſus inauditâ, cruciavit plurimúm. Nã interroganti mihi neſcio quid, interrogando reſpondit ut qui quid vellem non intelligeret. Τί μι λέγις κίειε; Mirabar quid eſſet: rogavi ut verba prolata in charta deſcriberet. Deſcripſit, Τί μοι λέγεις, κύριε; Rectè & *Orthographicé*. *Orthographiam* laudavi: pronunciationem ut vitioſam vituperavi. Ille verò contrà meam, ut agreſtem planè: pronunciabam enim more noſtratium, *Ty moi legeis kurie*. Hæc ubi audiret, temperare ſibi non potuit, quin rideret. Προφέρεις, inquit, ἀγροικῶς πως· id eſt, *Pronuncias more ruſtico*. Ἄκουσον κίειε· δεῖ οὕτω προφέρειν, ἀστείως πως· (ſcribo enim, uti pronunciabat ille) *Audi Domine: ſic oportet proferre, more urbano*, Τί μι λέγις κίειε; ἄλλως ἢ γράφειν, Τί μοι λέγεις κύριε. Pergebam orare ut vellet vim prophoricam vocalium & diphthongorum in charta deſcribere. Deſcripſit ad hunc modum,

Δεῖ προφέρειν τὸ / τῶν { η, υ, ει, οι } ὡς ι, ὥσπερ { τη, τυ, τει, τοι } τι.

τῶν { αι } ὡς ε, οἷον { ται } τε

Ex illo cœpi faciliùs aſſequi vim verborum, pronunciante illo ſuo more. Urgebam; Πῶς οὖν διαφέρει ταῦτα ἀλλήλων, ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς; ἢ πῶς διαγνοίη τις ἄν, εἰ δεῖ ὁμοίως προφέρειν, ἰμῖς, ἰμῖς; Reſpondit, διὰ τῆς συντάξεως. *thia tis ſyntaxeos*, ἰμῖς λέγομεν, ἰμῖς λέγετε. Sed quid ago? Abrumpendum hîc cenſeo cum homine Græco de poteſtate Græcarum literarum & diphthongorum colloquium, nè diutiùs intermiſſo, quod mihi propoſitum ab initio ἔργον erat, plùs æquo πάρεργον proſequi videar. Quod verò ad pronunciationẽ iſtã, de qua tã multa dicta ſunt, attinet, hoc meum judicium eſt. Ut, propter multiplicem vocum confuſionem, & frequentiſſimã erratorum occaſionem, mihi neutiquam placet: Sed nec nullum ejus eſſe uſum etiamnum judico. Nam & in familiaribus colloquiis, ſiquando occurrat homo Græcus, & in originibus linguæ Latinæ, quæ à Græca multa deducit, inveſtigandis, & denique in erratis antiquiſſimorum Typographorum in Græcis detegendis, eſt utilis admodum. De uſu in Colloquiis, nemini dubium eſſe poteſt: In iis, quæ à Græcis multa deſcendunt, partim ex iis quæ jam dicta ſunt intelligi poteſt, partim ex iis quæ ſequuntur, demonſtrari; ut à δείκω, *dico*; Δαρεῖος, *Darius*; εἰρωνεία, *Ironia*; ἀλείπτης, *Alipta*: οἶνος, per *Digamma* Æolic. Ϝοῖνος, per *Tropen* τοῦ F in *V* conſonantem *Vinum*; οἶνος Anglicè *à Vine*; Κῦρος, *Cyrus*; γυμνάσιον, *Gymnaſium*; ὕμνος, *hymnus*; ὑοσκύαμος, *Hyoscyamos*; ὕδρωψ, *hydrops*; Μοῦσα, *Muſa*; ναὶ, *næ*; αἰ, *hæ*; δίαιτα, *diæta*, &c. nam *æ* & *e*, ſive vocalis longa ſit, ſive brevis, ſonum habent eundem.

Quem deniq; uſum habeat ad errata detegenda, ſequens indicabit *Syllabus*; continet enim errata quædam in *Aldina* Editione *Evangeliorum* (de qua ſupra;) & in Editione *Heſiodi Trincaveliana*, quæ errata orta ſunt omnia ex confuſione vocalium & diphthongorum inter ſe propter ſoni ſimilitudinem.

Ald. (in ſequenti Syllabo) Editionem *Aldinam* ſignificat *Evangeliorum*, Ann. 1518. *Mt. Matthæi* Evangelium; *Mr. Marci. Luc. Lucæ*, *Jo. Joannis.*

Tr. Editionem *Heſiodi Trincavelianam*, Ann. 1537. *α.* ſignificat *Oper. & Dier.* lib. I. *β.* 2. *γ'.* *Dies. Sc. Scutum Herculis. Th. Theogoniam.*

Syllabus

Syllabus erratorum quorundam, quæ ex vocalium & diphthongorum quarundam confuſione orta ſunt, poſitis aliis atq; aliis per incuriam pro aliis atque aliis ejuſdem poteſtatis prophoricæ.

αι pro ε.

Ald. κεραυσπαίδου pro κρασπέδου *Mt.* 9. 20. ubi etiam αυ pro α. —σωθῆται pro σωθῆτε, *Mt.* 13. 14. ubi etiam ι pro η. & ibid. βλέψεται pro βλέψετε. καινὸν pro κενὸν, *Mr.* 12. 3.

Tr. ὑπαίδεκτο pro ὑπέδεκτο, *Th.* verſ. 513.
φαίνεται pro φαίνετε. 650.

ε pro αι.

Ald. ἔγειρε pro ἔγειραι, *Mt.* 9. 5. ἀκέρεοι pro ἀκέραιοι, 10. 16. ἔρχετε pro ἔρχεται, 17. 11. ποιμένοντα pro ποιμαίνοντα, *Luc.* 17. 7.
Tr. παραχέεια pro παραχαίεια *d.* 327. ubi etiam χ pro κ. τημένει pro τημαίνει, *Th.* 232. ἐψηροχέλαδον pro αἰψηροκέλαδον, *Th.* 379.

η pro ι.

Ald. διεφήμησαν pro —ισαν, *Mt.* 9. 31. ἀποκεφάλησε pro —ισε, 14. 10. ἐσκανδαλήσθησαν pro —ίσθησαν, 15. 12. βαπτησθῆναι pro —ισθῆναι, *Luc.* 3. 21.
ἠδεῖν pro ἰδεῖν, *Jo.* 3. 3.
Tr. πεδήλοις pro —ίλοις, *Th.* 12. μεγήρητα pro —ιτα, ſecundum *Stephanum*, vel potiùs μεγήρατα, 240. ὑψηβρεμέτην, pro ὑψι— 568. ἄφθητον pro —ιτον, 805.

η & ῃ pro ει.

Ald. μνηστευθήσης pro —είσης, *Mt.* 1. 18. σκανδαλίζῃ pro σκανδαλίζει, 5. 29. προσθῆναι pro —εῖναι, 6. 27. ἐπιρράπτῃ pro —άπτει, *Mr.* 2. 21. παραθῆναι pro —εῖναι, 8. 7. ἐπισυναχθησῶν pro —εισῶν, *Luc.* 12. 1. ζητῆτε pro —εῖτε, 12. 29.
Tr. Ποσηδάωνα pro —ειδάωνα, *Th.* 15.

η pro υ.

Ald. ἡμεῖς pro ὑμεῖς, *Mt.* 6. 26. ἡμῶν pro ὑμῶν, 12. 27. μῆλος pro μύλος, 18. 6.
νῆκτα pro νύκτα, *Luc.* 2. 37.

Tr. ἁλμηρὸς pro ἁλμυρὸς, *Th.* 107. & 964. φορκὴν pro —ῦν, 237. κλητοῦ pro κλυ— 274. & 294. εὐρῆς pro —ὺς, 679. κεκαλημμένη pro —υμμένη, 757. νηδὺν pro νηδύν, 899.

η & ῃ pro οι.

In Edit. *Ald.* exemplum nondum obſervavi.

Tr. ἐσθλῆσιν pro —οῖσιν, *d.* 119. αἰδοίῃσιν pro —οισιν, *Th.* 80. ἐπιχθονίῃσι pro —οισι, *Th.* 755.

ι pro η.

Ald. μετριθήσεται pro ἀντιμετρη- *Mt.* 7. 2. βαπτισθίσεσθε pro -ήσεσθε, 20, 22. ἐπηρώτισαν pro ἐπηρώτησαν, 22. 23. Ναζαρινὲ pro -ηνέ, *Mt.* 1. 24. ἐχάρισε pro -ησαν, 14. 11.

Tr. ὠμιστὴν pro ὠμηστὴν, *Th.* 300. Ἄλδισκον pro Ἄρδησκον, 345 ubi etiam λ pro ρ. Ἵρίω pro Ἥρίω, 454. ἐπιστρέφεας pro ἐπιστρεφέας, 598.

ι pro ει.

Ald. ἀσθενίας pro -είας, *Mt.* 8: 17. ἐνετίλατο pro -τείλατο, 19. 7. συντελίας pro -είας, 28. 20.

ἀντιπεῖν pro -ειπεῖν, *Luc.* 21. 15.

Tr. Κρίω pro Κρείῳ, *Th.* 375. & apud *Stephanum* etiam.

ι pro υ.

Ald. διορίσουσι pro ύσσουσι, *Mt.* 6. 19.

κηρίσσων pro -ύσσων, *Mr.* 1. 14. ἐκήριξαν, pro -υξαν, 16, 20.

τιφλοὶ pro τυφλοὶ, *Luc.* 7. 22. κεκριμμένον pro -υμμένον.

Tr. κισσαμένη pro κυσ- *Th.* 125. κάλιψας pro -ύψας, 541.

ι pro οι.

Ald. ὁμιωθήσεται pro ὁμοιωθήσεται, *Mt.* 7. 26.

Rariora ſunt in *Ald.* Edit. errata hujuſmodi.

Tr. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λιμὸν pro καὶ λοιμὸν, *ε.* 241. γάρ τι pro γάρ τοι, 300. νηλεοπίνες pro -ποίνες, *Th.* 217.

υ pro η.

Ald. δυνάριον pro δην- *Mt.* 20. 9.

ὑμῶν pro ἡμῶν, *Mr.* 9. 40.

μυτεὶ pro μητεὶ, *Luc.* 12. 53.

ἀπόλλυται pro ἀπόληται, 21. 18. ubi redundat etiam λ.

Tr. Ὕβlω pro Ἥβlω, *Th.* 17. δυῶσα pro δηώ- 236. ῥηξυώρεα pro -ηώρεα, 1007.

υ pro ει.

Hujus generis errata neque in *Ald.* neque in *Trinc.* Edit. obſervâſſe me memini.

υ pro ι.

Ald. ἐσπλαγχνύσθη pro -ίσθη, *Mt.* 9. 36. ψυχίων pro ψι- χίων, 15. 27.

Tr. Νυσσομένων pro Νισσ- ubi *Steph.* Νεισσ- *Th.* 71. ταυρύ- ῥυζοι pro -ιζοι, ubi *Steph.* -ρίζοι, *Sc.* 377. δυνῶντα pro -δην. *Th.* 337.

υ pro οι.

Deſideratur & hîc exemplum: Eſſe tamen haud dubium eſt utriuſque generis, ſiquis inter legendum accuratiùs obſervet.

ω pro

ει pro η, & ῃ.

Ald. περισσεύσει pro -σῃ, *Mt.* 5. 20. φονεύσει pro -σῃ, 21. ἀπολύσει pro -σῃ, 31. γαμήσει pro -σῃ, 32. ποιεῖς pro -ῇς, 6. 2. ἐγείγερται pro ἐγή- 11. 11.
ἐμβεῖναι pro -ῆναι, *Mr.* 6.45.
Tr. ἔχει pro ἔχῃ, *Th.* 462.

ει pro υ.

Deſideratur exemplum.

ει pro ι.

Ald. σκοτείᾳ pro -ίᾳ, *Mt.* 10. 27. σκανδαλεισθήσεσθε pro --ισθήσεσθε, *M.* 14. 27.
Tr. ἀλγεινόεντα pro ἀλγι-- *Th.* 266.

ει pro οι.

Ald. πλεῖον pro πλοῖον, *Mt.* 13. 2.
Tr. ἀπόλειτ' pro ἀπόλοιτ', ά. 346.

οι pro η, & ῃ.

Ald. εὕροι pro εὕρῃ, *Luc.* 15.8. ubi etiã peccatur ratione accentûs: nam eſſe deberet παροξύτονον, cùm οι in Opt. producatur.
Tr. πολλοὶ pro πολλῇ, *Th.* 418.

οι pro υ.

Deſideratur hactenus exemplum.

οι pro ι.

Ald. τοῖς pro τις indefinit. *Mt.* 12: 19.
Tr. ποιότατοι pro πότατοι, β'. 203, ἔτοι pro ἔτι, γ'. 59. λοιπαροί τε pro λιπαροί τε, *Th.* 62. ὄιαχε pro ἴαχε, 69.

οι pro ει.

Tr. ἐμοῖο pro ἐμεῖο, *Sc.* 449. οἰλιπόδων pro εἰλιπόδων, *Th.* 983.

Suppleat cui vacat, ſiquid occurrat inter legendum in hoc Erratorum genere obſervandum.

Ais adjungere alia diverſorum generum Errata non difficile eſſet mihi, ut η & ω pro ε & ο, & vice verſâ: ε pro ει, & ο pro ου; & ϛ pro σ aut ς, & vice verſâ, &c. Sed de Erratis ſatis: vereor etiam nè plùs ſatis. Redeo jam tandem in viam, unde digreſſus ſum, non tamen animo digrediendi, ſed juventutis nimis infeliciter, ſæpe ut fit, credulæ ſtudio potiùs præmuniendæ, nè temere errata Typographorum, antiquiſſimorum præſertim, pro veris & genuinis lectionibus amplexentur, ſéque errare ac decipi patiantur.

VERS. 3. Ὄντε διὰ] διὰ propter *Anaſtrophen* non patitur toni *Anabibaſmum*, ut nec ἀνά, nè cùm Δία & ἄνα *Nominibus* confundantur.

Verſ. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.

Hujus verſus recta menſurandi ratio cruciavit multos. γρ. Ῥεῖα γὰρ] expuncto μὲν. credo, quòd metri rationem turbare videretur: ſed injuria; cùm ſequatur δὲ, & in verſu, retento etiam μὲν, redundet nihil. Qui ſic legunt, expuncto μὲν, nè errent ſolliciti, non animadvertunt ſe in errorem oppoſitum incidere: dum enim temporum *Exceſſum* apparentem tantùm, ſtante μὲν, in verſu verentur imprudentiùs; non verentur, expuncto μὲν confidentiùs, *Defectum* temporis manifeſtum, dum producunt ultimam in Ῥεῖα quæ naturâ corripitur, & non videtur aliquo modo excuſari poſſe, niſi dicatur, verſum eſſe Ἀκέφαλον. Alii legunt Ῥέα μὲν γὰρ] Quæ quidem lectio, quod ad metrum attinet, defendi poteſt: Sive dicamus Ῥέα μὲν eſſe *Anapaſtum* pro *Dactylo* (qui pedes ſunt æqualium temporum) ut apud *Homer.* Iliad. ί. 5.

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον·

& apud *Virgil.* Georg. 1. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campóſque per omnes.

Sive, verſum eſſe Ἀκέφαλον· ſive Συνίζησιν eſſe in *Adverbio* Ῥέα, eámque duplicem in eodem verſu.

Bailius lectionem noſtram agnoſcit, ſed novam defendendi rationem molitur, quam ego neutiquam admittendam hîc cenſeo. Tradit hanc regulam in libro *De ſyllabarum quantitate*, (ſi *Scoto* credendum ſit: ipſe enim *Bailium* non vidi) *Interdum monoſyllabæ particulæ*(inter quas recenſet μὲν, γὰρ) *ſyllabas præcedentes, etiam diphthongos communes reddunt.* Exempla quatuor producit ex *Heſiodo* noſtro; de quibus ſingulis dicetur infrà ſuis in locis: quartum eſt hoc præſens, Ῥεῖα μὲν γὰρ] *Heſiodus,* inquit, *particulam* μὲν *ante* γὰρ *corripuit.* Tibi verò, *Baili,* hac in re minime aſſentior.

Quid verò *Stephanus*? Is Συνίζησιν in Ῥεῖα agnoſcit: Rectè. Sed quod adducit exemplum Συνίζησεω indubitatò non probat, lectionem tamen confirmat. Iliad. ρ'. 461.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

In quem verſum incidi & ego ante viſum à me *Stephanum*: qui quidem multùm apud me valuit ad conjecturam meam confirmandam, mihi tamen plenè non ſatisfecit. Unicum igitur addam exemplum, loco *Coronidis*, quod ejuſmodi eſt, nihil ut dubitationi relinquat loci, *Iliad.* υ. verſ. 101.

Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα Ῥεῖα
Νικήσει.

Quid verò contrà quod objiciat excogitare poteſt quiſquam? Nam *Primò* verſus non eſt *Hypermeter*, cujus ultima

ultima ſyllabà abſorberi poſſit à prima verſûs ſequentis, cùm à conſonante inchoëtur. *Dein*, ſi quis objiciat -λα ῥεῖα, æqualia habere tempora cùm *Spondeo*; ideóque ſcribi ῥεῖα, non ῥέα, ut ſuppleat defectum unius temporis in -λα· Ego quod reſpondeam habeo, Nullâ metri neceſſitate adductum poëtam ut legeret ῥεῖα, cùm metri ratio ſatis conſtaret, ſi ſic legeretur -λα ῥέα per Συνίζησιν. Habet enim ρ poteſtatem producendi ſyllabam brevem præcedentem ſive in eadem, ſive in diverſis dictionibus. Quod quidem infinitis exemplis probare hîc poſſem, ſi liceret: verùm non licet; licebit fortaſſe aliâs.

Verſ. 7. Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει.

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης] Ego, poſt σκολιὸν interpungo, ut in ſuperioribus, & ſcribo ὀξυτόνως· ſcribo, inquam: nam ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignetur, τόνος ſive τάσις, *Accentus Prophoricus*, ſive vocis tenſio, non differt. Quod hîc obſervatum volo, cùm ſciam verba illa, *Acutus vocem tollit, Gravis deprimit*, non rectè accipi à pleriſque; qui, ſicubi pingatur *Gravis*, illic vocem deprimendam autumant. Non rectè, inquam. Nam ſolebant olim ſingulæ dictionum ſyllabæ ſignari accentibus: ut ἄνθρὼπὸς, à proprio tamen accentu nomen ſortiri; exempli gratiâ, ἄνθρὼπὸς, propter *Acutum* in antepenultima, vocem tollit, & dicitur Nomen Προπαροξύτονον· propter *Gravem* in penultima & ultima ſive *ſignatum* (ut ſuprà) ſive *poteſtate* (ut in ἄνθρωπος· nam in omni ſyllaba ſubintelligitur, ubi nullus eſt *Accentus*, & indè dicitur *Tonus ſyllabicus*; & verba Βαρύτονα, quæ *Gravem* habent poteſtate, ſunt tamen propriè Παροξύτονα, ut τύπτω, γράφω, λέγω) dicitur διβαρύτονον, & bis vocem deprimit. Nunc dierum autem nunquã pingitur niſi in ultima, ut in θεὸς, ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα, ubi θεὸς eſt Ὀξύτονον, reſpectu *Toni vocalis*, ſive *Prophorici*, poſcente licèt *Orthographiâ*, nullo ſequente puncto, aut particulâ encliticâ, *Gravem* pictum.

Sic verſ. 15. ſcribo βροτὸ, (non βροτὸς) ſequente puncto. Quam ſcribendi rationẽ in aliis ſequor non modò poſt *Plenam diſtinctionem*, quod faciunt omnes; ſed etiam poſt *Mediam*, quod plerique omnes; nec ità ſolùm, verùm etiam poſt *Subdiſtinctionem* interdum, quod in quibuſdam exemplaribus animadverti factum, idq; potiſſimùm in *Zeugmate*, aut *Ellipſi*, aut *Aſyndeto*, perſpicuitatis gratiâ, Lectoris præproperum fortaſſis alioquin ad ſequentis tranſitum retardandi animo.

Verſ. 17. προτέρην] γρ. πρότερον.

Verſ. 20. Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Gretſerus ἀπάλαμν -- *Dactylum* facit, in ſua Grammatica, ubi,

præmiſsâ hâc regulâ *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μν, κλ, πλ, ſubjungit exempli gratiâ hunc verſum. Verùm (quod tanti viri pace liceat) minùs rectè. Nam concedamus licèt α hic corripi poſſe ante μν cùm ν *Paremptoticum* ſit, & liqueſcat facilè, ut ε in *Anadiploſi* Participii Præt, μεμνημένον, apud *Solon. ιά.* 9.

Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα μεμνημένον ἀρ γάμου εἶναι.

verſus tamen non conſtabit, cùm α *Privativum* corripiatur: (Nam ἀπάλαμνον ducitur à particula Privativa α, & παλάμη quaſi vellet poeta hoc ſignificatum, hominem inertem nihil à manibus carente differre) ut *Iliad.* έ. 597.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο.

& apud *Theognid.* 281.

Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι.

Et verſ. 481.

Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσ' εἴδεται αἰσχρά.

Et apud *Solon.* etiam, ut reliquos omittam,

Οὔθ' ἔρδειν ἔθ', ὅμως ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.

Nuſquam verò lego primam productam. Non eſt igitur *Dactylus.* Quid autem? *Anapæſtus* proculdubiò pro *Dactylo*: ut in —ειπετη—apud *Eratoſth.* β. 6.

Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο περιπέπηγαι.

Verſ. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε.

In hoc verſu duplex eſt Συνίζησις vocalium εω in νεικέων *Gen. Plur. Ion.* prim. Decl Contr. & in ἀγορέων ſecundæ Decl. Simpl.

Hîc autem operæpretium facturus mihi videor, ſi Græcæ linguæ ſtudioſorum gratiâ de *Synizeſi*, quoniam ejus uſus apud poetas eſt frequentiſſimus, pauca præmittam, *Quid ſit, & Quemadmodum fiat.*

Eſt igitur Συνίζησις, εἴτε Συμφώνησις, εἴτε Συνεκφώνησις (ſecundum *Hephæſtionem*) εἴτε Συναίρεσις (ſecundum *Herodianum*) ὁπόταν δύο συλλαβαὶ, σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσιν. Apud *Euſtathium* de hac metri Paſſione vide plura, *Iliad.* ά. pag. 9. lin. 27, &c.

Fit autem quatuor modis.

Vel ex duabus ſyllabis longis:

Sive in utraque ſyllaba fuerit vocalis longa, ut ηω in βασιλήων, infrà verſ. 259.

Sive diphthongus in utraque, ut ειοι in χρύσειοι apud *Apollon.* Argon. ϛ. 678. (niſi rectiùs fortè legendum χρύσεοι) & ειη in χαλκείησιν, ibid. 1253.)niſi fortè legendum χαλκέησιν). Et in diverſis dictionibus, ut ειου in ἐπεὶ οὔτε, Odyſſ. ύ. 227.

Sive

Sive in priore vocalis, in poſteriore diphthongus, ut και in καλῇ (ſi ſequatur ῥ, ut legunt quidam) *Oper.* β'. 265. Et in diverſis dictionibus, ut ἢ ἐ apud *Theocritum*,

Ἦ ἐ μέμνασ' ὅτ' ἠγὼν] *Idyll.* έ. 116. Qui verſus dicitur Μακρόκεφαλ. Et apud *Homer.* Iliad. ί. 533.

Ἢ λάθετ', ἢ ἐκ ἐνόησεν] Qui verſus dicitur Πελυκοίλι.

Sive in priore diphthongus, in poſteriore vocalis, ut ειω in πυρειῶν apud *Tryphiodor.* in Ilii Excid. verſ. 379. (niſi fortè illic *Enallage* pedis, *Anapæſt.* pro *Dactylo*) Et in τείως apud *Apollon.* Argon. γ'. 1324.

Vel ex duabus vocalibus brevibus: Ut εα in νείκεα, infrà verſ. 33. τέιχεα, 149. εο in Χρύσεον, 109. in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. έ. 109. (Ubi notandum, duas breves haberi pro una, ſequente etiam conſonante: niſi fortè legendum Ὄρσο per *Syncopen*, ut *Iliad.* ά. 88. & *Odyſſ.* ή. 342.) αο in φάος, apud *Muſæum*, 224. ιο in Αἰθιόπιον, apud *Dionyſ.* De ſit. Orbis, verſ. 38. Ubi tamen γρ. Αἰθιόπων.

Vel ex ſyllaba longa (ſive vocali, ſive diphthongo) *& brevi:* Ut ηε in βασιλῆες, *Oper.* ά. 261. Nam ſequens ἰθύνετε priorem ſyllabam producit ſuprà verſ. 7. Et in ηε in ἐπήεταυὸν, *Oper.* β'. 225. Et εια in Ῥεῖα ſuprà verſ. 5. & in Ἐλαει infrà *Oper.* β'. 80.

Vel ex ſyllaba brevi & longa. (ſive vocali, ſive diphthongo.) Ut εω in Κρονίδεω, *Gen.* Sing. 1. Pariſyllab. infrà ver. 71. in Δενδρέῳ (ubi pro una ſyllaba brevi habentur propter ſequentem vocalem) *Dat.* 3. Pariſyllab. *Oper.* β', 201. ut apud *Homer.* etiam in Χρυσέῳ, *Iliad.* α. 15, & 374. Et εη in χρυσέην, infrà in *Scut.* 199. & εη in ἀργαλέη, *Oper.* β'. 258. Et εοι in Θεοὶ apud *Theogn.* 142. & in χάλκεοι infrà verſ. 149. in *Nom. Plur.* 3. Pariſyllab. & in *Dat.* in Θεοῖς, apud *Theogn.* verſ. 171. & in χρυσέοισι, infrà *Theogon.* verſ. 12. Et εω in νοέων, *Nom. Particip.* infrà verſ. 284. & in Βελλέρεων *Accuſ.* *Sing.* 4. Pariſyllab. *Theogon.* 817. & in θεῶν *Gen.* *Plur.* 3. Pariſyllab. infrà *Theogon.* verſ. 44. & in ἀγγέων *Gen. Plur.* 1. *Contr.* infrà *Oper.* β'. 99. & in Βαλυσέων *Gen.* *Plur.* *Partic.* 2. *Declin.* Pariſyll. ut redeam tandem, unde digreſſus ſum.

His præcognitis, non difficile erit vel tyronibus in linguæ Græcæ ſtudio, ſicubi in verſu Συνίζησις acciderit, ſuis pedibus ritè metiri.

Lubens nunc tranſirem ad ea quæ deinceps ſequuntur, niſi quòd mihi leviter perſtringendi videantur hoc loco, qui, dum, quod rectò conſilio à poëtis factitatum eſt, qui factum ſit non intelligunt, improbè poëtas accuſant, ut qui nimiâ licentiâ uſi

ſint, & nobis neutiquam imitandâ. Quod quidem dum faciunt, ſatis ignorantiam ſuâ produnt. Mitto reliqua exempla ſuperius adducta, nec adducam nova, quæ tamen infinita adduci poſſent, quæ pleraque omnia, nullâ metri neceſſitate coactos poëtas ad uſum Συνιζήσεως apertè per ſe demonſtrant, cùm *Craſi Atticâ* uti liceret. Hanc tamen averſantur, illam verò *Dialecti Ionicæ* & formæ incontractæ *Nom. Pronom. Verb. Particip.* &c. ſuavitate delectati, ubique ferè amplexantur. Quis enim non videt, quod ad metri rationem attinet, nihil intereſſe, ſeu formâ incontractâ, ſive contractâ uſus eſſet *Heſiodus* noſter? Placuit huic tamen magis incontracta & *Ionica* -- νεικέων τ' ἀγορέων τε, quàm contracta & *Attica*-νεικῶν τ' ἀγορῶν τε. Hæc hactenus: alia aliás.

Verſ. 35. Τῦ κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hic verſus dicitur Προκοίλιος, à ventris quaſi tumore: ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εα in νείκεα quæ poëtæ magis placuit quàm *Craſis Attica*, νείκη. Æquè utrumq; fert metri ratio.

Verſ. 39. Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι.

Stephanus legit δικάσαι· ſed Accentûs ratio non patitur. Metri ratio *Spondeum* poſtulat: ſi in *Spondeum* deſinat, ſcribendum erat δικᾶσαι, Περισπωμένως. Sed nec illa mihi ſcriptura placet. Quamobrem *Diplaſiaſmo* lubentiùs utor τοῦ σ, ut apud *Phocylidem*, verſ. 9. ubi etiam *Stephano*, de ſcribendi ratione per σσ, mecum convenit, unde conſtat penultimam, brevem *Naturâ*, produci *Poſitione* per *Anadiplaſiaſmum*.

Ἣν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.

Verſ. 44. Ὥ 'τί σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.

Stephanus ſcribit Ὥστί σε κ' εἰς] Rectè, ſi κ' pro κὲ *Enclitico* per *Apoſtrophum* relinquatur: Ego verò (ſuadente interprete) pro καὶ poſitum exiſtimo, quod non eſt *Encliticum*; ideóque cum *Ecthlipſi* diphthongi αι amittit prorſus accentum ſuum, non inclinat.

Verſ. 48. Ὅττι μιν] μὶν inclinat, ut τὲ ſuprà 37, ἄλλά τε. Nam ὅττι & ἄλλα ſunt *Trochaïca*. In ſuperiori loco *Stephano* mecum convenit: hìc verò apud *Stephanum* μὶν prorſus amittit.

Verſ. 51 Διὸς πάρα μητιόεντος] *Stephanus* in παρὰ non transfert accentum. Ego cur à *Stephano* viro doctiſſimo, ſuper tono hujus Præpoſitionis (ut & reliquarum omnium bitemporearum, præter διὰ, & ἀνὰ, quoties locum inter Subſtantivum & Adjectivum ſortiuntur) diſſentiam; nec à *Stephano* ſolum diſſentiam, ſed à communi uſu & à quorundam Grammaticorum præceptis recedam, reddendâ hoc in loco rationem cenſeo. *Franklinus* noſtras in Ὀρθοτονίας lib. 2. pag. 126. hanc regulam tradit, *Cum* [Præpoſitio] *præponitur Adjectivo, quod co-*

hæret

hæret cum Subſtantivo, cui ſic poſtponitur, tum nec tonum ſemper retrahit; ut Iliad. ό. 531.

Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Scotus in Editione ſua Lugdunenſi, Ann. 1613. pag. 728. hanc contrà tradit regulam, Si inter duo Nomina, alterum Proprium, alterum Appellativum vel Adjectivum, ſit Præpoſitio, hanc inverti neceſſe eſt, ut ante totam conſtruatur orationem--ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, fluvio à Selleente.--Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, Xantho in vorticoſo. Hanc regulam, ut & alias ibidem omnes, è Theodoro Gaza verbatim tranſtulit. Regulis de Præpoſitionum Anaſtrophe ſubjungit Generales quaſdam de Præpoſitionibus regulas (Sylburgii ni fallor) pag. 730. Inter reliqua exempla illic adducta hæc habet, μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ, [Iliad. ζ'. 124] χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι· πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο [Iliad. β'. 253.] νηῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων [Iliad. β'. 91.] Quæ omnia exempla, ἐνὶ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀπὸ, pugnant cum ſuperioribus ab ipſo adductis, ἄπο, ἔπι. Non animadvertit enim, uti videtur, dum diverſa è diverſis Grammaticis corradit, eaq; ſæpe, ſi inter ſe conferantur, ſibi invicem contraria, malè mereri ſe de imperita juventute, qui in tanta varietate, quid ſtatuant, non inveniunt. Sed quid ego rivulos ſequor? Ad fontem redeo, unde regulas de Præpoſitionum Anaſtrophe hauſit Scotus, Thedorum Gazam intelligo. Is lib. 4. De Conſtruct. (pag. 56. ſecundum Editionem Pariſ. Anno 1529.) docet Præpoſitiones διχρόνους καὶ διουλλάβους (ſuis caſibus immediatè poſtpoſitas) præter ἀνὰ, & διὰ, ὀρθοτονεῖσθαι ἐπὶ τῆς παραληγούσης ὀρθεία [ισ. legend. ὀξεία] τάσει, τὰς δὲ τειχρόνους οὔ· ut χαμαὶ, παραὶ, ὑπαίρ· & paulò poſt hæc habet, quæ Scotus tranſtulit, Εἰ μεταξὺ δυοῖν ὀνομάτων ἡ πρόθεσις [ἐστὶν,] τοῦ μὲν κυρίου, τοῦ δὲ προσηγορικοῦ ἢ ἐπιθέτου, ἀναστρέφειν δεῖ, ἵνα τοῦ ὅλου προηγήσηται λόγου ὅλον, --ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος (contra quod à Franklino præceptum eſt, & communem uſum) &, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. Hujus judicio ſubſcribit Caninius: aut certè in contrarium expreſsè ſcribit nihil Accedit his Ceporinus. His egon' ut tantis viris adverſarer? Iniquum eſſet. Habes expoſitum, Lector candide, quos ſequendos duxerim autores transferēdi accentûs à ſede ultima in penultimam in hoc exemplo--Διὸς παρὰ μνηστῆρος, ut & in aliis Præpoſitionibus Dichronis immediatè ſuis caſibus poſtpoſitis, aut inter Subſtantivum & Adjectivum poſitis. Pergo nunc ad ea quæ deinceps ſequuntur.

Verſ. 65. Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Mallem χρυσέην Ionic. incontract. ſanato verſu per Συνίζησιν, ut in Scut. verſ. 199.

Ἔγχος

Ἔγχος ἔχεν ἐν χερσί, χρυσείην τε τρυφάλειαν.

Et *Theogon.* 578.

Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.

Et apud *Coluth Theban* in Helen. rapt. verſ. 382.

Πυκνὰ δ' ἔπλεκε κόμην, χρυσέην δ' ἔρρηξε καλύπτρην.

Et apud *Apollon.* Argon. δ'. 729.

Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην.

Et apud *Homer.* Iliad. δ'. 111.

Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.

Verſ. 71. *Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.* Idem hic verſus habetur in *Theogon.* num. 572. Eſt autem verſus Προκοίλιος ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Κρονίδεω, *Gen. Ion.* 1. Decl. Pariſyllab. Hujus generis exempla ſunt penè infinita: ut Ἀΐδεω, *Theogon.* 311, & 768. Et apud *Theocrit.* Idyll. κε'. Αὐγείεω, verſ. 160. Et apud *Homer.* (mitto enim reliquos poëtas) in πηληϊάδεω, Iliad. ά. 1.

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Et in *Hymn. Lun.* in Κρονίδεω, verſ. 2.

Ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διός, ἵστορες ᾠδῆς.

Verſ. 80. *Θῆκε θεῶν κῆρυξ*] *Stephanus* facit προπερισπώμενον, κῆρυξ, contra autoritatem *Gazæ*, lib. 3. de quant. ſyllab. pag. 11. Ubi hæc habet, Τὰ εἰς ξ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, δίχρονον πρὸ τοῦ ξ ἔχοντα, ἀρσενικὰ μὲν ὄντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχει· [οἷον] θώραξ, φοίνιξ, κήρυξ, ἧλιξ· θηλυκὰ δὲ, βραχύ· [οἷον] αὖλαξ, κύλιξ, ἄντυξ, πέρδιξ. In Κήϋξ *Stephano* mecum convenit, in *Scut.* 472. imò & in κήρυξ etiam, *Iliad.* δ'. 198. Quidni etiam in hoc loco? Nam eadem utrobique eſt ratio.

Ibid, — ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα. *Stephanus ſcribit* ὀνόμῃνε, per ῃ diphthongum pro monophthongo: quam tamen ſcribendi rationem non ubique obſervat. Nam *Iliad.* δ'. verſ. 111. ſcribit λειήνας, non λειῄνας & *Iliad.* β'. 318, & 324. ἔφηνε non ἔφῃνεν' & contrà *Odyſſ.* ό. 168. ἔφῃνε, non ἔφηνεν. At in Edit. *Froben.* Baſil. Anno 1559. ſcribitur ἔφηνεν, ut & in aliis locis. Apud *Stephanum* legimus μήνη, non ſubſcripto ι in medio η, *Iliad.* ε'. 141. & ibid. apud *Frobenium* μῄνῃ, ſubſcripto utrobique ι & in medio & fine. Sic pugnant *Stephanus* & *Frobenius* (vel horum potiùs *Editiones*) aliàs inter ſe, aliàs uterq; ſecum. Quid pueris fiet, qui pleriq; omnes ſua exemplaria, vitioſa, necne parum intereſt, ſed ſequuntur tamen potiùs quàm rectæ rationis ductum? Horum ego gratiâ, controverſiam hanc de orthographia *Λογ.* κ'. *Act.* 5. *Baryt.* à *Præſent.* habente αι in penultima ad Grammaticorum & rectæ rationis κριτήριον examinandam lubens ſuſcipio.

Ὀρθ

Ὀνόμηνε] *Aor.* 1. Formantur ſecundum Grammaticos à *Fut.* 1. ὀνομανῶ, quod à *Præſ.* ὀνομαίνω, *Conjug.* 5. *Baryt.* In qua *Conjug. Fut.* penult. corripere debet, ubi ſi fuerit α, aut mutatur in η, aut in α longum; ut ἐμῆνα *Atticè* & ἐμᾶνα communiter, à μιαίνω, νῶ, non ἐμῆνα aut ἐμᾶνα per diphthongum in penultima: Nam ex α monophthongo non poteſt fieri diphthongus; ut patet in Augmentis. At ει in penult. *Præſ.* ſtat etiam in *Aor.* penultima. *Primò*, Non ſtat: Fit enim à penult. *Fut.* per *Parenthesin* τοῦ ι, ut producatur penultima. *Dein*, Fac ſtare: Quid ergo? Ergo ab αι *Præſ.* formatur α aut η in penult. Aoriſti? Non α aut η, ſed αι ſiqua hujus vis argumentationis. At non αι. Ergo non à *Præſenti*, ſed *Futuro* formatur per *Ectaſin* vocalis mutabilis; ut, quæ per ει, per *Parentheſin*: nam *Parentheſin* ab *Epentheſi* ſic diſtinguo, ut *Parentheſis* temporum ſolùm numerum augeat; *Epentheſis* verò, ſyllabarum. Rectè igitur repoſitum, ὀνόμηνε.

Hanc ſcribendi rationem per η monophthongum in cæteris ejuſdem naturæ (quod hic præmonitum lectorem volo) conſtanter obſervo; quam pro vera & genuina agnoſcunt ſequentes Grammatici: *Gaza*, lib. 2. pag. 26. lin. 3. *Laſcaris*, lib. 1. pag. 63. lin. 26. *Urbanus*, lib. 1. fol. 49. verſâ paginâ, lin. 16. *Etymolog. magni* quiſquis fuerit autor, col. 38. lin. 22. *Clenardus*, pag. 104. lin. 24. *Caninius*, pag. 159. lin. 28. *Ceporinus* pag. 26. lin. penult. *Cruſius*, pag. 55. lin. 23. & de Orthogr. pag. 134. lin. 10. *Sylburgius*, pag. 111. lin. 20. *Ramus*, pag. 118. lin. 11. *Golius*, pag. 129. lin. 15. *Gretſer.* pag. 119. lin. 16. *Grammat. Geneven ſ.* pag. 70. lin. 5. *Camdenus in Aor.* 1. Qui omnes docent α *Fut.* 1. quintæ, mutari in η in *Aor.* 1. aut in α longum. *Autorum & Editionum Syllabum require in calce obſervationum.*

Verſ. 89. Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε. Sanatur hîc ſyllaba brevis, in *Penthemimeri*, à ς finali & puncto Spiritu etiam ſequente aſpero.

Verſ. 109. Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων. Hic verſus eſt Μακρόκεφαλος, & capite quaſi tumens; ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εο in Χρύσεον, ut in χάλκεον, *Theogon.* verſ. 764. qui verſus eſt Προκοίλιος.

Τῷ δ' σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ· Ubi notanda eſt & altera Συνίζησις vocalium εη in σιδηρέη. Apud *Homer.* Odyſſ. τ'. verſ. 35. reperitur & Χρύσεον eodem modo & loco poſitum,

Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.

Verſ. 112. Ὥστε θεοὶ δ' ἔζων] καὶ Ὥστε θεοὶ ζώεσκον.

Verſ.

Verſ. 123. Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας] Si ſic legend. cum *Stephano*, ſanatur ſyllaba brevis in *Penthemim.* vi Acuti accentûs, & literæ initialis *Anadiplaſiaſmi* capacis. Fortè tamen legend. rectiùs φυλάσσουσιν, addito ν, ut Τίκτουσιν δ'] infrà verſ. 235. & Τοῖσιν δ'] 240. Imò proculdubio ſic legendum: nam infrà verſ. 252. legitur addito ν, ubi verba eadem repetuntur.

Verſ. 128. Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.

Χρυσέῳ aut *Dactylus* eſt, amittente ω tempus propter ſequentem vocalem more apud Græcos uſitatiſſimo, quem etiam poëtarum Latinor. princes imitatus eſt in *Ilio*, *Pelio*:

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſan. Georg. 1. 281. ubi etiam in *conati* negligitur *Synalœpha*, nullo amiſſo tempore, & *Æneid.* 5. 261.

Victor apud rapidum Simoënta ſub Ilio alto.

Aut per Συνίζησιν duæ ultimæ ſyllabæ in Χρυσέῳ in unam quaſi coaleſcunt: ut apud *Apollon.* Argon. β'. 1275. qui verſus eſt Περκοίλιος,

Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόν δε κύπελλῳ.

& in *aureo* apud *Virgil.* Æneid. 10. 116.

Hic finis fandi, ſolio tum Jupiter aureo
Surgit.

Verſ. 129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ.

Verſus eſt λαγαρός· α enim in ἔτεα unius tantùm eſt temporis, ſed pro longa habetur ſyllaba per *Ectaſin*, in *Hephthemimeri*, ſequente π *Anadiplaſiaſmi* capace: ut in *Penthemimeri*, ſequente δ (interveniente etiam puncto) *Theogon.* 803.

Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ] Et in *Triemimeri* apud *Homer.* ſequente τ, (vi etiam Acuti accentûs accedente) *Iliad.* υ. 255. Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί.

Verſ. 130. —ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Non ἐνὶ, teſte *Gaza*, ut dictum eſt, *Obſervat.* in verſ. ſuprà 51. Sic verſ. 135. —ἱεροῖς ἔπι βωμοῖς, non ἐπὶ, cùm *Præpoſitio* ſit δίχρονος καὶ διπύλλαβος, & immediatè collocetur inter *Adjectivum* & *Subſtantivum*. At, πατρώϊον ζώασκον ἐπὶ χθόνα] verſ. 132. non ἔπι Παροξυτόνως, propter interjectum ζώασκον.

Verſ. 140. —ὑποχθόνιοι. γρ. ἐπιχθόνιοι.

Verſ. 149. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι.
Hîc duplex obſervanda Συνίζησις, altera vocalium εα in τεύχεα· vocalis & diphthongi altera, nempe εοι in χάλκεοι. Noluit *Heſiodus* hîc formâ contractâ uti τεύχη, & χαλκοῖ, ſic licèt verſus nihil pateretur. Sequente verò verſu legimus Χαλκῷ. Rectè, ſed à *Subſtantivo* χαλκὸς, non ab *Adjectivo* χάλκεος, ὡς.

Prioris

Prioris Συνιζήσεως exemplum habes ſuprà in νείκεα, verſ. 33. Poſterioris autem, in θεοὶ, apud *Theocritum* Idyll. ιζ'. verſ. 25.
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες. quamvis non ſim neſcius, eſſe qui αι in καλεῦνται corripiunt: quibus equidem non aſſentior. Nam frequens eſt Συνίζησις in θεοὶ apud poëtas: ut apud *Theognid.* verſ. 142, & 660. qui verſus ſunt Μακροκέφαλοι.

Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον. &
Θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ' οἷσιν ἔπεστι τέλος.

Et apud *Homer.* Iliad. ά. verſ. 18. qui verſus eſt Περκοίλιος,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Verſ. 192. --ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. Per *Tmeſin* pro ἐπίορκον, non ἐπομεῖται ut videre eſt verſ. 280. --ἐπίορκον ὀμόσσας.
197, --ἴπυ. γρ. ἴτην.
214. --ἑτέρηφι. γρ. ἑτέρηφι, *Adverb.*
228. --ἰθυδίκαισι. Mallem ἰθυδίκῃσι ſecundum Dialect. *Ionicam*, ut apud *Homer.* ναύτῃσιν, ὑβρισ῀ῃσιν, ἀλφηστῇσιν, ὠμηστῇσιν ab ης Nominativi.
229. --θαλίῃς. *Dat. Plur.* γρ. θαλίης, *Gen; Sing.*
238. --ἐπαυρεῖ. γρ. ἀπηύρα.
259. Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες. In βασιλήων *Gen. Ion.* eſt Συνίζησις vocalium ηω. *Stephanus* faciliorem & uſitatiorem agnoſcit Συνίζησιν in communi terminatione εων. In reliquis Declinationibus fateor: in tertia Contractorum exemplum deſidero. In *Gen. Sing. Attic.* occurrit exemplum apud *Aratum* in Phænom. verſ. 249.

Περσέως, οἵ ῥά οἱ αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέονται.

Et apud *Theognid.* verſ. 23.

Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ.

Ego retinendum cenſeo βασιλήων· Nam apud *Homer.* Iliad. β'. 811. in 2. Contr. Συνίζησις eſt terminationis *Poëticæ* in *Gen. Sing.* πόληος;

Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη·

Niſi fortè quis malit hìc *Anapæſtum* pro *Dactylo*, aut aliter legendum putet, ut πόλεος formâ *incontracta Ionicâ*, aut πόλιος *contractâ*, aut πόλεως *Atticâ*.
261. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους.
In βασιλῆες *Nom. Plur. Ion.* eſt Συνίζησις vocalium ηε· Nam ἰθύνω primam producit verſ. 7.

Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει--multíſque aliis in locis.

284. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.
In νοέων *Particip.* Συνίζησις eſt vocalium εω ut in φωνέων apud *Theocrit.* Idyll. ιε'. 44.

Εἰ

Εἰ μὴ δ' εινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊ☉ αἰόλα φωνέων.

Et in ὑμέναιον Idyll. κϛʹ. 26.

Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

Et in Θαρσίων, Epigramm. κά. 4.

Θαρσέον καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόδειξον· Qui verſus eſt Trimeter Scazon.

289. —ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι. Ubi ad ſummum ventum fuerit, id eſt, veneris. Stephanus legit ἵκηται.

290. Ῥηϊδίη δήπειτα] Sic legendum puto per Craſin. δήπειτα, ſecundum Caninium in H. pag. 23. ut fiat à δ' ἔπειτα, aut δὴ ἔπειτα, quod malo: nam præcedit δ' verſu proximo, & exponit Moſchopulus in Scholiis per δὴ ἔπειτα· & Euſtathius etiam in Iliad. ό. 163. Stephanus ſcribit δ' ἔπειτα, per Thlipſin τῆ ε quaſi à δ', & Ectaſin, τῆ ε in ἔπειτα, mutato ε in η· Non recte. Poteſt tamen ſic ſcribi, δὴ 'πειτα, à δὴ ἔπειτα, ut ἀρετή 'στιν (apud Theognid. v. 147.) per Aphæreſin minoris vocalis, unius temporis, ob præcedentem majorem, duorum temporum. Poteſt autem ſcribi ἀσυναλείπτως, per δ', ſive δὴ, ſtante etiam vel ſic metro: ſed tum concurrerent quinque Dactyli: quorum fortaſſe concurſus non nullum habeat uſum ad progreſſum faciliorem & expeditiorem in via Virtutis ſignificandum. Vid. plur. de orthographia, Obſervat. in Theogon. verſ. 405.

293. Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖν☉] Stephanus ſcribit κᾀκεῖν☉ per ᾳ diphthongum, ut & κᾀκεῖ, κᾀν pro καὶ ἂν, κᾀν pro καὶ ἐν, κᾀκ, &c. Minus recte. Non enim hic contractio fit ex αι & ε, ſed ex α & ε, facta prius Thlipſi τῆ ι in καὶ· ut καὶ ἐγὼ, per Thlipſin κα ἐγὼ, per Craſin vocalium α ε in α longum κἀγὼ· ι vero nullo modo ſubſcribi poteſt, niſi ſupponamus, præter Craſin, Synæreſin etiam. Nulla autem eſt Synæreſis: ι enim in prædictis non ſubjungitur Craſi factæ (ſubjungi autem oportuit, ut fiat Synæreſis: Nam quod ſubſcribitur poſterius eſt eo cui ſubſcribitur, ut apparet in omni Diæreſi, quæ Synæreſi opponitur, ubi ι ſubſcribitur, Νηρῇδες, Νηρηΐδες) ſed medium locum occupat inter α & ε ante factam Craſin: Non poteſt igitur ſubſcribi ι in hujuſmodi contractis.

Eſt vero ubi in contractis à καὶ ſubſcribitur ι, non tamen ut Subjunctiva vocalis diphthongi αι in καὶ, ſed diphthongi ſequentis: unde in contractis hujuſmodi exiſtit triplex Paſſio, Thlipſis, Craſis, & Synæreſis: ut καὶ εἶτα per Thlipſin τῆ ι, κα εἶτα, per Craſin vocalium α ε, κᾶτα, & per Synæreſin α vocalis longæ ex contractione factæ, cum Subjunctiva vocali ι, κᾆτα·

ται· ſic κἤπι *Dor.* pro καὶ εἶπι. κῷν@ pro καὶ ὄιν@ (at κῷν@ non ſubſcripto ι pro καὶ ὄν@) ᾠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι (at ᾠπόλ@ pro ὁ αἰπόλ@, per *Craſin* & *Synæreſin* tantùm, ubi *Thlipſi* nihil eſt loci) χῷ pro καὶ οἱ, at χώ, non ſubſcripto ι, pro καὶ ὁ.

Scribendum igitur χᾀκεῖν@ per *Thlipſin* & *Craſin*: *Synæreſi* enim nihil hîc eſt loci; cùm poſt *Craſin* nullum ſit ι.

298. ---δ' εὐσέφαν@· γρ. δή σ' εὐσέφαν@.

299. ---πιμπλέησι] Notanda Συνίζησις ſyllabarum εη.

310. Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀργός.

Sic *Stephanus*: *Bailius* verò & *Langius* ſic legunt,

Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.

Et hanc quidem lectionem videtur ſecutus interpres: quæ etiam defendi poteſt exemplis ejuſmodi. Hîc tamen conſultò prætereo, de iis dicturus aliás.

322. αἰδῶ] *Accuſ.* 4, *Contr.* ut ἠῶ, à *Nominat.* in ως, ſecutus *Laſcarin*, *Urbanum*, *Anteſignanum*, & alios Grammaticos, ut & exemplar *Stephani* aliis in locis, *Iliad.* β'. 262. ό. 561. χ'. 75. ώ. 111. &c, ſcribo ἀπελαπωμένως. Cujus ſcripturæ rationem reddit *Urbanus*, fol. 99. lin. 24. verſâ paginâ, hiſce verbis, *Quoniam non eundem ſonum ſive literaturam habet cum Nominativo*, ut ἡ αἰδῶς, τὴν αἰδῶ, non αἰδώ. At ἡ Λητώ, τὴν Λητώ, Ὀξυτόνως, quoniam *Nominativus* & *Accuſativus* ſono ſive literaturâ non differunt. *Laſcaris* etiam pag. 234. lin. 7. hanc regulam tradit, Αἱ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ως ὀξύνονται ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ· μόναι δὲ τῶν εἰς ω περισπῶνται· δῖον, αἰδῶ, ἠῶ.

328. ἀλιτραίνεται. γρ. ἀλιταίνεται.

330. Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμεν@ ἐπέεσσι. Syllaba brevis in *Ennœmimeri* ſanatur vi finalis ς: ut apud *Virgil. Georg.* 2. 5.

Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

Ecl. 6. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Æneid. 10. 720.

Graius homo, infectos linquens profugus hymenæos.

Quamvis in duobus poſtremis exemplis ad ς finalem accedit etiam vis Spiritûs aſperi *Ectatica*. Apud Græcos poëtas infinita ſunt hujuſmodi exempla: apud Latinos verò rariora.

VERS. 336. Ἄλλοτε δὲ σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Sic legit *Stephanus*. Et ſic verſus eſt Περιττοσύλλαβ@, qui ſanatur per Συνίζησιν vocalium εε in θυέεσσι. Sed legendum fortè rectius θύεσσι per *Syncopen*, pro θυέεσσι; ut μέλεσσι pro μελέεσσι. *Scut. Herc.* 51. & σήθεσσι pro σηθέεσσι, 129. & τέκεσσι pro τεκέεσσι, 247.

342. Ἐι

342. Ἐι γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώειον ἄλλο γένηται.
Quidam autem ſic legunt,

Ἐι γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώειον ἄλλο γένηται.

χρῆμα] ἀσυναλείπτως· ſed nec *Stephano*, nec *Gretſero* placet hæc lectio, ut nec mihi. Erratum eſt Typographicum proculdubio. Vocalem brevem, & ancipitem ante χυ ſæpe correptam lego, ut in τεύχυα, apud *Theocrit.* Idyll. ι'. verſ. 37. λύχνον, *Idyll.* ιδ'. verſ. 23. τέχυλω, Epigramm. *Theocrit.* ζ'. verſ. 6. At verò ante γχ (ubi γ poteſtatem habet τῦ ν) nec lego uſpiam, nec legi poſſe exiſtimo; cùm *Orthographiæ* repugnet, ſi dictio dividenda ſit: non enim ſcribendum ἐ-γχώ-ειον ſed ἐγ-χώειον.

355. --δώη] *Subjunct.* à δώω verbo *poëtico*. *Stephanus* ſcribit δώη, *Optat.* more *Attico* pro δοίη.

358. Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό, τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
Accentûs ratio, reſpectu quantitatis, poſtulat ut ſcribatur φῖλον Περιπεισπωμένως. Sed memini me legiſſe apud *Euſtathium*, *Accentum acutum* (de quo dicetur inferiùs) ſyllabam etiam naturâ brevem ſanare poſſe. Quamobrem *Accentum* non mutandum cenſui, præſertim cùm ι vocalis ſit anceps, ut nec in ἀἶκος infrà in *Scut. Herc.* pag. 69. verſ. 461. quanquam verſ. præced. & verſ. 455. penult. corripit. Notandum hîc obiter ι breve ſæpe produci ante ſolam Liquidam: e.g. ante λ (ut mittam reliquas liquidas, de quibus aliàs) ut in φιλήτησι infrà, verſ. 373. in φίλ'. apud *Nicand.* in *Theriac.* verſ. 3. Φίλ' Ἑρμησιάναξ-- Niſi quis dixerit verſ. hunc eſſe Ἀκέφαλον. & apud *Hom.* Iliad. δ'. 155. Φίλε κασίγνητε.
In ἀμφι--ut in *Theogon.* pag. 83. verſ. 229.

Νείκεά τε, ψεύδεά τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

In περ- apud *Theocrit.* Idyll. κέ. pag. 279. verſ. 226.

Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.

370. Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Et hîc etiam α penult. in ἄρα producitur ob ſequentem Liquidam ρ (nec tamen ſcribitur περιπεισπωμένως, ut in proxima Obſervatione dictum eſt de φίλον· & nè confunderetur etiam cum *Interrogat.* ἆρα) ſic τὰ producitur ante ρ apud *Theocrit.* Epigramm. α'. pag. 297. verſ. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη.

Niſi quis dixerit potiùs Ἀκέφαλον eſſe hunc verſum. Sic παρ--in παρειῶν apud *Tryphiod.* verſ. 379. in παιδὸς pag. 583. in Φ. 6'. verſ. 30.

Φίλον δ' ὀργῇ ἐν κακοῖς μὴ παιδὸς.

Verſus

Verſus eſt *Trimeter Acatalecticus.*

Quod verò ad accentum attinet, diſſimulare non debeo Ἆρες apud *Homer.* Iliad. ε. verſ. 31. μακροπαράληκτον, ſcribi ſecundum *Stephanum* & *Frobenium* προπερισπωμένως.

Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα·

Hujus tamen διαφορήσεως *Euſtathius* rationem reddit his verbis, Ἐκτείνει ἐν τῇ πρώτῃ κλήσει τὸ δίχρονον, συστέλλει δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ. Καὶ ὅρα ὅπως ὁμοῦ παρέθετο τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν ἐκτάσει τε διχρόνου καὶ ἐν συστολῇ, ὡς ἂν ἐνδείξηται σαφέστατα τὴν διαφορὰν τῶν δισήμων διχρόνων, ἥτις πολλαχοῦ φαίνεται. Καὶ μὴ ἐνταῦθα δόξοι ἂν λόγος κανονικὸς ὑπεῖναι τῇ διαφορήσει· ἵνα τὸ μὲν δεύτερον Ἄρης συστέλλῃ τὸ δίχρονον, ὡς τοῦ Ἄρες βραχυνομένου ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω συγκειμένου κατά τινας· τὸ δὲ πρῶτον Ἆρες ἐκτείνει τὴν ἀρχοῦσαν, ὡς ἐκ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ ἀρᾶσθαι.

Summa huc redit. Penultimam prioris Ἆρες producit *Homer.* quaſi deduceretur ab ἀρᾶ & ἀρᾶσθαι, quæ primam naturâ longam habet: Hinc περισπᾶται. Penultimam poſterioris corripit, quaſi componeretur ex α Privativa particula & ῥῶ ſignificante *dico*, α autem Privat. corripitur. Hinc παροξύνεται. Mitto alias rationes.

In Hesiodi *Operum & Dierum* Librum II.

Stephanus *Operum* unicum librum conſtituit, & *Dierum* alterum. Ego *Philipp. Melanchthonem, Criſpinum,* & *Heniſchium* ſecutus ſic diſtinxi, ut duo ſint *Operum* & *Dierum*, & *Dierum* unius.

Vers. 16. —διετεκμήραντο per η Monophthongum. *Stephanus* ſcribit per ῃ Diphthongum. *Vide* Obſervat. in ὀνόμηνε verſ. 80

40. Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.

Hîc με in μεμνημένος ante duas liquidas producitur Poſitione: infra verò apud *Solon.* corripitur, pag. 431. *id.* verſ. 9.

Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα μεμνημένον ἂρ γάμου ἰδεῖν.

Gretſerus De ſyllabarum dimenſione, pag. 12. hæc habet. *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μν, κλ, πτ. Exemplum voc. corrept. ante μν adducit ex *Heſiodi* Oper. & Dier. lib. 1. verſ. 20.

Ἤτε κ᾽ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Sed quàm non quadret hoc exemplum, dictum eſt ſuprà ſuo loco: ἀπάλαμν☉ ab α Privat. particula deducitur & παλάμη, unde ἀπάλαμος, & per *Epentheſin* ſive, ut diſtinctiùs loquar, per *Paremptoſin*, ſyllabæ penultimæ producendæ gratiâ, ἀπάλαμνος. Eſt autem hîc *Enallage* pedis, nempe *Anapaſti* pro *Dactylo*.

Alii dictæ regulæ confirmandæ gratiâ *Solon.* verſ. citant, & rectè. Cur autem corripitur vocalis brevis ante μν, duas Liquidas, κτ, πτ, duas mutas? Credo propter *Anadiploſin*, præſertim in verborum Præteritis, cùm themata ipſa à μν, κτ, πτ, inchoentur: Quam analogiam ſequuntur & aliæ orationis partes: hoc tamen obſervato, ut prior Liquida vel Muta non pertineat ad præcedentem vocalem: Dato enim quòd κε in κέκτημαι corripi poſſit, non ſequitur ε in ἐκτείνω corripi poſſe. Diverſa enim ſcribendi ratio hoc ſatis indicat, in diviſione ſyllabarum: nam κέ-κτημαι rectè ſcribitur, non -κτείνω ſed ἐκ-τείνω quamvis rectè ἔ-κτεινε à κτείνω, ubi ε corripi poteſt, cùm thema à κτ incipiat

48.---ος in δμώ☉, ſequente vocali, producitur, in *Hephthemimeri*, vi finalis ς. Mallem δμωός.

61.---ἰδεῖν] *Stephanus* legit ἰδεῖαι.

65. ὀμβρηρῆ, γρ. ὀμβρηρῆ.

Δεικνύει ὀμβρηρῆ, κεραδίην δ᾽ ἔδακ᾽ ἀνδρὸς ἀβύτεω.

Verſus hic à Græcis dicitur Δολίχουρ☉, *longam quaſi caudam habens*; ſive Μακροσκελής, *longa crura habens.* Sanatur autem per Συνίζησιν vocalium εω in *Genitivo* Ionico ἀβύτεω, ut in Κρονίδεω, lib. præced. verſ. 71.

71. Ῥηΐδιον γὰρ ἔπ☉ εἰπεῖν] Notandum ☉ in ἔπ☉ produci in *Penthemimeri*, vi finalis ς, & præcedentis Acuti.

72.---ἀπαρνήσασθαι] *Stephanus* ſcribit per η. Ego cur à *Stephano* in hoc & huic ſimilibus diſſentiam, dictum eſt ſupra in libr. 1. verſ. 80. in ὀνόμηνε.

76. ἀροτὸς, non ἄροτος· nam *arandi tempus* hîc ſignificat, ut ſuprà verſ. 68. ἀροτοῖό τε, ab ἀροτὸς idem ſignificante; at ἀρότοιο 78. ab ἄροτος *arationem* ſignificante (ubi *Stephano* mecum convenit) hic tamen apud *Stephanum* eſt Περισπώμενον: Sed erratum credo eſſe Typographicum.

80. Εἴαρι πολεῖν· Θέρε☉ δ᾽ νεωμένη ὔ σ᾽ ἀπατήσει.

Aut hîc Συνίζησις eſt *Diphthongi* ει & *Vocal.* α in Εἴαρι, aut *Enallage* pedis, nempe *Proceleuſmat*, Εἴαρι π--pro *Dactylo* aut *Spondeo*: nam ει hîc θέσει ante α pro communi ſyllaba haberi poteſt: Sed Συνίζησις hîc magis placet, ut ſuprà lib. 1. verſ. 5.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει---

85. Ἀρ-

85. Ἀρχόμενος πατρῷον ἀρότου]—*Stephanus* legit ἀρότρου. Minùs rectè meo judicio: nam aliud eſt *Inchoare aratrum*, aliud, *incboare arationem*: illud enim eſt τῦ ἀρότρου, hoc verò τῦ γεωργῦ.

93. Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια·---

Hîc Συνίζησις eſt terminationis Gen. Plur. primæ Contr. ἑων in ἀγγέων. Hujuſmodi exempla ſunt infinita: νεικέων, lib. 1. verſ. 30. τάχέων pag. 49. 71. κηδέων pag. 77. 101. κερδέων pag. 217. 15. σηθέων. pag. 281. 237. τειχέων. pag. 429. 945, &c.

95. Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, ὐδὲ πρὸς ἄλλυς.

Hîc Συνίζησις eſt terminationis ſecundæ perſon. *Ionic.* Fut. prim. Med. in ἵξεαι. Aliud hujuſmodi exemplum nondum obſervavi in his Poëtis. Πολιὸν ultimam hîc producit in *Hephthemimeri*, vi *Toni* & *Liquidæ* finalis.

110. Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριον ὄμβρον.

Hîc Συνίζησις eſt vocalium εα in ἔαρ, ut in Κλεάρισθ' apud *Theognidem*, pag. 409. verſ. 514.

Κλεάρισθ' ὅι ἔχομεν, χ' ὅια διδῦσι θεοί.

111. Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην.

Trincavelus in Editione ſuâ Ann. 1537. legit ἐπ' ἀλέας, quaſi eſſet Accuſativus ab ἀλής. *Moſchopulus* in Scholiis ab eodem *Trincavelo* editis legit ἐπ' ἀλέα, uti & ego, & ante me *Stephanus*: qui in *Annotatione* in hunc verſum hæc habet, ἐπ' ἀλέα, *ſic Euſtathius* [ubi tamen, non reperio] *non* ἐπαλέα· *at quomodo ſtante verſu viderit.* Sive *Euſtathius*, ſive *Moſchopulus*, ſive quis alius hujus lectionis autor fuerit, mihi placet: nec eſt cur quis ſollicitus ſit de verſu, ut conſtet, ſi enim ab ἅλιος *Dorico* pro ἥλιος, ducatur, ut quidam volunt, & antepenultimam naturâ producat: agnoſcenda eſt hîc Συνίζησις ſyllabarum εα in ἀλέα· ſic autem verſus erit Σπονδειακός. Si verò, ut volunt alii, ab ἀλῶ, id eſt πλανῶμαι, aut quocunque alio ducatur, & antepenultimam corripiat: *Enallage* eſt *Anapæſtici* pedis pro *Dactylo*, qualis eſt ſuprà in ἀπάλαμνον, lib. 1. verſ. 20. & infrà in *Theogon.* pag. 73. verſ. 32. in ἵνα κλεί----

Θεῖλεν, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Et apud *Eratoſthenem* pag. 517. β'. verſ. 6. in---ειπεπτη---

Αἱ δ' δύω ἑκάτερθε πόλοιο πεπεπτηγῦαι.

Et apud *Coluthum Thebanum*, in Helen. rapr. verſ. 206. in Τόφρα,

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρώϊον ὕδας ἀμείψης.

E pud *Apollon. Argon.* β'. 312. in Ἀτρεκέως.

Ἀτρεκέως, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον ὐκ ἐπικεύσω.

Hîc autem Συνίζησις eſt etiam ſyllabarum -έως. Et apud eundem in γ'. 123. in Ἱερεῖς.

Ἱεροῖς Αἰσονίδαο περιξ δέ μιν ἐστεφάναντο.

Et apud *Homerum* Iliad. ι, verſ. 5. in Βορέης.

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

Sed notandum, reſpectu loci primi ubi hæc *Enallage eſt*, verſus hujuſmodi ab *Euſtathio* dici ἀκεφάλους ſive μικροκεφάλους, διὰ τὸ ἐκπεσεῖν τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν οὖσαν ἐκτάσεως, *quod prima ſyllaba primi pedis brevis ſit*: non obſtante quod Βορέης & ejuſmodi dictiones ſint τετράχρονοι καὶ ἰσοδάκτυλοι *quatuor temporum & Dactylo æquales*. Talis occurrit verſus apud *Virgil.* Georg. 1. 482,

Fluviorum rex Eridanus, campóſque per omnes.

113. μέγα] γρ. μέγαν.

141. ἔνδοθεν] γρ. ἔνδοθι.

159.---βοὸς Ἴφι κταμένοιο] -ὸς in βοὸς producitur in *Hephthemimeri* vi *Toni & finalis* ς.

163.--κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν, (non -ῆφι ſecundum *Stephan.*) ut κρατῆρος ὕπερθεν 362.

177. Τῆμος δ' ἥμισυ βουσὶν, ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη.

Si ſic legatur hic verſus, --πὶ δ' ἀνέρι *Pedem* conſtituit *Proceleuſmaticum*. Mallem ſic legere,

Τῆμος δ' ἥμισυ βουσ' ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη.

182. Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο.

Notand. ας terminationem Accuſativi Pluralis primæ & ſecundæ Declin. Simplicium ſæpe corripi per *Syſtolen* Doricam:

In prima, μεταναιέτας in *Theogon.* pag. 85. verſ. 401,

Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.

Et apud *Theocrit.* Idyll. κγ'. pag. 235. verſ. 63. αἴτας.

Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

In ſecunda Declinatione frequentior eſt *Syſtole*, ut in τροπὰς ſuprà: & rurſum verſ. 281.

Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο.

Et verſu 293---δεινὰς αἴτας. Et in *Theogon.* verſ. 60. κούρας. & 267, Ἅρπυιας. & 653, βουλάς. Apud *Theocrit.* pag. 123. Idyll. α'. verſ. 134, ὄχνας. β'. 160, Μοίρας. γ'. 2. αὐτάς. 3, τάς. δ'. 2, αὐτάς 3, πάσας. 29, νύμφας. ε'. 103, ἀντολάς. 121, Σκίλλας. 136, κίσσας. ς'. 32, θύρας. ζ'. 87, καλάς, &c.

186. Τόνδε μετ'] At *Stephanus*, Τόνδε μέτ'. Hîc Lectorem obiter præmonitum volo, me *Gazam* ſecutum (pag. 56. lib. 4. De Conſtructione) non transferre accentum in Præpoſitionibus, quamvis tranſpoſitis, Apoſtrophum paſſis. Verba *Gazæ* hæc ſunt, Αἱ ποθοῦσαι δὲ ἔκθλιψιν τοῦ φωνήεντος οὐκ ἀναστρέφονται, ἐπιφέροιτό τις.

189.--ἄν

189. --ἂν φυτὰ βαίνῃ] γρ. ἀμφυτά. *Stephanus* ſcribit ἀν ſine accentu: minùs recte, cum non patiatur *Apoſtrophum*, ſed *Apocopen*, pro ἀνά. ut πὰρ pro παρά. *Tmeſin*, inquiet, patitur, ἀνὰ φυτὰ βαίνῃ, pro ἀμβαίνῃ t id ſcio; verùm extra Compoſitionem, a ſuo verbo per *Tmeſin* diviſa præpoſitio ſuum nihilominus habebit accentum.

190--ὀινέων] Hîc Συνίζησις eſt terminationis Ionicæ -έων in Genit. Plur. ſecundæ Declinat. Simpl. Hujus generis Συνιζήσεως exempla ſunt plurima: ſuprà libri primi verſ. 30, ἀγορέων. in *Scut. Hercul.* pag. 45. verſ. 68, ὀυχωλέων 232, Βαιυκσέων, in *Theogon.* pag. 69. verſ. 79, ἀπασέων. 130, Νυμφέων. 828, Πασέων κεφαλέων. Et apud *Theocrit.* Epigramm. ί, pag. 273. verſ. 4. Μυσέων, &c.

198. Ἠὼς, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου. Hîc Συνίζησις eſt duarum ſyllabarum brevium έας in πολέας, Accuſ. quintæ Simplic. Unicum hoc exemplum hujus generis in hiſce Minoribus poëtis obſervavi. Apud *Homerum* bis reperitur eadem Συνίζησις in eodem loco, id eſt, in *Hepthemimeri*. Iliad. ά. 559.

Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Iliad. β'. 4.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

199. Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.

Stephanus legit πολλοῖς δ' ἐπὶ, & *Stephanum* ſecutus *Lectius*. Sed metri ratio hanc lectionem non admittit: Legi poteſt πολλοῖς δὲ ἐπί. Sed nec hæc placet lectio, præſertim cùm *Trincavelus*, qui *Stephano* antiquior eſt, lectionem noſtram confirmet.

201. Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατα χεύετ' ἀοιδήν.

Hìc Συνίζησις eſt duarum ſyllabarum --έῳ in Δενδρέῳ quæ pro uno tempore habentur ob ſequentem vocalem: ut apud *Homerum*, Iliad. γ'. verſ. 152,

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Stephanus hoc in loco ſcribit Περιπερρυτόνως, Δενδρέῳ in ſuperiore, Παρρυτόνως, Δενδρέῳ. *Frobenius* & *Trincavelus*, ille apud *Homerum*, hic apud *Heſiodum*, ut nos, Παροξυτόνως. Et rectè; nam legimus δένδρεα à Sing. δένδρεον (pag. 77. *Theogon.* verſ. 216.) Quod in *Genitivis* & *Dativis* fit Παροξύτονον, lege *Nominat. Sing.* Περιπαροξυτόνου. Item, in Χρυσέῳ, *Iliad.* ά. verſ. 15, & 374.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

207.---Βίβλινος οἶνος] Sic *Trincavelus* & *Melanchthon. Stephanus* legit, Βύβλινος alias in *Theſaur* & *Etymol.* Hujus Ἀφαιρέσεως cauſa eſt, uti conjicio, & in hac dictione & in aliis

multis

multis, ſimilitudo prolationis τοῦ ι & τοῦ υ, ut ſuprà animadverſum eſt in Δι᾽] verſ. 2. libri primi. Sic apud *Tyrtæum*, (ſecundùm *Criſpin.* & *Stephanum*) in β'. verſ. 2. legitur ἀμφιπερικτύονας, corruptè, pro ἀμφιπερικτίονας, ut apud *Homerum* Odyſſ. β'. verſ. 65. περικτίονας (ſecundùm ipſum *Stephanum* & *Frobenium*) nam à κτίζω, *condo*, formatur.

212. Ἄντιον ἐυκραέος ἀνέμου] -ος in ἐυκραέος producitur in *Penthemimeri*, vi Finalis ς & præcedentis Toni- γρ. ἐυκραέος ζεφύρου.

214. Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου·
Verſus hic à Græcis Ἀκέφαλος ſive Μικροκέφαλος dicitur, quòd incipiat à ſyllaba brevi. (apud *Homerum* τρὶς utrius eſt temporis, *Odyſſ.* ι. 65.

Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.

Item, apud *Theognid.* pag. 377. verſ. 633,

Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς, ὅτι κ᾽ ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ)

Ἀκέφαλοι ſunt & ſequentes verſus: Apud *Theocrit*, Idyll. κδ'. pag. 253. verſ. 222,

Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι· nam verſu 236. πρὶν corripitur.

Apud *Aratum* in *Dioſem.* verſ. 764,

Παρειπὼν ὤνησεν ὅτ᾽ ἐγγύθεν ὤρορε χειμών.

Apud *Dionyſ.* De ſitu orbis, verſ. 343,

Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον· ἐκ δὲ βορείης,
γρ. Οἵ ῥά τε—

Apud *Apollon.* in *Argonaut.* γ'. 984.

Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων.

Quanquam citati verſus omnes, ut & *Heſiodi*, ſanari videntur per *Ectaſin* vocalis brevis, aut ante Liquidas ν, ρ, aut Final. ς, quæ aliis etiam in locis ſyllabas breves producunt; de quibus aliás. Sed qui ſequuntur verſus, nullo modo videntur poſſe excuſari, quin defectum temporis patiantur, ut verè ſint Βραχυκέφαλοι, ſive Ἀκέφαλοι.

Apud *Homerum Iliad.* ψ'. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Et *Odyſſ.* μ'. 423.

Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

217. Χώρῳ ἐν ἰναέϊ, καὶ] Syllaba brevis in *Penthemimeri* ſanatur à præcedente *Acuto*, & ſequente *puncto*, ut & initiali literâ *Anadiplaſiaſmi* capace.

219. καταδῦναι] *Stephanus* legit καταδύηναι ſubſcripto ι. (quanquam ſuprà lib. 1. verſ. 348. ſcribit δύηναι, & lib. 2. verſ. 86.

ἵκηαι

ἴκηαι, non ſubſcripto ι, & multis aliis in locis.) Ego verò nuſquam ſubſcribo in terminatis *Ionicè* in--ηαι in *Subjunct.* Paſſ. & Med. ut nec *Caninius.* Canon enim eſt, Οἱ Ἴωνες ἀποβάλλοντες τὸ τ τῦ τρίτυ προσώπυ δεύτερον ποιῦσιν. ὡς τὸ. κέλεαί με [à κέλεϑ] ὅτως ἴδηϑ ἴδηαι. Vide *Etymol. Magn.* Col. 466. lin. 7. in Ἴδηαι. *Euſtathius* in ἴδη, *Iliad.* ά. verſ. 203.) ſecunda perſon. *Aor.* 2. Subjunct. Med. factum docet ἴδη ex ἴδηαι per *Craſin*, addo etiam & *Synæreſin*: Nam contractis ηα in η per *Craſin*, ι Subjunctiva vocalis, quoniam poſſcribi non poteſt, ſubſcribitur per *Synæreſin*, ut indè fiat ῃ diphthongus: quæ ſi per *Hypexæreſin* & *Dialyſin* reſolvatur, redibit ηαι, ab ηται tert. perſon. per *Ecthlipſin* literæ τ. Non ſubſcribendum igitur ι terminatis ab ηαι in Subjunctivo.

220. Θῆπα ἄοικον] *Stephanus* legit Θῆτ' ἄοικον, ità ut producatur α particula Privativa, ſequente etiam ο parvo.

225. Βῦσι καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα. Obſervanda Συνίζησις vocalium ηε in ἐπηετανόν.

258. Ἄσκρη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, ὐδέποτ' ἐσθλῇ. Hic verſus eſt Περκοίλιος, ſive *prominentem* quaſi *ventrem habens*: ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum--έη in ἀργαλέη (ut &-έῳ in Δενδρέῳ, verſ. 201) quæ pro una ſyllaba habentur, eâque brevi, propter ſequentem vocalem. Quidam legunt,

Ἄσκρη χεῖμα κακῇ, θέρει δ' ἀργαλέῃ, ὐδέποτ' ἐσθλῇ, negligentes prorſus in metri ratione particulã *Apoſtrophum* paſſam: quam lectionem reprehendit *Stephanus* ut vitioſam.

265. Βύληαι χρέα τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ. *Stephanus* legit Βύληαι δ' χρέα τε προφυγεῖν, &c. Cur per η Monophthongum ſcripſerim Βύληαι, vid. ſuprà in καταδῆναι, verſ. 219. Quod ad particulam δ' attinet, ſecutus judicium *Philippi Melanchthonis* delendam putavi, magíſque id adeò quod *Stephanus* aliis in locis aversatus ſit particulas καὶ & δ' etiam *Apoſtrophum* paſſas, *Oper.* ά. verſ. 310.

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς non κ' ἀεργός & β'. verſ. 258.

Ἄσκρη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ ὐδέποτ' ἐσθλῇ non θέρει δ' ἀργαλέῃ Contra autoritatem ſuperiorum Editionum. *Bailius* legit Βύληαι δ'] inchoans verſum à *Dactylo*, additque, Monoſyllabas particulas communes reddere præcedentes etiam diphthongos. Non memini tamen legiſſe unquam diphthongum correptam ſequente monoſyllabâ particulâ integrâ: ſequente *Apoſtrophum* paſsâ, fateor. Quanquam non nego quin corripiantur ſæpius αι & οι in fine, ſequente etiam conſonante: De

 quibus

quibus aliàs dicetur. Hæc tamen Lectio [Βϋλῃαι ϡ] ſi retinenda ſit, mallem ſanare pathos, à quo verſus dicitur Περκοίλιος, agnoſcendo Συνίζησιν, ut in *Indicat.* in ἴξεαι pro ἴξῃ, *Oper.* β'. verſ. 95.

Ἐυοχέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, ὐδὲ πρὸς ἄλλυς.

Utrobique uti potuit poëta *Craſi* & *Synæreſi* Attic. ἴξῃ, βϋλῃ noluit tamen.

266. Δείξω δή τοι] Sic *Philipp. Melanchthon.* Quam lectionem etiam *Moſchopulus* videtur agnoſcere, Δείξω δή σοι, ἤγυν διδάξωσι. Sic ille. *Stephanus* legit, Δείξω δέ τοι] *Bailius* lectionem *Stephani* agnoſcit &, hinc anſam arripit regulæ tradendæ, quæ eſt hujuſmodi, *Quædam monoſyllabæ dictiones* τέ, κέ, δέ, γέ, μέν, γάρ, τίς, *& ſimiles, vices Liquidarum ſubeunt, & interdum ſeipſas producunt.* Produci poſſe fateor in *Cæſuræ* ſpeciebus. Seipſas producere, eò quòd ſint Monoſyllabæ, id verò pernego: nam & Diſſyllaba & Polyſyllaba, in *Cæſura* ultimam brevem poſſunt producere, ut in *Triemim.* pag. 51. verſ. 167. *Scut.* Κυάνεα,

Κυάνεα χάπα νῶτα, μελάνθησαν ϡ γένεια.

Et apud *Moſch.* in Idyll. β'. verſ. 61. Χρυσοῖο,

Χρυσοῖο ταλάρϱιο ϖεῖο κατε χείλεα ταρσοῖς.

Quanquam utrobique videtur ſyllaba brevis ſanari à conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace. Monoſyllabas ab ε pſilo terminatas, in hiſce minoribus poëtis nuſquam lego productas niſi in aliqua *Cæſuræ* ſpecie, & potiſſimùm in *Triemimeri*, nec in *Triemimeri* niſi ſequente Liquidâ, ut in *Theogon.* verſ. 340. Φασίν τε Ῥῆσόν τ'] & 341. Νέσσν τε Ῥόδιον θ'] & 649. Υμεῖς ϡ μεγάλων] & 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε] & apud *Theocrit.* Idyll. κϛ'. 118. Ἤτοι ὄγε ῥέξαι] & κέ 73. Τὺς μὲν ὄγε λάεσσιν] Ut que apud *Virg.* Æneid. 3. 91. *Liminàque laurúſq; dei,* [— ϡ ve ò producitur in *Scut.* ſequente δ; ſed, ut dixi, in *Cæſura*, viz. *Hephthemimeri*, pag. 51. verſ. 195,

Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ ϡ Δεῖμός τε Φόβος τε. & 236,

Ἄγεια δεχνυμένω· ὅπὶ ϡ δεινοῖσι χαλινοῖς.

Extra verò *Cæſuram* nuſquam, quod ſcio, niſi ſequente *Liquidâ*, ut apud *Menandr.* pag. 489. in ε. verſ. 8,

Οὔπω γδ' οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'. ἂν ϡ λέγῃς.

Verſ. eſt *Trimeter* Acatalect. ubi ϡ per *Ectaſin* ſupplet *Spondeum* ſequente λ.

Monoſyllabas μέν, γάρ, τίς, κέν, σύν, &c. à *Liquida* aut ς terminatas poſſe produci concedo, & in Cæſur. & extra: De quibus alias.

281. --μ῀ τρέπας ἠελίοιο] De *Syſtole* in τρέπας vid. ſuprà *Obſerv.* in verſ. 18.

293.--δεινὰς ἀήτας] De *Syſtole* in δεινὰς vid. ibidem.

306.--ὅσσ' ἀεργὸν] γρ. ὥς σ' ἀεργὸν.

314. Μήτε τριηκόντων ἐτέων] γρ. τριήκοντα.

328. Ἤ τι ἔπος εἰπὼν] Notandum, ος in ἔπος produci in *Triemimeri* (ut ſuprà verſ. 71, in *Penthemimeri*, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν) vi præcedentis *Acuti*, & *Finalis* ς.

331. --δειλός τοι] γρ. τις.

339. Εἰ δὲ καλὸν εἴποις.] Hîc ον in καλὸν in *Triemimeri* habetur pro ſyllaba longa: ut ος in ἔπος 328. γρ. Εἰ δὲ καλόν τ' εἴποις. Sic legunt quidam, verſûs ſanandi gratia. Quanquam quid opus eſt τ' ſive pro particula impletiva τέ, ſive indefinita τί; Exempla productæ vocalis brevis tonum habentis ante Liquidam, & ς, in *Cæſura* præſertim ubique occurrunt.

348.--ἔασι.] verſum claudit. *Stephanus* legit hoc in loco ἔασσι per *Anadiplaſiaſmum* τοῦ σ. Sed quid opus eſt *Anadiplaſiaſmo*? Triginta ad minimum in locis à *Stephano* apud *Homerum* legitur per σ unicum.

355. Μηδέποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ.
Huic verſui *Stephanus* præmittit verſum ſequentem,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι· additq; in Annotationibus in hunc verſum omitti in *Aldina* & aliis editionibus; cùm non animadvertit redundare potiùs in ſua; nam bis legitur, nempe hoc in loco, qui verſus eſt ſecundum illum, 735, & infrà 757, in Editione verò noſtra (nam duos Ἔργων καὶ Ἡμερῶν conſtituimus libros) 376.

374.--θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, quem ſecutus ſum. *Stephanus* etiam hanc lectionem in margine adſcribit. In textu tamen legit --θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.

382. --φημίζωσι. γρ. φημίξωσι. νύ τις] γρ. νύ τοι.

In Hesiodi *dies*.

VERS. 19. Ἀνδρεγόνος τ' ἀγαθή.] γρ. δ' ἀγαθή. ut infrà verſ. 24. Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος.

29.--μάλα] *Stephanus* legit μέγα. πεπυκασμένος] γρ. πεπνυμένος.

46.--ἀποδείελα] γρ. ἐπὶ δείελα.

48.--φυτάλιμον] γρ. φυτεύειν.

55. πέρι] Παροξυτόνως· nam excellentiam ſignificat.

57.--ὅτι

57. —ἐπιδείελα] γρ. ἐπὶ δείελα.

64.—ὑπερβασίας ἀλεείνων] ὑπερβασίας ultimam producit, cùm ſit ſecundæ Declin. *Pariſyllab.* non ſecundæ *Contract.* quod etiam accentus indicat.

In HESIODI *Scutum Herculis.*

VERS. 3. Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος. *Bailius Dactylum* agnoſcit hic in quinto loco, corripiendo ε ante κτρ, & verſ. 16. in Ἠλεκτρυώνης. Mallem tamen dicere, hic Συνίζησιν eſſe vocalium υω, ita ut verſus fiat Σπονδειακός.

5. Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζεν. Notandum, particulam τε produci in *Triemimeri*, ſequente Liquidâ μ.

7. Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεείων. *Stephanus* legit κυανέων. Sic autem ſi legatur, quî conſtabit metri ratio? Nam antepenultima ubique corripitur, ut infrà verſ. 167 Κυάνεα κάτα νῶτα—] *Trincavelus* legit κυανεάων. Sic quidem ſanatur metrum: ſed quænam hæc *Syntaxis* Subſtantivi *Neutrius*, & Adjectivi *Fœminini*? Niſi fortè dicat quiſpiam, βλεφάρων pati *Syncopen*, & poni pro βλεφαρίδων· aut etiam concesso quòd βλεφάρων deſcendat à βλέφαρον, cùm tamen βλεφαρὶς ſit ejuſdem ſignificationis, κυανεάων, metri ratione id poſtulante, poſſe referri ad βλεφαρίδων. Quale exemplum eſt illud *Homeri*, Odyſſ. μ'. verſ. 74, 75 — νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε.

Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ — ubi obſervat *Plutarchus* τὸ *quod*, referri ad νέφος *ſubintellectum*, non ad νεφέλην *Subſtantivum expreſſum*.

Stephani lectio non videtur poſſe defendi, niſi dicamus verſum eſſe μείουρον, ſive μύουρον, cùm in *Iambum* deſinat, & antepenultimam etiam in κυανέων *Ectaſin* pati, producto dichrono ante ν. Sic autem verſus eſſet πολυπαθέστατος. Quamobrem κυανέων *Stephani* lectio non placuit. Κυανεάων *Trincaveli*, vidiſſem modo tempori, retinuiſſem; *Plutarchi* præſertim fretus judicio in re non diſſimili: verùm non vidi ante librum excuſum. Reponendum igitur cenſui κυανεείων, ſic conſtante & *Metri* ratione & *Syntaxeως*; favente etiam nobis analogiâ, ſive dicamus, ut pro θεῖον, θέειον (per *Epentheſin* Poët. literæ ε pſili

pſili ante ει Diphth.) unde ϑεείω (apud *Theocritum* Idyll. κδ'. verſ. 94.) ſit κυανέειον, unde κυανεείαν, pro κυάνεον poni; (nam *Etymolog.* agnoſcit utrumque, κυάνεον & κυάνειον) ſive dicamus eſſe *Epentheſin* Diphthongi ει in κυανεείων pro κυανέων, qualis accidit in multis aliis.

20. Ὡς γάρ οἱ δίκειτο--] Hic verſus Μικρκέφαλος dici poteſt, quod à *Trochæo* videatur inchoari, qui à *Spondeo* deficit uno tempore. Sed ſanatur multis modis: Et quod [γάρ] *Oxytonon* ſit; & quòd in *Liquidam* deſinat; & quòd ſequens ſit διασωζόμενον. Vide *Euſtath.* de diverſa ratione ſanandi ſyllabas breves in verſ. 172. Iliad. γ'.

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Apud *Apollon.* in Argon. ter obſervavi particulam [γάρ] eodem in loco poſitam ſequente οἱ. Argon. α'. 526.

Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τὸ ῥ' ἀνὰ μέσσην.

ubi τὸ etiam *Ennecemim* producitur ante ῥ.

Arg. α'. 1231. Πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα.

Arg. γ'. 87. Εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται ἐμμενέουσα.

Eandem etiam rationem ſequitur & particula μὲν apud *Theocritum* infrà pag. 205. Idyll. ιζ'. verſ. 82.

Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται.

29.---φυτεύσῃ, Aor. I. *Subjunctivi*] γρ. φυτεύσαι, *Optativi*.

36. Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη] γρ. Εὐνῇ ἐν φιλότητι μίγη.

54. Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι. Hic verſus eſt διπαθής. Reſpectu primi pedis σκάζει, *claudicat*, & tempore deficit, & dicitur Ἀκέφαλος, ſive μικρκέφαλος, ſive βραχυκέφαλος: reſpectu tertii pedis πλεονάζει, *redundat* ſyllaba, & dicitur προκοίλιος. Sed ſanatur utrumque πάθος,

Alterum κατ' ἔκτασιν vocalis ancipitis ante Liquidam in Αὐτὰρ, *Oxytono*: ut apud *Homerum* in verſu λαγαρῷ, Il. ζ'. 157.

Ὦπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·

(quanquam hic excuſari etiam poteſt ob ſequens διασωζόμενον, ut dictum eſt ſuprà in γάρ οἱ, verſ. 20.)

Alterum πάθος ſanatur κατὰ συνίζησιν, coëuntibus quaſi in unam ſyllabam -ηα in Ἰφικλῆα *Accuſ. Ion.* prim. *Contract.* (ut -ήων in βασιλήων, *Gen. Ion.* 3. *Contract.* *Oper.* α'. verſ. 259. & -ῆες in βασιλῆες, *Oper.* α'. 261. & -ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, *Dat. Ion.* I. *Contract.* in *Scut. Hercul.* verſ. 458.)

Poteſt etiam duobus aliis modis ποδίζεσθαι hic verſus: ſive admittamus *Dactylum* ſecundo loco, amittente η unum tempus ob ſequentem vocalem, & producto α in *Penthem.* Sive tertio

loco

loco admittamus pedem *Proceleuſmaticum*. Occurrunt exempla in utroque genere, quæ prudens omitto. Magis tamen placet prior menſurandi ratio.

A *Dactylo* verò inchoari non poteſt: cùm ἶφι, unde componitur Ἰφικλέης, ῆς, penult. naturâ producat; id quod vel accentus indicat, & conſtans poëtarum uſus, ut in Ἰφικλείδην infrà verſ. 111. Οὐδ' Ἰφικλείδην δεδίξεται---in Ἰφιδάμας *Iliad.* λ'. 221. in Ἰφιμέδειαν, *Odyſſ.* λ'. 304. in Ἰφικληείης, *Odyſſ.* λ'. 289.

Ἐκ φυλακῆς ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης. Et verſ. 295,

Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη. Et in Ἰφίκλου, *Il.* β'. 705; Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο. Ut & apud Propert.

Cognitus Iphicli ſurripuiſſe boves.

58. Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος

Verſus eſt Σπονδειακός· nam α in Ἀπόλλωνος habetur pro ſyllaba longa, product. per *Ectaſin*: ut in ἀπονέονται, apud *Aratum* in *Dioſem.* verſ. 1032,

Τείνονται γέρανοι καὶ παλιμπετὲς ἀπονέονται.

Sed redeo ad exemplum præſens. Ἀπόλλων infrà verſ. 68. primam ſyllabam correptam habet, & Ἀπόλλωνος verſ. 70,

Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου.

Et ſic apud *Homerum* modò productam, modò correptam legimus. Producitur *Iliad.* α'. verſ. 14,

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

& verſ. 21, Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

& verſ. 36. Ἀπόλλωνι ἄνακτι· τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ.

Ubi hæc *Euſtathius*, Παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἀρχουσα τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἄνακτι--, καὶ περὶ τούτων, ἐν τῷ --ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, καὶ ἀλλαχοῦ ἐκτείνεται Ἀττικῶς· καί τοι τῆς ἐν τῇ παραληγούσῃ τῶν προθέσεων ἀναλογίας συστέλλεσθαι ἀπαιτούσης αὐτό. Ἐν δὲ τῷ --ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις συστέλλεται.

59. Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἀρ---Hic ὃν producitur in *Penthemimeri*, vi *Toni* & ν *Liquidæ* finalis.

62. ---ἀμφιδεδήει. Rectè hic in penultima ſubſcribitur ἰῶτα, eò quod ſtet αι Diphth. propria in *Fut.* 1. *Act.* Alioquin enim non ſubſcriberetur: malè igitur ſcribitur κέχηνα per η, cùm in penultima *Fut.* 1. χανῶ ſit α tantùm: malè etiam, ſicubi occurrat, πέφηνα, & alia ejuſdem ordinis: Non enim formantur à penultima *Præſent. Act.* (ut volunt quidam Grammatici) ut patet ex analogia in cæteris. Si à penultima *Præſentis* formaretur, cur non & ἔσπειρα, aut ἔσπειρκα à σπείρω; At ἔσπορα *Præt. Med.* ab omnibus agnoſcitur. Contrà verò πείθω facit πέποιθα.

Cur?

Cur? Quia à πείθω? Neutiquam: Sed quod ει Diphth. in *Fut.* retineatur. Sic etiam χρονίζει *Joan. Diaconus*, à δαίω.

68. Ἀλλά οἱ ἐυχωλέων ἐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. *Oedema* eſt in pede tertio: ſed ſanatur per Συνίζησιν.

69. Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην. Claudicat hic verſus ſecundo pede, à priori: ſed ſanatur in *Triemimeri* tribus modis: Et quòd [γάρ] *Oxytonon* ſit; & quòd in *Liquidam* deſinat; & quòd ſequens οἱ ſit διασωζόμενον.

71. Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τεύχεων τε καὶ αὐτοῦ. Et hic verſus *Oedematicus* eſt pede quinto, à priori: ſed ſanatur per Συνίζησιν terminationis Ionicæ in *Prima Contract.* in τεύχεων, ut ſuprà verſ. 69, in ἐυχωλέων *Secund. Simpl.*

77. Ὅς ῥα τόθ᾽ ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον. Hic verſus claudicat quinto pede, à priori; ſed ſanatur in *Enneemimeri* duobus modis: & quòd κρατερὸν naturâ ſit *Oxytonon*, & quòd in *Liquidam* deſinat, quæ poteſtatem habet producendi vocalem brevem præcedentem.

102. Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος. Claudicat & hic verſus quinto pede, ut ſuprà verſ. 77. ſed ſanatur κατ᾽ ἔκτασιν vocalis brevis ante ς, quod poteſtatem habet producendi ſyllabam brevem præcedentem etiam extra *Cæſuram*: ut apud *Theocritum*, Idyl. λ. verſ. 32. Καί με κατεσίναζε. Verſus eſt *Iamb. Dimet. Catalecticus, Anacreonticus*: ubi notandum, ε ante σ in κατεσίναζε produci; alioquin enim verſus non ſtaret. Item, Idyll. κη. verſ. 2.

Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. Ubi ι in οἰκωφελέεσσι habetur pro ſyllaba longa, ſequente σ in proxima dictione. Nam verſus eſt *Pentameter Choriambicus*.

In omni verò *Cæſuræ* ſpecie ſyllabam brevem præcedentem ſæpe producit: ut dictum eſt ſuprá.

103. Ὤθει] *Stephanus* legit Ἤθει, & in margine adſcribitur Ὤθει. Ego lectionem Ἤθει in marginem rejeci, ut quæ cum interpretatione noſtra minimè cohæreat: & lectionem alteram Ὤθει lubentiùs amplector, ut quæ interpretationi aptè reſpondeat.

114.—πολὺ φίλτερα. γρ. φέρτερα.

116. Θυμῷ γηθήσας] γρ. Μύθῳ γηθήσας. Hîc obiter obſervanda *Synthesis*, ſive *Enallage Generis*: γηθήσας enim non refertur ad voces βίη Ἡρακληείη, verſ. præcedent. ſed ad perſonam per *Periphraſin* ſignificatam, nempe *Herculem*: ὐ πρὸς τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον· vel, ut *Joannis Diaconi* verbis utar in Scholiis, πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸν λόγον συμβιβάζει. Talis eſt & illa *Enallage* in *Theogonia*, verſ. 951.

Ἶς Ἡρακλῆος τελέσας στονόεντας ἀέθλους. τελέσας Genere concordat cum *Hercule*, qui per *Periphraſin* deſcribitur his verbis. Ἶς Ἡρακλῆος, ut ſuprà βίη, Ἡρακληείη. Talis & illa *Coluthi* in *rapt. Hel.* verſ. 370.

Τέκνον ἀκηχεμένη, non ἀκηχεμένον, idque ſexûs diſcernendi gratiâ. Tales & illæ Homericæ, Iliad. έ. 382.

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

& Iliad. χ'. 84.

Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα.

& Odyſſ. ό. 125.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Illa verò Odyſſ. λ'. verſ. 90, 91,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, Per omnia ſimilis eſt huic noſtræ *Heſiodicæ*: Nam per *Periphraſin* ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο ponitur pro Τειρεσίας, cum quo concordat Genere *Participium* ἔχων· ut ſuprà βίη Ἡρακληείη, pro Ἡρακλῆς, cum quo genere concordat *Participium* γηθήσας.

Hinc etiam ſunt illæ *Virgilianæ*:

Centauro invehitur magna.---Æneïd. 5. 122.

ubi *magna* concordat Genere cum *navi*, cui nomen *Centaurus*.

Præneſte ſub ipſa. Æneïd. 8. 561.

ubi *ipſa* concordat Genere cum *urbe*, cui nomen *Præneſte*. Sic dicimus, *Eunuchus Terentiana*, ubi intelligitur *Comædia* cui nomen *Eunuchus*: & *Mea Glycerium*, ubi intelligitur *amica* cui nomen *Glycerium*. Sed in his poſtremis exemplis, nempe Latinis, poteſt agnoſci *Ellipſis Rei* aut *Perſonæ* ſignificatæ, eáque non invenuſta. Et hæc hactenus obiter, uti dixi, de *Enallage* generis.

143. κυάνε--] γρ. κυανέ. διὰ πτύχες] *Diviſim*. Sic legendum puto, ut referatur διὰ ad ἠλήλατο, à quo per *Tmeſin* dirimitur. *Stephanus* & *Trincavelus* legunt διαπτύχες] *Conjunctim*. Sed neq; apud *Stephanum* in Theſauro Græco, nec apud alios *Lexicographos* ejuſmodi Nomen compoſitum reperio. Erratum eſſe credo Typographi, qui fortè cùm in exemplari legeret δια ſine accentu, relicto nullo *Diaſtemate* inter δια & πτύχες *Præpoſ.* cum *Nom.* in unum contraxit. Quam conjecturam meam accentus etiam in διαπτύχες confirmat. Nam, ſecundum analogiam, ſi admittenda eſſet illa compoſitio, ſcribi deberet διάπτυχες, Προπαροξυτόνως, tanquam à Nom. Sing. διάπτυξ, Παροξυτόνως, ut ἀκέρνυξ à νύξ· non διαπτύχες, Παροξυτόνως, ut hîc, tanquam à διαπτὺξ, Ὀξυτόνως.

152. ι ante ϱ. & 158. α ante μ producuntur in *Hephthemim*.
153. κελαινῆ] γϱ. μελαίνῃ.
156. κῆρ.] Ὀξυτόνως. *Steph*. leg. κῆϱ.] Πεϱισπωμένως.
158. τεθνειῶτα] *Steph*. νῶτα. at verſ. 175. nobiſcum legit τεθνεἰῶτες.
165. θωῦτα] γϱ. θαύματα.
167. Κυάνεα κάτα νῶτα.] α Finale in Κυάνεα in *Triemimeri* habetur pro ſyllaba longa. γϱ. Κυάνεοι.
169. Ἐς σφέας δερκομένων.] Συνίζησις vocalium εα in σφέας.
170. Τῶν καὶ ὁμιληδὸν σίχες ἤϊσαν---] γϱ. ὁμιλαδόν.
171. Οὐδ' ἔπεϱι τρέετην] Sic videtur interpres legiſſe. *Stephanus* legit Οὐδέ πεϱι.
175 τεθνειῶτες] à τεθνειὼς, per *Parentheſin* τοῦ ι pro τεθνεὼς, *Ionico*] à τεθνηκὼς, communi *Prat*. per *Ecthlipſin* abjecto κ, & per *Syſtolen* mutato η in ε. *Stephanus* ſuprà 158. leg. τεθνηῶτα à τεθνηὼς, per *Ecthlipſin* τοῦ κ tantùm, à τεθνηκὼς, *Præterito* communi. In penult. utriuſque terminationis---ῶτα & ---ῶτες *Ectaſis* Poëtica eſt, mutato ο in ω, contra communem analogiam. Ab utroque recto, τεθνειὼς, & τεθνηὼς, obliquos reperio apud *Homerum*: hanc tamen differentiam obſervavi, quòd qui à τεθνηὼς deſcendunt caſus, pauci admodum ſunt iique omnes βϱαχυπαϱάληκτοι, ut τεθνηότος, Il. ϱ'. 435. τεθνηότα Il. τ'. 300. τεθνηότας, Od. ψ'. 84. Qui verò à τεθνειὼς, plurimi, iique μακϱοπαϱάληκτοι, ut τεθνειῶτος, Il. ι. 629. ν'. 659. σ'. 173. aliiſque multis in locis. τεθνειῶτι, Od. κ'. 494. τεθνειῶτα, Il. ζ'. 464. π'. 858. ϱ'. 229, &c. τεθνειώτων, Il. π'. 16. (Lego tamen τεθνειότες, Od. ώ. 56. & τεθνειότα, Il. ώ. 20. quamvis aliàs nuſquam: ſæpe tamen, ut dixi, τεθνειῶτος & τεθνειῶτα.) Et hujus quoque διφοϱήσεως fortè cauſa eſt, quòd ει & η apud recentiores, & apud hodiernos etiamnum Græcos ſimilem ſonum habeant.
176. κοτέοντε] γϱ. κοτέοντε.
185. Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν.
Sic legendum, ut verſ. 18, *Theogoniæ*. *Stephanus* legit ἠδ' Ἄσβολον] vel potiùs, *Stephano* imprudente, aut quiſquis à *Stephano* illi negotio præfectus erat, (εἷς γὰϱ ὀφθαλμὸς οὐ πάνθ' ὁϱᾷ) per errorem irrepſit in hunc locum pro ἰδ' Apoſtrophum paſſo, cùm ſenſum non metrum attenderet: ſunt enim hæ particulæ ἠδὲ & ἰδὲ ἰσοδύναμοι, reſpectu ſignificationis, & pronunciationis etiam propter ſimilem ſonum τοῦ η & τοῦ ι; non tamen ἰσόχϱονοι, reſpectu metri.
186. Ἄϱκτον τ', Οὔϱειόν τε] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus*

phanus legit ῎Αρκτον θ᾽ Οὔρειόν τε] *Trincavelus legit* ῎Αρκτον Θύρειόν τε.]

188. Ἀργύρεοι, χρυσέας] Sic debet ποδίζεσθαι hic verſus, ut in ſecundo loco ſit ſpondeus per Συνίζησιν vocaliū εα in χρυσέας; ut in σφέας *Pronom.* verſ. 169.

195. Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Hic verſus eſt λαγαρὸς, claudicans quarto pede, à priori: ſed ſanatur in *Hephthem.* tribus modis (ut in *Ennehemimeri* verſus ille apud *Homer.* Il. γ΄. 172.

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Mitto λαγαρότητα in ſyllaba--λε, dicturus tantùm περὶ λαγαρότητος in--ρε· de qua ſic *Euſtathius*, Ἡ ρε συλλαβὴ ἐκτεινομένη τεχνικῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προηγεῖσθαι τοῦ δ᾽, δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν, διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ) Et quod δὲ naturâ ſit Ὀξύτονον, (quamvis hîc gravem ſortiatur accentum in progreſſu ſententiæ, nullâ ſequente diſtinctione, aut particulâ Encliticâ) & quòd ε dictionem claudat, & quòd ſequens à δ incipiat literâ quæ *Diplaſiaſmi* eſt capax. Addo & quartum, διὰ τὴν ἐφεξῆς πελασσομένην [συλλαβὴν] nempe Δεῖ---ut ἡ in ὀλοῇσι, teſte *Euſtathio* in verſ. 342. Il. α΄.

Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ᾽ ὀλοῇσι, φρεσὶ θύει.

198. Τῇ ἰκέλη) *Stephanus* hîc ſcribit ῥυσσωμένως, ſuprà tamen *Opér.* α΄. verſ. 71. ſcribit ψαλυμένως ἴκελον. Apud *Homer.* Il. ζ΄. verſu 478, ἴκελος δ΄: 86, ἰκέλη, multiſque aliis in locis ſcribit ῥυσσωμένως. Il. ρ΄. 88. σ΄. 154, &c. ἴκελος. Il. ὠ. 80, ἰκέλη. Il. ξ΄. 386, ῎Ικελον, multiſque aliis in locis ſcribit ψαλυμένως. Quid igitur ſtatuendum de hujus nominis *Proſodia?* Proculdubio ſcribendum, ἴκελος, ἰκέλη, ἴκελον, ψαλυμένως · ſit enim ab εἴκελος (quod ab εἴκω, *ſimilis ſum)* per *Ellipſin* ſive ἀποβολὴν τοῦ ι, idque metri cauſâ, διὰ χρείαν μέτρου ἀποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, teſte *Etymolog.* in Ἐναλίγκιος. Imò ipſe *Stephanus* in *Theſauro* Græco ſcribit ψαλυμένως, citátque hunc ipſum *Heſiodi* verſum Τῇ ἰκέλη] Hæc hactenus tyronum gratiá, qui quid in re dubia ſtatuant incertum eſt: non animo *Stephani* perſtringendi, quem pro dignitate nullâ unquam oratione ſatis laudare poſſum, ſed ſtudio veritatis inveſtigandæ, & defendendæ, meæque fidei liberandæ Nolo equidem à *Stephano*, quem præ reliquis mihi imitandum propoſui, temerè & meo ſolius fretus judicio recedere: ſed neque ità pertinaciter *Stephano* fidem obſtrinxi meam, neque id, credo, voluiſſet *Stephanus*,

phanus, ſi viveret, ut nihil uſquam loci dubitationi relictum ſit. *Stephani* judicium plériſque in locis ſequor, ſicut æquum eſt; *Stephani*, vel potiùs Typographi (diſtinguo enim *Stephanum* ab operis *Stephani*) errata, quæ tamen rara ſunt admodum, nuſquam ſequenda duxi: quod non nemo facit, qui ſatis ſe omnia probâſſe putat, ſi hæc tria verba inſerat, *Sic legit Stephanus*, Quaſi diceret, *Sic excuſum eſt*. Quod quidem dum facit, Canonas veterum Grammaticorum violat, & pro *Junone* umbram, pro veris errata imperito lectori ſæpe obtrudit.

199. Ἔγχος ἔχουσ᾽ ἐν χερσὶ χρυσείην τε τρυφάλειαν.
Hic verſus eſt Προκοίλιος· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -έην in χρυσέην· ut apud *Homer.* Iliad. ψ'. 253.

Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν.

& apud *Coluth. Theb.* in *Hel. rapt.* verſ. 382,

Πυκνὰ δ᾽ ἔπαλλε κόμην, χρυσέην δ᾽ ἔρρηξε καλύπτρην.

& infrà apud *Heſiod.* in *Theogon.* verſ. 578,

Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.

202. Ἱμερόεν κιθάριζέ τι Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Sic videtur legiſſe interpres. *Trincavelus* autem ſic legit,

Ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός, & ſic verſus eſt Σπονδειακός. *Stephanus* legit,

Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. & ſic verſus eſt ἀπαθής. Et in Annotationibus, *Deeſt fortaſſe*, inquit, *articulus* ὁ *ante* Λητοῦς, *ad explendum verſum.* Non ad explendum verſum certè: eſt enim integer. Ferre tamen poteſt metrum interjectum articulum, & ſic verſus eſſet δακτυλικώτερος· imò *Joannes Diaconus* ἐξηγητικῶς in Scholiis addit ὁ; Ἐκιθάριζεν, inquit, ὁ Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διός. Ego non video quidni etiam legatur,

Ἱμερόεν κιθάριζε Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, expungendo particulam τί, articulum ὁ, & paragog. cum ν. Neque enim de metro periculum eſt, ut ſtet. Nam ſuprà verſ. 199. legimus,

Ἔγχος ἔχουσ᾽ ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν, non χερσὶν, quamvis χερσὶ in eadem ſede ſit βραχυκατάληκτον. At ſanatur, inquies, per tertium Poſitionis genus. Concedo: ſed addo etiam & ---ζε in κιθάριζε ſanari poſſe à ſequente Liquidâ λ, quæ poteſtatem habet producendi præcedentem ſyllabam brevem extra *Cæſuram*, ut apud *Homerum* Iliad α. verſ. 4. in eadem ſede,

Ἡρώων, αὐτοὺς δ᾽ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

Quam lectionem agnoſcit *Euſtathius* κατὰ Συναλοιφήν· (quamvis non ignorem legere alios, ἀσυναλείπτως, —δ᾽ ἑλώρια, necnon

necnon & alios, κατ' Αναδιπλασιασμὸν ἔλλειψιν.)
Et apud *Menandrum* infrà pag. 489. verſ. 8. in 4.

Οὔπω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ' ἂν ἢ λέγῃς.

Verſus eſt *Trimeter Acatalect.* ubi in quinto pede eſt *Trochæus* (præter metri legem) niſi quòd ſanetur ἢ à ſequente Liquida ρ, & ſic habeatur pro ſyllaba longa, ut *Spondeum* abſolvat.

222.---νόημ' ἐποτᾶτο] γρ. νόημα ποτᾶτο.

232. Βαινυσέων ἰάχεσκε σάκ@ μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Verſus eſt Περικοίλι@· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum ---έων in terminatione *Participii* Βαινυσέων.

234. Διὰ ἀπηωρεῦντ'] *Stephanus* hoc in loco ſcribit per η monophthongum; ut & ἀπήωρει, *Odyſſ.* μ'. 435. Cùm tamen in THESAURO Græco citet utrumque locum, & per ῃ diphthongum ſcribat: rectè. Nam *Temporale augmentum* eſt, factum ex diphthongo propria αι, in αἰωρέομαι--οῦμαι· at αι in ἀπῃώρει, ſuavitatis causâ, mutatur in ῃ, κατ' ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, mutatâ *Præpoſitivâ Vocali* in η, & *Subjunctivâ* ſubſcriptâ, ut in χρήϊμον pro χραίϊμον apud *Homer.* Iliad. α'. 41, & 504. ubi tamen *Stephanus* non ſubſcribit ι videtur enim ducere à χραίνω, χραίνω, & Πλεονασμῷ τοῦ η, χρήϊμον, ſecutus *Etymologicum. Caninius* ducit à χραιαίνω, & ante *Caninium Euſtathius*: quos ego autores ſequendos duxi. Hoc verò obiter.

236. Ἄγρια δερκομένω ἐπὶ ἢ δεινοῖσι χαλινοῖς. Quî ſanetur hujus verſûs λαγαρότης in *Hephthemim. Vid.* in exemplo ſimili, verſ. 195.

237. Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβ@· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων.
Hic verſus eſt δολίχουρος, ſive μακροσκελὴς, propter *Epenthesin* Ionicam τοῦ ε pſili in αὐτέων verſum claudente: ſed ſanatur per Συνίζησις ſyllabarum---έων.

242.--εὐδμήτων ἔπι πύργων] γρ. ἄπο.

245.---γῆρας τε μέμβλωκον] γρ. τ' ἐμέμβλωκον.

246.--ἂν ἢ θεοῖσι Χεῖρας ἔχον--] pro ἀνεῖχον per *Tmeſin.* *Stephanus* ſcribit ἂν φιλευμένοις καὶ ἀτόνως. Ego cur accentu ſuo ſignârim hic & alibi, dictum eſt ſuprà in *Oper.* ϛ'. 189.

252.--μεμάρποιεν] γρ. μάρποιεν.

262. Συμμῦσαι] *Stephanus* ſcribit Συμμῦσαι, per ῃ *Diphth.* Ego cur à *Stephano* diſſentiam de hujuſmodi *Aoriſt.* orthographia; vide ſuprà in *Oper.* α'. verſ. 80. in ὀνόμηνε.

268.--Αἷμ' ἀπολείβετ' ἔραζ'· ἡ δ' ἄπλετον ἑστασπεῖα.
Stephanus legit ἔραζε, ἀσπαλείβετω ς· vel potiùs clàm *Stephano* irrepſit ε παρέλκον. Niſi fortè quis velit hanc lectionem ſic defendere, ut dicat, Dactylum eſſe in loco tertio, correpto, ει, & negle-

neglectâ particulâ Apoſtrophum paſſâ : ut *Oper. α΄.* verſ. 310. & *β΄.* 258. quibus in locis corripitur ει ante κ' & δ'. ſecundùm *Bailium, Langium,* & *Golium* : quam lectionem averſatur *Stephanus.* Vide Obſervat. noſtras in verſ. citatos & in verſ. etiam 265. *Oper. β΄.* Quorſum plura in re minimè dubia ? Eſto erratum in Editione *Stephani*, non error judicii. Nam *Trincavelus* multis qui ante *Stephan.* annis vixit, legit κτ συναλοιφὴν (ut *Euſtathii* verbis utar) ſive per *Apoſtrophum*, aut *Thlipſin* τȣ̃ ε pſili. De vocalibus longis & diphthongis ante conſonantes correptis aliàs erit dicendi locus in *Theogon.*

273. ἐΰσσωτρε ἐπ' ἀπήνης] *Stephanus* hîc ſcribit ſine *Anadiplaſiaſmo* τȣ̃ σ. Contrà, in *Theſauro* ſcribit per *Anadiplaſiaſmum*, ubi citat hunc ipſum verſum *Heſiodi* : ut & ἐπισσωτρα apud *Hom.* Iliad. ε. 725. ἐπισσώτρων, Iliad. λ΄. 537. ἐπισσώτροις, Iliad. ψ. 394. Rectè. Nam & ἐῢ pro ἐυ, per *Diæreſin*, & ἐπι-βραχυκαταληκτȣ̃σι. Sed ſanatur ſyllaba brevis per *Anadiplaſiaſmum.* Σῶτρον *Rotæ umbilicum* ſignificat, unde Adject. ab ἐῢ compoſitum ἔυσωτρος, per *Diæreſin* diphthongi ἐΰσωτρος, per *Anadiplaſiaſmum* conſonantis ſequentis, ἐΰσσωτρος, ἐΰσσωτρε· ut ἐΰσσελμος à σέλμα, *Odyſſ.* μ΄. 358.

270. ἀγλαΐας] γρ. ἀγλαΐη.

277. ταῖσιν] In editione *Stephani* legitur τοῖσιν. Sed erratum eſſe credo Typographi.

281. ὑπ' αὐλȣ̃] Mallem cum *Trincavelo* ὑπ' αὐλῷ, ut verſ. ſeq. ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

283. Τοίγε] Mallem cum *Trincavelo* Τοὶ δέ.

288. Ἕσταλον] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Ἐστάλατ' pro ἐστάλατο, *Pluſquam Perf. Ionico*, pro ἐσταλμένοι ἦσαν, adeò ut χιτῶνας ſit *Accuſativus Synecdochicus.*

289. χοερωνιόωντα πέπηλα] *Trincavelus* legit κορυθόεντα.

291. Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν. *Trincavelus* legit, Οἱ δ' ἄρ ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπ]νον ἀλωήν.

293. ἐς πελάγος ut verſ. 296.] *Trincavelus* legit, ἐν πελάγεσι.

299. Θοίγε] *Stephanus* legit, Τοίγε.

302. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρευν.] Λαγὸς, *Accuſativ.* Plur. *Doric.* 2. Declin. Simplicium pro λαγῶς, per *Syſtolen* : λαγὼς autem pro λαγȣ̀ς, per *Metalepſin* Doricam mutando ȣ in ω, ut in *Genitivo* ſingulari. Exempla hujuſmodi apud *Theocritum* extant plurima. *Idyll.* α΄. verſ. 90. pag. 121, Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελῶντι, pro παρθένȣς. & *Idyll.* ἑ. 84,

Πλὰν δύω τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω,

pro διδυματόκȣς. & *Idyll.* eodem verſu 106,

Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχι,

pro λύκους. Multiſque aliis in locis.

304. --ὑπαλύξαι] γρ. ἀπαλύξαι.

324. Δίφρου ἐπιμβεβαώς] ſuprà ver. 195, legitur Δίφρῳ ἐμβεβαώς.

326. Καί σφεας φωνήσασ'] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit θαρσύνουσ', & adſcribit in margine φωνήσασ'.

330. Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν. Producta eſt ος ſyllaba brevis, in *Penthemimeri*, vi finalis ς. γρ.

Ἄλλο δέ τοι ἔπος ἐξερέω, μέγα φέρτατε λαῶν.

Et ſic verſus eſt ἀπαθής.

333. ---ἐπιόντα δοκεύσας] γρ. ἐπὶ νῶτα δοκεύσας.

336. Αὐτὸς δ' ἀναχωρήσασθ', ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστι. Sic legit *Melanchthon*. *Stephanus* legit ἀναχάσσασθαι.

340. Ἐσσυμένως. Τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος· ος in διόγνητος, ſequente vocali, producitur in *Enneemimeri*, ut ſuprà verſ. 102,

---ἀμώμητος Ἰόλαος· & verſ. 323, κρατερὸς Ἰόλαος.

344. ---πεισονάχιζε] γρ. πεισινάχησε.

364. Παντὶ μένος σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα.

Hic δὲ in *Hephthemimeri*, ſequente liquidâ μ, producitur; ut apud *Apollonium* in Argon. α'. 670.

Βάκτρῳ ἐρειδομένη· περὶ δὲ μέλεαν ἀγορῶσαι. & 1191,

Ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν. & γ'. 1209.

Πῦρ ὑπένερθεν ἱεὶς· ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβάς.

σάκος] ſic legit *Philipp. Melanchthon*, Περισπωμένως, producendæ vocalis ancipitis gratiâ, cùm aliàs corripiatur, ut verſ. præcedente, Οὔτε μὲν σάκος. *Steph.* legit σάκος, Παροξυτόνως, præter analogiam *Proſodiæ*, ſtante verſu. Sed & hæc ſcriptura defendi poteſt, *cùm* (teſte *Euſtathio* in verſ. 172, Iliad. γ'. & 208, Iliad. μ'.) ὀξεῖα τάσις ſit ἐκτατική, *accentus acutus vim habeat producendæ ſyllabæ brevis.* Hîc obiter obſervandum, poëtas ſæpe accentus vocalium ancipitum pro determinatâ quantitate mutare.

Nam exigente metro, περισπώμενα μακροκατάληκτα faciunt interdum ὀξύτονα βραχυκατάληκτα· ut ἡμίν, ὑμίν, pro ἡμῖν & ὑμῖν. Et παροξύτονα βραχυπαράληκτα faciunt περισπώμενα μακροπαράληκτα· ut ἶσον pro ἴσον, apud *Theogn.* 106,

Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.

apud *Heſiodum* Oper. β'. 325,

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον.

apud *Homerum* Iliad. α'. 187,

Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Nam apud πεζολέκτας, ſive proſæ ſcriptores, ſæpiùs ſcribitur παροξυτόνως. Imò *Euſtathius* in verſ. 441. Iliad. ε,

Ἶσ

ᵛἼσ' ἔπειτα φρονέειν — hæc habet, "Ομηρος μὲ ἐν τῇ ΐνι τῶν ἀρχομένων τοῦ ἴσος, οἱ δὲ τεχνικοὶ συστέλλουσιν.

Sic ᵛἌρες pro "Ἄρες Iliad. έ verſ. 31, & 435,

ᵛἌρες "Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

quamvis & hujus διαφορήσεως ſupra ratio reddita eſt, in *Oper. α'.* verſ. 370.

Sic etiam σῦκος pro σύκος. Quamvis diſſimulare non debeo infra verſ. 461, legi σύκος, Παροξυτόνως· ſive id factum ſit imprudente me, ſive ſententiâ mutatâ, cùm incidiſſem in locum illum *Euſtathii*, ubi obſervat accentum acutum ſanare ſyllabam brevem. Sed quicquid fuerit, factum eſſe ingenuè profitendum fuit. Nec tamen, uti dixi, non agnoſco utramque ſcripturam defendi poſſe per analogiam in utroque genere.

Mutant porro aut transferunt accentus poetæ, Dores præſertim multis aliis modis, factâ tamen plerunque priùs *Syſtole* aut *Ectaſi*: de quibus infrà, ſiquis locus acciderit.

369. Τῷ ἐπιπειθόμενος ἔχομεν ἐρυσάρματας ἵππους.

Homer Iliad. ό. 354.

Πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους.

Verſus prior eſt τετραπαθής· nam λαγαρότητα bis patitur; nempe in *Penthemim.* & *Hephthemim.* quæ tamen ſanatur à ſequente ς, aut Liquidâ. Poſterior verò in *Hephthemim.* tantùm: quæ ſanatur à finali Liquidâ. *Metaplaſmum* uterque patitur in ἐρυσάρματας, mutatâ terminatione *tertiæ Simpl.* in terminationem *quintæ*, teſte *Euſtathio* in verſ. 370. Iliad. π'.

Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι·

ubi hæc habet Τὸ δὲ ἘΡΥΣΑΡΜΑΤΕΣ μεταπλασμὸν ἔχει· ἅρμα γὰρ ἅρματος, ὅθεν ὁ ἐρυσάρματος, καὶ πληθυντικὸν, οἱ ἐρυσάρματοι· ἀφ' οὗ μετεπλάσθη τὸ ἐρυσάρματες. & *Etymolog.* col. 105. lin. 50. in ἈΝΕΙ'ΜΩΝ, ἐρυσάρματοι, ἐρυσάρματες, Μεταπλασμός.

377. —ταννύρριζοι] *Steph.* legit τανύρροιζοι. *Trincavelus* legit τανύρρυζοι. Erratum eſſe in Editione *Trincaveli*, quæ in penult. υ habet, necnon in Editione *Stephani*, quæ οι, ſatis vel illud indicat, quòd ipſe *Steph.* in THESAURO lectionem noſtram agnoſcat per ι, ubi in ΤΑΝΥ''ΡΡΙΖΟΣ citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, Αἴγειροί τε τανύρριζοι. Sed (quod ſæpe in aliis monui) erroris occaſio hinc orta eſt, quòd οι & υ, (addo etiam η & ει) ſono, apud poſteriores & hodiernos etiamnum Græcos, ab ι nihil differant.

390. —ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Idem *Hemiſtichion* extat apud *Homer.* Iliad. α. 104. de *Agamemnone.*

ὄσσε

ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

ὄσσε] De hujus dictionis Paſſione diverſum eſt doctorum judicium. Sunt qui ducunt ab ὄσσος Neutro, ἀφαιρέσει τοῦ ἑνὸς σ in Duali, ſecundum Etymolog. Vel κατὰ συγκοπὴν, ἢ ἀποκοπὴν, ſecundum Euſtathium in hunc Homeri verſum. Alii metri cauſâ per Metaplaſmum factum volunt ab ὄσσω, Nominat. Duali ab ὄσσος Maſculino teſte eodem Euſtathio: Cujus verba non gravabor in medium proferre. ὌΣΣΕ κλίνεται κατὰ μὲν τινας ἀπὸ τοῦ ὄσσος οὐδετέρου ὀνόματος, οὗ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ὄσσεε, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, ἢ συγκοπὴν, ὄσσε. Ἕτεροι δέ φασιν οὕτως, ἀπὸ τοῦ ὄσσος ἀρσενικοῦ κατὰ μεταπλασμὸν, ὄσσε· ἤγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε. Ego Euſtathii & poſteriorum judicium ſequor, & Metaplaſmum potiùs hîc agnoſco, quàm Syncopen, aut Apocopen, cùm apud Euripidem, teſte Euſtathio, legatur ὄσσων, & aliàs ὄσσοις, & ὄσσοισιν, ab ὄσσος ὁ nuſquam verò ὀσσέων, ὧν, aut ὄσσεσι. Vide Euſtathium, pag. 328. lin. 20. Iliad. γ'. in verſ. 427. ubi hæc habet, Τὸ δὲ ὌΣΣΕ ὅτι διφορεῖται κατὰ γένος, προδεδήλωται· νυνὶ δὲ, ἀρσενικοῦ ἐστὶ, &c.

193. —ἠχέτα τέττιξ] pro ἠχέτης, metri causâ abjecto ς, & mutato η in α breve, more Macedonum: ut ſuprà Oper. β'. verſ. 100. & ſuprà in Scut. verſ. 216, ἱππότα Περσεύς. Utuntur autem poëtæ interdum hoc Nominativo Macedonico pro communi, nullâ metri neceſſitate coacti, ut Oper. α. 427. & (apud Homerum) Il. ε. 265, εὐρύοπα Ζεύς. Oper. α. 104. & (apud Homerum) Il. α. 175, μητίετα Ζεύς & infrà in Theogonia, verſ. 558. & (apud Homerum) Il. α. 511, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro εὐρυόπης, μητιέτης, νεφεληγερέτης· fortè propter κακοφωνίαν τοῦ ς ante τὸ ζ'.

402. Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο. Verſus eſt λαγαρός. Sed videtur quodam modo ſanari (in Penthemimeri) ο ſyllaba brevis à præcedente Acuto διὰ τὴν προκειμένην ὀξεῖαν, ut docet Euſtathius in φίλε (in Hephthemimeri) in verſ. 172, Il. γ'.

405. Ἡδ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες.] Sic videtur legiſſe interpres. Stephanus legit, Οἱ δ'—

409. —ἀπαλήσατο] Sic interpres: Stephanus legit ἀπαλῆσαι.

411. Ἐσσυμένως οἱ ἀμφὶ μάχην δηιοτῆτα ἔθεντο. Stephanus legit δέ οἱ. Sed redundare videtur δέ, ſi ſenſum reſpicias, cùm præcedat particula δὲ verſ. proximo, Apoſtrophum quidem paſſa, quamvis per metrum ſtare poteſt, ἀμφὶ Prapoſitio cum ſuo Pronomini

mini poſtpoſita accentum ſuum hîc retinet, cùm ſit è numero τῶν Τειχεόντων.

425. ἐπόντα] γϱ. πϱοσιόντα.

431. Οὐϱῇ μασίζων] Sic legendum cenſeo: nam ſæpe apud *Homerum* legitur μάστιξε à μασίζω. *Stephanus* hîc legit μασιόων. In THESAURO verò citat hunc ipſum verſum, & legit μαστιγόων, γϱ. μαστιχόων, teſte etiam *Stephano*. Si μαστιόων legatur, credo *Ecthlipſin* pati τοῦ γ, pro μαστιγόων, metri gratiâ. Si μαστιγόων, (ut in THESAURO) agnoſcenda eſt Συνίζησις ſyllabarum -όων ut in βοῶν infià in *Theogn.* verſ. 983,

Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Nam μαστιγόων antepenultimam producit, cùm deſcendat à μάστιξ producente penultimam *Genitivi* μάστιγος ſemper apud *Homerum*. Hîc tamen diſſimulare non debeo (Iliad. ψ'. 500.) Μάστιγι] βϱαχυπαϱάληκτον,

Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν· οἱ δέ οἱ ἵπποι.

Quanquam fortaſſe legendum hîc μάστϊ, ſive pro μάστιγι per *Ecthlipſin* τοῦ γ, ſive à *Nominativo* μάστις *Secund. Contr.* nullâ factâ contractione. Imò ipſe *Euſtathius* in hunc verſum aliam lectionem agnoſcit, nempe μάστι *Dat.* per *Craſin*, pro μάστϊ, ut μήτι pro μήτϊ. Poſtrema verò lectio μαστιχόων mihi neutiquam placet, ut quæ per χ mendoſè ſcribi videatur pro μαστιγόων· nam in literis facilis eſt error.

Apud *Homer.* Iliad. υ'. 171, legitur Μαστίεται, in re planè ſimili,

Οὐϱῇ δὲ πλευϱάς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέϱωθεν
Μαστίεται. & Iliad. ϱ'. 622, Μάστιε,
Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι,

pro Μάστιζε, metri causâ expuncto ζ. (ut & in μαστίεται pro communi μαστίζεται) teſte *Euſtathio* in hunc ipſum verſum, ubi hæc habet, Ὅτι οὐ μόνον μαστίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μαστίω ποιητικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ Μάστιε νῦν, ἤγουν μάστιζε, unde μαστίετην *Heſiod.* infrà verſ. 466. Rectè igitur mihi videor hoc in loco repoſuiſſe μαστίζων, dum lego

Οὐϱῇ μαστίζων] non μαστιόων, μαστιγόων, aut μαστιχόων.

437. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτϱης πϱηῶνος ὀϱοῦσα.

Stephanus legit ἀπαί. Sed quid opus eſt hâc productione ultimæ ſyllabæ *Præpoſitionis*? Satis conſtabit verſus, *Præpoſitione* nihil paſſâ. Sanatur enim ſyllaba brevis in *Triemimeri* à ſequente *Liquida*. Exempla hujuſmodi ubique occurrunt, ut in *Theogon.* 195,

 ἀπό.]

ὑπό.] Ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξατο. τὴν δ' Ἀφροδίτην.

ἐπί.] Σώζετ' ἐπὶ ῥεεθέεσσι; τί μοι τόσον ὤνησαι; apud *Moſch.* Idyll. δ'. verſ. 3.

ἐνί.] Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν, Ἀπαμείης πτολίεθρον, apud *Dionyſ.* verſ. 918, *De ſitu Orbis.*

διά.] Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πύλας ἀΐσσουσι, apud *Apoll.* in *Argon.* β'. 187.

παρά.] Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν χομβὴν θηεῖτο καλύπτρην, *Argon.* γ'. 445. & (ut reliquas *Præpoſitiones*, ut & particulas δέ, κέ, γέ, τέ, &c. taceam) *Argon.* γ'. 534,

ἀπό.] Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες.

En exemplum huic noſtro [Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγ—] per omnia ſimillimum!

441. Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὖλος Ἄρης.

ut in Obſervatione proximè præcedente μ initiale σ præcedentis finale in *Triemimeri* producebat: ſimili modo & hîc ν finale ε vocalem brevem præcedentem producit. Sic apud *Apoll.* *Argon.* γ'. 137,

Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ,

Et apud *Theocr.* Idyll. α'. verſ. 86. Βούτας μὲν ἐλέγευ] Sic κέν, γάρ, &c. à Liq. terminat—ut in *Theogon.* verſ. 56,

Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο] & *Scut.* 69.

Αὐτὸς γάρ οἱ [& 20, Ὡς γάρ οἱ] extra *Cæſuram*; & apud *Dionyſ.* De ſitu Orbis, verſ. 885,

Ἦ τάχα κεν ἄλλοισιν ἐπισταμένως ἀγορεύοις.

Vid. plur. in Obſervat. in *Scut.* verſ. 20, & 69.

451. Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων.

In hoc verſu eſt λαγαρότης quædam: ſed ſanatur in *Triemimeri* τῇ προσκειμένῃ ὀξείᾳ, καὶ τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι, ut cum *Euſtat.* loquar in cauſa non diſſimili. Poeta hic τεχνικῶς hiatum affectat, quem alias vitâſſet, & ut intendat clamorem, & magno quaſi majorem efficiat, ſyllabam brevem pleno hiatu extendit: in hoc imitatus poëtarum principem, Il. ρ'. verſ. 213,

Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,

455. Ἐν σάκει μεγάλῳ] ſanatur hujus verſ. λαγαρότης à ſequente Liq. ut ſuprà verſ. 437.

457. — εἶλεν· ἐρυσσάμενος] γρ. ἔχεν· ὀρεξάμενος.

458. Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα.

Hic verſus prominentem quaſi ventrem habet, & indè dicitur Προκοίλιος. Sed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum ηϊ in Ἡρακλῆϊ, ut ηϊ in ἠϊόσιν, apud *Dionyſ.* De ſitu Orbis, verſ. 575,

Οὐχ οὕτω Θρήϊκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο (niſi forte hîc

rectiùs

rectiùs ſcribendum ἤοσι per *Synæreſin*, aut dicendum ἠϊόσιν pedem eſſe *Proceleuſmaticum*, aut ϊο ſyllabas per Συνίζησιν abſorptas eſſe in unam ſyllabam eámque brevem) & apud *Theognid.* verſ. 552. ηϊ in Δηΐων,

Δηΐων γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.

Niſi fortè quis dixerit hic in Δηΐων *Enallagen* eſſe *Dactyli inverſi*, ſive *Antipaſti* pro *Dactylo*, ut & in χλῆϊ κρέατε-*Pedis Proceleuſmatici* pro *Dactylo*.

461. Οὕτως ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκ⊙ ἄραξε.

Hic verſus eſt διπαθὴς λαγαροειδῶς, nempe in priori quarti pedis & quinti; ſed ſanatur utrobique ab accentu & litera ſequente *Anadiplaſiaſmi* capace; ut obſervat in multis *Euſtathius* Vid. ſuprà verſ. 364.

466. Ἵππους μαστίετην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.

Μαστίετην] à μαστίω verbo Poetico pro μαστίζω per *Ecthlipſin* τοῦ ζ'. de quo vide plur. in verſ. 431, ἵκοντο] hic primam producit, at verſ. 469, corripit. Quamobrem? Quia (quod tyronum gratiâ obſervatum volui) Poëtæ, ut pro arbitrio Augmenta Temporum aut obſervant aut negligunt: Sic etiam in Temporibus quæ Augmentum accipiunt, vocales ancipites Thematis initiales ι & υ (nam α communiter mutatur in η, ut in Augmentis præceptum eſt) breves in Præſenti, producunt aut corripiunt in Præteritis & Aoriſt. (niſi regula generalis prohibeat) pro arbitrio & metri neceſſitate.

467. Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμ⊙ Ἰόλα⊙.

De Paſſione hujus verſus, vid. ſupr. Obſervat. in verſ. 102.

473. Οἱ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιας κλειτοῦ βασιλῆ⊙.

Sic videtur legiſſe interpres, i.e. τὰς ἐγγὺς οὔσας, nempe Ἄνθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, &c. *Stephanus* legit ἐγγὺς πόλι⊙, i.e. τῆς πόλεως τῆς Τρηχῖν⊙ πλησίον, ut interpretatur *Joannes Diaconus* in Scholiis.

In HESIODI *Theogoniam*.

VERS. 5. Τερμησσοῖο] Sic interpres, *Stephanus* legit Περμησσοῖο, & adſcribit in margine Τερμησσοῖο.

6. Ἢ ἵππου κρήνης] Sic *Trincavelus*, & interpres. *Stephanus* legit Ἱππουκρήνης, & adſcribit in margine ἵππου κρήνης.

9. —ἠέρι πολλῷ] γρ. πολλῇ.

12. Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν.

Hic

Hic verſus eſt προκοίλιος· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum εοι, ut apud *Homer.* Il. ι. 666.

Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν.

15. Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον.

Obſervand. *diphthongum* αι in γαιήοχον, ut & alias *diphthongos* in medio dictionum ſequente *vocali*, aut *diphthongo* interdum ſed rariùs corripi: ut αι in γεραιοὺς apud *Tyrtæum*, infrà p. 441. in δ'. verſ. 20.

Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.

Verſus eſt *Pentameter*.

οι] in ποιησεῖς apud *Theocritum* infrà pag. 133. Idyll. γ'. verſ. 9.

Νύμφα, καὶ προγένειος; Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

ει] in Εὐηρείδα pag. 239. Idyll. κδ'. verſ. 70.

Μάντι Εὐηρείδα μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

ει] in ἐπειή, apud *Homer.* Il. α. 156.

Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξύ.

18 Ἠῶ] περισπωμένως. At Λητὼ] verſ. ſeq. ὀξυτόνως· Cur diverſo accentu ſignentur vid. ſup. Obſervat. in verſ. 322, *Oper.* α'. *Stephanus* hîc legit Ἠὼ, Λητώ] ὀξυτόνως· alias tamen legit ἠῶ] περισπωμένως.

32. Θεῖμαι, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Trincavelus legit ὥστε κλύοιμι. Et Scholiaſtes ſic exponit, παρὰ τῶν Μουσῶν, φησὶν, ἀκούων μανθάνω τά τε ἐσόμενα, &c. Magis tamen mihi placet prior lectio κλείοιμι (quam & interpres ſecutus eſt) propterea quòd verſu præcedente vocis inſpiratæ mentiò facta ſit, quâ poſſet poëta celebrare futura & præterita. *Stephanus* verò cum *Trincavelo* legit ὥστε κλύοιμι. Sed addit in Annotationibus: *Magis placeret hæc lectio* ἵνα κλείοιμι, *ſi cum ea ſtare poſſet verſus, quòd habeamus paulò pòſt* (verſ. 44.)

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ, &c.

Quid ſi verò, ut ſtet verſus, ὡς κλείοιμι *legamus?* Miror *Stephanum* tam ſollicitum eſſe de hujus metri ratione, ſi legatur ἵνα κλείοιμι· nam poteſt defendi utraque lectio, ſive legamus ὥστε κλείοιμι, ſive ἵνα κλείοιμι, ſi dicamus κλει- in κλείοιμι eſſe ſyllabam communem adeóque ſecundum pedem eſſe *Dactylum*. Eſto igitur, inquiet non nemo, ὥστε κλείοιμι· at ἵνα κλείοιμι cum verſu ſtare non poteſt, nam ἵνα eſt βραχυπαράληκτον· Imò poteſt: nam, Conceſſo quòd penultimam ſæpe correptâ habeat; cùm tamen ſit vocalis anceps, cùm ſit δασυνόμενον καὶ ὀξυτονού-μ[illegible], cúm denique *Liquidam* habeat ſequentem, produci poteſt. Exempla productæ vocalis ancipitis (ſæpiùs correptæ) &

brevis

brevis etiam productæ interdum ante ſolam Liquidam, ubique occurrunt. E multis unum proferam, ubi ἄρα primam producit, *Oper.* α. verſ. 370.

Πίστις δ᾽ ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Ecce exemplum vocalis ancipitis (aliàs ſæpius correptæ) hic vi *Accentûs* acuti, & ſequentis *Liquidæ* productæ in eadem verſûs ſede, nempe in priore pedis ſecundi. *Vid.* plur. de hac re in Obſerv. in hunc verſum.

Poteſt & hæc lectio ἵνα κλείοιμι aliàs defendi, ſi admittamus *Enallagen* pedis, nempe *Anapæſti* pro *Dactylo*, ut in ἀλέα *Oper.* β'. 111,

Πὰρ δ᾽ ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ᾽ ἀλέα λέσχην.

In quem verſum vid. Obſervationem. Poſtremò hujus διφορήσεως in κλύοιμι & κλείοιμι error fortaſſe occaſionem præbuit, aut in tranſcribendo, aut exemplaria inter ſe conferendo, propter ſimilitudinem pronunciationis *Vocalis* υ, & *Diphthongi* ει· ut obſervatum eſt aliàs, & ſuprà *Scut.* 377, in πανύρριζοι, pro quo in ſuperioribus Editionibus legitur τανύρρυζοι, & τανύρροιζοι.

41. -- θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ] *Trincavelus* legit θεῶν] κοινῶς. *Stephanus*, θεᾶν] Δωρικῶς forte differentiæ causâ, nam θεῶν *Genitivus* communis eſt à θεά, & θεός· θεᾶν verò à θεά, tantùm.

43. Δώματά τ᾽ ἀθανάτων] In Editione *Trincaveli* per incuriam legitur Δώματ᾽ ἀθανάτων· *Stephanus*, habitâ metri ratione, legit Δώματα ἀθανάτων. Sed ſic aſper eſſet concurſus ejuſdem vocalis in fine præcedentis & principio ſequentis. Ego verò hiatûs aſperi tollendi gratiâ particulam τ᾽ *Apoſtrophum* paſſim reponendam cenſui: præſertim cùm interpres agnoſcat, dum vertit *Domûſque cælitum*; & porro cùm poëtis in uſu ſit ἓν διὰ δυοῖν exprimere ἐξηγητικῶς. Nec eſt prorſus minùs probabile in Editione *Trincaveli* Δώματ᾽ pro Δώματά τ᾽ legi, per incuriam Typographi deficiente τὰ, & ſequente τ᾽ ſine interjecto *Diaſtemate*: quod ut ſuſpicarer ità factum, vel *Apoſtrophus* me movit.

44. Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ.

Hic verſus dicitur Περικέφαλος, ſive μακροκέφαλος, redundante quaſi in principio ſyllabâ. Sed ſanatur hoc πάθος per Συνίζησιν ſyllabarum -εῶν, ut infrà apud *Theognidem* in verſu δολιχήρῳ, qui & idem eſt μακροκέφαλος, redundante quaſi ſyllabâ & in principio & fine,

Θεοῖς εὔχου, οἷς ἔπι μέγα κράτος· οὔ τι ἄτερ θεῶν,

pag. 355. verſ. 171. & apud *Solonem*, pag. 423. verſ. 3,

Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων.

45 -- ἐπ-

45. —ἔπηκτον] Sic lego, ſecutus interpretem. *Stephanus* legit in *Singulari* ἔπηκτιν.

48. Ἀρχόμεναι δ᾽ ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαί τ᾽ ἀοιδῆς.

γρ. λήγουσι. Minùs aptè, ſi ſenſum reſpicias. At quî conſtabit verſus, inquies, ſi legatur λήγουσαί τ᾽ ἀοιδῆς. Dubitat *Stephanus*. *Gretſerus* (de ſyllabarum dimenſione pag. 17,) *Langius* (in Epitome Proſodiæ Græcæ, pag. 409.) *Bailius* (de ſyllabarum quantitate apud *Scotum*, pag. 889.) & *Golius* (de Proſodia, pag. 21.) tradunt in genere *Diphthongos* poſſe corripi, etiam ſequente conſonante. *Caſaubonus* (in Obſervationibus in Idyll. ιζ΄. *Theocriti*) fatetur αι & οι *Diphthongos*, non in accentuum ratione ſolùm, ſed etiam in re metrica corripi poſſe: de reliquis negat. Exempla quarundam diphthongorum ante conſonantes correptarum, tyronum gratiâ, non gravabor hîc ſubjungere. Ει ante κ & δ᾽ *Oper.* α΄. 310. & β΄. 258. ſecundùm *Trincaveli* Editionem,

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ᾽ ἀεργός.
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει δ᾽ ἀργαλέῃ, οὐδέποτ᾽ ἐσθλῇ.

Ego tamen *Stephani* exemplar mihi propoſitum ſecutus lego —ζηλώσει ἀεργὸς, & —θέρει ἀργαλέῃ.—

υ ante δ, apud *Dionyſ.* de ſitu Orbis, verſ. 644.

Ἐκ τοῦ δ᾽ ἀπειρέσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέουσι.

Sic legit *Stephanus* in Editione Heroicorum Poëtarum, Anno 1566. Et apud *Pythagoram* (ut legunt quidam) v. 3,

Τοὺς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

Sed hîc etiam ſecutus *Stephanum* lego σέβε.

υ in medio ante λ, apud *Homerum* Odyſſ. π΄. 387,

Εἰ δ᾽ ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε.

Sed hic aut cum *Bailio* dicendum τὸ λ in dimenſione prorſus liqueſcere, ut nulla omnino illius ratio habeatur: aut legendum fortè βόλεσθε per *Ellipſin* Subjunctivæ vocalis, ut in *volo* quod inde dictum eſt, accidit; & in *Syracoſius*, à Συρακούσιος, apud *Virgil.* Eclog. 6. 1.

Prima Syracoſio dignata eſt ludere verſu.

οι ante ι, Iliad. θ΄. 225.

Ἠδ᾽ ἐπ᾽ Ἀχιλλῆος, τοί ῥ᾽ ἔσχατοι νῆας ἐίσας.

Sed hic obſervandum, υ ſequens liqueſcere. γρ. ἔσχατα. Vide plura exempla apud *Caſaubonum*.

αι ante δ, ι. 395,

Πολλαὶ δ᾽ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν᾽ Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

αι ante φ. Iliad. ι. 414,

Εἰ δέ κεν οἴκαδ᾽ ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Quod

Quod ad me attinet, Ut neque iis aſſentior qui docent particulas integras δ', τέ, κέ, γέ, μὲν, γάρ, &c. particulas, inquam, integras, ſequente etiam conſonante, in dimenſione pedum negligi interdum, ut in *Oper. ά.* verſ. 5,

μὲν. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.

& in β'. 265,

δ'. Βύλεαι δὲ χεῖρά τε περιφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ. De quibus ſuprà ſuis locis dictum eſt.

Sic neque ab iis plane diſſentio (quod pace *Caſauboni* viri doctiſſimi mihi liceat) modò velint ſuam regulam de particulis *Apoſtrophum* paſſis intelligi, & non de integris. Et ſic nullus locus relictus eſt particulis in conſonantem deſinentibus: niſi fortè quis velit ſic excuſare, quòd liqueſcant planè ν, ρ, ς, in fine ejuſmodi particularum.

Quamobrem, Excepto quòd mihi *Stephani* exemplar ſequendum fuit, lubens retinuiſſem particulas κ' & δ' poſt ει in ſuperioribus exemplis: Nam apud *Homer.* Iliad. ψ'. verſ. 750. (qui verſus à *Grammaticis* citatur) in Editione *Frobeniana* legitur ω diphthongus correpta ante δ'. *Stephanus* verò expungit δ', ſed in margine lectionem agnoſcit,

Δευτέρῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.

Imò *Euſtathius* in Scholiis ſic, exponendo, repetit, τῷ δευτέρῳ δὲ, &c. Et hujus particulæ vim etiam interpres retinet. Poſtremò, (nè ad tædium) eo animo ſum ut exiſtimem Poëtas in adductis exemplis & aliàs conſultò interjeciſſe particulas *Apoſtrophum* paſſas διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, hiatûs aſperi vitandi gratiâ, ut docet *Etymol.* in ἐγὼν, in verſum Il. γ'. 188,

Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην.

ubi hæc habentur, Ὁ ποιητὴς, ἐκκλίνων τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, εἶπε τὸ ἐγὼν μετὰ τοῦ ν. Et *Euſtathius* in verſ. 76. Il. ά. Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω] Ὅτι τὸ Ἐγὼ, συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου, ἀπερίσπαστόν ἐστι τοῦ ν· φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου, ἐφέλκεται τὸ ν παρὰ τῷ ποιητῇ. Summa huc redit: ut χασμῳδίας vitandæ gratiâ ſcribitur ἐγὼν ἐπίκουρος, & ἐγὼν ἐρέω, non ἐγώ. ſic—ζηλώσει κ' ἀεργὸς, - θῆρες δ' ἀργαλέη - - Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες - - Δευτέρῳ δ' αὖ· non ει α, αι α, ω αυ, propter aſperam vocalium & diphthongorum ἐπαλληλίαν.

49. Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτεϊ τε μέγιστος.

κάρτει] Sic legit *Phil. Melanchthon*, per *Metathesin* & *Synæresin*, metri ſervandi gratiâ, *Stephanus* legit κράτεϊ τε] formâ *Ionicâ* & incontractâ; ut & *Trincavelus* etiam. Quæ lectio ſi admit-

admittatur verſus erit λαγαρός· ſed & ſic etiam ſanari poteſt in *Ennemimeri*, per Accentum acutum, & literam ſequentem *Anadiplaſiaſmi* ſuâ naturâ capacem.

56. Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς. De producta particula γάρ ſequente οἱ, vide Obſervat. in verſum 69, *Scut.* in *Triemimeri*: & in verſ. 20, *Scut.* extra *Cæſuram* in carmine μακροκέφαλῳ.

60. Ἡδ᾽ ἔτεκ᾽ ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδή. De *Syſtole* in κούρας, & accentu mutato propter ultimam correptam, Conſule Obſervat. in verſ. 182, *Oper.* Ϛ'.

71. Νιοσομένων. *Trincavel.* Νυοσ. *Steph.* Νεισ. Erratum eſt in utriuſque Editione, occaſione vitioſæ pronunciationis.

79. Καλλιόπη δ᾽ ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων. Hic verſus eſt δολιχουρος ſive μακροσκελής. Sed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum —έων, ut in αὐτέων ſuprà in *Scut.* verſ. 237. & infrà *Theogon.* verſ. 361, ἁπασέων. Apud *Dionyſ.* De ſitu orbis, πασέων, verſ. 619, & apud *Apollon. Argon.* δ'. verſ. 1132, μελισσέων. Exempla hæc omnia ejuſdem ſunt Declinationis, & eundem in verſu locum occupant.

91. Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς ἱλάσκονται. Verſus hic eſt ἀσπαθής, nempe λαγαρὸς καὶ σπονδειακός. Quales ſunt illi apud *Homerum*:

Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν. Il. ί. verſ. 155,
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο. Od. τ'. 280.

Horum verſuum λαγαρότης ſanatur multis modis: & quòd θεὸν in *Hephthem. Emphaſin* habeat, & quòd *Oxytonon* ſit, & quòd in *Liquidam* deſinat, & quòd ſequens ſit δισύλλαβον.

Verſus autem HESIODICI *Podiſmus* majeſtatem præ ſe multam fert: Nam prioris *Hemiſtichii* celeritas compenſatur poſterioris tarditate. Illud enim ex tribus *Dactylis* conſtat; hoc verò ex tribus *Spondæis*, ſanato quarto pede, ut dictum eſt.

93. Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι, Sic videtur legiſſe interpres, Ἐμφωνηματικῶς πῶς *Stephanus* legit, Οἷα τοι. *Trincavel.* Οἷά τοι, fortè pro τι.

130. Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν᾽ οὔρεα βησσήεντα.
Hic verſus eſt, ut ità loquar, ὑδροκέφαλος, caput habens præter metrum fluidum, propter *Dialyſin* Ionicam, & plus æquo tumidum: Sed ſanatur per Συνίζησιν inter pronunciandum, duabus ſyllabis [-έων] in unam quaſi ſyllabam coaleſcentibus; ut infrà verſ. 82°,

Πασέων δ᾽ ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Qui verſus eſt etiam ὑδρωπικός, ſive προκοίλιος: Sed ſanandi ratio

ratio eadem eſt atque prior. Tales ſunt illi verſus *Virgiliani*, nempe *μακρεκέφαλοι*, ſive, uti dixi, *ὑδρεκέφαλοι*, *Eclog.* 8. 81,

Uno eodémque igni: ſic noſtro Daphnis amore.

& *Æneid.* 12. 847,

Uno eodémque tulit partu, paribúſque revinxit

Serpentem ſpiris--ubi poſt factam *Synalœpham* ſive *Ecthlipſin* ſyllabæ *eo* in *eodem* per Συνίζησιν in unam ſyllabam abſorbentur.

135. Θεῖαν τε, Ῥεῖαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Hic obſervandum, verſus πολυσυνδέτους ſæpe λαγαρότητα pati in *Triemimeri*, præſertim verò in τὲ Enclitica particula producta utcunque, ut *què* apud Latinos. *Vid.* infrà verſ. 340, & 341, & 905,

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.

Νέσσον τε, Ῥοδίον θ', Ἁλιάκμονα θ', Ἑπτάπορόν τε.

Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι.

Virgil. Æneid. 3, 91. 12, 363.

Liminàque, laurúſque Dei, totúſque moveri.

Chloreàque, Sybarímque, Dareàque, Therſilochúmque.

ubi *que* producitur ſequente *l* & *ſ*, ut τὲ ſuprà, ſequente λ. & ρ.

137. Τοὺς δὲ μεθ'] *Stephanus* Præpoſitionis tranſpoſitæ & *Ecthlipſin* paſſæ accentum transfert in priorem; minùs rectè: Nam nè integra quidem hoc in loco Præpoſitio ſi foret, accentum in priore haberet, propter interjectam particulam δὲ, multò minùs igitur *Ecthlipſin* paſſa. Nec tamen temerè à *Stephani* exemplari recedo: ſed *Gazæ* autoritatem ſequendam ratus, qui lib. quarto *De Construct.* pag. 56. in Compoſit. *Anaſtrophe* hæc habet, Αἱ παθοῦσαι ἔκθλιψιν τοῦ φωνήεντος οὐκ ἀναστρέφονται, εἰ μὴ στιγμὴ ἐπιφέροιτό τις, ἢ τὸ σημαινόμενον διαφθείροιτο, μὴ ἀναστρεφομένης.

138. --ἔχθηρε] *Stephanus* ſcribit per *Temporale augmentum* in initio, & per η *diphthongum* in medio. Ego verò neglecto Augmento (ut fit) retineo Thematis initialem literam, ut in ἔχθετο apud *Homerum* pro ἠχθέρετο, ab ἐχθαίρομαι Il. ϛ'. 41. & in ἄρχε pro ἦρχε. Il. γ'. 447. Quanquam, ut ingenuè fatear, ſcripturam hanc non tam laudo, quàm excuſo: Quòd verò attinet ad penultimæ *Orthographiam*, Vide Obſervat. in *Oper. & D.* verſ. 80.

140. Βρόντην τε Στερόπην τε] Βρόντην & Στερόπην, Παροξυτόνως, à Βρόντης & Στερόπης, Propriis nominibus. Βροντὴν] v. ſeq. Ὀξυτόνως à βροντὴ, Appellativo, *tonitru* ſignificante, ut & στεροπὴ, *fulgur.* χ. Βροντήν τ' Ἀστεροπήν τε.

144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων.
Verſus hic eſt δολίχουρος ſive μακροσκελής. De ſanandi ratione, conſule ſuprà Obſervat. in verſ. 79.

149. Κόττος τε, Βριάρεώς τε Γύγης θ' ὑπερήφανα τέκνα.
Hic verſus eſt προκοίλιος· Sed ſanatur per Συνίζησιν terminationis Atticæ in Βριάρεως, ut infrà verſ. 714. & in Βριάρεων, verſ. 817.

151. Ἄπλαστοι. γρ. Ἄπλατοι.

165. πατέρος γε] Mallem πατρός γε, ut infrà verſ. 171.

178. Πάντη· ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρί.
Hîc ϊς in πάϊς in *Hephthemimeri* producitur vi finalis ς, ut in aliis ſæpe ab *Euſtathio* obſervatum eſt.

186.--δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας.
δόλιχ'] *Stephanus* poſt *Ecthlipſin* transfert accentum in antepenultimam, qui quidem eſſe deberet in penult. cùm δολιχά, nomen integrum, ſit Ὀξύτονον. Lege igitur δολίχ', ut apud *Stephanum* in *Homeri* Il. δ'. 533,

δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

196. Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν.
& 199. Κυπρογένειαν δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.
Uterque verſus eſt προκοίλιος, ventre tumens & præter metrum fluidus, & quaſi ſpumeus. Nec temere hoc factum eſt, opinor, ſed conſultò: credo enim voluiſſe hîc poëtam τεχνικῶς καὶ μετρικῶς, non ἱστορικῶς καὶ ποιητικῶς tantum, originem *Veneris* ex mari, ſive ex ſpuma, & materia fluida, deſcribere. Alioqui fortaſſe pro Κυπρογένειαν poſuiſſet Κυπρογενῆ· quo *Epitheto* uſus eſt *Hom.* in Hymn. *Veneris*, v. 1,

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἀείσομαι--

Noluit tamen, opinor, propter cauſam allatam.

Utriuſq; verò verſûs pathos ſimili ratione & modo ſanatur, nempe per Συνίζησιν ſyllabarum ειαν. Quæ ſi cuiquam durior videatur; conſulat velim verſ. 5, *Oper.* α. & verſ. 80, *Oper.* β. ubi εια in Ῥεῖα, & Εἰαρι, in verſu μακροκεφάλῳ, per Συνίζησιν in unam quaſi coaleſcunt ſyllabam.

200. Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. Et hic etiam verſûs deinceps ſequens (continuatâ de origine *Veneris* fictione) bis patitur ſecundùm idem metri pathos atque præcedens, ſed in locis & terminationibus diverſis Obſervandum, hic Poëtam affectâſſe hoc pathos, ut cui magis placeret *Synecphoneſis* terminationis incontractæ, quàm *Craſis* Attica. Licuit enim, libuiſſet modò, ſic πεδίζειν ſine aliqua metri paſſione,

Ἠδὲ φιλομμειδῆ, ὅτι μηδῶν ἐξεφαάνθη. Sed, ut dixi,

dixi, non placuit *Craſis* Attica. *Trincavel.* legit φιλομμειδέα.

218. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον—] De hujus verſus paſſione dictum eſt ſuprà, verſ. 135.

220. Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι·
Hîc Παραιβασίας eſt *Paroxytonon*, & Secund. Declin. *Pariſſyll.* (ut ὑπερβασίας, *Dierum* verſ. ult.) καὶ μακροκαταληκτεῖ. Si verò eſſet ſecundæ *Contract.* eſſet *Proparoxytonon*, καὶ βραχυκαταληκτήσειεν ἄν. Obſervandum hîc autem, multas Præpoſitiones διχρόνους, metri causâ, interdum aſſumpto ι, interdum verò factâ *Trope*, fieri τειχρόνους, ut ἀπὸ, ἀπαί· Iliad. λ'. 663, ὑπὸ, ὑπαί· Iliad. κ'. 376. & in Compoſit. ὑπαιδείδοικεν in *Hymn. Mercur.* verſ. 165. ἐνὶ, εἰνί· Iliad. θ'. 199. ὑπὲρ, ὑπείρ· Iliad. ψ'. 227. & in Compoſit. ὑπειρέβαλον· Iliad. ψ'. 637. κατὰ, καταί· in Compoſit. καταιβαταί, γρ. καταιβάται· Odyſſ. ν'. 110. καταιβάτης, *Argon.* β'. 353. παρὰ, παραί· *Dionyſ.* De ſitu Orbis, 565. & in Compoſit. παραίφασις, *Coluth.* in Hel. rap. 241. & *Naumach.* infrà p. 453. v. 18. παραίβασις, *Apoll. Argon.* δ'. 832.

227. Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα. Hic ε in *Triemimeri* producitur ante λ, ut verſ. 218.

229. Νείκεά τε, Ψευδέας τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε. Hic verſus reſpectu metri eſt διπαθὴς, nempe προκοίλιος, & λαγαρός. Prior metri Paſſio ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -έας in Ψευδέας, (ut -έα in ἀψευδέα, Accuſ. Sing. verſ. inſrà 233.) Poſterior, per *Ectaſin* finalis vocalis Præpoſitionis in compoſitione, ſequente λ. Exempla in utroque genere obſervavi plurima. -έας per Συνίζησιν quaſi in unam ſyllabam contrahitur in *Accuſat. Plur.* 2. *Declin. Simpl.* in χρυσέας ſuprà *Scut.* verſ. 188. & 5. *Decl. Simpl.* in πολέας, *Accuſ. Ion.* pro πολλοὺς, *Oper.* β. 198. & 1. *Contract.* ut hîc, Ψευδέας, &c. Et *Pronominum*, ἡμέας, Iliad. θ'. 211. & ν'. 114. ὑμέας *Apoll. Argon.* β'. 1131. & *Odyſſ.* μ'. 163. σφέας, ſuprà *Scut.* 169, &c.

Ectaſis verò ſyllabam brevem ſanat plerumque ſequente Liquidâ (in *Caſura* præſertim) ut in reliquis orationis partibus, ità etiam in Præpoſitionibus in vocalem brevem aut ancipitem deſinentibus: de quibus aliàs *extra Compoſitionem*: & *in Compoſitione*, ut in ſubjectis exemplis,

ἀπὸ·] Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ,
infrà verſ. 793.

Ἆψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα,
Theocrit. Idyll. κβ'. 19.

περὶ·] Στήθεά τε γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο φόνιον,
Theocrit. Idyll. κε'. 226.

ἐπι---] Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀπαρχαῖς τοῖς νεκύεσσι, *Phocylid.* 94.

233. Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος. Hic Συνίζησις eſt terminationis Ionicæ & incontractæ in ἀψευδέα, ut ſuprà verſ. 200. in φιλομμειδέα.

235. Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος οὐδὲ θεμιστέων. De ſmetri Paſſione vide verſ. ſuprà 79. θεμιστέων] Aut *Genit. Ionic.* eſt 2. *Pariſyll.* à Nominativo θεμιστή, (quod Nomen agnoſcit *Stephanus* in *Theſauro*) pro θεμιστῶν *Periſpomeno*, per *Epentheſin* τοῦ ε, ut quidam volunt, vel per *Dialyſin* τοῦ ω πελαστωμένου, ut volunt alii: Aut *Genitivus* quintæ à θέμις θέμιστος, pro communi θεμίστων *Paroxytono*, per *Epentheſin* τοῦ ε.

238. Κητώ] *Stephanus* legit Κηθώ· aut erratum potiùs eſt Typographicum.

240. μεγήρατα] ut πολυήρατον, verſ. infrà 908. & πολυήρατος, in *Hymn. Ven.* 225, & 274, ab ἐρατός. Sic videtur legiſſe interpres. *Trincavelus* legit μεγήεντα· Sed erratum eſt Typographicum. *Stephanus*, μεγήειτα· In *Theſauro* verò ſuo præfert lectionem noſtram, μεγήρατα τέκνα θεάων. *Ubi tamen ſunt*, inquit, *qui legendum exiſtiment* μεγήειτα.

243. ---Εὐκράτη] γρ. Εὐκράντη.

258. Αὐτονόμη] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Αὐτονόη.

267. Ἠΰκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε.

Ἅρπυιας] Προπαροξυτόνως, propter *Syſtolen* ultimæ, pro communi Ἁρπυίας, Παροξυτόνως. *Trincavelus* & *Heniſchius* legunt Προπαροξυτόνως quibus aſſentior. *Stephanus* verò legit Ἁρπυίας, Παροξυτόνως, minùs rectè meo quidem judicio. Imò in *Theſauro*, quem conſului hæc dum ſcribebam, citat hunc ipſum verſum, & ſcribit Ἅρπυιας, Προπαροξυτόνως. De *Syſtole* hujuſmodi 1, & 2, *Declin. Simpl.* conſule Obſervat. in verſ. 181; *Oper.* β'.

270. ---καλλιπαρήους] γρ. καλλιπάρῃον.

277. Ἡ μὲν ἔην θνητή, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρῳ.

ἀγήρῳ] *ſenio non-obnoxiæ*: Nom. Plural. 4. *Pariſyllab.* per ῳ Diphthongum, ſive ab οι per *Ectaſin* & *Synæreſin*, ſive ab αοι, ab ἀγήραοι, per *Craſin* & *Synæreſin*, ab ἀγήραος, ἀγήρως. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, & *Lectius*, legunt ἀγήρως. Quæ quidem lectio ut interpretum nulli placet: ſic ut defendi poſſe vereor, niſi dicamus Adverbium eſſe. Quæ quidem defendendi ratio mihi neutiquam placet, propter *Ellipſin* verbi *Subſtantivi*, & *Conjunctionem Copulativam*; ut nec illa defendendi ratio placet.

ret, ſiquis moliri ſic velit, ut dicat ἀγήρως eſſe *Nom. Plur.* 5. *Simplicium*, factum per *Ecthlipſin* τοῦ ν, & *Craſin Doricam*, contractis vocalibus οε vel ωε in ω, ab ἀγήρων *Sing.* ἀγήροντες *Plur.* vel, ut quidam volunt, ωντες· ἀγήροες vel ωις, ἀγήρως. Quid multa? Conſule *Stephani Theſaurum* in ἈΓΗ'ΡΟΣ, ubi citatur hoc ipſum *Hemiſtichion*--ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω] Ἀγήρω igitur legendum, non ἀγήρως, vel ſecundum *Stephanum*. At quare per ω monophthongum? Minùs rectè proculdubio, cùm præcedat ἀθάνατοι, *Plural.* non ἀθανάτω, Dual. Nam præceſſiſſet modò ἀθανάτω, ſecutus eſſem lubenter *Stephani* lectionem (in *Theſauro*) ἀγήρω· ut apud *Homerum*, Iliad. μ'--323,

Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθ'. & ρ'. 444,
---Ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.

280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν·
Hic verſus apud *Stephanum* eſt 281. Nam huic præponit verſum illum Μιχθεὶς Καλλιρόῃ] qui in Editione noſtra infrà habetur, num. 288. Sic tranſponendi hujus verſus autorem habeo *Philippum Melanchthonem*. Quo accedit etiam Genealogiæ *Geryoneæ* ratio.

281. Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας] Notanda Συνίζησις ſyllabarum -άωρ in Χρυσάωρ, ut -αω in Ποσειδάων apud *Apollon. Argon.* δ'. 1621,

Ἠδὲ Ποσειδάωνος, ἠδὲ Τρίτωνος ἔασι,

283. Γείνεθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχει μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Notanda Συνίζησις vocalium αο in ἄορ, ut in φάος apud *Muſæum* infrà pag. 341. verſ. 224,

Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.

Quanquam diſſimulare non debeo, magis mihi placere *Trincaveli* lectionem, in quam nuperrimè incidi; Eſt autem hujuſmodi,

Γεῖνθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον—

284. Χὠ] pro καὶ ὁ, per *Thlipſin* τοῦ ι, & *Craſin* vocalium α ο in ω, & *Tropen* τοῦ κ εἰς τὸ χ, ob ſequentem aſperum. *Stephanus* verò ſic ſcribit, Χ' ὡ] quaſi nulla eſſet *Craſis*, ſed *Thlipſis* potiùs Diphthongi αι, & *Ectaſis* vocalis brevis, mutato ο in ω. Quæ quidem ſcribendi ratio mihi neutiquam placet. Quis enim unquam legit ὡ pro ὁ per *Ectaſin*? at ὡ pro ὁ & τὼ pro τὸ poſt *Craſin* ſæpe legimus, ut ὥτερος pro ὁ ἕτερος apud *Theocritum*, Idyll. η'. 91. χὡμός, *Idyll.* ιε'. 18, pro καὶ ὁ ἐμός. ὤνεμος pro ὁ ἄνεμος, *Moſch.* Idyll. ε'. 1, & 8. τὤρσεν pro τὸ ἄρσεν, *Theocrit.*

Idyll. ί. 31. τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, Idyll. κγʹ. 60. τὠμπίχονον pro τὸ ἀμπίχονον, Idyl. ιέ. 21. Et hæc omnia cum multis aliis etiam ſecundum *Stephanum*: quamvis in aliis ejuſdem naturæ eandem ſcribendi rationem non ubique obſervat, ut in ὠ῎λαφος pro ὁ ἔλαφος, *Theocrit.* Idyll. ά. 135. ὠ῎ςοργος pro ὁ ἄςοργος, βʹ. 112. ὠ᾿φρόντιςος, pro ὁ ἀφρόντιςος, ί. 20. ὠ῎ειφος pro ὁ ἔειφος, έ. 30. ὠ᾿ρχαῖος pro ὁ ἀρχαῖος, *id.* 8. Contra ſuperiorum analogiam. Scribendum rectius, ὤλαφος, ὤςοργος, ὠφρόντιςος, ὤειφος, ὠρχαῖος. Et hanc quidem ſcribendi rationē in hujuſmodi exemplis conſtanter obſervo, ut in ὦξ pro ὁ αἴξ per *Craſin* tantùm *Doricam*, Idyll. ά. 65. (ut apud *Theognid.* ὑπιτυχὼν pro ὁ ἐπιτυχὼν, 914. τὔλασσον pro τὸ ἔλασσον, 269. per *Craſin Atticam*) Κἦφα pro καὶ ἔφη, Idyll. ά. 82, per *Thlipſin* τοῦ ι, & *Craſin* τῶν α ε in η. ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος, Idyll. ά. 87, per *Craſin* τῶν ο α in ω, & *Synæreſin* τῶν ωϊ in ῳ. ὡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, Idyll. ά. 80, per *Thlipſin*, τοῦ ι in οἱ, & *Craſin* τῶν ο α in ω, & *Synæreſin* τῶν ωϊ in ῳ. At illa, ὦ ᾿λεύθερε pro ὦ ἐλεύθερε, Idyll. έ. 8. ὦ ᾿γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, 17. ὦ ᾿πιμελητὰ pro ὦ ἐπιμελητὰ, Idyll. ί. 54. ut & illa apud *Theognidem* τοῦ ᾿σθλοῦ pro τοῦ ἐσθλοῦ, 21. ἀρετή ᾿ςι pro ἀρετή ἐςι, 147. & apud *Pythagoram* μὴ ᾿πίςευε pro μὴ ἐπίςευε, 30, rectè videntur debere ſcribi per *Thlipſin* tantùm minoris vocalis, propter præcedentem majorem, aut diphthongum. Sunt autem quæ utroque modo ſcribi poſſint per *Thlipſin* & *Craſin*, ut χἠ χἀ pro καὶ ἡ καὶ ἁ, aut per *Thlipſin* tantùm, ut χ᾿ ἡ, χ᾿ ἁ, cùm ſequatur vocalis longa, & metri ratio non indigeat *Craſi*, ſyllabæ producendæ gratiâ. In his ego diutiùs immoratus ſum, quòd præſentiſcerem non licere mihi per Typographos ad *Theocritum* recognoſcendum pergere. Deſideratiores enim ſunt in Scholis Poetæ Græci, quàm ut ferri poſſit noſtrarum Obſervationum ulterior expectatio. Quæ ſuperſunt igitur obſervatione digna apud *HESIODUM*, quæque ad inſtitutum noſtrum propriè pertinere videntur, quâ poſſum brevitate percurram.

306. Τῇ δ᾿ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι.

Trincavelus, *Stephanus*; *Heniſchius*, *Lectius*, legunt Τυφάωνα] Sed ſic quemadmodum conſtet metri ratio, non invenio: Nam admiſsâ licet *Synizeſi*, vocalium αω in Τυφάωνα, ut in χρυσάωρ ſuprà verſ. 281. reſtat adhuc non ſanabilis λαγαρότης in —να, *Spondeum* quaſi abſolvente. Quamobrem rectè mihi videor legiſſe per ο Τυφάονα] Et ſic nihil ſubeſt difficultatis, ratione metri: ut in *Hymn. Apollinis* apud *Homerum*, verſ. 352.

Δεινόν τ᾿ ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσι·

(quàm-

(quamvis, in eodem *Hymno*, verſus idem legitur num. 306. ubi ſcribitur Τυφάονα, per errorem) unde Derivatum, Τυφαόνιος.

311. Κέρβερον ὠμηστὴν, ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον.
De *Syniʒeſi* in ἀΐδεω conſul. Obſervat. in verſ. 71, *Oper. ά.* In Editione *Stephani* deeſt κύνα, ut & in Editione *Lectii.*

312. Πεντηκονταχάρηνον, ἀναιδέα τε, κρατερόν τε.
In Editione *Heniſchii* pro Πεντηκονταχάρηνον, Πεντηκοντακέφαλον neſcio quâ incuriâ e *Scholiis* irrepſit in textum. In Editione *Stephani* leg. Πεντηκοντοχάρηνον per errorem, ut & in *Scholiis* pro Πεντηκονταχάρηνον. Nam in *Theſauro* citat hunc locum *Heſiodi*, & legit Πεντηκονταχάρηνον· Et analogia etiam in cæteris à πεντήκοντα compoſitis hanc ſcribendi rationē confirmat, ut πεντηκοντάδραχμος, πεντηκοντάχορος, &c. *Criſpin.* legit, Πεντηκονταχάρηνον, nobiſcum.

316. --ἐνήρατο] *Aor.* 1. *Med.* ab ἐναίρω, -αρῶ, -ηρα, -ηράμην. *Stephanus* ſcribit per ῃ diphthongum ἐνῄρατο. Ego quorum judiciis fretus à *Stephano* hac de re diſſentiam, vid. ſuprà Obſervat. in verſ. 80. *Oper. ά.* in ὀνόμηνε.

320. Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Vid. verſus ὁμοιοπαθεῖς, ſuprà in Obſervat. in verſ. 135. 323, & 24. Habentur apud *Homer.* Il. ζ'. 181, 182.

326. --Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε] Sic legit *Stephanus. Trincavelus* verò legit, Φῖκ' ὀλοὴν τέκε] *Scholiaſtes* etiam in Φῖκα hæc habet, Φῖκα τὴν Σφίγγα λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τυφῶνος· ἀπ' αὐτῆς δὲ ἐκλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα κατῴκει, &c.

333. Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα.
Hic verſus eſt Προκοίλιος· ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium υϊ in Φόρκυϊ. ut apud *Apoll.* Argon. γ'. 853. in πηχυΐον,

Τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυΐον ὕπερθε.

& in δ'. 1510,

Οὐδ' ὁπόσον πηχυΐον ἐς ἄιδα γίνεται οἶμος.

Niſi quis velit potius dicere, *Enallagen* eſſe pedis *Proceleuſmatici* pro *Dactylo.*

334. Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.
Hujus verſûs λαγαρότης in *Penthemimeri* ſanatur tribus modis; nempe per *Liquidam*, *Subdiſtinctionem*, & *Spiritum denſum*: quibus adde præcedentem *Acutum.*

336. Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.
Trincavelus, *Stephanus*, *Lectius*, legunt Φόρκυος] à Φόρκυς. *Philipp. Melanchthon* & *Heniſchius*, quos ego ſequendos hîc duxi, legunt Φόρκυνος· cujus lectionis expreſſum veſtigium ſequitur

tur

tur interpres in *Phorcyne*, Accedit huc etiam *Homeri* autoritas *Odyſſ.* α. 72.

Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

& *Odyſſ.* ν'. 96.

Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος.

Eſt autem *Genitivus* à *Nominativo* Φόρκυν, teſte *Euſtathio* in verſ. 862. Il. β'. ubi ἀπὸ τοῦ Φόρκυν, inquit, κλίνεται· & *Etymolog.* col. 514. lin. 38, Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα προσθέσει τοῦ ος κλίνεται· οἷον, Φόρκυν, Φόρκυνος, &c.

349. Φᾶσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.

Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius, legunt,

Φάσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην·

Φάσιν] Παροξυτόνως· minus rectè, Nam cùm penultima longa ſit, & ultima ſuâ naturâ brevis, Proſodiæ ratio poſtulat, ut, ſi in penultima habeat accentum, ſcribatur Προπερισπωμένως. Et inſuper διασημία hujus dictionis, quod ad στοιχεῖα attinet, διαφόρησιν in ſcribendo exigit: φάσις enim Παροξύτονον, *dictionem*, &c. ſignificat, & eſt nomen Προσηγορικόν· Φᾶσις verò Προπερισπώμενον *fluvium* ſignificat, & eſt nomen Κύριον. Vid. *Stephani Theſaurum.*

--Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην] Sic legunt omnes, ego quos conſului, Mallem ſic legere,

Ἀχελώϊόν τ' Ἀργυροδίνην] Ut ſervetur gratia *Polyſyndeti*, & analogia hujus cum duobus præcedentibus verſibus, & quinque ſequentibus: Qui verſus omnes ſunt πολυσύνδετοι, præter verſ. proximè præcedentem Στρύμονα] ubi in principio verſûs non opus eſt συνδέσμῳ poſt Στρύμονα, At in hujus verſûs fine *Conjunctionis* abſentia ferri non poteſt: aut peribit gratia *Polyſyndeti*, quam ſervari oportet. Eſto. Servetur *Schematiſmus* ſive *Polyſyndeti* gratia. At qui conſtabit *Podiſmus* ſive *Metri ratio?* Optimè. Eſt enim verſus Προκοίλιος· qui ſanatur per *Synæreſin vocalem* ſive *Potentialem* (ut ità loquar) ſive *Synecphoneſin* Poëticam, eámque hoc in loco affectatam: alioquin enim præcaviſſe potuit poëta hoc pathos, ſi voluiſſet uti *Syniʒeſi* ſive *Synæreſi Reali* & *Actuali*. Sed abhorret à poëtarum uſu, ad communem & Atticam *Craſin* ſive *Synæreſin* confugere, præſertim verò ubi nulla metri neceſſitas, ut in hoc loco, videatur exigere. Quid *Euſtathius*? In verſ. 194. Il. φ'. pag. 1316, lin. 21, &c. Ὅτι δὲ τὸ ΑΧΕΛΩΙΟΣ πεντασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθὲν, διὰ τὸ στοιχεῖον τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσγεγραμμένον ι· κοινῶς μέντοι καὶ ἑκατέρου, τετρασυλλάβως ΑΧΕΛΩΟΣ λέγεται. Apud *Petrolectas*,

lectius, inquit, Ἀχελῷ@ eſt quatuor ſyllabarum, apud poëtas verò, Ἀχελώϊ@, quinque: Addo, Quæ *Potentiâ* tamen, id eſt, vi Συνεκφωνήσεως, ſunt quatuor tantùm, *Actu* licèt (nam ea ſcribendi ratio eſt ποιητικωτέρα) ſint quinque.

Poſtremò, Si ſic legatur,

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ' Ἀχελώϊον τ' ἀργυροδίνην,

(Sic autem legendum exiſtimo Ἀχελώϊον eſt (ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, καὶ ἀνακεφαλαίωσιν) *Pentaſyllabon* στοιχειωδῶς καὶ γραφικῶς: *Tetraſyllabon* verò, στιχωδικῶς καὶ μετρικῶς.

De ſyllaba brevi in *Triemimeri*, & in hoc verſu & ſequente, vi ſequentis Liquidæ productâ, conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 135. Eſt autem hic verſus πολυπαθέστατ@.

361 Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἦεν ἁπασέων.

Hîc verſus, reſpectu metri, eſt διπαθής. In medio videtur ſyllaba redundare; unde dicitur προκοίλι@· & in fine; unde dicitur μακροσκελής ſive δολίχουρος. Sed ſanatur utroque loco per Συνίζησιν vocalium εω in σφέων, & ἁπασέων.

In σφέων, ut apud *Aratum* in *Phanom*. 458,

Μακροὶ δὲ σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί.

ut in ἡμέων, *Solon*. α. 72,

Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον.

In ἁπασέων ſuprà verſ. 79,

Καλλιόπη θ'· ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων,

In quem verſum conſule Obſervationem: ubi reperies multa hujuſmodi exempla. ἣ δὴ] verſ. ſuprà 79, ἣ δέ.

364. --Ὠκεανῖναι] Προπερισπωμένως· *Trincavelus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*. *Lectius* ſcribunt Παροξυτόνως, ut in *Nominativo Sing*. A quibus diſſentio. Nam in *Prima* & *Secunda Declinatione Pariſyllab*. Nomen Παροξύτονον μακροπαράληκτον (φύσει ἢ θέσει) in *Nom. Plur*. fit Προπερισπώμενον· ut in *Prima*, πολίτης] Παροξύτονον. πολῖται] Προπερισπώμενον (Il. χ'. 429. & Od. η. 131, ſecundum Editionem *Stephani*.) In *Secunda*, κνήμη, κνῆμαι· Il. δ'. 147. κρήνη, κρῆναι· Il. φ. 197. ubi αι ratione accentûs habetur pro ſyllaba brevi, & quod ad rem præſentem apprimè eſt utile, ὑσμίνη, ὑσμῖναι Odyſſ. λ'. 611. & in *Hymn. Ven*. 11, ſecundùm Editionem *Stephani*.

370.--δ' ἂν τι-] γρ. δ' ὅσοι τι.

372. Ἠῶ] Περισπωμένως. Rectè: quia ab ἠώς, ut αἰδῶ ab αἰδώς. In Editione *Stephani*, Ἠώ] Ὀξυτόνως. Minùs rectè. Conſule Obſervat. in αἰδῶ, *Oper*. α. 322.

375. Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα.

Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta.

Hic, nè errarem ſollicitus, in errorem imprudens incidi ſecutus vitioſum exemplar: nam ingenuè fatendum eſt. *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius,* legunt Κείω δ' Εὐρυβίη] & Interpres, quem ſecuti ſunt *Lectius* & *Heniſchius*, vertit *Crioq; Eurybiæ.* Criſpin. *Crio autem Eurybiæ.* Ubi in Græcis & Latinis erratum eſt: ſi .n. Κείω per ω monophthongum ſcribatur, & Εὐρυβίη per η diphthongum; ſequitur, ut Κείω ſit *Nominativus Fœmin.* Εὐρυβίη vero *Dat. Maſculin.* (& ſic videtur interpres intellexiſſe) Sed nec Κείω eſt *Nom. Fœm.* (nam ſcribendum eſſet Ὀξυτόνως, ut Λητώ] Nec Εὐρυβίῃ *Dat. Maſcul.* nam ab Εὐρυβίη ducitur non Εὐρυβίας. Quid multa? *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius,* erravere omnes. Erravi & ego. Quomodo autem legendum? Κρείῳ δ' Εὐρυβίη, *Creio autem* (ſive *Crio*) *Eurybiæ.* Hujus lectionis autorem habeo Scholiaſten, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη] Κρεῖος, inquit Scholiaſtes, γῆς καὶ οὐρανοῦ ἦν παῖς, Εὐρυβίη δὲ Πόντου θυγάτηρ. Ubi notandum (quod in aliis ſæpe monui) in ſuperioribus exemplaribus ſcribi Κείω per ι, pro Κρείῳ per ει, erroris occaſione ortâ à ſimilitudine ſoni. Sic igitur lege,

Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τίκεν ἐν] γρ. τίκτεν.

377. —ὃς καὶ πᾶσι] *Trincavelus* legit -ὃς πάσαισι.

379. —αἰψηροκέλευθον] γρ. λαιψηροκέλευθον.

393. Μήπιν' ἀπορήσειν] ab ἀπορέω, ῶ. Sic legit mecum *Heniſchius. Stephanus Trincavelum* ſecutus legit ἀπεραίσειν, per ρ unicum: ſed ſcribendum ἀποῤῥαίσειν, ſecundum *Orthographiæ* legem, ab ἀποῤῥαίω, Compoſit. à ῥαίω. Nam ῥ initiale Thematis in Compoſitione geminatur.

398. Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι] *Cum ſuis filiis*] Per *Pronomen Poſſeſſivum,* à *Nominativo* σφὸς, pro σφέτερος, per *Syncopen,* ut σφοῖσι δόμοισι apud *Homer.* Il. ξ'. 202, 303. *Trincavelus* & *Heniſchius* legunt Σὺν σφίσι παίδεσσι φίλοις] Quam lectionem reſpectu metri cùm defendi non poſſe, intelligeret *Stephanus,* λαγαρὺς της in finali Dativi παίδεσσι ſanandæ gratiâ, addit ν ἐφελκυστικὸν, ſequente etiam conſonante, per *Paragogen* Poëticam: ſic tamen ut per *Ectaſin* (quæ quidem admitti poteſt) producat penultimam in φίλοις. Quæ quidem lectio reſpectu metri ut ſtare poſſit: at reſpectu materiæ, ſive ſensûs ſtare non poteſt; cùm σφίσι ſit *Primitivum* non *Poſſeſſivum,* & *Poſſeſſivum* hic requiratur, ut infrà verſ. 401, Παῖδας—ἑοὺς, non σφέας. *Criſpinus* etiam & *Lectius Stephanum* ſecuti in eundem errorem inciderunt. Rectè igitur mihi videor repoſuiſſe pro σφίσι παίδεσσιν, σφοῖσιν παίδεσσι. Sic autem metri ratio ſalva eſt, & ſenſus integer;

Σὺν

Συν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλυ διὰ μηδέα πατρός, Tranſlato υ Ephelkico à παίδεσσιν ad σφοῖσι' quamvis defendi potuit hæc lectio,

Συν σφοῖσι παίδεσσι] Sanatâ ſyllabâ brevi finali in *Triemimeri*, ſequente conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, ut infrà verſ. 656, Ἴδμεν ὅτι πεϱί.

Poſtremò, Nequid videar doctiſſimorum virorum judicio derogare; eo animo ſum, ut exiſtimem in ſuperioribus Editionibus σφίσι pro σφοῖσι in metrum irrepſiſſe per incuriā eorum, quibus recognoſcendi ad prælum exemplaria typis excuſa negotium commiſſum eſt. Nam quod in Obſervat. in verſum 375, dictum eſt, Κείω pro Κρείῳ per errorem legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* ει, & *Vocalis* ι, idem huc transferri poteſt, ut dicam σφίσι pro σφοῖσι per errorem etiam legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* οι & *Vocalis* ι. De quâ confuſione, ut quæ ſæpenumero erratorum occaſio fiat, Vide Obſervat. in verſ. 2. *Oper.* α. in Δί.

401. Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑὸς μεταναίεται ἔθ. De *Syſtole* terminationis *Accuſat. Plural.* 1, & 2, *Declinat. Pariſyll.* Conſule Obſervat. in verſ. 182, *Oper.* ϛ'.

405. δήπειτα] pro δὴ ἔπειτα, per *Craſin. Stephanus* legit δ' ἤπειτα, per *Thlipſin* τοῦ ε, & *Ectaſin*, mutato ε in η. *Frobenius* in Editione Homer. Odyſſ. α'. 290, legit (ut *Stephanus*) per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Iliad. verò υ. 338, δὴ 'πειτα per *Aphæreſin* minoris vocalis, ob præcedentem majorem: & Iliad. ό. 163, legit δήπειτα, per *Craſin*: quæ quidem ſcribendi ratio eſt optima: in hoc tantùm deficit, quòd deſit *Spiritus Craſeως* index. *Euſtathius* in δήπειτα loco proximè citato, exponit, ἤγουν δὴ ἔπειτα· ubi tamen *Stephanus* legit, ut ſuprà, δ' ἤπειτα, per *Thlipſin* τοῦ η (quæ admitti nullo modo poteſt) & *Ectaſin*. At hîc, inquies, apud *Heſiodum*, vel fatente te, δήπειτα ponitur pro δὴ ἔπειτα· Non repugnat igitur orthographiæ, ſi ſcribatur ſecundum *Stephanum* δ' ἤπειτα per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Contrà: Admiſsâ *Thlipſi*, Unde probabitur *Ectaſis* iſtiuſmodi in ἤπειτα; Apud *Homerum* nuſquam legitur, nè ſecundum *Stephanum* quidem, niſi præcedente particulâ δ' *Apoſtrophum* paſsâ: ἤπει verò aut ἤπειδὴ nuſquam. At ἔπειτα, ἐπεί, ἐπειδή, paſſim. Poſcente, inquies, ſic metro. Imò contra rationem metri, ἐπειδή, Iliad. ψ'. verſ. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Ubi ſi ε *Ectaſεως Tropicæ* capax fuiſſet, ſcribendum erat proculdubio per η initiale. Hanc verò ſcripturam non agnoſcit *Euſtathius*

ſtathius, ſed fatetur eſſe carmen Ἀκέφαλον, quale eſt illud *Odyſſ.* μ'. 423.

Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

Summa omnium huc redit, Cùm *Euſtathius* loco citato exponat per δὴ ἔπειτα (& *Moſchopulus* etiam, ut ſuprà obſervatum eſt in verſ. 290, *Oper.* ά.) & ε in ἐπειδὴ non videatur capax *Ectaſeως Tropicæ*, ut apparet in carmine Ἀκεφάλῳ· Non ſcribendum per *Thlipſin* δ' ſive pro δε per ε, ſive pro δὴ per η ſumatur: ſed per *Craſin* δήπειτα.

427. Ἔρδων] γρ. Ῥέζων.

Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται.

Hic α breve in *Hephthemim.* ſanatur duobus modis: Et quòd Ὀξύτονον, ſit, & quòd ſequens à *Liquida* incipiat, ut ſuprà in *Scut.* verſ. 158,

Ἄλλων τεθνειώτα κατὰ μόθον εἷλκε ποδοῖιν.

430. Ἔν τ' ἀγορῇ] Sic legit *Criſpinus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincavelus*, legunt, Ἔνθ' ἀγορῇ.---ὃν κ' ἐθέλησι] *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincavelus* legunt ---ὄν κ' ἐθέλησι. *Criſpinus* legit ---ᾧ ν κ' ἐθέλησι. Fortè verò verſu præcedente interpungendum tantùm poſt ὀνίνησιν, & legendum hìc ---ὅν κ' ἐθέλῃσι· ut vis verborum hæc ſit, *prodeſt cui voluerit*: & quæ interveniunt *Parentheſews* notis ſunt includenda.

436. Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. *Stephanus Trincaveli*, uti videtur, Editionem ſecutus, legit τοῖσι, ut & *Lectius Stephanum* ſecutus: in Annotationibus verò fatetur *neceſſe eſſe*, aut legatur τοῖς metri causâ, aut reponatur aliud verbum pro παραγίνεται, ut παρίσταται· Ego delendum putavi ι *Pleonaſticon* in τοῖσι, retinendum verò παραγίνεται, ut ſuprà verſ. 432,

---παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλησι.

438. τοκεῦσιν] γρ. τοκεῦσι δέ.

447. Ἐξ ὀλίγων βριάει, χἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν.

In Editione *Trincaveli*, *Stephani*, *Lectii*, legitur καὶ ἐκ præter metri rationem: credo, per Recognitoris incuriam. *Heniſchius* & *Criſpinus* legunt χἀκ] Et ſic ſanatur metrum, ſed peccatur contra *Orthographiam*: nam ſcribendum erat per α *Monophthongum* per *Craſin* poſt factam *Thlipſin* τοῦ ι in καὶ· non χἀκ per *ᾳ Diphthongum*: ut obſervatum eſt ſuprà in χἀκεῖνος, *Oper.* ά. 293.

454. Ἑστίῃ, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον. In Editione *Trincaveli* leg. Ἱστίην & Ἴρην. *Steph. Heniſch. Criſpin. Lectius*, legunt Ἱστίην & Ἥρην. Ἥρην] rectè: Nam in Editione *Trincaveli* τὸ ι occaſione ſimilitudinis ſoni in locum τοῦ η ſurrepſit. Ἱστίην] Malo Ἑστίην. Nam in *Hymno Veſtæ & Mercurii*,

tam

tam in ipſo *Hymno* quàm in *Titulo*, etiam ſecundum *Stephanum*, apud *Homerum* ſcribitur per ε διασυῤόμϑον, Ἑςία· unde per Æolic *Digamma* Fεςία, quo ve ſu in *V* conſonantem per *Syncopen* τȣ͂ ι fit *Veſta*: ut ἑσπέρα, Fεσπέρα, *Veſpera*: ἑςία ab ἕζω, hoc eſt, ἱδρύω, propriè *domûs partem* ſignificat, quam ἐχάραν vocant, ſive *focum*; per *Synecdochen* vero, *totam domum*, unde ἐφέςιοι dicuntur, *qui ſunt in eadem domo*. Per *Metonymiam* verò *Deam* ſignificat, cui κατ᾽ ἐχάραν οἴκȣ ἔθυον ὁσημέραι, διὰ τὸ συνεςάναι τ̓ οἶκον δι᾽ αὐτῆς, teſte *Euſtathio* in Ἱςίν, *Odyſſ.* ξ'. 159. ubi tamen *Stephanus* legit Ἑςίν· & *Etymolog. Magn.* col. 282. lin. 31, Ἑςία ἡ θεὸς, παρὰ τὸ ἑςάναι, ὅ ἐςιν ἱδρύσασθαι, πρώτη γὰρ αὕτη οἶκον συνέςησεν, ἢ ὅτι πανταχȣ͂ ἵδρυται καὶ τιμᾶται, &c. Illud tamen diſſimulare non debeo, ἱςίαν ab ἵζω, & ἑςίαν ab ἕζω ſumi ἐκ παραλλήλȣ pro eodem, cùm ſunt *Appellativa*. Imò ſecundum *Euſtathium*; *Etymolog. Caninium*, ἵζω & ἱςία ſunt ab ἕζω & ἑςία per *Tropen*, Dor. & Ion. ε in ι.

479. Ζῆνα μέγαν· τ̓ μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη.

Monoſyllaba brevia in Liquidam deſinentia, ſequente vocali, in *Cæſura* ſæpe producuntur: ut hîc in *Penthemim.* ſequente etiam literâ aſpiratâ. Sic apud *Apollon. Argon.* γ'. 683.

μέν.] Μῦθος δ᾽ ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ᾽ ἀκροτάτης ἀνέτελλε.

γάρ.] Φαιήκων· σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον, *Argon.* δ'. 549.

482. Πρῶτον ἐς αὐτὴν Λύκτον· ἔκρυψε δ᾽ ἑ χερσὶ λαβοῦσα.

Sic legit *Heniſchius*: nec aliter videtur legiſſe interpres. *Stephanus* verò & *Trincavelus* legunt,

Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψε δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα.

Et ſic verſus eſt λαγαροειδὴς in *Hephthemimeri*: Sed ſanari poteſt duplici ratione, nempe præcedente *Acuto*, & ſequente literâ *Anadiplaſiaſmi* capace. Sed minùs placet poſterior lectio propter aſperam ἐπαλληλίαν τȣ͂ δ ε ε, quam ut vitioſam declinâſſe videtur *Homer.* Iliad. α. 4,

Ἡρώων· αὐτοὺς δ᾽ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν· ubi ε ante λ producit, nè aſperum hiatum faciant ε ε in diverſis dictionibus, ſi δὲ legatur ἀσυναλείπτως. Hîc tamen, teſte *Euſtathio*, γρ. δ' ἑλλώρια, per *Anadiplaſiaſmum*, & δὲ ἑλώρια ἀσυναλοίπτως. Præfert tamen cæteris lectionem primam κατὰ συναλοιφὴν, id eſt, per *Thlipſin* τȣ͂ ε in Δ. *Criſpinus* legit κρύψεν.

493. — ἐπιπλομένȣ δ᾽ ἐνιαυτȣ͂] γρ. ἐπιπλομένων δ᾽ ἐνιαυτῶν.

503. — ἀπεμνήσαντο] γρ. ἐπεμνήσαντο. – ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων] Hîc in *Hephthemimeri* ſyllaba brevis producitur vi præcedentis *Acuti*, & *finalis* ν.

510.

510, 511. Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα.

Uterque verſus eſt *μακροσκελὴς*, ſive *δολίχουρος*. Tales ſunt illi *Virgiliani* ad Græcorum exemplar effecti,

Nec tantùm Rhodope miratur & Iſmarus Orphea:
Namque---. Eclog. 6. 30.
Cœúmque, Iapetúmque creat, ſævúmque Typhœa,
Et---Georg. 1. 279. Ubi tamen abſorberi poteſt *α* Finale à ſequente vocali, & tum ſcribendum-*oea*. Quædam exemplaria habent per *Synæreſin*, *Typhœa*: Peſſimè & contra *Orthographiam*; cùm ſit *Accuſat. Græc.* à Τυφωέα· Scribendum rectiùs *Typhœea* per *ω*, aut *Typhoëa* per *Diæreſin*, ſic ut vocales *ea* in unam quaſi ſyllabam coëant per Συνίζησιν· ut & in reliquis.

Reperitur hujuſmodi Συνίζησις & in *Accuſat.* I. *Declin. Contr.* ut ſuprà in φιλομμηδέα, verſ. 200. ἀδελφέα, 233, & infrà in πολυγηθέα, 941,

Μιχθεὶς ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.

Vide *Euſtath.* in Πολυδεύκεα. Iliad. γ'. pag. 311. lin. 11. Θεοειδέα, γ'. 27, & 450. Διομήδεα, Iliad. δ'. 365.

520. Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσατο] Vide ſuprà γὰρ product. in *Triemim.* ante *οι*, *Scut.* 69. *Theogon.* 56. & extra *Cæſur.* ſuprà *Scut.* 20.

534. Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. De *Syſtole* in terminat. *Accuſ. Plur.* primæ & ſecund. *Pariſyllab.* Vide Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* β'.

544.---μοῖραν] γρ. μοίρας.

548. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων. *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, legunt, Ζεὺς κύδιστε] Ego verò legendum exiſtimo Ζεῦ,] ut apud *Homer.* Iliad. ϐ'. 412,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων.

562. δῆπειτα] *Stephanus* ſcribit per *Thlipſin* & *Ectaſin*, δ' ἤπειτα· minùs rectè. De *Orthographia*, Conſule Obſervat. in verſ. 290, *Oper.* α'. & *Theogon* verſ. 405.

572. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς. Hic idem verſus & ſequens ſuprà habentur in *Oper.* α'. num. 71, 72. ubi de *Synizeſi* in Κρονίδεω dictum eſt.

574. Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι] Rectius ἀργυφέη· Sic enim citatur *Etymolog. Magn.* col. 137. lin. 40. Sic etiam legitur in Editione vetuſtiſſima. *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, leg. Ἀργυφέϊ, tanquam ab ἀργυφὴς. Credo per errorem, propter ſimilitudinem ſoni τοῦ η καὶ τοῦ ι, cùm *Stephanus* ipſe in *Theſauro* hujus loci

loci nullam faciat mentionem: feciſſet autem proculdubio, ſi legendum eſſet Ἀργυφέϊ. Obliqui ab ἀργυφὺς (quod nomen agnoſcunt quidam) nulli ſunt apud *Stephanum*: ab ἀργύφεος (quod ab ἄργυφος per *Epentheſin* τοῦ ε) occurrunt apud Homerum. Lege igitur Ἀργυφέη.

578. Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.
De *Synizeſi* in χρυσέην dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. 65. *Oper.* *α*. ubi, niſi me mea conjectura fallit, legendum χρυσέην, ut hîc, & ſuprà *Scut.* verſ. 199.

582. Κνώδαλα, ὅσ' ἤπειρος μὲν τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.
Sic legit *Heniſchius*: & ſic legiſſe videtur interpres. *Stephanus*, pro ὅσ' in Editione *Trincaveli*, reponit ὅσ', & ſic legit,

Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.

Criſpinus etiam *Stephanum* ſecutus ſic legit, & *Lectius* etiam *Stephani* lectionem lubens retinuiſſem propter metri rotunditatem, niſi quòd πολλὰ redundare hîc videretur, cùm in proximo præcederet.

593. Οὐλομένης πενίης ἀξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Sic legit *Heniſchius*, & ſic legiſſe videtur interpres. Secundùm quam lectionem eſt *Enallage Generis* in ἀξύμφοροι, ità ut ad ſexum referatur γυναικῶν non ad vocem φῦλα. De hujuſmodi *Enallage* dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. *Scut.* 116. *Stephanus*, *Trincavelus*, *Criſpinus*, legunt οὐ σύμφοροι, non comites; Quæ quidem lectio mihi magis placet.

619. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς.
ἀκάκητα] pro ἀκακήτης, per *Apocopen* τοῦ ς, & *Tropen* τοῦ η εἰς τὸ α breve, & *Anabibaſmum* toni. Nominativus eſt *Macedonicus* poëtis utilis propter ultimam brevem, ut ſuprà *Oper.* ϛ'. 200, ἠχέτα τέττιξ, & rurſus *Scut.* 216. ubi plura hac de re in Obſervat. in ἠχέτα require.

618. Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt per *Proſchematiſmum* Doricum & Ionicum κείνοισι. Sed metri ratio non patitur: nam vicies & plùs eo νίκην apud *Homerum* eſt μακροπαράληκτον (nuſquam verò βραχυπαράληκτον) & apud *Heſiodum* infrà verſ. 647, Νίκης. Legend. igitur κείνοις, communi linguâ.

636. Σωνεχέως] per *Anadiplaſiaſmum* τοῦ ν· Sic legunt *Stephanus* & *Criſpinus*. Rectiùs *Trincavelus* & *Heniſchius* ſine *Anadiplaſiaſmo* Σωνεχέως] productâ primâ ſyllabâ vi *Liquidæ*, ut in ξωνοναις ſuprà verſ. 595, & 601. & ξὼν, extra compoſitionem, apud *Theocrit.* Idyll. κή. verſ. 25.

Δώρῳ.

Δώρῳ ξυνὼ ὀλίγῳ—] Verſus eſt *Choriambicus.* Et in Συνεχὲς, (quod inſtituto noſtro accommodatius eſt) apud *Homer.* Il. μ'. 26,

Συνεχὲς, ὄφρά κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

Niſi quis fortè velit contendere, hunc verſum eſſe Ἀκέφαλον. Eſto. Et *Heſiodicus* etiam. Malo tamen inchoari à *Dactylo*; cùm Liquida, (uti ſæpius dictum eſt) vim habeat producendi ſyllabam etiam brevem præcedentem: ut paſſim exemplis demonſtratum eſt aliàs, & exemplis hîc etiam adductis; quibus unum addo apud *Homer.* Odyſſ. ι. 74,

Ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Hîc tamen, diſſimulandum quod non eſt, γρ. συνεχές. Sed vitioſa potiùs cenſenda eſt quàm varia lectio.

649. Ὑμεῖς δ' μεγάλων] De Monoſyllabis in vocalem brevem deſinentibus, vi ſequentis Liquidæ productis in *Triemimeri*, Conſule ſuprà Obſervat. in verſ. 135.

652.—δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ] ut 659.—ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν. γρ. ὑπὸ, *Stephanus* reſpectu metri mavult ὑπὸ, ut ejus aſpiratio fulciat brevem præcedentem in δυσηλεγέος. Sed quid opus eſt hoc fulcimento in *Ennehemimeri*, præſertim cùm ς finale vim habeat *Ecſtaticam*? ut nihil dicam de præcedente *Acuto.* Exempla ubique in *Cæſura* occurrunt. Inſtabo hîc tantùm in *Ennehemimeri*: *Scut.* 102,

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμύμων Ἰόλαος. & 340,

Ἐσσυμένως· τότε δή ῥα δίογνησ Ἰόλαος. & apud *Theocrit.* Idyll. ιζ'. 79,

Ἀλλ' ὅπις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος.

(quanquam hîc ſanatur partim à *Tono*) Nec deſunt exempla apud Latinos. Unicum proferam apud *Virgil. Georg.* 2. 5,

Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

653. Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.

De *Syſtole* in βουλάς, dictum eſt ſupra. Vid. Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* & in τροπάς.

658. Τῆς δ' ὑπὸ φραδμοσύνῃσιν] γρ. Σῇσι δ' ὑποφροσύνῃσιν] in Editione *Heniſchii.*

694. Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

—ὶ in πυρὶ in *Hephthemim.* ſanatur à tono *Acuto* & ſeq. *Liquida* μ. ut —ὶ in πυρὶ ſeq. ρ. verſ. 152. *Scut.* & —ὶ in χερὶ ſeq. μ, 158, *Scut.* & ſeq. ν. 417. *Theogoniæ,*

703. —μέγας] γρ. μέγας ὑπό.

706. Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Trincavelus legit,

Σὺν

Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφεράγιζον.

Stephanus, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, ſequuntur lectionem *Trincaveli*, niſi quòd pro ἐσφεράγιζον reponant ἐσφαράγιζον· rectè. Sed necdum conſtat metri ratio. Pro τ' igitur præmiſſo θ' reponendum cenſui ἅμα· & ſic conſtabit optimè. Imò *Stephanus* in *Theſauro*, quem inter recognoſcendum conſulebam, citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, & legit ut nos --κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. Unde adductus ſum ut ſuſpicer κόνιν τ' ἐσφαράγιζον in Editione *Stephani* erratum eſſe *Typographicum*, quod manavit ad poſteros, & propter tanti viri ſive Editionis autoritatem (nam *Stephano* viro literatiſſimo, & de literatis optimè merito, nihil quicquam derogatum volo) pro genuinâ lectione ad hunc uſquè diem, quantum ſcio, receptum eſt.

714. Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἆατος πολέμοιο.

In Βριάρεως, Συνίζησις eſt vocalium εω, ut ſuprà verſ. 149,

Κόττος τε, Βριάρεως τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα·

& infr. 734,

Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος·

& in Βριάρεων, infrà verſ. 817,

Κόττος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γε μὲν ἠῢν ἐόντα·

ut apud *Homerum*, Il. α. 403,

Ὃν Βριάρεω καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες.

720. Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

Vid. *Homer.* Iliad. θ'. 16,

Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

725. Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἷκεν.

In Editione *Trincaveli* legitur ἵκοιτο] Mendoſè. In Editione *Stephani*, *Criſpini*, *Lectii*, ἵκοι voce *Activâ*. *Heniſchius* legit ἵκεν Παροξυτόνως, & vertit interpres *vênit*: Sed ſcribendum erat ἷκεν, Περισπωμένως, cùm ſit μακροπαράληκτον.

728. Γῆς ῥίζαι πεφύασι] Rectè πεφύασι· γρ. πεφύκασι· Mendoſè: πεφύκασιν enim apud *Homerum* nuſquam legitur: (credo quòd antepenultimam producat, & metro obſiſtat)

Nam πέφυκα penult. ſemper producit apud *Hom.* ut Iliad. δ'. 109, 483, &c.) at πεφύασι ſæpius.

732. Ποσειδῶν] *Trincavelus* legit Ποσειδέων.

734.--ὁ Βριάρεως μεγάθυμος.] De *Synizeſi* in Βριάρεως dictum eſt ſuprà verſ. 714.

741. Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.

In πυλέων Συνίζησις eſt vocalium εω, ut in ἀγορέων, *Oper.* α. verſ. 30. Eſt autem hujuſmodi Συνίζησις apud poëtas frequentiſſima.

746. Τῶν

746. Τῶν πρόςτ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρύν.
πρόςτ'] Sic legitur in Editione *Trincaveli*, *Stephani*, & *Lectii*. His præeuntibus, in errorem incidi: neque enim diſſimulandus eſt. Lege πρόσθ'. Sic legunt *Heniſchius* & *Criſpinus*: quibus merito hac in re aſſentior. πάϊς] in *Hephthemimeri* ultimam productam habet vi præcedentis *Acuti* & *finalis* ς. ut ἄλις apud *Apoll*. Arg. γ'. 103,

Μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἅλις εἰδυῖα καὶ αὐτή.

748. Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι.
Verſus eſt προκοίλιος. Sed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Ἀστεμφέως. ἆσσον] ab ἐγγύς· Sic legiſſe videtur interpres, cùm vertat *propè*. *Trincavelus* & *Stephanus* legunt ἀμφίς· *Heniſchius* legit θᾶσσον] à ταχὺ, & vertit *celeriter*; Peſſimè, & contra legem metri: Nam finita in ερα in ſecunda Decl. pariſyll. (non præcedente diphthongo in penultima) *Paroxytona*, ſunt μακροκατάληκτα. *Lectius* *Trincaveli* & *Stephani* lectionem ſequitur, ἀμφὶς, & verſionem *Heniſchii*. *celeriter*: ſed non cohærent, opinor. *Stephanus* in margine adſcribit ἆσσον· quam lectionem, ſuadente interprete, in textum reponendam cenſui, magiſque id adeò quòd verſ. proximo ſequatur,

Ἀλλήλας προσέειπον· Rationi enim eſt conſonum ut *propè* adſint *compellandi gratiâ*.

764. Τοῦ δ' ἡ μὲν σιδηρέη κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ.
Duplex in hoc verſu obſervanda *Synizeſis*:

Prima, vocalium -- εη in Nominat. Ion. σιδηρέη, ut apud *Homer. Odyſſ*. δ'. 293,

Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν·

quanquam hìc, reſpectu metri, *Synizeſi* non eſt opus abſolutè: magis placet hìc tamen *Synizeſis*, ut in χρυσέη, Il. ι. 724,

Τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν.

Secunda, vocalium εο in χάλκεον, ut ſuprà in Χρύσεον, *Oper*. α. 109. & in ipſo Adjectivo χάλκεον, (ubi cum eodem Subſtantivo eſt junctum in non diſſimili materia) apud *Homer*. *Iliad*. β'. 490,

Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.

768. Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω] De *Synizeſi* vocalium -- εω in Ἀΐδεω, conſule Obſervat. in verſ. 71, *Oper*. α.

778. Μακρῇσι πέτρῃσι] In ſecundo loco eſt, ut *Euſtathii* verbis utar, σπονδεῖος βίαιος. Sed ſanatur in *Triemimeri* ſyllaba brevis partim vi præcedentis *Toni*, & partim virtute ſequentis conſonantis, quæ *Anadiplaſiaſmi* cùm ſit capax, τεχνικῶς vim habet *Ectaticam* ad *Spondæum* abſolvendum: quod obſervat

obſervat *Euſtathius* de δ in δεινὸς, in Iliad. γ'. verſ. 172.

779. Κίοσιν ἀργυρέοισι], γρ. in Scholiis ἀργαλέοισι.

785. Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ.
Obſervanda hîc *Synizeſis* vocalis & diphthongi -έῃ in χρυσέῃ, ut apud *Homer.* in ſimili materia, Il. ψ'. 243,

Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ.

793. Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ.
Præpoſitiones βραχυκατάληκτοι in vocalem brevē aut ancipitem deſinentes extra compoſitionem, in Cæſura ſæpe producuntur, ſequēte Liquidâ: rariùs in cōmpoſitione, ut hîc in ἀπολείψας. Vid. Plura exempla ſuperiùs adducta Obſervat. in verſ. 229.

795. --νήποτμος] *exors. Criſpin. Heniſchius* & *Stephanus* legunt νήϋτμος· & *Criſpini* interpres vertit, *Spiritus expers.*

804. Ἐννέα πάντ᾽ ἔτεα· δεκάτῳ δ᾽ ἐπιμίσγεται αὖθις.
Hîc α breve in ἔτεα inchoat ψιλοδάκτυλον· Sed ſanatur in *Penthemimeri* à ſequente *Puncto*, & Conſonante initiali *Anadiplaſiaſmi* capace: ut ſuprà *Oper. α'.* verſ. 129, in *Hephthemim.* ſequente tantùm conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, nullo interjecto puncto,

Ἀλλ᾽ ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ.

806. Ὠγύγιον· τὸ δ᾽ ἴησι καταστυφέλου διὰ χώρου. ἴησι] Sic legit *Trincavelus* ab ἴημι, eo: & rectè quidem meo judicio. *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius,* legunt ἵησι] ab ἵημι, *mitto.*

811. --χάλκεος] γρ. λάϊνος.

817. De *Synizeſi* in Βριάρεων, conſule Obſervat. in verſ. 714, in Βριάρεως.

819. Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν. Hic verſus dicitur μείουρος, ſive μύουρος, ſive χώλουρος, quòd in fine, ſive ſexto pede, claudicet. Hujus *Miuriſmi* cauſa eſt (ſecundùm *Euſtathium*, in Iliad. μ'. 208. qui verſus eſt μείουρος) ἡ τῆς ἐκτῆς χώρας ἐν τοῖς ἔπεσι διαφορεία. Sanatur hîc tamen ſyllaba brevis (ut obſervat *Euſtathius* in φίλε, Iliad. γ'. 172. in *Hephthemim.*) partim à præcedente *Acuto* in θυγατέρα, & partim à ſpiritu *Aſpero* (ut obſervat *Euſtathius* loco citato, in ἑκυρέ,

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε.) cùm ſequatur ἥν] δασυνόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, ut apud *Homerum*, Iliad. ε'. 371,

Μητρὸς ἑῆς· ἡ δ᾽ ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν.

& ζ'. 192,

Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ᾽ ὅγε θυγατέρα ἥν.

& ν'. 376,

Δαρδανίδη Πριάμοιο· ὁ δ᾽ ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. Hæc hactenus de hujus *Miuriſmi* ſanandi ratione. Addo, *Miuriſmum*

(præter ἀδιαφορίαν ſexti loci ſecundum *Euſtathium*) ſanari aliàs atque aliàs in aliis atque aliis elementorum, tonorum & ſpiritum diſpoſitionibus.

Sanatur enim aliàs à ſolo *Acuto* vim habente *Ectaticam*, ut apud *Apollon.* Arg. ά. 341,

Ὣς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλέα. Niſi fortè legendum Ἡρακλῆα per *Craſin* Atticam, pro Ἡρακλέεα. *Stephani* verò Editio (in quarto) correctiſſima habet Ἡρακλέα συγκοπτικῶς, pro Ἡρακλέεα. Sanetur igitur, uti dixi, à ſolo *Acuto*, ut & apud *Homerum* Iliad. μ'. 208,

Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

(Quamvis, teſte *Euſtathio*, *Emphaſin* quandam hîc habet: potuit enim ſic legiſſe,

Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

& γρ. etiam, teſte eodem, ὄπφιν, ut σκύπφον per *Paremptoſin* τοῦ π, cùm τὸ φ non ſit *Anadiplaſiaſmi* capax) ὄφιν] Rectiùs: Nam poëta τεχνικῶς per *Syſtolen* metri, deficiente tempore, *Syſtolen* cordis, & Troum timorem exprimit. Quem fortè conſultò imitatus eſt *Virgilius* in ſimili materia, *Æneid.* 2. 380,

Improviſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepidúſq; repentè refugit:

Si dicamus *refugit* eſſe temp. Præſ. Quod profectò dicendum videtur, in ejuſdem libri verſ. 12.

Quanquam animus meminiſſe horret, luctúque refugit.

Non enim mihi placet, quam excogitârunt quidam, Temporis *Enallagen*. Hæc de accentu *Acuto* Therapeutico.

Sanatur aliàs *Miuriſmus* à *Spiritu aſpero* & *Tono circumflexo* in dictione finali, ut apud *Theocritum* Idyll. κέ. 138,

Τᾶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ.

& apud Homer. Iliad. έ. 71,

Ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aliàs à ς *Finali*, ſequente *Spiritu aſpero*, & *Tono Acuto*: ut infrà verſ. 862,

Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς.

Aliàs ab *Acuto* (nam *Oxytona* ſunt naturâ ποταμὸς, & θεὸς, Infrá; licèt in progreſſu orationis ſignentur accentu Gravi: Eſt autem τάσις *Vocalis* eadem, ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignentur) & ς *Finali*, ſequente *Aſpero*, & *Acuto*, ut apud *Theocrit.* Idyll. κέ. 201,

Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς.

& apud *Homerum* Iliad. γ'. 230,

Ἰδομενεὺς δ᾽ ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς.

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba præcedente, & ς *Finali*, *Spiritu* etiam *Aſpero* & *Tono Acuto* ſequentibus: ut apud *Apollon.* Argon. β'. 1025,

Οὐδ' ἐυνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλα σύες ὥς.

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba brevi, & *Liquida Finali*, & *Spiritu* ſequente *Aſpero*: ut apud *Apoll.* Argon. δ. 169,

Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ.

Alias *Miuriſmi* ſanandi rationes aliàs fortaſſe his adjungemus: hìc non licet. Quæ hactenus omnia de vi *Therapeutica*, ſive *Ectatica*, *Acuti* in ſyllaba brevi, aut ſyllaba præcedente, aut ſequente; *Spiritûs Aſperi* ſequentis ſyllabam brevem; ς *Finalis*, & *Liquida* finalis: non difficile eſſet, liceret modò, in aliis metri ſedibus ſigillatim confirmata dare: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ϖρὸς ταῦτα.

822. Ταρπήτην ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην. Sic legunt omnes, ego quos conſului. Mallem χρυσέην incontract. ut ſuprà *Scut.* 199,

Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσέην τε τρυφάλειαν.

& *Theogon.* 577,

Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.

ubi agnoſcenda eſt Συνίζησις.

825. —δεινοῖο] γρ. κρατεροῖο.

828. Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Primus & tertius pes *Oedema* patiuntur: Primus, ut verſ. ſuprà 130, Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα.

Tertius, ut *Scut.* 68,

Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſanatur hoc *Oedema* factâ compreſſione per Συνίζησιν· quæ frequenter accidit in Gen. Plur. ſec. Decl. Simpl.

Reſpectu ſedis affectæ, hic verſus dicitur μακροκέφαλος καὶ προκοίλιος, plùs æquo tumens capite & ventre, ſive in principio & medio.

830. Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι. Sic videtur legiſſe interpres, cùm vertat *ἰεῖσαι emittentes*. Quare autem ὄπ', & non ὄψ; fortè ad differentiam τοῦ ὄψ, ἐπιφώνημα, (ὃ κατὰ συνάφειαν ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἢ ἀλγοῦσιν, ἢ φόβον πάσχουσιν· ſecundum *Euſtathium*, Iliad. μ'. pag. 858, lin. 42.) At *Stephanus* & alii legunt ὄπ' ἵεσαν, tanquam ab ἵημι, *eo*.

832. Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχέτου ὄσσαν ἀγαύρου.

ἀσχέτου] Sic videtur legiſſe interpres, ità ut ἐριβρύχεω, ἀσχέτου, ἀγαύρου, ad idem *Subſtantivum* referantur ταύρου. *Stephanus* & alii legunt ἄσχετον, ut referatur ad ὄσσαν, aut μένος, ἀγαύρου]

Παροξυτόνως. Sic habent omnia exemplaria quæ conſului tanquam à *Proparoxytono* ἄσαυρ☉. Mallem ἀσαυρῦ] Περισπωμένως, ab ἀγαυρὸς, Ὀξυτόνως.

844. Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Syllaba brevis in *Hephthemimeri* ſanatur à ν *Ephelctico*, ſive *Paragogico*: Quod privilegium Liquidis, præſertim finalibus, à poëtis, Græcis præſertim indultum eſt.

845. Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου.
Syllaba brevis & hîc in *Hephthemimeri* ſanatur a tono *Acuto Vocali* (nam πυρὸς eſt *Oxytonon*: licèt ſcripturâ ſortiatur Gravem in progreſſu orationis) & ς *Finali*, cui cum Liquidis commune privilegium indultum eſt producendi ſyllabam brevem præcedentem, in *Caſura* præcipuè, ut & apud Latinos.

847. Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα] γρ. Ἔζεε πυρὶ χθὼν πᾶσα] Quæ quidem lectio etiam reſpectu metri ferri poteſt, ſi admittamus *Anapæſtum* pro *Dactylo* πυρὶ χθὼν· aut ſi Συνίζησιν vocalium duarum brevium εε in Ἔζεε in unam ſyllabam brevem, ut εο in Ὄρσεο apud *Homer*. Iliad. ε. 109,

Ὄρσεο Τυδείδη Καπανηϊάδη καταβήσεο δίφρου. (niſi fortè hîc rectiùs legendum Συγκοπτικῶς, ὄρσο pro ὄρσεο, ut Iliad. ά. 88. Odyſſ. ή. 342. λ'. 395.) & in πεὸν apud *Praxyll*. (teſte *Euſtathio*, in Πηληϊάδεω, apud *Homer*. Iliad. α. verſ. 1.)

Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

850. Τρέσε δ' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων.
Stephanus, *Trincavelus* & *Lectius* legunt Τρέσσε δ' ἀΐδης] per *Anadiplaſiaſmum* τῦ σ: Sic autem verſus conſtare non poteſt; niſi (quod durum eſt) dicatur ἀϊ-- in ἀΐδης per Συνίζησιν coaleſcere in unam ſyllabam brevem. *Heniſchius* legit Τρέσσε δ' ᾄδης] per *Anadiplaſiaſmum* τῦ σ in Τρέσσε, per *Thlipſin* τῦ ε in δὲ, cujus nota eſt *Apoſtrophus*, & per *Hypexareſin* τῦ ι ſubſcripti in ᾄδης, ſcribendo ἄδης per α monophthongum: quæ quidem *Hypexareſis* hîc mihi neutiquam placet. *Criſpinus* legit Τρεσσ' ἀΐδης δ'] per *Thlipſin* τῦ ε in Τρέσσε, & *Hyperbeſi* particulæ δὲ *Thlipſin* paſſæ: Et ſic quidem optimè conſtat verſus. Magis tamen mihi placet hæc lectio, Τρέσε δ' Ἀΐδης] communiter & ſine *Anadiplaſiaſmo* τῦ σ· ità ut verſus ſit μυκεφαλ☉, incipiátque à ſyllaba brevi, quæ cum tribus brevibus ſequentibus abſolvit pedem *Proceleuſmaticum*: videtur autem mihi *Heſiodus* hîc, ἐκ προαιρέσεως καὶ τεχνικῶς, usi *Proceleuſmatico* pede, ut qui, per celeritatem, Plutonis tremorem & quaſi *Paralyſin* aptiùs exprimat. Ad quam conjecturam meam confirmandam facit, quòd & *Virgilius*, Græcorum æmulus, in ſimili

ſimili materia bis eâdem utatur *Enallage* pedis *Proceleuſmatici* pro *Dactylo*, Æneïd. 5.432, --*trementi*

Genua labant: vaſtos quatit æger anhelitus artus.

De *Entello* ſene. Et Æneïd. 12.905,

Genua labant: gelidus concrevit frigore ſanguis.

De *Turno* feſtinante, & manu trepidâ lapidem ingentem in *Æneam* torquente.

856. Ἔπρεσε] Deſcendit à πρέθω. quod per *Hypallagen* à πείθω, quod per *Paremptoſin* à πείω. Ἔπρησε tamen uſitatius eſt à πρήθω, quod à πρέθω, per *Ectaſin*, ſecundum *Etymologicum*. γρ. Ἔπρεε.

861. Ἀτμῇ] In Editione *Trincavelli* legitur Ἀΰτμῇ· unde, opinor, *Stephanus* in margine γρ. Ἀΰτμῇ, quæ videtur mihi lectio vitioſa, ſive erratum Typographicum: nam erratis innumeris ſcatet illa Editio.

Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. Hîc *Miurismus* eſt: de quo conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 819, in —θυγατέρα ἑοῦ.

865. Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ.

Hic verſus eſt ἀφρμήκης, μακροσκελὴς, δολίχουρος, ſive *caudatus*; ſanatur autem per Συνίζησιν ſyllabam -έῳ in *Dat.* tertiæ Simpl. κηλέῳ· ut in Δενδρέῳ ſuprà *Oper.* ς'. verſ. 201. qui verſus eſt μακροκέφαλος· *Homerus* ſæpe utitur eodem *Epitheto* cum ſuo *Subſtantivo*, eodem modo, & loco, ut Iliad. θ'. 235,

Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ· & σ'. 346,

Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. & χ'. 374,

Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρηθεν πυρὶ κηλέῳ.

Hujuſmodi *Synizeſi* ſæpe utitur *Virgilius*: Æneïd. 303,

Profuit? optato conduntur Tybridis alveo *Sec*—

Æneïd. 10. 116,

Hic finis fandi. Solio tum Juppiter aureo *Surg*—

867. Σέλα] *Trincavelus* legit σέλαϊ.

869. Τυφωέος. *Trincavel* legit -ωέως.

870. Νόσφ- Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε. Sic legit *Trincavelus*: niſi quòd per incuriam Typographi ſcribatur Ἀργεστάω, mendosè, pro Ἀργέστεω. Sic & interpres legit: quem ſequendum duxi. *Stephanus* legit ἀργέστω pro Nomine Appellativo, & conjungit cum Ζεφύροιο—ἀργέστῳ Ζεφύροιο] *celeri Zephyro*: ſic vertit interpres, quem ſecutus eſt *Heniſchius*. Adſcribit tamen in margine *Stephanus* hanc lectionem--Ζεφύρου τε. In Editione *Criſp.* leg. καὶ Ἀργέστεω Ζεφύροιο, & *Argeſte Zephyro*. Vide quatuor ventos, verſ. 379.

872. --μαψαῦραι] γρ. μαψαῦραι.

875. Ἄλλοτε δ᾽ ἄλλαι ἀεῖσι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, & *Lectius*, legunt ἄησι, Singulariter. Quæ lectio proculdubio eſt vitioſa: nam eſſe deberet Pluralis numeri, ut διασκιδνᾶσι. Fortè ſcribendum ἄεισι, Προπαροξυτόνως per Æolicum toni *Anabibaſmum*: pro quo per incuriam Typographi, & confuſionem ſoni τοῦ η καὶ τῆς ει, ut ſæpe obſervatum eſt, irrepſit in textum ἄησι. Lego tamen ἀεῖσι communiter, ut διασκιδνᾶσι. Quanquam legiſſem potiùs ἄεισι, more *Æolico*, ſi priùs *Etymologicum* conſuluiſſem: ubi confirmatur conjectura mea, col. 22. lin. 12. Τὸ γ᾽ τῶν πληθυντικῶν, ἄεισιν, Αἰολικώτερον· ἔχρῆν γὰρ ἀεῖσι, ὥσπερ ἰεῖσιν. Ἄλλοτε δ᾽ ἄλλη ἄεισι--Autor hujus *Hemiſtichii* illîc non citatur: credo eſſe *Heſiodi*, de quo non agitur. Ἄεισι, rectè. At ἄλλη per errorem, opinor, pro ἄλλαι propter confuſionem ſoni τῆς η καὶ τῆς αι, ut obſervatum eſt aliàs. Summa omnium huc redit: ἄησι non erat legendum, quanquam in hoc conveniebant inter ſe exemplaria. At quid? ἀεῖσι communiter legendum credidi; neque enim auſus eram ſcribere Προπαροξυτόνως, more *Æolico*, meo unius fretus judicio, propter ſequens διασκιδνᾶσι. Ex quo verò *Etymologicum* conſului, per me non ſtabit quò minùs legatur ἄεισι, Προπαροξυτόνως at non ἄλλη, uti dixi, ſed ἄλλαι.

Ἄλλοτε δ᾽ ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

880. Πιμπλᾶσαι] Sic legit *Heniſchius*, *Stephanus* legit Πιμπλεῦσαι. Utraque lectio defendi poteſt. Si Πιμπλᾶσαι· ducitur à πίμπλημι, à πιμπλάω, πιμπλὰς, ut ἱστὰς, πιμπλᾶσαι, ut ἱστᾶσαι. Si Πιμπλεῦσαι· ducitur à πιμπλέω, πιμπλέουσαι, οῦσαι, εῦσαι Per *Tropen* Doricam & Ionicam. Nam utrumque legitur, & πιμπλέω & πιμπλάω, teſte *Etymol.* col. 231. lin. 1.

884. Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆνα
γρ. --ὀλύμπιον αἰεὶ Ζῆνα. ſecundùm Editionem *Trincavel.*

885. --θανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.

εὖ ultimam productam habet in *Hephthemimeri*, vi toni *Acuti Vocalis* (*Gravi* licèt in progreſſu orationis ſignetur) & literæ δ ſequentis *Anadiplaſiaſmi* capacis, ut obſervat *Euſtathius* in verſ. 172. Iliad. γ′.

Αἰδοῖός τε μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Ubi--ὲ ἀξυντονὲμενον producitur ànte δ, interveniente puncto. *Trincavelus*, *Stephanus*, &c. legunt εὖ ſine *Diæreſi*, ità ut tertius pes ſit σπόνδειος βίαιος, qui ſanatur tamen à finali *Liquida*, extra *Cæſuram*. Malo ego in *Cæſuræ* tertia ſpecie, id eſt *Hephthemimeri*

meri, ſanari, ut dixi, ſcribendo ἐΰ per *Diæreſin*, ut in *Triemim.* apud *Homerum*, Iliad. γʹ. 235,

Οὕς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην. non

Οὕς κεν εὖ-- At forte objiciat quis ἐΰ ultimam productam hic habere per tertiam ſpeciem *Poſitionis*, ſequente γν. Non ſic autem apud *Heſiodum*. Imò ſanari poteſt & illic, uti dictum eſt, præſertim in *Cæſura*.

889. Τέξασθαι]. Malo -εσθαι, ut 898.

890. Αἱμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν. *Stephanus* legit ἐσκάτθετο. *Trincavelus* & *Heniſchius* dividunt, ἐς κάτθετο Suprà tamen verſ. 487, legitur ἐγκάτθετο, ut hic, conſentientibus inter ſe omnibus exemplaribus,

Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν.

Videtur autem utrobique *Ellipſis* eſſe *Præpoſitionis* Accuſ. regentis Et infrà verſ. 899,

Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν.

ubi etiam exemplaria inter ſe omnia conſentiunt.

892. Τῶ γάρ οἱ ἐφρασάτην] *Stephanus* legit Τώς. *Criſpinus* vertit *Sic*. *Heniſchius* & *Lectius* etiam legunt Τώς. Sed interpretatio minimè cohæret cum lectione: vertunt enim Τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην] *Illa duo enim ei dixerunt.*

901. Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν] Hîc ο in *Penthemimerâ* producitur vi ſequentis *Liquidæ*.

905. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε] De ſanata ſyllaba brevi in *Triemimeri* dictum eſt ſuprà Obſervat. in verſ. 135.

925. ἀγροκύδοιμον] Sic legit *Heniſchius*, & vertit interpres *in agris tumultuantem*. Erraverunt uterque, & me imprudentem in errorem perduxerunt. Legendum ἐγρεκύδοιμον, Eſt enim ἐγρεκύδοιμος, *Minervæ* Epitheton, ἡ ἐγείρουσα κυδοιμὸν τοῖς ἐναντίοις, *Etymolog*. col. 312. lin. 17. *Lectius* ſequitur *Stephani* lectionem, ἐγρεκύδοιμον, & interpretationem eandem quam *Heniſchius*, *in agris tumultuantem*: ſed non cohærent.

928. Ἐκ πάντων] Hic verſ. apud *Stephanum* eſt 929. & ſequens Γείνατο] 928.

931. Τρίτων' εὐρυβίης γένετο μέγας] Hîc ſyll. brevis in *Hephthemimeri* ſanatur à ſequente *Liquida*.

938. -κύδιμον] γρ. φαίδιμον.

941. Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα. De *Dolichuriſmo* ſive *Machroſchelismo* conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 510.

949. Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων. ἀγήρω] Sic legunt omnes, quos conſului. *Suidas* dicit in

Accuſativa Fœmin. ſcribi ἀγήρω, non ἀγήρων, ab ἀγήρως.

954. --ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας] γρ. ἐν ἀθανάτοισι τελέσσας.

960. Τῆμε θεῶν βουλῆσ' Εἰδυῖαν καλλιπάρηον.

Sic legit *Criſpinus*. *Stephanus* legit βουλῆσιν Ἰδυῖαν.

979. Κούρῃ δ' Ὠκεανοῦ Χρυσάορι καρτεροθύμῳ.

Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Lectius*, legunt Ὠκεανοῖο] Quæ lectio ſtare non poteſt per metrum: cum Χρυσάωρ incipiat à ſyllaba longa, ut patet exemplis, verſ. ſuprà 281,

Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.

ubi ſic debet verſus ποδίζεσθαι, ut ſecundus pes ſit *Spondæus*: nam verſus eſt περικοίλιος, & ſanatur per Συνίζησιν αω in Χρυσάωρ, ut & αω in Ποσειδάωνος apud *Apoll.* Argon. δ'. 1621,

Ἠδὲ Ποσειδάωνος, ἠδὲ Τρίτωνος ἔασιν.

Quod quidem exemplum ſi nondum ſatisfacere videatur, quin adhuc nonnihil loci dubitationi relictum ſit. Addo quæ in dubium vocari nullo modo poſſint, verſ. 287,

Χρυσάωρ δ' ἔτικε τρικέφαλον Γηρυονῆα. & apud *Homer.* in Hymn. Apollinis, 123,

Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ.

Iliad. ό. 256, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ.

Iliad. έ. 509, Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει.

ubi χρυσάωρ & χρυσάορος, *Aureum enſem geſtans*. *Epitheta Apollinis* ſunt, & compoſita à χρύσεον & ἄορ ſive ἆορ· nam utroque modo ſcribitur pro re nata in metro, χρυσὸς autem & χρύσεος, & indè Compoſita primam ubique, quantum ſcio, apud *Homerum* producunt, ut πολύχρυσος, Iliad. κ'. 315. & infrà apud *Heſiodum* πολυχρύσου, 980. χρυσάμπυκες, in 2. Hymn. Vener. verſ. 5. χρυσοπήληξ, in Hymn. *Mart.* verſ. 1. χρυσηλάκατος, Il. ύ. 70. χρυσόζυγον, in Hymn. *Sol.* verſ. 15. χρυσόθρονος, Iliad. ά. 611. χρυσοπλόκαμος, in Hymn. *Apoll.* 205. χρυσόπτερον, Iliad. θ'. 398. χρυσόρραπις, Odyſſ. κ'. 277. χρυσοστέφανον, in 2. Hymn. *Ven.* verſ. 1. χρυσοχόον, Odyſſ. γ'. 425. Lege igitur mecum Ὠκεανοῦ, non cum ſuperioribus Ὠκεανοῖο. At η & ω ſæpe *Syſtolen* patiuntur. Quidni igitur & υ vocalis anceps? Εἰ δέ τις φιλοίη, &c. (ut cum *Euſtathio* in ſimili cauſa loquar:) Siquis animo contendendi hæc quærat; quærat etiam qui ad hæc reſpondeat. Mihi quidem non vacat. Sed finge poſſe pati *Syſtolen*. Quid ergo? Patitur? Patitur & hic, ubi nulla metri neceſſitas

ceſſitas id poſtulat? Non valet. At recedis ab exemplaribus iiſque caſtigatiſſimis, *Stephani* in primis: *Stephani* verò judicio nihil derogo, ut nec aliorum, quorum in Editionibus clam ipſis & in aliis fortè occupatis, errata pro veris in textum irrepſerunt. Nec dubito quin nunc, ſi viverent, idem omnium judicium eſſet de reponendo Genitivo communi Ὠκεανοῦ· magiſque id adeò, ſi quæ de quantitate ſyllabæ primæ Χρυσάορ dicta ſunt; & exemplis ex eodem hoc *Heſiodi* libro, & *Hom.* operibus confirmata, ſecum perpenderent. Huic loco diutius immoratus ſum, quòd ſciam eſſe qui non dubitent pro *militia* amplexari *malitiam* potius quàm velint erratum Typographicum agnoſcere. *Stephanus*, nunquam ſatis laudatus in re Typographica, ut qui de republica literaria hoc nomine optime meritus ſit, primas jure auferat. At nec *Stephano* nec cuiquam homini nato is honor habeatur, ut nuſquam in Editionibus ſuis erràſſe dicatur. Quo nomine peccâſſe videtur is (cujus nomen celandum cenſeo) qui in Editione Poëtarum Græcorum ità *Stephano* fidem obſtrinxit ſuam ut qui nefas putaverit ab ejus exemplari vel tantillum recedere: alioquin enim, opinor, errata Typographica, (habet enim & *Stephanus* ſua) penè omnia (ſi tamen penè dicendum ſit) nimia fide & conſtantiâ non retinuiſſet.

981. -κάλλιστον] *pulcherrimum.* Sic Interpres. *Stephanus* legit κάρτιστον, & adſcribit in margine κάλλιστον.

982. Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη.
De *Synizeſi* ſyllabarum ----έα in Γηρυονέα, conſul. Obſervat. in verſ. ſuprà 510, 511. Qui verſus ſunt δολίχουροι, hic ut προκοίλιος. *Criſpinus* & *Heniſchius*--α. Scholiaſtæ Nomen Pariſyll. faciunt: Tum vero ſcribend. --όνεα pro -όνην.

983. Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Hic verſus eſt προκέφαλος 'nam redundare videtur initio ſyllaba brevis, ità ut prior pes complectatur quinque tempora: Sed ſanatur per Συνίζησιν οω in Βοῶ. Cujus generis Συνίζησιν nempe οω nuſquam hactenus legendo obſervâſſe me memini: Sed in hoc carminis genere, nempe προκεφάλω, vocalium εω Συνίζησιν in unam ſyllabam longam ſæpe obſervavi, ut in Χρεὼ, Iliad. ι. 604,

Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ. & verſu 75. Il. ι. qui verſus eſt προκοίλιος,

Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς.
& verſu 197, Il. ι. qui verſus eſt δολίχουρος,

Χαίρε-

Χαίρετον, ἢ φιλοιάνδρες ἱκάνετον, ἤ τι μάλα χρεώ.

Sed redeo ad verſus περικεφάλυς.

In Ἕως Odyſſ. έ. 123.

Ἕως μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος ἄρτεμις ἀγνή.

Obſervavi etiam in eodem carminis genere Συνίζησιν *Diphthongi* ει & *Vocalis* α *Oper.* ά. verſ. 5,

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει---

& apud Homer. Iliad. ρ'. 461,

Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν---

Vocalis η & *Diphthongi* ϰ, apud *Theocritum* Idyll. έ. 116,

in diverſis dictionibus.

Ἦ ϰ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρώς.

& apud *Homerum* Iliad. έ. 349,

Ἦ ϰχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

Ubi hæc *Euſtathius*, Τὸ δὲ Ἦ ϰχ] συνίζησιν ἔχει τῶν ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν μακράν· Τὸ δὲ ἔπος τὸ Ἦ ϰχ' ἅλις] ὡς πεπονθὸς πλεονασμὸν περὶ τὴν κεφαλὴν, περικέφαλον λέγεται, ὡς οἷον εἰπεῖν, περίμηκες τὴν κεφαλήν· διὰ τὸ αὐτὸ καὶ μακροκέφαλον, ὡς διπλάζον τὴν ἀρχουσαν· ἧς εἴ τις ἀφέλοι τὸ κορυφαῖον ὡς διά τινα περιττότητα, ὑγιὲς ται τὸ λεῖπον εἰς δάκτυλον· ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ῥηθείσῃ συνιζήσει τῶν δύο μακρῶν, κατὰ τὸ Ἦ λάθετ', ἢ ϰκ ἐνόησε—Iliad. ί. 533.

Vocalis η & *Diphthongi* ει apud *Homer.* Il. έ. 466,

Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃσ' ἐυ ποιητῇσι μάχονται;

Et hæc hactenus de *Synizeſi* in initio. De *Synizeſi* promiſcuè in quacunque tandem metri ſede, vide plura Obſervat. in verſ. 30, *Oper.* ά.

989. Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

Trincavelus legit φιλομειδής. *Stephanus*, φιλομμιδής. *Heinſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt cum *Sephano* φιλομμειδής, *renidens*, *amans riſûs*. Scio apud *Homerum* φιλομμειδὴς VENERIS *Epitheton* eſſe plurimis in locis, ut Iliad. γ'. 424. δ', 10. έ. 375, &c. nuſquam verò φιλομμηδής. Hic tamen non dubito quin legendum ſit φιλομμηδής· quod vel ex ipſa *Veneris* Genealogia ſatis conſtat, ſuprà verſ. 200.

Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Φιλομμηδέα (inquit *Heſiodus*) *amantem-genitalia* nominant: ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, *quòd nata ſit à Genitalibus* COELI (à *Saturno* reſectis, ut ſuprà patet) non SATURNI: quanquam id innuit *Euſtathius* his verbis, Ἡσίοδος ἐκ τῶν τῦ Κρόνυ μηδέων ἐτυμολογεῖ, in Iliad. δ'. pag. 334. lin.

lin. 13. Sed reponendum pro τοῦ Κρόνου, τοῦ Οὐρανοῦ, ſecundum *Heſiodum*.

φιλομμηδέα.] *Euſtathius* loco citato, in φιλομειδὴς, videtur innuere φιλομμειδέα ſcriptum, cùm dicat *Heſiodum* ἐτυμολογεῖν ὡς Βοιωτικῶς· quaſi diceret φιλομμειδὴς, Βοιωτικῶς verſo η in ει, ut in τέθεικα pro τέθηκα, pro φιλομμηδὴς, ἐκ τῶν μηδέων. Quòd verò ad Genealogiam *Veneris* attinet, non convenit *Heſiodo* cum *Homero*: nam *Homerus* filiam *Diones* facit: ut docet *Euſtath.* in Iliad. έ. pag. 393. lin. 45. Ἡ Διώνη τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ. εἰ δὲ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη· οὐκ οἶδεν ἄρα Ὅμηρος τὴν καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γέννησιν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνος φιλομμηδῆ οἶδεν αὐτήν· ubi obiter notandum ſcribi φιλομμηδῆ per η in penultima & non per ει.

FINIS.

Reſtant adhuc plurima, quæ quidem perſequi mihi ab initio propoſitum fuit. Verùm non licet. Munus me publicum Regii in Medicinæ Profeſſoris, à Sereniſſimo Rege CAROLO in me pro ſpeciali gratia citiùs atque ſperare debui collatum, ad ſe jamdudum vocat. Eò mea dehinc unicè intendenda eſt opera. Tibi verò, Lector Candide, ſiquid fortè in præmiſſis Obſervationibus occurrat, quod placeat, gaudeo: ſi minùs, interruptum tam opportunè conſilium meum, id verò ſeriò triumpho.

Grammaticorum, Poetarum, Scholiaſtarum, aliorumque autorum, qui in Obſervationibus præmiſſis citantur, necnon & Editionum Syllabus.

Autor. Lib.	Typograp.	Vol.	Loc.	Ann.
Anteſignani *Schol. in Gramm. Clen.*	Excudebat J. Windet	In *Octavo*	Londini	
Apollonii *Argonaut.*	H. Stephanus	*Quarto*		1574.
Arati { *Phænomena.* *Dioſemia.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Bailii (*vel potiùs* Vergaræ) *de ſyllabarum quantitate libellum in Grammat. Scoti.*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Camdeni *Grammat.*	J. Battersbie	*Octavo*	Londini	1617.
Caninii *Grammat.*	J. Bene-natus		Pariſiis	1578.
Caſauboni *Theocrit. Lect.*	Commelinus	*Quarto*		1604.
Ceporini / Clenardi } *Grammat.*	J. Windet.	*Octavo*	Londini	1585.
Coluthi *Hel. rapt.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Cruſii *Grammat.*	J. Oporinus	*Octavo*	Baſileæ	1566.
Dionyſii *Perieges.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Etymol. magn.	H. Commelin.	*Folio*		1594.
Evangelia.	Aldus	*Folio*		1518.
Euſtath. *Sch. in Hom.*	Frobenius	*Folio*	Baſileæ	1560.
Franklini *Orthotom.*	T. Harper	*Octavo*	Londini	1630.
Gazæ *Grammat.*	. Silvius	*Octavo*	Pariſiis	1529.
Genevens. *Grammat.*	J. Durantius	*Octavo*	Genevæ	1568.
Golii *Grammat.*	Hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Gretſeri *Grammat.*	Birckmannus	*Octavo*	Colon. Agr.	1628.

Heſi-

Autor. Lib.	Typograph.	Vol.	Loc.	Ann.
Heſiodi opera omnia: 1. Edidit *Criſpin.*	Hæred. E. Vign.	*Duodec.*		1600.
2. Cum *Heniſch.* Schem.	Oporinus	*Octavo*	Baſileæ	1580.
3. Recenſuit *Lectius.*	Pet. de la Rov.	*Folio*	Aurel. Allo.	1606.
4. Cum Enarrat. *P. Melanch.*	L. Seuberlich	*Octavo*	Witebergæ	1612.
5. ———	H. Stephanus	*Folio*		1566.
6. Edidit *Trinc.*	B. Z. Caſterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Homeri *Il. Od. Hymn.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Il. Od.	Frobenius	*Folio*	Baſileæ	1560.
J. Diaconi *Schol. in Heſ.* Edidit *Trinc.*	B. Z. Caſterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Langii *Epit. Gr. Proſ.*	Hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Laſcaris *Grammat.*	*P. Man.* Ald. F.	*Octavo*	Venetiis	1557.
Moſchopuli *Schol.* in *Heſiod.* Edid. *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Nicandri *Theriaca.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Procli *Sch. in Heſ.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	*Quarto*	Venetiis	1557.
Rami *Grammat.*	A Wechelus	*Octavo*	Francofurti	1581.
Scoti *Grammat.*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Septuag. interp. *Bibl.*	Aldus	*Folio*		1518.
Stephani *Theſaur. Gr.*	H. Stephanus	*Folio*		
Sylburgii *Grammat.*	Hæred. A. Wec.	*Octavo*	Francofurti	1582.
Tryphiodor. *Ilii exc.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Tzetzis *Sch. in Heſ.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Virgilii *Opera.*	H. Stephanus	*Octavo*		1583.
Urbani *Grammat.*	V. Curio	*Quarto*	Baſileæ	1524.

FINIS.

ALMA MATER CANTABRIGIA